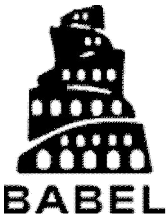

J.P. O'Connell
HOTELUL PORTOFINO
NEMIRA

J.P. O'Connell

HOTELUL PORTOFINO

EDITURA NEMIRA

2023

J.P. O'Connell

HOTEL PORTOFINO

Copyright © 2021

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd,

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB.

A CBS Company.

All rights reserved.

No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

Copyright © Nemira, 2023

Designul copertei: © Pip WATKINS / S&S Art Dept.

Ilustrațiile copertei: Villa on Como Lake, Italy / Shutterstock; Italian breakfast/ Shutterstock; Panoramic view from flower garden terrace on Capri bay, Italy/ Shutterstock

Prelucrarea copertei şi caligrafia titlului: Raluca ILIE

Prepress: Alexandru CSUKOR

Redactare: Filip STANDAVID

Tehnoredactare: Antonela IVAN

Corectură: Anca BACIU

ISBN 978-606-43-1607-3

Orice reproducere, totală sau parțială,

a acestei lucrări şi închirierea acestei cărți

fără acordul scris al editorului sunt strict interzise

şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

J.P. O'CONNELL este un scriitor şi jurnalist care a lucrat pentru diverse publicații precum *Time Out, The Guardian, The Times* şi *The Daily Telegraph*. A publicat câteva cărți, printre care: un roman, o carte despre redactarea scrisorilor, o enciclopedie a mirodeniilor şi o lucrare despre cărțile preferate ale lui David Bowie şi despre modul în care acestea i-au influențat muzica. În prezent, locuieşte la Londra.

1

„Cum nu se poate mai bine", îşi zise Bella, în vreme ce pregătea camerele pentru noii oaspeți. După o scurtă discuție cu Cecil, se hotărâse să le instaleze pe femeile din familia Drummond-Ward în apartamentul Epsom. Nu numai că avea vedere la mare, dar era şi luminos şi aerisit, cu paturi solide de mahon şi avea tapetul acela floral delicat, care nu te copleşea.

Modelele prea încărcate sunt o greşeală. Eşti tentat să te opreşti, ca să priveşti; să te căzneşti să le descifrezi jocul de linii şi forme. Însă uneori – în viaţă şi, la fel, în cazul decoraţiunilor – e mai bine să nu observi modelele deloc.

În orice caz, Bella n-avea vreme să zăbovească. Avea prea multe de făcut. Trecu prin încăpere, spre locul unde Francesco şi Billy se chinuiau să întoarcă o saltea.

— Eşti un flăcău voinic, îi spuse Bella lui Billy, care era roşu la faţă şi gâfâia. Mai încearcă o dată.

— Dar e-atât de grea, doamnă Ainsworth!

— Din cauza părului de cal, îi explică Bella. De-aceea e atât de confortabilă când dormi pe ea.

— Mai e şi metal. Se simte.

— Acelea sunt arcurile, Billy.

Billy dădu din cap, nevenindu-i să creadă şi, chiar în clipa aceea, intră repede în încăpere Paola, cu un teanc de cearşafuri scrobite, proaspăt călcate. Lenjeria de in fusese cumpărată de la Londra, nici mai mult, nici mai puţin decât de la Heal, de pe Tottenham Court Road! E drept, magazinul britanic din Bordighera vindea lenjerii de pat, pe lângă bunuri de larg consum, cum ar fi Gordon's Gin şi biscuiţi Huntley&Palmer. Multe dintre familiile de străini cumpărau de acolo.

Însă Hotelul Portofino nu se mulţumea decât cu ce era mai bun.

Iar asta însemna bumbac fin, cu firul gros. Genul de cearşafuri care pârâiau când le luai de pe sfoara de rufe.

Odată salteaua întoarsă, Billy o zbughi afară, ca să-i dea o mână de ajutor mamei sale, la bucătărie. Paola se puse pe treabă şi făcu patul, în vreme ce Francesco mută o vază cu stânjenei pe o masă mai puţin folosită.

Bellei îi plăcea să aprovizioneze ea însăşi baia. La Hotelul Portofino, cele mai bune apartamente aveau propriile băi. Ea şi Cecil investiseră în tehnologie de ultimă oră pentru apa

caldă. În vremea aceea, oamenii se aşteptau să poată face o baie fără să fie deranjaţi de servitorii care puneau lemne pe foc. Iar unele dintre sistemele vechi erau de-a dreptul periculoase. Toată lumea auzise de explozia boilerului de la Castle Brown. Nişte bieţi turişti englezi îl opriseră la momentul nepotrivit şi... ei bine, nici după trei luni nu terminaseră reparaţiile.

Păşind uşor pe gresia lustruită, Bella puse un prosop alb curat lângă chiuvetă şi o lumânare parfumată pe etajera de la cada imensă, cu picioare în formă de gheare. Foştii chiriaşi care stătuseră acolo până în aprilie – un cuplu mai în vârstă, îngrozitor de năzuros, din Guildford – se plânseseră de un miros neplăcut. Bella nu reuşise să găsească nimic în neregulă. Însă nu voia să rişte nicicum cu privire la familia Drummond-Ward.

Când a ieşit, Paula terminase de făcut patul şi stătea alături, aşteptând verdictul Bellei. Paola era o văduvă de război din sat. Avea ochii mari, negri, şi părul ondulat, ca pana corbului, prins la spate, aşa că i se revărsa lucitor la ceafă. Pe cât era de frumoasă, pe atât era de harnică. Însă Bella observase o schimbare în ultima vreme. O circumspecţie nouă, combinată cu ceva primitiv, vădit. Greu de definit, dar dacă Paola ar fi fost bărbat, Bella ar fi zis că făcea pe grozavul.

Cuvertura nu mai trebuia decât un pic dichisită. Dându-se un pas îndărăt, Bella dădu din cap, mulţumită de treaba bună făcută de cameristă.

— *Eccellente*[1], zise ea zâmbind.

Surâse şi Paola, evitând privirea pătrunzătoare a stăpânei sale.

---

[1] „Excelent”, în lb. italiană, în original (n. red.).

De ce mi-oi face atâtea griji? îşi zise Bella. *De ce n-oi fi mai relaxată?*

Raţional vorbind, ştia că răspunsul era evident. Erau atât de multe în joc, vara aceasta! Nu numai reputaţia hotelului, dar şi viitorul lui Lucian şi – să recunoaştem, o cam dădea peste cap, dar n-avea de ales – căsătoria ei cu Cecil. Uneori, i se părea că ar fi atârnat de un fir de păr.

Măcar în ceea ce priveşte personalul era norocoasă. Betty, bucătăreasa, şi fiul ei, Billy, lucraseră pentru ei şi înainte, la Londra şi în Yorkshire. Făceau parte din familie, iar Bella învăţase să aibă încredere în ei, deşi, Dumnezeu ştie, bâjbâiau încă în această lume nouă, străină lor. Avea speranţe mari în ceea ce-o privea pe Constance – noua dădacă a lui Lottie, recomandată de Betty.

Spre deosebire de aceştia, Paola rămânea o necunoscută. O singură oră petrecută cu ea o făcuse pe Bella să se îndoiască de cunoştinţele ei de italiană. Îşi dorea, totuşi, atât de mult să înveţe această limbă!

Încă de tânără, Bella fusese obsedată de Italia. La internat, îşi atârnase lângă pat picturi italiene celebre, înfuriindu-se tăcut când călugăriţele de acolo i-au cerut să dea jos *Naşterea lui Venus* a lui Botticelli, pe motiv că era obscenă. Pentru Bella, Italia însemna adevăr, frumuseţe şi bunătate. Era un far călăuzitor pe un promontoriu, iradiind raze de lumină mediteraneană pură, care străpungeau ca nişte săgeţi mohoreala londoneză umedă şi năpădită de smog.

Şi lui Cecil îi plăcea Italia. Cel puţin aşa zicea. Dar a fost ideea Bellei să-şi petreacă luna de miere la Portofino.

Oftă la amintirea acelor zile lipsite de griji. Ce ciudat era că fiica pe care o concepuseră în vacanţa aceea era acum văduvă, iar fiul lor – un veteran rănit în războiul cel mai rău de care-şi amintea lumea. La fel de ciudat era şi faptul că acum, în 1926, împlinise deja patruzeci şi opt de ani.

Anii trecuseră ca vântul.

Şi mai pierduse un lucru, desigur. Dar îl respingea, cât putea de tare. Dacă şi-ar fi permis să se agațe de el, nu s-ar mai fi gândit niciodată la altceva.

Lucrul cu care se lupta *cu adevărat* era faptul – şi chiar era un fapt – că ea şi Cecil fuseseră cândva tineri şi îndrăgostiți: îşi petreceau nopțile blânde, stăruitoare, cu ochii ațintiți la apa scânteietoare, după care înotau goi în golf, la Paraggi, în timp ce soarele răsărea pe crestele munților.

În acea primă călătorie la Portofino se sărutaseră înflăcărat în lumina tăcută a lunii, pe străzile dosnice, şi simțise izbucnindu-i pe limbă o învălmăşeală de gusturi şi de senzații noi – de sărat, de prosciuto greu de mestecat şi de smochine.

În vreme ce Cecil juca tenis la hotel, Bella îşi lua un răgaz şi cutreiera potecile străvechi, unde nu se putea merge decât cu asinii, sus, până la fermele de pe dealuri şi la crângurile cu măslini. Se uita prin porțile ferecate la grădinile iradiind de flori şi se întreba cine-o fi locuit acolo – şi dacă avea să-i fie dat vreodată şi ei să trăiască în locul acela. Le urmărea cu privirea pe femeile care croşetau dantelă în piața orăşelului, apoi se sprijinea de pietrele calde bând ceva, în timp ce şopârlele i se cățărau pe picioarele goale.

Bineînțeles, era o altă epocă, mai formalistă, când o femeie singură stârnea exclamații şi ridicări din sprânceană. Dar Bella nu s-a lăsat intimidată. Şi de ce s-o fi făcut? Era Noua Femeie, ca acelea despre care citise în romane, şi întrevedea o nouă realitate.

Într-o zi, ademenită de fațada cu dungi, urcase până la biserica San Martino, sus, deasupra portului. Nu mai era nimeni acolo, în afară de ea şi de o bătrână în negru, cu un şal croşetat pe cap. În timp ce savura mireasma de tămâie, şi-a cufundat degetele în apă şi şi-a făcut semnul crucii – nu

era catolică, dar aşa i s-a părut corect –, simţise că gestul ei formal implica şi participare, iar asta o izbise ca fiind revelator şi bun de păstrat în suflet pentru mai târziu.

Cât de mult îşi baza existenţa pe ritual şi pe spectacol, mai ales acum, când conducea un hotel, jucând atât rolul directorului, cât şi pe al hangiţei. Era o prostie să numească tot ce făcea ea o vocaţie. Însă exista aici o dimensiune religioasă. Şi se şi pricepea la asta, era convinsă. Cu atât mai mult o durea reţinerea iniţială a lui Cecil.

— Să deschizi un hotel? În Portofino? Se aflau în salonul lor din casa înaltă şi îngustă din Kensington, în vreme ce Cecil îşi umplea paharul cu whisky. De ce naiba ne-am dori aşa ceva?

Ştia exact cum s-o pună la punct. De data aceasta însă, ea a refuzat să se supună.

— Ar fi o aventură, a zis ea cu însufleţire. Un nou început. O cale să uităm de război şi de toate lucrurile îngrozitoare pe care le-a provocat familiei noastre.

— Să ţii un hotel e o muncă de catâr. Gândeşte-te cu câte lucruri absurde o să ai de-a face. Să cumperi scaunele potrivite pentru terasă. Să organizezi excursii de-o zi la muzee. Totul e atât de...

— Burghez? Convenţional?

— Păi, da. Ca să nu mai zicem de... (Cecil îşi ţuguiase buzele, de parcă încerca să găsească *le mot juste*[2]) prozaic. Ceea ce-ar fi în regulă, numai că tu, Bellakins, tu nu eşti niciodată prozaică. De-aia m-am căsătorit cu tine. Mă rog, e unul dintre motive. Se scufundase oftând în fotoliul său preferat: În plus, e-atâta competiţie în zilele noastre. Asta dacă speri să atragi o clasă mai acătării de turişti.

---

[2] „Expresia corectă”, în lb. franceză, în original (n. red.).

Nu putea să nege asta. Vedea an de an migrația bogătanilor britanici către locuri mai însorite, unde rămâneau până trecea iarna. Unii pariau pe Cannes, alții preferau Insula Lido din Veneția sau beneficiile unei stațiuni balneare ca Baden-Baden. Biarritz se transforma într-un - adevărat sanctuar, când canicula de pe Riviera franceză devenea insuportabilă.

În schimb, Riviera italiană era relativ necunoscută. Exista o colonie britanică acolo, desigur – dar pe unde nu era câte una? –, iar hotelurile mai mari aveau chiar şi terenuri de tenis şi piscine. Însă nu era piața pe care spera Bella s-o cucerească.

— Îl văd ca pe un hotel de vară, a zis ea. Nu un refugiu pentru scursura societății.

Cecil mimă lipsa de aer.

— Măi, măi să fie! Snobismul pe invers nu e niciodată atrăgător.

— Nu sunt snoabă, nici pe invers, nici pe cinstite. Bella încercase să-şi înăbuşe furia pe care o simțea în glas. Nu vreau decât să atragă oameni interesanți. Oameni cu care aş putea să stau de vorbă.

— Cum ar fi artiştii.

— Da.

— Şi scriitorii.

— Sper.

— Oameni cu *opinii radicale*.

Tonul zeflemitor al lui Cecil era evident.

— Nu neapărat.

— Oameni care să nu fie distinşi, ca mine.

La asta, Bella îşi pierduse răbdarea.

— Nu fi ridicol!

— Sau săraci, ca mine. E corect dacă mă gândesc că tatăl tău va plăti pentru această aventură?

—Va fi fericit să ne ajute, sunt sigură.

Cecil ridică batjocoritor paharul.

— Atunci, să ținem un toast pentru majestatea sa mărinimoasă!

Bella se deprinsese de-a lungul anilor să ignore sarcasmul lui Cecil, dându-şi seama că nu era decât o manifestare a nesiguranței lui. Asta o vlăguise. Însă acum încercase din răsputeri să îl implice şi pe el, încurajându-l să caute anunțuri cu proprietăți de vânzare în ziare şi reviste, în vreme ce ea răsfoia broşurile agențiilor de turism. În felul acesta, avea să simtă că făcea şi el parte din plan. Pe lângă asta, era surprinzător de priceput – chiar inventiv – când îşi punea mintea la contribuție.

Nu de case ducea Riviera lipsă. Însă nimic din ceea ce era prin broşuri nu li s-a părut tocmai potrivit. Proprietățile erau ori prea mari, ori prea mici, ori se aflau în stațiuni bine-cunoscute, foarte dezvoltate, de la Santa Margherita şi Rapallo, când Bellei îi rămăsese inima la Portofino, care era ceva mai intim.

Au căutat vreme de mai multe luni şi au fost pe punctul de a renunța, când, într-o seară de iarnă, Cecil şi-a scos nonşalant de sub braț ziarul *Times* din ziua aceea, atrăgându-i atenția asupra unui anunț pe care îl încercuise cu cerneala lui preferată, de culoarea vinului:

Vilă istorică din Portofino, plasată într-un decor încântător, cu vedere spre mare. Aproape de oraş şi de plajă. Excelentă pentru o pensiune. Numai solicitări serioase, la: Grosvenor Square, nr. 12, Mayfair.

Peste trei zile erau în Italia, tremurând de emoție, dar plini de nelinişti că, după atâta efort – călătoria fusese un coşmar, cu rău de mare şi cu legături pierdute –, casa s-ar fi putut să fie o dezamăgire sau să nu arate chiar atât de bine ca în fotografiile pe care proprietarul, un victorian mirosind a pudră de talc, li le arătase la o ceaşcă de ceai.

O alee cu pietriş străjuită de palmieri îi condusese spre o vilă mare, galben pal, cu un turn solid ca o fermă din secolul al XV-lea. În stilul clasic din Toscana, ceea ce era ciudat, însă frumoasă – atât de frumoasă! Bella se simţi năpădită de uşurare ca de un opiaceu. N-avea să uite niciodată liniştea profundă care i-a cuprins în clipa în care uşa de stejar s-a dat la o parte şi s-au trezit pentru prima oară în holul răcoros, de marmură.

— *Vi piacera, vedrete,* insistase agentul. „O să vă placă."

Şi uite-i acum, aici!

De pe coridor, Bella auzi deschizându-se o uşă şi un bărbat dregându-şi glasul. Prietenul lui Lucian, Nish; de la Anish. E deja de câteva săptămâni aici, o persoană plăcută, studioasă, care, fără nicio îndoială, îi salvase viaţa lui Lucian, după război.

Însă pe când Bella cobora scările, năvăli alt zgomot – glasuri feminine crescând în intensitate, furioase sau cel puţin consternate. Alice ţâşni din bucătărie, izbindu-se, aproape, de mama ei, la picioarele scărilor. Părea agitată.

— E Betty, ţipă ea. Are o criză de-ale ei. Mă poţi ajuta s-o potolesc?

Cele două femei se îndreptară spre bucătărie, unde nenumărate cratiţe din cupru scânteiau în lumina soarelui care se revărsa prin uşa deschisă, spre curte. Mirosul de pâine coaptă o înnebuni pe Bella. Furată de gânduri, uitase să ia micul-dejun în dimineaţa aceea.

Betty stătea lângă maşina de gătit, cu chipul ei rumen schimonosit într-o grimasă. Bella se duse spre ea şi-i vorbi.

— Ce e, Betty? Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic, doamnă Ainsworth. Mă descurc eu cumva.

— Cum adică?

Fără să se întoarcă, Betty făcu un gest spre un ciolan de vacă ce zăcea pe masa dindărătul ei.

— Nu seamănă cu niciun fel de carne de vită pe care am gătit-o eu până acum.

— Dar e sigur vită?

Bella îi făcu semn lui Alice să se apropie. Se uitară amândouă la ciolan.

— O, da, e vită. Vită *italienească.*

— Şi care-i problema cu vita *italienească*?

— N-are niciun pic de grăsime, observă sec Betty.

Alice zise timid:

— Şi asta... e de rău?

Betty se holbă de parcă Alice era o proastă.

— N-o să am niciun pic de grăsime! Pentru budincile mele! Sau pentru cartofi! Şi, dacă tot veni vorba, n-aţi mai văzut aşa ceva.

Alese un cartof din tigaie şi îl ţinu între două degete.

— Nişte gloanţe mărunte de ceară. Nici nu seamănă cu nişte cartofi.

— Sunt sigură c-ai s-o scoţi la capăt minunat, zise Alice. Tu te descurci mereu.

— Am să-mi dau toată silinţa, doamnă Mays-Smith.

Alice o şterse de-acolo, lăsând-o pe Bella singură cu Betty. Nu era pentru prima dată când o uimea s-o vadă pe bătrână atât de copleşită şi o trecu un fior de vinovăţie. Nu fusese uşor s-o convingă pe Betty să se dezrădăcineze din Londra ca să-i urmeze pe soţii Ainsworth în Italia, mai ales că doar cu câţiva ani în urmă se mutaseră din Yorkshire. Nu numai că Betty nu mai fusese în altă ţară vreodată, dar pentru ea Londra era şi acum periculos de străină.

Mutarea aceasta era aventura cea mai mare, cea mai îndrăzneaţă din viaţa ei, iar Bella nu contenise s-o laude pentru asta. Dar se temea câteodată că încurajările ei deveneau o formă de coerciţie. Iar ea nu voia asta. Voise să fie drăguţă mereu, mai ales faţă de cineva ca Betty.

La fel ca mulți alții, Betty nu-şi revenise încă după război. Îşi pierduse doi fii pe Frontul de Vest. Doi fii! Îl mai avea încă pe Billy, bineînțeles – dar cum s-o simți de fiecare dată când dă cu ochii de Lucian? Trebuie să fie ca un ghimpe în talpă, zi de zi.

Cel mai greu a fost să-i explice farmecul Italiei, care pentru Bella era de la sine înțeles. A recurs la câteva cărți poştale pe care le avea din timpul lunii ei de miere şi i le-a arătat lui Betty. Colorate de mână, amintindu-i de soare şi de fericire. Strategia a părut să funcționeze – s-o liniştească pe Betty, convingând-o că Italia era un loc sigur, civilizat, potrivit pentru ea şi pentru fiul ei orfan de tată, în ciuda unor ştiri care spuneau contrariul.

— Ce-o să facem cu mâncarea? întrebase Betty, bănuitoare peste măsură.

Bella scosese o carte din poşetă. Betty îşi şterse mâna dolofană de cârpa verde şi moale, după care mijise ochii şi citise titlul: *Ştiința culinară şi arta de a mânca bine*, de Pellegrino Artusi.

— Asta o să-ți spună tot ce trebuie să ştii, a zis Bella. Nimeni nu scrie mai bine despre mâncarea italiană decât omul acesta.

Betty zâmbi. Era, pe bună dreptate, mândră de faptul că ştia să citească.

— Am s-o citesc chiar în seara aceasta.

La început, strădaniile lui Betty nu s-au ridicat la înălțimea realizărilor ei culinare. Notabilă fusese încercarea ei absolut nereuşită de a prepara o supă *minestrone*.

— Ce naiba e asta? întrebase Cecil, amestecând legumele fleşcăite.

Bella gustase supa cu grijă. Gustul ei iute o luase pe neaşteptate şi îşi înăbuşise tusea cu un şervețel.

— Cred c-a pus usturoi sălbatic. Şi-a pus cam mult. Ooo, asta e, nu contează.

Lăsase lingura jos.

— Trebuie s-o încurajăm, Cecil. Şi-apoi, n-o să gătească în fiecare zi mâncare italienească. Mulți dintre oaspeți o să vrea friptură şi plăcintă de rinichi.

În câteva săptămâni, însă, lucrurile s-au schimbat. Betty era harnică şi pricepută. În ceea ce-l priveşte pe Billy, el s-a transformat într-un tânăr impunător, loial, care promitea să devină un băiat de serviciu nemaipomenit. Curând, Bella plănuia să-l învețe cum să servească la mese, plutind reverențios.

Acum, Bella o prinse uşor de umăr pe Betty.

— Faci o treabă minunată, a zis ea. Mâncarea pe care o găteşti tu e ireal de bună.

Betty roşi de plăcere.

— Sunteți prea bună, doamnă Ainsworth.

— Iar Billy te ajută, nu-i aşa?

Betty dădu din cap.

— Tocmai l-am trimis după nişte smântână, pentru budinca de lămâie.

— Foarte bine. Şi nu uita că o s-o ai şi pe Constance aici, curând. Ea va avea destul timp să-ți dea o mână de ajutor la bucătărie, când nu va fi ocupată cu Lottie.

La aceste cuvinte, Betty îşi întoarse chipul spre Bella. Trupul i se încordă brusc.

— Ce zi e astăzi?

— Joi.

— Ooo, nu... Bătrâna îşi duse iute mâna la gură.

— Ce s-a întâmplat, Betty?

— Astăzi. Constance vine *astăzi.* Cu trenul de Genova.

— Păi e trenul pe care îl aşteaptă Lucian. Trenul cu care vin doamnele din familia Drummond-Ward.

— Ooo, doamnă Ainsworth! Betty părea gata-gata să izbucnească în lacrimi. Iar dumneavoastră ați avut încredere

c-am să fac toate aranjamentele! De vreme ce Constance e o prietenă de familie...

— Nu te speria, Betty. S-ar putea ca Lucian să nu fi plecat încă. Şi atunci o poate lua şi pe Constance.

Se străduí să pară încrezătoare şi optimistă. Numai că situaţia era departe de a fi fost roz. Din câte ştia Bella, Julia Drummond-Ward nu era genul de femeie care să reacţioneze bine la gândul că avea să împartă trăsura cu o servitoare. În orice caz, în clipa aceasta, Lucian era, cu siguranţă, deja la jumătatea drumului spre gara de la Mezzago. Bella stătuse de vorbă cu el mai devreme, pe când aştepta ca Francesco să înhame caii. Atunci ar fi fost momentul s-o menţioneze pe Constance...

Bella se repezi în holul de la intrare, strigându-l pe Lucian – mai mult sperând decât aşteptându-se că avea să-i răspundă. Nici nu pierise încă ecoul glasului ei, când Nish ieşi din bibliotecă.

— Nu e aici, doamnă Ainsworth. Au plecat acum aproape o oră. Nu voia să ajungă târziu s-o întâmpine pe Rose.

— Şi pe mama lui Rose, îi aminti Bella.

— Bineînţeles. Şi pe ea, zâmbi Nish. Vă pot fi de ajutor cu ceva?

— Nu, nu, îi făcu Bella semn cu mâna să plece. Relaxează-te şi simte-te bine. Eşti oaspetele nostru aici...

— Dar e o săptămână importantă pentru hotel. O săptămână importantă pentru dumneavoastră.

Lucrul acesta era de necontestat. Oaspeţii începuseră să vină încă de luni – mai întâi, Lady Latchmere şi strănepoata ei, Melissa, apoi contele Albani şi fiul său, Roberto. Până la sfârşitul săptămânii, hotelul avea să fie plin.

Pe Bella o încântase în mod deosebit când a primit cererea de rezervare a contelui. Aprobarea lui era un semnal adresat lumii întregi că Hotelul Portofino era şi pentru italieni. Cecil nu era sigur că acesta era semnalul pe care ar fi trebuit să-l

dea ei, dar, la urma urmei, prezența lui în hotel era din ce în ce mai rară şi mai impredictibilă.

Pe unde naiba o fi fost acum? Oare avea să se întoarcă până când soseau doamnele Drummond-Ward? Bella nu voia să fie singură când avea să o întâlnească pe Julia pentru prima dată. Era la curent cu trecutul Juliei şi al lui Cecil. Nu putea nega că avea sentimente puternice, complicate, față de această femeie. Curiozitate, pizmă, chiar frică. La ce era bun un soț, dacă nu-i era alături într-o asemenea situație?

— Sunteți bine, doamnă Ainsworth? întrerupse glasul lui Nish reveria Bellei.

— Îmi făceam griji în legătură cu Constance, zise ea. Noua dădacă. Se pare că e în trenul pe care îl aşteaptă Lucian. Dar nu mai avem ce face acum. Va trebui să-şi găsească singură drumul încoace.

— Sunt sigur că se va descurca, zise Nish. Nici nu puteam să mă mişc de strigătele taximetriştilor când am ajuns la Mezzago.

Bella începu să râdă.

— Oare de ce asta nu mă liniştește deloc?

Cu baioneta fixată la locul ei, Lucian îşi propti piciorul ferm pe treapta de trăgător, iar pe celălalt pe scara şubredă, sprijinită de peretele tranşeei. Îşi lăsă capul pe ultima stinghie, închise ochii şi rosti o rugăciune.

Oare îl ascultă Dumnezeu? Nu vedea prea multe semne în acest sens. Înserarea se lăsase grea, unind cerul şi pământul într-o masă cenuşie, fără formă. Ploaia rece îi înțepa chipul lui Lucian, ca nişte ace. Îi înghețaseră picioarele şi mâinile, dar simțea cum i se prelingea sudoarea pe spate. De jur împrejurul lui se auzeau bubuituri de tun. Când mai fusese o clipă de liniște în tumultul acesta? Lucian renunțase să mai țină socoteala acelor clipe. Se obişnuise cu această spaimă rece, bolnăvicioasă.

Poate că o parte din el se obişnuise cu asta dintotdeauna. La şcoală, aşteptând să fie pus la zid pentru cine ştie ce năzbâtii banale, Lucian îşi perfecţionase o strategie care să-l ajute să facă faţă. Se închidea atât de mult în sine, încât nu mai percepea durerea.

Încerca să aplice aceeaşi tactică şi acum, străduindu-se să se concentreze asupra respiraţiei şi asupra pulsului care-i bubuia în urechi. Însă nu era în stare să ignore detunăturile mortierelor în depărtare, şuieratul şi explozia grenadelor. Fiecare secundă care ticăia pe lângă el părea o eternitate.

Apoi s-a întâmplat – corul sinistru de şuierături, de-a lungul liniei frontului. Ordine lătrate să se pregătească. Lucian şi-a încleştat mâinile de malurile pline de noroi, ca să se liniştească. Îngheţate bocnă. Când a explodat o grenadă, au zburat particule mici, ca aşchiile de lemn.

Şuieratul unei explozii bruşte îi străpunse urechea stângă. Asta însemna un singur lucru. Că era rândul lui. Rândul lui să-şi facă treaba şi să iasă...

Lucian deschise brusc ochii, nepregătiţi pentru imaginea care se deschidea dinaintea lor: un bărbat zdravăn, cu mustaţă, cu un chipiu roşu şi cu un veston lung, cu nasturi de alamă. Se apropie de Lucian şi lătră, în italiană:

— *Signore! Il treno da Nervi sta arrivando!*[3]

Dar apoi omul se depărtă cu atenţie, ridicând mâinile a implorare. Lucian se ridică în capul oaselor, cu inima bubuind. I se întâmplase din nou. Cu siguranţă, adormise. Şi, ca de obicei când adormea, visa despre Cambrai. Vise cumplite care îl duceau înapoi, drept pe linia frontului.

Zgomotul se repetă, iar Lucian tresări, ţinându-se de scaunul pe care stătea. Unde era? Îşi aruncă privirea împrejur – şi se linişti imediat la vederea plăcuţelor de

[3] „Domnule! Soseşte trenul din Nervi!”, în lb. italiană, în original (n. red.).

teracotă şi a posterelor luminoase, razele soarelui pătrunzând prin ferestre.

Bineînțeles.

Sala de aşteptare a gării din Mezzago.

Spaima se risipi.

Silueta şefului de gară se contură mătăhăloasă în uşă. Îşi scoase fluierul din gură, se uită spre Lucian şi-i făcu un semn cu degetul mare spre trenul care se oprise. Se ridică şi îl urmă pe peron. Semăna neobişnuit de mult cu vechiul lui sergent-major. Din nou, acele stafii păreau să răsară peste tot.

Dintr-odată, simți valul de căldură minunat, liniştitor. Inspiră adânc, învăluit de mireasma de iasomie şi de asfalt încins. Peronul era înțesat de pasageri, hamali, abur şi glasuri. Îşi croi drum prin mulțime spre vagonul de clasa întâi.

Venise să le întâmpine pe vechea prietenă a tatălui său, Julia Drummond-Ward, şi pe fata ei. Vechea prietenă... Lucian ştia ce înseamnă lucrul acesta, deşi se discuta rareori despre el, pe la colțuri.

— Am cunoscut-o vreodată pe doamna Drummond-Ward? îşi întrebase el mama.

— Doar o dată, când erai mic.

— Şi cum am s-o recunosc?

Ea zâmbise enigmatic.

— Cred că va fi greu să faci vreo confuzie. Deşi, dacă te temi că n-ai s-o recunoşti, sunt sigură că tatăl tău are vreo fotografie vârâtă pe undeva.

Peronul era mai îngust decât îşi amintea Lucian. Spre el se bulucea un grup mare, blocându-i vederea. Trecu ceva vreme până când mulțimea se rări şi Lucian văzu, la o oarecare distanță, silueta statuară a unei femei pe care o recunoscu imediat şi fără dubii.

Doamna Julia Drummond-Ward.

Coborâse din vagon şi stătea pe peron ţinând strâns în mână o umbreluţă de soare, încercând să-şi păstreze cumpătul.

— *Scusi!*[4]

Lucian grăbi pasul, se apropie de ea şi-i oferi mâna. Dar ea nu i-o întinse pe a sa. Ci îl cercetă cu privirea, trecând de la chipul bronzat la cămaşa lui albă, fără guler, cu mânecile suflecate.

— Fiica mea, zise ea, făcând semn înapoi, spre tren.

Iar în clipa aceea Lucian o văzu pe Rose pentru prima oară: stând lângă uşa vagonului, gata să coboare, într-o rochie cu mâneci lungi, de dantelă, cu un cordon care-i accentua subţirimea taliei. Pălăria de paie cu boruri largi abia de-i putea cuprinde buclele bogate de păr castaniu-auriu. Chiar dacă arăta uşor epuizată din cauza călătoriei, nu se putea să nu-i observe extraordinara frumuseţe naturală. De fapt, oboseala i-o accentua, i-o făcea şi mai firească, dacă aşa ceva era posibil.

A văzut că se uita la ea şi i-a întors zâmbetul. Lucian simţi fluturi în stomac. Se intimidă şi – neobişnuită senzaţie – se fâstâci.

Femeia mai în vârstă nu-şi lua privirea de la el. Brusc, rosti *Nostri bagagli,* şi arătă spre vagonul de bagaje. Apoi, la fel de tare, dar mai rar, de parcă i s-ar fi adresat unui copil:

— Bagajele noastre. Sunt opt geamantane.

Ridică opt degete:

— *Otto.*

Lucian îşi înăbuşi râsul, dându-şi seama că doamna Drummond-Ward habar n-avea cine era el. Şi pe bună dreptate, chiar arăta oacheş, după cum s-ar fi exprimat ea, probabil.

---

[4] „Pardon!”, în lb. italiană, în original (n. red.).

Ei, bine, dacă îl credea italian, atunci italian să fie. Făcu o mică plecăciune.

— *Signora*[5], zise el.

— Şi să nu pierzi niciunul dintre ele!

Plecă fruntea.

— Nu, *signora*.

Lucian se răsuci pe călcâie şi porni spre vagonul de bagaje. Răsuflând uşurat când văzu că geamantanele doamnelor erau deja puse unul peste altul pe peron, urmări încărcarea lor pe un cărucior. După aceea, păşi atent lângă hamal, traversând gara, apoi întorcându-se în piaţetă.

Mai multe taxiuri se tocmeau să facă transporturi. După ce s-au înţeles asupra unui preţ care părea rezonabil, Lucian puse majoritatea valizelor pe cea mai puţin periculoasă platformă. Celelalte aveau să călătorească împreună cu doamnele Drummond-Ward, în trăsura Hotelului Portofino, pe care Lucian o aranjase el însuşi şi cu care venise la Mezzago în calitatea sa de vizitiu neoficial.

Lucian se întoarse la femeile care aşteptau. Era conştient că nu păşea aşa cum o făcea de obicei – mai degrabă, cum îşi imagina el că ar fi mers un ţăran italian: ţanţoş şi vioi, atât cât îi permitea trupul lui frânt.

Ele găsiseră puţină umbră sub o tendă. Chiar şi-aşa, doamna Drummond-Ward era încruntată şi îşi făcea vânt cu evantaiul. Hainele ei de lână erau mult prea călduroase pentru vremea aceasta. Rose nu părea atât de deranjată. Se uita admirativ la noile peisaje din jur. Doamne, cât era de frumoasă! Lucian nu mai văzuse niciodată pe cineva ca ea – cel puţin, nu de aproape, în carne şi oase. Parcă ieşise dintr-o revistă de cinema.

---

[5] „Doamnă”, în lb. italiană, în original (n. red.).

Pe de altă parte, lui Lucian îi stătea pe limbă să zică ceva – să se oprească din jocul acesta ridicol pe care îl iniţiase. Dar îi era greu s-o facă fără să le ofenseze. Pe deasupra, trebuia să recunoască, era amuzant să vadă dacă-şi putea susţine jocul; dacă putea, de fapt, să câştige partida, pentru că era, fără îndoială, o competiţie. Nu între Lucian şi Rose – nimeni nu se putea întrece cu ea –, ci între el şi mama ei trufaşă şi acră.

În cinci minute, Lucian le instală pe cele două în trăsură. Doamna Drummond-Ward făcu câteva nazuri apropo de bancheta care era prea tare, dar se potoli repede şi, după ce se aşeză confortabil, începu să turuie ca o moară stricată.

Porniră pe străzile pietruite care duceau spre drumul de coastă. Stând în faţă, Lucian ardea de nerăbdare să se întoarcă şi să li se adreseze pasagerelor la fel ca un vizitiu neaoş. *Ecco la famosa chiesa! Attenta al vestito, per favore*[6]*...* Asta i-ar fi dat şi ocazia să-i arunce ocheade divinei Rose. Dar italiana lui era rudimentară şi, în orice caz, nu era uşor s-o întrerupi pe doamna Drummond-Ward.

Nu se mai oprea din trăncăneală. Şi, dacă în şuvoiul de bârfă snoabă apărea rareori câte o breşă, iar Rose nu-i răspundea imediat, zicea, „Fii atentă!”, aşa că ei nu-i mai rămânea decât să spună „Da, mamă”, placid, aproape sfidător.

După câteva curbe în ac de păr, drumul deveni drept, iar Lucian se trezi cu mintea aiurea. Însă, la un moment dat, conversaţia se axă asupra propriei familii, aşa că ciuli urechile.

— Sunt una dintre cele mai vechi familii din ţinut, a zis doamna Drummond-Ward. Îl cunosc pe Cecil de când eram o fetişcană.

---

[6] „Iată celebra biserică. Aveţi grijă la rochie, vă rog”, în lb. italiană, în original (n. red.).

— Şi doamna Ainsworth?

O întrebare nevinovată, pusă cu nevinovăție.

— O, Doamne, nu. Ea e cu totul altceva.

— Altceva?

— Nu mai fi atât de prostuță, Rose. Ştii foarte bine la ce mă refer.

— Nu prea cred că ştiu, mamă.

— E genul de femeie căreia nu i se pare nimic ciudat în a deschide un hotel.

Coborî glasul.

— Tatăl ei are o tăbăcărie. Şi nu-i pasă că ştie toată lumea!

Secretul cu mama ei – Rose descoperise demult – era să nu-i răspunzi la provocări. Dac-o făceai, rezultatul era furia, urmată imediat de bosumflare. Era mult mai bine să fie placidă şi docilă. Ceea ce nu era acelaşi lucru cu pasivitatea – nu dacă o făcea intenționat. Ceea ce o surprindea pe Rose era cât de dureroase i se păreau încă observațiile mamei sale, cu toate că devenise acum femeie în toată firea, trecută de douăzeci de ani.

Curând – Doamne, dă să fie cât mai curând! – avea să se mărite. Aşa că de ce să nu treacă peste remarcile şi punerile la punct ale mamei sale?

Bunăoară, mai devreme, în tren. Când trăgea în gară, Rose se aplecase pe fereastră, ca să vadă mai bine peronul mic şi drăgălaş şi lumea care se îmbulzea acolo. Dar mama dezaprobase gestul atât de mult! A înghiontit-o – da, a înghiontit-o pur şi simplu! – la locul ei, cu umbreluța aceea jalnică de soare. „Dă-te la o parte de la fereastră, Rose! O să-ți murdăreşti rochia de funingine!”

N-a avut încotro, a trebuit să se asculte şi să facă ce i s-a cerut.

Ce bine ar fi fost ca ea, Rose, să fi venit în Italia singură! Ce minunat ar fi fost! Însă, bineînțeles, nici nu se punea

problema. Nu se punea niciodată problema. O doamnă tânără trebuia întotdeauna să fie însoțită. Iar însoțitoarea ei trebuia să fie... mama.

Dar de ce? Mama sa ura „străinătatea", după cum se exprima. Entuziasmul ei pentru această excursie a culminat devreme, din clipa în care ea şi Rose au făcut escală în primul port din Roma.

Ea şi Rose stătuseră câteva zile într-o pensiune respectabilă, de lângă Treptele Spaniei[7]. A fost primul contact al lui Rose cu Italia şi tremurase de emoție, abia aşteptând să mănânce *spaghetti* şi să încerce să vorbească în italiana încropită cu greu dintr-o veche carte de gramatică, pe care o găsise la bibliotecă. Însă mama ei, în puținele ocazii când a consimțit s-o însoțească în expedițiile ei turistice, a fost mai îndârjită şi mai lipsită de interes decât de obicei. Rose s-a simțit atât de frustrată, încât s-a hotărât să-şi exprime, măcar o dată, dezamăgirea.

Bineînțeles, mama îi risipise imediat neliniştile rostite cu glas firav, tremurat.

— Prea eşti chitită să dai valori romantice acestui loc. Când eram tânără, am făcut Marele Tur, aşa că am cunoscut Italia foarte bine, poate prea bine. Nu uita, în general e o țară de țărani analfabeți.

— Dante a fost italian, obiectase Rose.

Spera să aibă dreptate. Ei aşa i se păruse.

Mama râsese rece.

— Ce ştii tu despre Dante? Dante n-o să te ajute să-ți găseşti un soț potrivit.

---

[7] Construite în secolul al XVIII-lea în Roma de către arhitecții Francesco de Sanctis şi Alessandro Specchi, Treptele Spaniei sunt o atracție turistică. Baza lor este în Piața Spania, iar în vârf se află biserica şi Piața Trinità dei Monti (n. tr.).

Acum, Rose se simțea învăluită într-o mantie grea. Nu se putea mişca, nu putea respira. Îşi dorea atât de mult să scape de ea şi... să fie ea însăşi. Orice-ar fi însemnat asta. Poate că va reuşi, la Hotelul Portofino.

Căci aveau să ajungă curând acolo. În vreme ce mama perora în urechea ei dreaptă despre situația oribilă a locuințelor sociale.

— N-ai să vezi aşa ceva aici. În Italia săracii sunt săraci şi se simt fericiți cu situația lor.

Rose sorbea din ochi priveliştile neobişnuite pentru ea din satele prin care treceau. Fete cu sprâncene negre ițindu-şi capetele pe fereastră, bunicuțe tricotând în fața caselor, în timp ce copiii se jucau la picioarele lor. Totul avea atâta farmec! *Ca să înțelegi Italia, trebuie să te uiți la oameni şi la artă deopotrivă.* Unde citise asta? Nu-şi mai aducea aminte. Avea o memorie groaznică. Mama se plângea mereu din cauza aceasta.

Rose era fascinată de ceafa vizitiului. Zulufii lui castaniu închis se prelingeau pe gât. Nu puteai să nu-i remarci umerii largi, muşchii care se întrezăreau limpede prin cămaşa lui albă, fără guler, cu o pată mare de sudoare în mijloc.

Rose îl îndemna în gând să se întoarcă, dar, bineînțeles, n-o făcea, n-avea cum. Trebuia să fie atent la drum, care numai drum nu era, mai degrabă un drumeag desfundat, brăzdat pe povârniş.

Totuşi, îşi zise ea. Totuşi. Ce bine-ar fi fost să-i vadă chipul!

Ajunseră la Portofino chiar când arşița zilei începea să se domolească. Trăsura urmase drumeagul întortocheat, în pantă, într-un vârtej de praf şi pietriş.

În stânga era un crâng cu portocali – mai exact, cu *chinotto,* varietatea amară, folosită la aromarea Campari-ului, una dintre băuturile preferate ale lui Lucian. Rămăsese

uimit când îi văzuse pentru prima oară, în călătoria lui prin Liguria, întărindu-i credința că Italia cea scăldată în soare contrasta, într-un fel, cu războiul. În timpul acelei ierni cumplite a anului 1917, în Franța, un camarad ofițer îi arătase două portocale înghețate, lipite una de alta. „Uită-te la ele! Tari, ca nişte mingi de cricket!”

Ei bine, aici nu existau portocale înghețate.

Unul dintre primele lucruri pe care le făcuse după ce ieşise din sanatoriu şi se recuperase cât de cât, reuşind să se concentreze mai mult de zece minute, a fost să citească vechiul ghid Baedeker al mamei sale, despre Italia. Adora schițele şi hărțile acelea, aprecierile complete, critice, despre câte un restaurant sau despre câte un hotel sau altul.

A luat hotărârea să plece în Europa şi să picteze, precum eroul său, David Bomberg. Căci asta era el – pictor – şi la naiba cu tatăl său! Lucian nu suporta să primească lecții de la un om care nu muncise cu adevărat nici măcar o zi, în viața lui.

Toți prietenii lui plănuiau să evadeze din Anglia, care li se părea meschină şi neimportantă. Cei mai buni scriitori şi artişti îşi luaseră deja tălpăşița, mai ales cei care chiar merseseră la război. La urma urmei, la ce bun să mai hălăduiască pe-acolo? Multe dintre fanfaronadele patriotice erau proferate de trişori care habar n-aveau de ceea ce se întâmplase cu adevărat pe câmpiile morții din Franța şi din Belgia. „Anglia e o țară fățarnică”, zicea Nish, „dar nu-şi dă seama. Nu are deloc putere culturală. Din cauza asta imperiul ei e sortit pieirii.” Bunul şi vechiul lui prieten, Nish. Cu el te simțeai întotdeauna în siguranță.

Acum, Lucian opri trăsura înaintea ultimului povârniş, ca să le dea cailor un răgaz să-şi tragă sufletul şi pasagerelor o şansă se se bucure de peisaje: casele înalte, în culori pastelate, presărate în jurul golfului şi ambarcațiunile săltând uşor pe apele perfect azurii. Se gândea că ele îşi

doreau lucrul acesta, că avea să fie o privelişte la fel de impresionantă cum fusese cândva pentru el. Însă, dacă Rose reacţionă cu un oftat tremurător, doamna Drummond-Ward păru absolut insensibilă.

— De ce-a oprit? o auzi el întrebând.

— Nu ştiu. Ca să ne arate privelişte a, cred.

— Dar eu nu vreau să ne oprim.

Lucian simţi o bătaie uşoară pe umăr.

— Te rog, mergi mai departe.

Apoi, către Rose:

— Cum se spune *Mergi spre hotel*?

— Încerc să-mi amintesc, zise ea.

— Atunci, spune-i. Vizitiului.

— *Vai in albergo*?[8] rosti Rose cu răsuflarea tăiată...

— *Certo*[9]*,* replică Lucian.

Pentru prima oară de când plecaseră din gară, se întoarse şi îşi încrucişă privirile cu ale lui Rose. Surâsurile scurte pe care le împărtăşiră îl făcură să-i crească inima. *S-a prins cine sunt,* îşi zise el. *Sau chiar dacă nu, simte ea ceva.*

Surâzând larg, Lucian se întoarse şi îşi îndemnă calul să pornească în jos, pe povârniş, spre hotel.

2

Billy veni în fugă pe hol, aranjându-şi sacoul, păşind cu pantofii lui negri, lustruiţi, pe duşumeaua de marmură.

— Când sosesc, doamnă Ainsworth?

Bella îl aştepta lângă uşă.

---

[8] „Ne duci la hotel?”, în lb. italiană, în original (n. red.).

[9] „Sigur că da „, în lb. italiană, în original (n. red.).

— Dintr-o clipă într-alta, Billy. Te jenează uniforma? zise ea, coborând glasul, ca întrebarea să nu-l facă să se simtă prost.

— Gulerul. Îşi vârî un deget pe sub gulerul scrobit, din bumbac. Nu reuşesc să-l aranjez cum trebuie.

— Stai să te ajut.

Bella se aplecă şi i-l aranjă. Ca să fie sigură, îi vârî mai bine cămaşa în pantaloni şi îi îndreptă cravata. De când era mic, avusese impulsul acesta matern faţă de el. Se îndreptă, înclinându-şi capul într-o parte, şi zise:

— Nu uita, Billy. Prima impresie.

Chipul lui se lumină într-un zâmbet.

— Prima impresie. Da, doamnă!

Dând de veste prin scârţâitul roţii pe prundiş, trăsurica trase în faţa intrării cu portic. Billy se repezi afară, ca să-l ajute pe Francesco cu bagajele. Bella alese să le întâmpine pe doamnele Drummond-Ward pe treptele din faţă şi nu de dincolo de tejgheaua de la recepţie. O văzu pe Julia deschizându-şi poşeta şi aruncându-i câteva monede în palmă lui Lucian.

— *Grazie*[10]*,* o auzi ea spunând. Pentru tot ajutorul.

I s-a părut ceva curios şi îşi zise că urma să-l întrebe pe Lucian despre asta cu prima ocazie. Însă acum avea treabă. Făcu un pas în faţă.

— Doamnă Drummond-Ward. Rose. Bine aţi venit!

— Doamna Ainsworth? Julia îi întinse mâna înmănuşată, pe care Bella i-o strânse cu căldură.

— Vă rog, zise ea. Spuneţi-mi Bella. Sper că pot să vă spun Julia, nu-i aşa?

Julia consimţi printr-o uşoară aplecare a capului.

— Cum a fost călătoria?

---

[10] „Mulţumesc”, în lb. italiană, în original (n. red.).

— Lungă, rosti Julia sec. Şi peste măsură de obositoare.

— Păi, atunci, trebuie să ne dăm toată silința să fi meritat efortul. Făcu un gest spre fațada vilei, care strălucea în lumina soarelui. Bun venit la Hotel Portofino!

Clădirea părea s-o impresioneze pe Rose mai mult decât pe mama ei. Chipul i se lumină de încântare când întoarse capul ca să admire împrejurimile.

— Pur şi simplu fermecător! zise ea.

Bella luă inițiativa şi îşi trecu brațul pe sub al lui Rose.

— Sper că Lucian v-a pus la curent cu toate, în drum de la gară până aici.

— Lucian?

— Da.

Julia le prinse din urmă.

— Bărbatul care ne-a adus era Lucian?

— Bineînțeles.

— Dar eu am crezut... *Noi* am crezut...

— Ce?

Bella îl căută cu privirea pe Lucian, sperând să-i vină în ajutor. Dar el dispăruse.

Melissa lăsă cartea din mână ca să se uite la sosirea doamnelor Drummond-Ward de la fereastra camerei de zi a apartamentului Ascot. Era plăcut să le priveşti – atât de distinse, de fermecătoare! Toate zvonurile acelea despre frumusețea fetei erau adevărate.

Melissa se pierdu plăcut în contemplare. Câte haine îşi aduseseră cu ele? Aveau să rămână acolo toată vara?

Atunci, însă, străbătuşa ei o strigă din dormitorul alăturat:

— Melissa, ce-i cu zarva aceea îngrozitoare?

— Cred c-au sosit nişte oaspeți.

— Da? O, Doamne! Ştiam eu c-ar fi fost mai bine să închiriem o vilă.

Veşnica ei lamentare! Melissa se uită în jur la încăperea mare, elegant mobilată:

— Mă îndoiesc că ar fi fost la fel de confortabil ca aici.

Lady Latchmere apăru brusc în uşă, de parcă ţâşnise prin trapa unei încăperi secrete.

— Dar un pic mai intim, poate?

Ce femeie ciudată! Avea părul grizonant (nu foarte tare) strâns în creştet, iar silueta ei impunătoare era înfăşurată într-un capot negru, de catifea, cu un guler cu volănaşe. Melissa nu ştia câți ani avea şi nici nu era uşor să afle: niciunul dintre cei câțiva oameni pe care ar fi putut să-i întrebe n-ar fi primit bine o asemenea impolitețe. Însă o intriga nepotrivirea aceea dintre conduita domoală a doamnei Latchmere şi robustețea evidentă a fizicului ei; şi dintre hainele demodate, care aparțineau, mai degrabă, unui magazin de costume pentru bal mascat, şi pielea ei fină, fără vreun rid.

Sarcina Melissei, aici, în Italia, era să-i facă mofturile doamnei Latchmere, nu să i le pună la îndoială. Zâmbi larg.

— Cum te simți, mătuşă?

— Absolut îngrozitor!

— Să anunț că nu vei putea coborî la cină?

— Doamne, nu, draga mea. Trebuie să-mi păstrez puterile.

Doamna Latchmere se apropie încet, sprijinindu-se în bastonul pe care Melissa bănuia că-l folosea doar de formă; nu descoperise nicio infirmitate la ea.

— Aşadar, spune-mi. Se uită lung pe fereastră. Ce părere ai de fata Drummond-Ward?

Melissa tresări. Nu-i plăcea deloc să fie încolțită aşa.

— Nu ştiu ce să zic, mătuşă.

— Hai, hai. Trebuie să-ți fi format o opinie.

— Despre cum arată, da.

— S-auzim, atunci!

Melissa îşi alese cuvintele cu atenție.

— Păi, începu ea, are păr frumos. Şi, cu siguranță, e la curent cu ultima modă.

— Crezi că băiatul acela, Lucian, are s-o placă?

— N-am nici cea mai mică idee, zise Melissa. De ce mă întrebi?

Doamna Latchmere oftă.

— Zău, Melissa. Ar trebui să fii mai atentă.

Se aplecă şi şopti ca o actriță pe scenă.

— Părinții lor vor să-i căsătorească.

Apartamentul se numea Epsom, ceea ce-o făcu pe Rose să zâmbească.

Bella, care fusese atât de prietenoasă şi de primitoare, a zis că soțul ei – prietenul special al mamei din vremea tinereții – avusese ideea să dea fiecărui apartament câte un nume de cursă celebră. Acesta consta din două camere cu câte o fereastră cu balconaş, care dădeau spre mare.

Era o privelişte spectaculoasă. Însă un pic cam plictisitoare, dacă Rose era să fie cinstită cu ea însăşi. La urma urmei, marea nu-ți oferă prea mult. E... pur şi simplu, mare. Arată la fel oriunde în lume.

Întâi, Rose şi mama ei se odihniră după călătoria lor anevoioasă. Apoi, după ce se spălă cu buretele sub duş, Rose se strecură în noua ei rochie – din mătase Chanel împodobită cu dantelă metalică şi cu şiruri de paiete suprapuse –, în vreme ce Julia se dichisea în baie.

Peste o oră, era tot acolo.

— Zău aşa, îşi zise Rose. Pe cine crezi că vrea să impresioneze?

Îmboldită de dorința de a explora, trase un sertar, unde găsi o punguliță de muselină cu lavandă uscată. Cât de mult îi plăceau ei mărunțişurile de genul acesta! Vechea pensiune romană, care o emoționase, cu câteva zile în urmă, cu farmecul ei deosebit, i se păru acum foarte tristă.

— Mamă! strigă ea.

— Ce este?

— Uită-te şi tu cât de drăguţ şi de încântător e totul! Crezi că doamna Ainsworth face singură totul?

Glasul mamei sale se auzi din baie.

— Sunt sigură că-i place să-şi murdărească mâinile. I se trage din familie.

Apăru în pragul uşii.

— Eşti gata de plecare?

— Sunt gata de o mie de ani!

Julia se repezi la Rose.

— Stai să te văd!

Rose stătu resemnată ca mama ei să-i aranjeze rochia, să-i potrivească bustul şi s-o ciupească de obraji, ca să prindă culoare. După ce se foi pe lângă ea o eternitate, se declară mulţumită de înfăţişarea lui Rose. O învârti pe fată, ca să se uite în oglinda oblongă, cu ramă aurită şi studiară amândouă imaginea – Rose neştiind prea bine la ce trebuia să se uite, mama ei, absolut sigură pe ea. Julia îşi îndreptă umerii şi îi atrase fiicei sale atenţia să facă la fel.

— Ţinuta, zise ea. Ţinuta e totul. Aminteşte-ţi ce-ţi spunea fosta ta profesoară de dans.

Urmă o pauză lungă, străbătută doar de râsetele bărbaţilor din încăperea de dedesubt. Rose întrebă nonşalant:

— Crezi că Lucian va veni la cină?

— Cine ştie? Trebuie să recunosc, purtarea lui din după-amiaza aceasta a fost neobişnuită.

Rose riscă:

— L-ai confundat cu un italian.

Amintirea aceasta o făcu să zâmbească.

— Iar el a avut destule ocazii să mă corecteze. Însă, din cine ştie ce motiv, n-a făcut-o. E limpede că seamănă mult cu tatăl său. Julia se încruntă. Că veni vorba, unde-o fi Cecil?

Aşadar, asta era, îşi zise Rose. *Din cauza asta eşti mai agitată decât de obicei.*

Porniră pe scări în jos, încet, păşind cu atenție delicată.

— N-am să mănânc prea mult, şopti Julia, aşa că te sfătuiesc şi pe tine să faci la fel.

— Dar n-am mâncat toată ziua.

— Foamea contează mai puțin decât silueta.

Bella le întâmpină în uşa sălii de mese. Încăperea nu era ocupată decât pe jumătate, dar, chiar şi-aşa, Rose simți privirile mesenilor oprindu-se asupra ei, în vreme ce-o urma pe Julia prin zumzetul domol al conversațiilor, spre o masă de lângă uşile deschise care dădeau spre terasă.

Atenția pe care i-o acordau ceilalți o făcu să simtă cum stomacul chinuitor de gol i se umple de o căldură mocnită.

Încăperea fu străbătută de o briză care clătină candelabrul. Bella stătea în picioare, urmărind o servitoare – brunetă, italiancă – turnând fiecăruia câte un pahar de vin spumant. Mama Rosei nu-i spusese că Bella era frumoasă. Arăta destul de bine – naturală, fără zorzoane. Părul castaniu îi cădea în bucle pe umeri, deşi lui Rose i se păru că zăreşte tristețe în ochii ei mari, de un albastru-cenuşiu.

— Şampanie, observă Julia. Ce frumos!

Era primul lucru pozitiv pe care îl auzise Rose de când veniseră. Îşi ridică ochii spre Bella, ca să vadă dacă îi ajunsese la urechi această remarcă.

Bella confirmă complimentul cu un surâs.

— E prosecco, Julia. Mai uşor şi mai fructat. De la o vie locală.

Julia sorbi o gură, testându-i gustul pe limbă câteva secunde.

— E destul de dulce. Dar nu e rău.

Bella nu păru să sesizeze malițiozitatea – sau dacă da, era o actriță bună.

— Mă bucur că ai această opinie. Cum vi se par camerele?

— Puțin cam mici, față de cele cu care suntem noi obişnuite.

Rose exclamă:

— Dar atât de elegant decorate! Ne întrebam dacă ați făcut totul singură. Nu-i aşa, mamă?

— Draga mea Rose, zise Bella, cu chipul încreţindu-i-se într-un zâmbet. Sper ca toți oaspeții mei să fie la fel de drăguți şi de buni observatori ca tine.

— Suntem printre primii? reuşi Julia să confere întrebării o tentă de reproş.

Bellei nu-i scăpă nuanța.

— Am deschis încă de la Paşti. Însă lucrurile au intrat pe făgaş cu adevărat cam în ultima lună.

În capătul celălalt al încăperii se produse brusc o agitație violentă. O femeie în haine demodate o certa pe servitoarea italiancă, pentru că, se pare, încercase să-i toarne un pahar de prosecco. Scuzându-se, Bella se duse într-acolo, unde altă femeie – să fi fost sora lui Lucian? – încerca să intervină.

O linişte mirată cuprinse întreaga încăpere.

— E vreo problemă, doamnă Latchmere? o auzi Rose pe Bella.

— Eu nu pun gura pe alcool niciodată, replică femeia. De câte ori trebuie să vă spun?

Sora, Alice, aşa îşi amintea Rose c-o chema, făcu un gest către servitoare să-i ia paharul de-acolo.

— Îmi pare tare rău, doamnă Latchmere, zise ea. Vă promit că nu se va mai întâmpla.

Rose urmărea toate acestea cu interes, când atenția îi fu atrasă către uşă. Intrară doi italieni – unul, de vârstă mijlocie, cu alură regală, celălalt, ceva mai lejer îmbrăcat şi mult mai tânăr, apropiat de vârsta ei, de douăzeci şi trei de ani. Asemănarea fizică sugera că erau tată şi fiu. Rose o bătu uşor pe mână pe mama ei.

— Cine sunt?

Julia îi observase şi ea şi le urmărea cu atenţie traseul prin încăpere.

— Nu ştiu, zise ea. Hai să întrebăm.

Îi făcu semn Bellei cu mâna.

— Acela e...

Gazda lor se uită într-acolo.

— Contele Albani.

— Cu fiul său?

— Da. Îl cheamă Roberto.

Julia se încruntă.

— Am înţeles că toţi oaspeţii sunt englezi. Aşa suna reclama voastră. „Un hotel tipic englezesc, pe Riviera italiană."

— Englezi sau vorbitori de engleză, clarifică Bella. Contele Albani a studiat la Oxford.

Julia arătă spre un tânăr cu pielea întunecată care stătea singur la o masă, într-un colţ îndepărtat. Acesta citea o carte.

— Dar el?

Rose strânse din dinţi. Mama era atât de directă!

— Domnul Sengupta e prieten cu fiul meu, îi explică Bella.

— Înţeleg, zise Julia, fără convingere.

În clipa aceea, apăru Lucian în cadrul uşii. Era mai dichisit decât mai devreme, în după-amiaza aceea, deşi ceva din mândreţea lui anterioară, conferită de părul zburlit şi de aerul acela de artist dezordonat şi nonşalant, îşi mai pierduse din forţă. Rose simţi cum roşeşte şi se uită în jos, la tăblia mesei. Nu era obişnuită cu asemenea emoţii şi nu dobândise încă ştiinţa de a şi le stăpâni.

Văzându-l pe Lucian, Bella se însufleţi.

— Vorbeam de lup şi... Lucian! Vino aici, să-ţi răscumperi greşeala. Povesteşte-le Juliei şi lui Rose totul despre Portofino.

Lucian era în drum spre masa lui Nish, dar îşi schimbă traiectoria când auzi glasul mamei sale.

— Permiteți-mi să mă retrag, zise Bella şi se pregăti să plece.

În drumul său, Lucian o opri pe servitoarea care trecea cu o tavă în mână şi îşi luă un pahar cu prosseco. Îi făcu cu ochiul, ceea ce lui Rose i se păru înduioşător, deşi spera ca mama ei să nu fi observat.

— Aşa, zise el, aşezându-se pe un scaun de la masa lor. Nici nu ştiu de unde să încep.

— Ce-ar fi să începi cu o scuză? îi sugeră Julia.

Lucian surâse – un surâs dezarmant, de şcolar.

— Îmi pare rău, zise el. A fost o nebunie din partea mea. V-am creat o impresie total greşită în legătură cu ceea ce sunt eu de fapt.

— Şi cum eşti tu, de fapt?

Întrebarea păru să-l ia prin surprindere. Se lăsă o pauză semnificativ de lungă până să răspundă.

— Serios. Sunt o persoană serioasă. Cu ambiții serioase.

Se uită la Rose, de parc-ar fi implorat-o să-l creadă.

— Şi ce vrei să devii?

— Pictor.

— Doamne! făcu Julia ridicând sprâcenele. Păi ce profesie e asta?

— Începe cu începutul, zise Rose, dornică să mute conversația pe un teren mai agreabil. În primul rând, cum de o familie ca a ta a ajuns aici?

Lucian luă o gură zdravănă din prosecco-ul lui.

— Simplu. Mama s-a îndrăgostit de locul acesta. În luna de miere.

Oare doar i se păruse lui Rose sau mama ei chiar pălise la auzul cuvintelor „luna de miere”?

— Era de aşteptat. Dar ce-a făcut-o să se *mute* aici?

— S-a gândit că avem nevoie de un nou început. (Lucian o spuse cu atâta naturalețe!) O nouă aventură, după război. Pentru ea. Pentru Alice. Pentru Lottie şi pentru mine. Chiar şi pentru tata.

Julia interveni în conversație:

— Şi tatăl tău ne va onora cu prezența în seara aceasta?

Doamne, Dumnezeule! îşi zise Rose. De ce trebuie să fie mereu atât de directă?

— Mă tem că vă transmite scuzele sale, zise Lucian, roşind ca focul. A fost reținut la Genova şi nu are cum să ajungă.

Paola aşează o tavă încărcată cu *crostini* în mijlocul mesei. Prea înfometată ca să mai aştepte, Rose luă unul şi îl vârî în gură.

— Delicios!

Se aştepta ca mama ei s-o mustre. Însă Julia nu păru să fi observat.

Pe la zece, toți oaspeții terminară de mâncat şi ieşiră din sala de mese, în căutarea altor distracții. Unii se aşezară pe terasă ca să fumeze. Un grup mai mic, condus de Lady Latchmere, se apucă să joace bridge în bibliotecă. Nish se retrase în camera lui, ca să citească.

Bella profită de răgazul acesta ca să se aşeze câteva clipe în sufragerie, în timp ce Alice îşi făcea de lucru aranjând mesele pentru micul-dejun. Seara se terminase, iar Bella îşi dădu seama cât se dăduse peste cap săptămâni de zile, în aşteptarea Juliei şi a lui Rose. Acum, în sfârşit, erau aici.

Julia era destul de rece; Bella se aşteptase la asta. În ceea ce-o priveşte pe Rose, era, fără îndoială, frumoasă, poate un pic cam slabă. Oare o să-l atragă pe Lucian? Nu era convinsă pe de-a-ntregul.

Prin fața ochilor îi trecură imagini, ca nişte diapozitive dintr-o lanternă magică. Ceafa lui Cecil, în pat, lângă ea. Pisica aceea vagaboandă, cu urechea zdrențuită, încolăcită în fața plitei de la bucătărie. Cerceii pendulându-i Juliei în

urechi, atât de asemănători cu cei pe care i-i cumpărase Cecil mai demult.

În ciuda îngrijorării lui Betty, mâncarea fusese excepțională. Copsese carnea de vită italiană în ierburi, cu vin dulce – în mare parte, după o idee din cartea lui Artusi, deşi Bella o văzuse pe Betty stând de vorbă cu măcelarul, care ştia puțină engleză. Avusese un gust, după cum se exprimase contele Albani, divin.

Juliei îi plăcuse prosecco-ul. La fel şi lui Lucian – poate prea mult. La un moment dat, îi făcuse semn lui Francesco să-i mai aducă o sticlă. Francesco se uitase întrebător la Bella, iar ea clătinase din cap. Mai întâi, era scump, nu pentru consumul zilnic al unei familii. Iar ea ştia foarte bine cât rău putea face alcoolul, felul în care influența comportamentul unora dintre bărbați. Se ruga în fiecare seară ca Lucian să nu fi moştenit slăbiciunea tatălui său.

Alice împăturea şervețelele în zigzag, ca să le dea formă de evantai. Era o treabă plictisitoare, iar Bella încercă s-o înveselească.

— Se pare că a fost cum nu se poate mai bine, zise ea.

— Cina? Alice ridică privirea.

— Da. Şi prezentarea lui Rose.

Alice nu zise nimic.

— E foarte drăguță, observă Bella.

— Cred că da. Nu c-ar conta.

— Ai dreptate. Ceea ce contează e caracterul.

Alice pufni într-un râs disprețuitor.

— O, mamă. Ceea ce contează sunt cele şase mii de pogoane de pământ arabil.

Bella fu şocată de forța acestei înțepături. Dar era cinstit? Poate că Alice rostise ceea ce ea însăşi n-ar fi îndrăznit.

— Nu fi cinică, Alice. Nu e frumos.

Dar Alice nu se lăsă.

— E-adevărat. Ar putea să fie pocită ca noaptea şi tata tot s-ar da de ceasul morţii ca Lucian să o ia de nevastă.

— Alice!

— Nu cred că s-ar chinui nici a zecea parte ca să-mi găsească mie un soţ nou.

Bella nu avu putere să se ia la harţă cu ea. Şi-apoi, era un sâmbure de adevăr în ceea ce spunea Alice. Terminară de aranjat mesele într-o tăcere încordată, apoi Bella se duse la bucătărie, unde Betty îşi dezlega şorţul.

— Încă mai eşti aici, Betty?

— Tocmai plecam, doamnă Aintworth. Făcu o pauză. Doriţi ceva, doamnă? Poate un ceai de mentă.

Fără tragere de inimă, Betty începu să-şi lege iar şorţul.

— Nu, te rog. Nu asta-şi dorea Bella. Te rog! Mă descurc eu.

Păşi tiptil spre locul unde se afla un borcan cu crenguţe de mentă proaspătă şi rupse o mână de frunze parfumate.

— Apropo, mulţumesc pentru cină.

Nici acum Betty nu zise nimic.

— Contele Albani îţi transmite complimentele sale.

La auzul acestor vorbe, chipul lui Betty se luminã de un zâmbet obosit.

— Chiar aşa?

— Mai ales pentru friptura de vită.

— Păi, eu niciodată...

Arăta de parcă plutea de plăcere.

Betty urcă agale treptele la etaj, ca să se culce. Bella luă ceainicul de pe etajera de deasupra sobei şi se duse să-l umple la chiuvetă. Când să deschidă robinetul, observă o sticlă desfăcută de vin alb, îndărătul unor sticle de ulei. Şovăi doar o secundă, după care se gratulă cu un păhărel, la sfârşitul acestei zile lungi şi epuizante.

Luă din cămară registrul de casă. De asemenea, o chiflă şi un borcan cu pastă de măsline. Nu-i strica o gustare, în

timp ce făcea casa – lucru pe care încerca să-l facă la sfârşitul fiecărei zile, pentru că, dacă nu ea, atunci cine? Cecil?

Se aşează la masa goală din bucătărie. Dar nici n-apucă bine să deschidă registrul, când bătu cineva la uşa din dos a bucătăriei.

Cine naiba să fi fost?

Balamalele scrâşniră, în timp ce Bella descuie şi deschise larg uşa. În prag stătea o fată firavă, la vreo douăzeci de ani, cu ochi mari, rugători, şi cu părul blond-cenuşiu, strâns la spate sub o pălărie de paie. Ţinea în mână o valijoară şi părea frântă de oboseală.

Bella se uită lung la ea, observându-i pantofii scâlciați şi rochia aspră de in.

— Cu ce te pot ajuta?

— Bună seara, doamnă, zise fata. Sunt Constance. Noua dădacă.

De ani şi ani de zile nu se mai simțise Constance atât de obosită. Drumul fusese chinuitor, cu toate că pe ultimul kilometru mai mult coborâse. O usturau picioarele, erau pline de băşici, iar rochia îi era udă de transpirație.

Constance nu avea decât două rânduri de haine pe lumea asta. O rochie aspră, grea, intrată la apă de-atâta spălat, era unul dintre ele. Celălalt era rochia ei de duminică, pe care nu se îndurase să o poarte în călătorie, ca nu cumva să se rupă sau să se murdărească. Visul ei era să economisească destul din salariu ca să-şi cumpere haine noi. Însă ştia că erau slabe speranțe. Cea mai mare parte din ceea ce avea să câştige aici, în Italia, îşi promisese ea, avea s-o trimită mamei şi copilaşului ei.

Poate că ştia Betty vreun magazin local mai ieftin. La Portofino se face dantelă, nu-i aşa? Asta însemna, oare, că dantela e ieftină aici? Sau că e scumpă? I-ar fi plăcut să

ştie, să nu simtă cum lipsa ei de educaţie o punea mereu în încurcătură.

Betty fusese atât de drăguţă să o recomande pentru postul acesta!

Constance era hotărâtă să n-o dezamăgească şi nici să nu-i fie povară. Aşa că era bine că sosise la Mezzago exact la momentul convenit.

Aşteptase pe peronul prăfuit, uitându-se la agitaţia străinilor grăbiţi, nepăsători, şi la hamalii care împingeau cărucioarele încărcate cu bagaje. Din ghivecele de lut ruginii ţâşneau flori roşii, strălucitoare. Pe lângă ea trecuse grăbit un bărbat tânăr – destul de frumuşel, de altfel. Era limpede că aştepta pe cineva important. La Genova, văzuse o mamă englezoaică bine îmbrăcată care urcase, împreună cu fiica ei, în vagonul de clasa întâi, bombănind tot timpul. Îi trecuse prin minte că poate pe ele le aştepta.

Însă mulţimea începuse să se risipească, şi, până la urmă, Constance rămăsese singurul pasager de acolo.

Nu contează, îşi zisese ea. Poate că cel pe care îl trimiseseră cei de la hotel aştepta afară. Betty îi spusese că avea să o aştepte băiatul patronilor, Lucian. Despături scrisoarea şi citi:

Aşteaptă pe peron. N-ai cum să nu-l recunoşti pe Lucian. E înalt şi arătos, cu părul castaniu-închis.

Gara Mezzago era micuţă, în comparaţie cu aceea de la Genova, unde exista o sală mare, acoperită; şiruri de omnibuze aşteptau să ia călătorii şi să-i ducă la hotelurile lor. O şleahtă de bărbaţi neîngrijiţi, fumând trabucuri rău-mirositoare, mişunau la intrare. Şoferi de taxi. Se holbaseră la Constance când trecuse pe lângă ei. Unul o fluierase, dar ea nu-l luase în seamă.

Cercetase atent gara, dar nu găsise pe nimeni care să se potrivească descrierii lui Betty.

Poate că directorul hotelului uitase că urma să vină. Sau poate că Lucian întârziase. Oricum, Constance trebuia să ajungă urgent la Hotel Portofino, înainte de sfârşitul zilei.

Simţise cum i se cuibărea spaima în piept. Se căznise s-o înăbuşe, aşa cum o făcea mereu – respirând conştient, rar, ca să domolească lumea şi bătăile bubuitoare ale inimii şi să-şi folosească mintea, pe care toată lumea îi spusese că o avea.

Nu-i ajungeau banii pentru o trăsură. Nu vorbea italiana. Dar era o persoană puternică, trecuse prin altele şi mai rele. În ultimă instanţă, putea s-o ia la pas. A fost întotdeauna în stare să meargă. Mezzago n-avea cum să fie chiar atât de departe de Portofino. Pe când locuia în West Yorkshire, nu îi lua mai mult de trei minute să ajungă pe jos de la gara Menston acasă la ea...

Se îndreptase spre prima persoană care i se păruse cât de cât oficială – un hamal cu un chipiu.

— Scuzaţi-mă, îi spusese ea. Vorbiţi englezeşte?

— Nu, îi răspunsese el, fără să-şi ridice ochii de pe ziarul pe care îl citea.

Minunat!

Apoi încercase la casa de bilete. Funcţionarul era cam de vârsta ei. Avea ochii migdalaţi şi o mustaţă frumos aranjată. Ceva din el îi amintea de o vorbă a mamei sale: *Dacă ar fi făcut din ciocolată, s-ar mânca pe sine însuşi.*

— Bună ziua, zisese el. Eşti o fată frumoasă.

— Mulţumesc. Constance ignorase complimentul cu un surâs cât se poate de scurt. Poate că aveţi cum să mă ajutaţi. Trebuie să ajung la Portofino.

— Portofino? De ce la Portofino? zisese funcţionarul, întinzându-şi braţele în lături. E foarte frumos aici, la Mezzago!

— Aşa e, aprobă Constance. Dar treaba mea – *slujba* mea – e în Portofino. Trebuie s-ajung astăzi acolo. Şi n-am bani deloc.

— Deloc?

— Absolut deloc.

— Dar eşti englezoaică, nu?

— Da, dar nu avem toți bani.

Preț de o clipă, funcționarul căzu pe gânduri. Se ridică apoi de pe scaun.

— Aşteaptă aici, spuse el, ridicând prevenitor degetul.Poate că rezolvăm problema.

Ieşise vioi din gară, în scuarul din față.

— Carlo! strigase el.

Auzindu-şi numele, un bărbat mai în vârstă, cu părul alb, tuns scurt, ridicase privirea. Stătea lângă o caretă plină de fructe şi de zarzavaturi. Cei doi discutaseră un moment, apoi funcționarul îi făcuse semn.

Soarele după-amiezii era fierbinte şi încă orbitor. Cu sudoarea şiroindu-i pe frunte, Constance traversase scuarul unde se afla parcată careta, sub un petic de umbră, în fața unei tutungerii. Sigurul cal înhămat părea destul de amărât.

— Ăsta pietenul meu, îi explicase bărbatul. El duce la Portofino.

Un zâmbet îi luminase chipul lui Constance.

— Vă mulțumesc mult, zisese ea. Vreau să ajung la un hotel. Hotelul Portofino.

— Da, da.

— Prietenul dumneavoastră îl ştie?

— Bineînțeles!

Constance urcase în caretă, alături de Carlo, aşezând valijoara între ei. Încercase să facă abstracție de mirosul de vin şi de uşorul balans al lui Carlo dintr-o parte într-alta. În vreme ce funcționarul le făcu semn cu mâna, îl surprinsese făcându-i pe furiş cu ochiul prietenului său.

— *Buon viaggio*![11] strigase el.

Carlo şfichiuise spinarea costelivă a calului, iar careta se urnise, ieşind din scuar, apoi pe drumul principal care ieşea din oraş.

În ciuda căldurii intense, Constance se adaptase călătoriei. Însă după vreo zece minute, Carlo se clătina tot mai tare şi careta înainta din ce în ce mai haotic. Cu siguranţă, avea dificultăţi să ţină drumul drept.

Sunetul despre care Constance bănuise că ar fi venit de la învârtirea vioaie a roţilor ieşea, de fapt, din gura deschisă a lui Carlo. Sforăia. Careta virase brusc la stânga, gata-gata să se izbească într-un copac. Înspăimântată, Constance înşfăcase frâiele din mâinile lui Carlo, încercând să controleze calul. Mişcarea îl trezise pe Carlo din somnul lui adânc. Smulgându-i frâiele cu un urlet indignat, oprise brusc careta.

— Ai adormit, zisese Constance. Era cât pe ce să ne izbim de copac.

Însă Carlo nu putea fi potolit. Începuse să strige la ea în italiană, cu chipul lui aspru roşu ca focul de mânie. Constance nu înţelegea ce spune, însă gesturile pe care le făcea cu mâna erau departe de a fi prietenoase şi era limpede că voise să coboare din careta lui şi să-şi continue drumul pe jos.

Fiind crescută în ţinuturile lacustre, era obişnuită să meargă mult. Dar nu într-o căldură ca aceasta şi, cu siguranţă, nu fără o hartă. Oricum, nu avea de ales.

Ţinându-şi strâns valijoara, pornise cotind şi urcând dealul, încrezându-se în sentimentul că acela era drumul bun, singurul, de altfel. Măcar priveliştea era frumoasă. Cerul de deasupra era albastru, fără niciun nor, malurile

[11] „Drum bun!” în lb. italiană, în original (n. red.).

de-o parte şi de alta – o bogăție de anemone purpurii şi de măcriş cu flori galbene. Trecuse pe lângă mai multe troițe cu lumânări aprinse şi cu iconițe înrămate ale Fecioarei Maria. Se întrebase de ce-or fi fost puse acolo şi pentru cine.

Deja i se făcuse foarte sete când, în față, venind spre ea, se conturase silueta rotofeie a unei bătrâne. Purta o eşarfă roşu-aprins în jurul gâtului, iar pe cap avea un coş cu nişte sticle pline cu o licoare aurie, închisă la culoare, şi mai multe pâini întregi.

Când ajunsese în dreptul lui Constance, femeia se oprise. Îi zâmbise, măsurând-o din cap până-n picioare. Constance îi zâmbise şi ea. Şi-atunci se întâmplase ceva remarcabil. De parcă bănuise nevoile ei, femeia scosese o ploscuță de la brâu şi i-o întinsese.

— *Bevi un po' d'aqua*[12]*,* îi spusese.

Constance băuse câteva înghițituri mari – nu voise să pară prea lacomă –, apoi i-o dăduse înapoi.

— *Grazie!*[13] zisese ea. Era singurul cuvânt în italiană pe care îl ştia.

Femeia păruse încântată.

— *Prego.*[14]

Constance îşi continuase drumul. În vreme ce soarele scăpăta dincolo de munți, drumul se povârnea tot mai mult şi devenea mai primejdios. Pe lângă ea trecuseră câteva trăsuri şi chiar un motocar, dar niciunul nu oprise să se ofere s-o ducă, nici măcar nu-i observaseră prezența. Începuse să se simtă însingurată, îi venise chiar să plângă;

---

[12] „Bea puțină apă", în lb. italiană, în original (n. red.).

[13] „Mulțumesc!", în lb. italiană, în original (n. red.).

[14] „Cu plăcere", în lb. italiană, în original (n. red.).

îi era dor de casă, atât de Yorkshire, cât şi de familie, mai ales de micuţul Tommy.

Când zări marea, cenuşie ca oţelul în apusul blând, se gândise că mai e puţin până la Portofino. Mireasma de cimbru o năpădise apoi. Pe dealurile de deasupra se zăreau vilele mari, dincolo de şiruri compacte de pini. Una dintre acestea trebuia să fie hotelul. Dar care? Tot ce ştia Constance – tot ce-i spusese Betty – era că e o vilă galbenă, foarte frumoasă, cu grădini povârnite spre ţărm.

Până la urmă, ajunsese la o poartă albă din fier forjat, încastrată într-un zid de piatră, nu prea înalt. Plăcuţa de alamă de pe poartă confirma că era, într-adevăr, Hotelul Portofino. După ce o împinsese şi văzuse că se deschide, Constance aproape că izbucnise în lacrimi de uşurare.

Casa se zărea mai sus, dinaintea ei, cu faţada de un galben pal, cald.

Chiar şi în lumina aceea slabă, arăta extraordinar. Constance văzuse o mulţime de clădiri impunătoare în anii ei de muncă. Însă aceasta era deosebită – mai degrabă primitoare decât intangibilă, iar terasamentul vast, în trepte, îngreuna încercarea de a-i aprecia înălţimea. Niciuna dintre ferestre nu părea să fie la acelaşi nivel. În stânga era un foişor cu acoperiş plat, ca o pălărie pleoştită. Dar pe partea cealaltă, dincolo de un şir de obloane vopsite în verde, se zărea un soi de coridor. Constance nu îi prea vedea rostul. Ce se întâmpla când ploua? Sau în Italia nu ploua? Pentru că nu îndrăznea să sune la soneria de la uşa din faţă, ca să nu-i trezească pe toţi, o luase pe poteca din jurul clădirii şi văzuse lumină la fereastra bucătăriei, după presupunerile sale. Dăduse de o uşă şi ciocănise uşor.

— Cu ce te pot ajuta? o întrebă o femeie înaltă şi frumoasă, probabil doamna Ainsworth.

— Bună seara, zise ea. Sunt Constance March, doamnă. Noua dădacă.

Trăgându-se un pas îndărăt, pe chipul femeii înflori un zâmbet.

— Intră, intră. Cum, Doamne iartă-mă, ai ajuns aici?

— Pe jos, doamnă. Câțiva kilometri, m-a dus cineva cu o caretă.

— N-am prea înțeles când urma să ajungi. Trebuia să fi trimis o telegramă de la Genova.

Constance fu tentată să spună că habar n-avea cum s-o facă, chiar dacă şi-ar fi permis; de asemenea, n-ar fi trebuit să existe nicio nelămurire – îi scrisese limpede lui Betty, în ultima ei scrisoare. Dar n-avea cum să spună nimic din toate acestea. Treaba ei era să fie aptă, îndatoritoare, de nădejde.

— N-am vrut să irosesc banii, doamnă Ainsworth.

— Ți i-aş fi înapoiat eu.

— Sunteți foarte generoasă.

Constance se uită în jurul bucătăriei mari, răcoroase, şi rămase cu ochii la pâinea Bellei de pe masă.

— Ți-e foame?

Lui Constance nu-i mai fusese niciodată atât de foame. Dar nu voia să deranjeze.

— Am să rezist până la micul-dejun doamnă.

Bella nu se lăsă.

— Când ai mâncat ultima oară?

— Azi-dimineață, doamnă.

— Şi-ai venit pe jos atâta drum...

Constance făcu semn că da.

Bella clătină din cap şi dispăru în cămară. Se întoarse cu o chiflă şi cu un pahar cu apă, pe care le puse pe masă. Se aşezară una în fața celeilalte. În timp ce Constance golea paharul, Bella împinse un mic castron spre ea.

— Gustă din asta, zise ea. Unge-o pe pâine.

— Ce e?

— Se numeşte *tapenade*. E făcută din măsline şi capere. Poftim, ia cuţitul acesta...

Constance luă nişte *tapenade* pe pâine şi mâncă înfometată, simţind explozia de sare pe limbă. Se afla în situaţia ciudată de a sta la masă cu angajatoarea ei, fiind servită, în loc să fie invers. Însă nu simţea nicio jenă. Se tot uita pe furiş la chipul Bellei, deşi nu era simplu, de vreme ce doamna mai în vârstă o urmărea cu atenţie. Constance conchise că era o persoană angelică, cu părul atât de bogat. Ceva liniştitor, sculptat în stâncă.

— Îţi place? o întrebă Bella.

Mestecând, Constance dădu din cap.

— Foarte mult, zise ea, de îndată ce reuşi să înghită. Are gust de... se opri, căutând cuvântul potrivit.

— De ce?

Bella se lăsă pe spate, surâzând. Părea cu adevărat curioasă.

— De raze de soare, zise Constance. Are gust de raze de soare.

Cu capul proptit pe o pernă, Nish stătea întins pe patul lui şi recitea ce scrisese în jurnal:

În ultimul deceniu, coasta aceasta s-a dezvoltat peste măsură. Bijuteria coroanei, ca să zicem aşa, e satul Portofino, cuibărit în jurul golfului, pe partea de uscat a unui mic promontoriu. Vilele elegante cu grădini fermecătoare se ţesc pe povârnişurile dealurilor din jur. Pentru aerul acesta de lux edwardian, sobru, trebuie să le mulţumim englezilor, cărora le-a plăcut întotdeauna la Portofino şi care continuă să-şi petreacă vacanţele aici, cu duiumul.

Închise iute jurnalul şi îşi muşcă unghia de la degetul mare, un obicei din copilărie. Pe de-o parte, nu voia să pară dur şi nerecunoscător. Pe de alta, însă, idila aceasta trebuia analizată din afară, de cineva aşa ca el.

Uneori, se convingea pe sine însuşi că el era omul potrivit pentru această treabă. Iubise dintotdeauna cărţile şi visase să scrie şi el. Numai că avea pregătire medicală. Fusese dorinţa familiei. Şi lui îi plăcea medicina, nu putea nega acest lucru – fiorul pe care îl simţi oblojind trupurile frânte, ca să nu mai vorbim de disciplina muncii în echipă pe care-o implica această meserie...

Nish se distrase urmărindu-i pe oameni la cină. Dar sperase să stea mai mult cu Lucian; să se aşeze alături de el şi să mănânce împreună, ca de obicei. Când Lucian se îndreptase spre masa lui Rose, Nish se simţise de parcă l-ar fi pălmuit. Încercase să treacă peste asta. La urma urmei, era caraghios ceea ce simţea el pentru Lucian. Singurul lucru corect era să-şi reprime acele sentimente. Cu toate acestea, din când în când, se simţea îmboldit să creeze situaţii în care s-ar fi putut întâmpla ceva. Să încerce să forţeze lucrurile până la criză.

Jurnalul era un mod de a-şi distrage atenţia, poate chiar o evadare. Bineînţeles, exista ceva personal, în legătură cu ceea ce se putea întâmpla... dacă avea să se întâmple vreodată.

Se uită în jur, prin mansardă – decorată atât de englezeşte şi de modest. Bella se îngrijise cu asupra de măsură şi de încăperile mai mici, care nu se închiriau, ci erau păstrate pentru servitori şi pentru prietenii familiei. Pe aceasta, Nish îşi pusese amprenta personală, observă el cu un surâs. O transformase, dintr-o bijuterie, într-un salonaş studenţesc dezordonat, înţesat până la sufocare cu grămezi de romane – Conrad, Wells, şi cel indian al lui Foster, apărut cu câţiva ani în urmă. Le păstrase special pentru vara aceasta.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă. Nish deschise un pic şi-l văzu pe Lucian. Fără un cuvânt, prietenul lui intră şi închise încetişor uşa.

Apoi, Lucian zise:

— Iartă-mă pentru mai devreme.

Nish tresări.

— N-ai de ce să-ți ceri iertare.

— M-a chemat la datorie.

Nish făcu un gest spre jurnalul de pe pat.

— Mi-am găsit eu ceva de lucru.

— Mă gândeam c-ai avea chef de-o partidă de înot.

Nish râse.

— E foarte târziu. Mult peste ora de culcare a doamnei Latchmere.

Lucian luă un prosop de pe spătarul unui scaun şi îl azvârli spre Nish.

— La Parragi sau la stânci?

— La stânci, zise Nish. E mai aproape, mai intim.

Se strecurară pe scări în jos, apoi porniră pe o cărare sinuoasă spre locul unde nişte trepte mici, de piatră, conduceau spre o poartă din zid, încuiată cu lacătul. Dincolo de ea, se întindea fâşia de plajă privată numită „La Stânci”.

Nish se dezbrăcă repede şi se avântă, gol, în valuri, savurând atingerea aerului răcoros al nopții pe trup, apa limpede, neagră, în timp ce-l absorbea în undele sale. Se întoarse şi văzu că Lucian îl urmează. Ca de obicei, îşi păstrase tricoul pe el. Nish înotă în larg vreo sută de metri, apoi porni îndărăt, gândindu-se că lui Lucian îi va fi greu să țină pasul cu el.

Când ajunse la țărm, Lucian se ştergea cu prosopul, tot cu tricoul pe el.

Pe Nish îl năpădi un amestec jenant de grijă şi dorință.

— Scoate-ți tricoul, zise el. E ud leoarcă.

— Şi ce? Nu prea am şanse să răcesc.

— Nu fi copil! Te-am mai văzut aşa. De sute de ori.

Lucian nu părea convins, aşa că Nish încercă din nou.

— Serios. Scoate-ți-l. Aş vrea să văd cum s-a vindecat.

Fără nicio tragere de inimă, Lucian îşi dădu jos tricoul şi se întoarse cu spatele. Nish îngenunche şi se uită atent, de aproape, la o cicatrice care se întindea din talie, de pe partea stângă, până la gât. Experimentat, întinse degetul şi o atinse. O făcuse cu grijă, dar, cu toate acestea, îl simți pe Lucian tresărind.

Nish îşi trase iute degetul. Înțelegea ce demoni îl bântuiau pe Lucian. Îşi aminti de starea în care fusese când îl văzuse pentru prima oară, pe o targă, cu uniforma îmbibată de sânge.

Lucian întrebă:

— Care-i prognosticul?

— Doar o zgârietură, zise Nish, şi râseră amândoi. Era o glumă veche de-ale lor. Te deranjează?

— Nu prea. Au trecut opt ani de-atunci.

— Îți merge bine, zise Nish.

Şi chiar era convins. Din aproape toate punctele de vedere, Lucian era întruchiparea sănătății.

— Îți priește Italia.

Lucian zâmbi timid. Nish se întrebă pentru a nu ştiu câta oară dacă Lucian bănuia ceva; dacă măcar ştia că era posibil ca bărbații să se iubească între ei. Cu siguranță, Lucian fusese la internat şi ştie toată lumea ce se petrece în astfel de locuri. De asemenea, era pictor şi începuse să se învârtă în ceea ce oamenii numeau eufemistic „cercuri artistice”.

Nish tânjea să se deschidă față de prietenul lui, însă îi lipsea curajul. Exista un cod al tăcerii în această privință. Dacă îl încălcai față de cine nu trebuia, la momentul nepotrivit, atunci... Nici nu suporta să se gândească.

— Aşadar, zise Lucian, ce crezi?

— În legătură cu ce?

Lucian izbucni în râs.

— În legătură cu fata, fraiere.

Fata. Desigur.

— Prima impresie? E cam frumuşică.

— Serios? Chiar crezi asta?

— Absolut. Deşi era cam greu de observat de la cinci metri depărtare. Şi cu tine bălind pe lângă ea.

Lucian se aplecă şi luă un pumn de nisip pe care îl azvârli în direcția lui Nish.

— Nu băleam!

— Sunt sigur că veți fi foarte fericiți.

— Nu s-a hotărât nimic deocamdată.

Lucian mai luă o duşcă de whisky din sticla pe care Nish n-o observase până acum. I-o oferi şi lui, dar Nish clătină din cap. Nu-i plăcea când îl vedea bând pe prietenul lui. Porniră înapoi, spre hotel. Lucian avea cheia. Descuie uşa şi se dădu îndărăt, ca să-l lase pe Nish să intre pe holul întunecat.

— Acum îți spun noapte bună.

Nish simți o dezamăgire sfâşietoare.

— Nu urci?

— Mă gândeam să dau o raită prin grădină.

— Vrei să vin cu tine?

Lucian dădu din cap.

— Nu, nu e nevoie.

Nish se uită cum prietenul lui se pierdea în întuneric.

Ezită o clipă, apoi se hotărî s-o ia pe urmele lui.

Puse o piatră la uşa din față, ca să nu se închidă de tot, se strecură peste straturile de flori şi peste gardul viu, şi se îndreptă spre grajdurile pe care familia Ainsworth le transformase în locuințe pentru servitorii italieni. Se ghemui îndărătul unui grup statuar, bazându-se pe faptul că întunericul avea să-l facă nevăzut.

Aşa, deci! Ajunsese să-şi spioneze prietenul!

Lucian se opri în fața ferestrei pe care Nish o ştia ca fiind a Paolei. Avea jaluzelele închise, dar se vedeau clar raze de

lumină pe margine. Se uită cum Lucian bătea uşor la uşa dărăpănată.

O vreme, care păru fără sfârşit, nu-i răspunse nimeni. Lucian se întoarse, gata să plece, când auzi zăngănitul jaluzelelor care erau deschise pe dinăuntru.

O rază slabă de lumină ţâşni în curte. Prin jaluzeaua deschisă pe jumătate, Nish o văzu pe Paola în picioare, cu un cearşaf alb înfăşurat neglijent în jurul trupului. Nu-i ascundea rotunjimile sânilor generoşi şi nici para întunecată de păr dintre picioare.

Se întoarse de la fereastră spre încăpere. Lucian aruncă o privire fugară în jur, ca să se asigure că nu fusese văzut, apoi o urmă în casă.

Aha, îşi zise Nish. *Deci avem fiecare secretele noastre.*

3

Cutia aparţinuse mamei sale. Era din lemn, cu intarsii florale de sidef, iar Bella o păstra în sertarul de jos al măsuţei de toaletă, ascunsă sub o bucată de catifea neagră, peste care îşi găsiseră locul o mulţime de tubuleţe şi de borcănaşe.

Cutia se putea încuia – şi o păstra mereu aşa. Sertarul nu avea cheie, dar lucrul acesta s-a dovedit benefic. Nu trezea suspiciuni. Când un sertar nu e încuiat, înseamnă că nu conţine nimic secret.

Cecil nu s-ar fi obosit niciodată să scotocească într-un sertar descuiat.

După masa lor frugală, Bella a condus-o pe Constance în camera ei. Era o fată drăgălaşă, deschisă şi nevinovată. Şi, în felul ei, frumuşică. Bella o pusese, în mare, la curent cu obiceiurile matinale ale lui Lottie, insistând că nimeni nu se

aştepta ca ea să-şi preia sarcinile încă de-a doua zi, însă era limpede că era mult prea obosită ca să absoarbă informațiile.

— Odihneşte-te, copilă, zise ea, iar Constance dădu din cap. Vom sta de vorbă aşa cum se cuvine mâine-dimineață.

Bella pornise pe coridor, spre apartamentul pe care îl împărțea cu Cecil, deşi „a împărți" nu era tocmai cuvântul potrivit. Aveau camere separate şi, cu excepția rarelor zile fericite, dormeau în paturi separate.

Unde naiba era Cecil? Poate că făcea o noapte albă, după cum zicea el.

Măcar în felul acesta se va bucura şi ea de intimitatea liniştitoare a singurătății – oricum, pentru puțin timp.

Bella trase sertarul şi înlătură mai întâi obiectele amăgitoare – borcănaşele, catifeaua –, apoi scoase cutia în care îşi păstra bunurile ei cele mai tăinuite. O puse pe pat şi o descuie cu cheița pe care o ținea la gât. Înăuntru era un teanc de scrisori, legat cu o panglică.

O căută direct pe cea pe care şi-o dorea şi o surprinse până şi cum îi tremurau mâinile când o desfăcu.

Draga mea Bella, scria. Cât de mult m-a înfiorat ultima ta scrisoare! Cât de mult mi-aş dori să fiu acolo, alături de tine, ca să trăiesc şi eu experiența tuturor minunățiilor pe care le are de oferit Italia!

Cecil nu avea nicio jenă să recunoască deschis că e beat. Nu față de el, în orice caz. Față de Bella... ei bine, era altceva. De vină fusese fernetul acela Branca – îi pusese capac. Oribilă băutură! Nu trebuie amestecată niciodată cu brandy. Însă îți linişteşte nervii, în timpul unui joc de poker.

Cecil avusese grijă să nu fie de față la sosirea Juliei. I se părea că era prea mult pentru el să se confrunte cu această situație aşa, dintr-odată. Agitația Bellei şi calmul de gheață al Juliei. Ca în cazul ciocnirii a două sisteme meteo. Mai bine să stai deoparte. În ciuda acestui lucru, abia aştepta s-

o vadă pe Julia după atâta amar de ani. Cine ştie, poate că se reaprinde flacăra de altădată.

În ceea ce-o priveşte pe fiică, cea pe care i-o hărăziseră lui Lucian, toată lumea zicea că era o frumuseţe. Deşi – Doamne! – imaginaţi-vă ce însemna să ai o mamă ca Julia! Biata fată!

Uşa din faţă era întotdeauna încuiată, ceea ce îl irita. Cheia era uriaşă, fapt pentru care Cecil nu se obosea niciodată s-o ia cu el. Aşa că acum trebuia să bâjbâie prin întuneric până la uşa de la bucătărie, care avea o cheie mai mică. De fapt, era atât de mică, încât o pierdea mereu... Pe unde-o fi acum? După ce se scotoci frenetic, o găsi. Era în buzunarul sacoului.

Aprinse lumina. Pe masa de bucătărie se afla o farfurie murdară. *Tapenade?* Cecil o mirosi şi gustă să vadă ce e.

— Pfuuu! făcu el şi scuipă dezgustat.

Apoi zări cutia cu registrul de casă. Întinse mâna şi văzu că avea capacul descuiat. Măi, să fie!

Aruncă o privire în jur. Nu se zărea nimeni. Rânjind, deschise cutia, alese bancnota cea mai mare pe care o găsi şi şi-o vârî în buzunarul sacoului. *Ce-i al tău e şi al meu,* îşi zise.

Bella trebuia să fie deja în dormitor. O s-o ia prin surprindere. Îi plăceau surprizele – sau, cel puţin, aşa era mai demult.

Noaptea micşorează vila, îşi zise, în timp ce urca scările. Fără căldură şi fără privelişte era ca şi cum te-ai fi aflat oriunde altundeva – doar cu mai mulţi ţânţari.

Intră în camera Bellei, fără să bată la uşă, după cum îi era obiceiul.

Ea stătea pe pat. Tresări şi se întoarse. Cecil observă că era îmbujorată.

— Ce faci acolo?

Întrebarea sună mai acuzator decât avusese de gând.

— Mă demachiam, zise repede Bella. Ai venit foarte târziu.

— A întârziat trenul.

— Cum a fost la Genova?

— Păi... ştii şi tu. O clipă, Cecil îşi uită povestea. Genova e Genova.

Se uită fix la Bella. Era frumoasă încă. Păcat că nu-l lăsa să se apropie de ea. De cele mai multe ori, îl tolera. Îşi rezolva problemele în altă parte. Însă după câteva păhărele, nu prea putea lupta cu ispita. Căznindu-se să nu pară prea disperat, o întrebă:

— Pot să vin lângă tine?

Ea oftă.

— În seara asta, nu. Am avut o zi destul de lungă şi de obositoare.

— A, desigur. Cum a mers?

— Julia era întoarsă pe dos că n-ai fost aici, ca s-o întâmpini. Iar Alice şi-a cam luat nasul la purtare. În rest, a fost bine.

— Şi fata?

— Rose e fermecătoare.

— E şi frumoasă? Crezi c-o să i se aprindă călcâiele după ea?

Bella dădu ochii peste cap.

— Frumuseţea nu e totul, Cecil.

— Nu. Dar îndulceşte pastila.

Măcar Cecil nu zăbovi prea mult. Una dintre calităţile lui, îşi zicea uneori Bella, era că îşi dădea seama când nu era dorit. Totuşi, aşteptă să-l audă sforăind, după care încuie uşa dintre camerele lor – uşă a cărei cheie era numai a ei.

Cecil era cât pe ce să descopere mica ei ascunzătoare secretă. Însă Bella avusese grijă să pună cutia înapoi, în sertar, imediat ce luase scrisoarea. O scoase acum din buzunarul cămăşii de noapte, unde o vârâse când îl auzise

pe Cecil. O redesfăcu s-o citească iar, îndreptându-şi atenţia mai ales asupra ultimelor rânduri:

Nici acum nu mi-e nimeni mai dragă ca tine.

Al tău pentru vecie, cu dragoste,

Henry (sărutări)

Simţi cum i se strângea stomacul citind aceste cuvinte şi imaginându-şi-l pe Henry scriindu-le. Păreau a nu-i fi de ajuns prin ele însele ca s-o trezească; s-o facă să simtă ceea ce-şi dorea ea.

Bella se furişă la raftul cu cărţi şi scoase o Biblie. Răsfoi paginile ei mătăsoase, subţiri, până dădu de ceea ce căuta – o fotografie-portret a unui bărbat tânăr cu părul negru, cu buze fine şi cu ochi îmbietori. Se uită lung la imaginea aceea, sorbind-o din ochi, fixându-şi-o în memorie.

Dacă ar fi fost singură, ar fi luat fotografia în pat cu ea, împreună cu scrisoarea. Dar era prea periculos, chiar cu Cecil adormit şi cu uşa încuiată, aşa că le puse înapoi la locul lor secret, după care se urcă în pat.

Era o noapte fierbinte. Aruncă toate păturile grele, bucurându-se doar de cearşaful care-i gâdila pielea. Îşi lăsă mâinile să alunece peste trup, redescoperindu-l, cu pliurile şi cu încreţiturile lui tainice, lăsându-se pradă gândurilor care o bântuiseră toată ziua, tulburând-o. Simţi un nod în gât. Şi-l imagină pe Henry cuprinzând-o cu braţele şi sărutând-o delicat pe ceafă. Şi-l imagină apucându-i mâna şi conducând-o acolo unde-şi dorea el.

Încăperea fu străbătută de un geamăt prelung, înăbuşit.

La început, Bellei i se păru că sursa acestuia erau propriile-i buze. Însă ascultând mai bine, îşi dădu seama că venea de pe coridorul de afară – şi că era un geamăt clar de durere, nu de plăcere.

Se încordă, iar îngrijorarea luă locul frustrării. Capotul îi atârna pe uşă. În timp ce păşea uşor să şi-l ia, observă că uitase să închidă jaluzelele cum trebuie. Privirea îi fu atrasă

de o mişcare de-afară, din curte. Uşa spre camera Paolei din vechiul grajd era deschisă şi cineva pleca de acolo. Bella miji ochii în lumina slabă.

Când îl văzu, se trase iute de la fereastră. Era Lucian, cu pantofii într-o mână şi cu o sticlă goală în cealaltă.

Îşi duse automat mâna la gură. *Desigur,* îşi zise ea. *Era de aşteptat.*

Cum însă alt geamăt străbătu liniştea, Bella se reculese. Nu era vreme acum să se cramponeze de întorsătura asta.

Coridorul era luminat uşor de lămpi electrice montate pe pereții laterali. Bella se opri o clipă ca să asculte. Strigătele veneau dinspre apartamentul Ascot – încăperile ocupate de Lady Latchmere.

Melissa, strănepoata, răspunse la uşă, cu o figură palidă şi epuizată.

— O, doamnă Ainsworth, doamna are dureri mari.

— Unde?

— Nu pare în stare să spună.

— Avem nevoie de un doctor, decretă Bella. Numai că e atât de târziu.

Apoi, însă, îi veni o idee.

— Nish.

— Cine?

— Domnul Sengupta. Prietenul fiului meu. A fost sanitar în război. El i-a salvat viața lui Lucian.

Nish avu nevoie de câteva minute să se urnească. Era ciufulit şi mirosea a apă de mare. Bella îi explică situația, dar el ezita să se amestece.

— Nu prea mai sunt în mână, zise el precaut.

Bella se grăbi să-l încurajeze.

— Te rog, Nish. Se duce totul de râpă înainte să înceapă dacă se va întâmpla ceva cu doamna.

Mansarda era înghesuită şi sufocantă. Cum nu era vizitată de oaspeții care plăteau, era partea cel mai puțin agreată de

Bella – singura care, simțea ea, mai avea nevoie de îmbunătățiri. Aşteptă în faţa uşii până când Nish îşi azvârli pe el o pijama şi un jerseu, după care porniră amândoi pe scări şi pe coridor spre apartamentul Ascot, unde, văzând reținerea doamnei Latchmere, Bella sublinie din nou credibilitatea medicală impecabilă a lui Nish.

Melissa era îngrozitor de înspăimântată. Se gândea sincer că doamna Latchmere era pe moarte, asta pentru că înălțimea sa însăşi credea asta, iar siguranța ei era destul de zgomotoasă ca să devină contagioasă.

În lumina palidă aruncată de lampa obişnuită era greu să discerni silueta întinsă pe pat. Doar gemetele emise din când în când sugerau că mai trăieşte şi că respiră.

Bella îi urmă pe Nish şi pe Melissa până la capul patului. Partea de jos era acoperită de un cearşaf, iar ea era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte din dantelă albă şi purta un fel de scufie de noapte din mătase pe care până şi bunica Bellei ar fi respins-o drept mult prea demodată. Îşi ținea mâinile fine încrucişate pe piept.

Nish se întoarse agitat spre Bella.

— Poate că ar fi mai bine să mă lăsați singur cu ea.

Bella dădu din cap. Melissa se uită lung, implorator, la ea.

— O să fie bine? întrebă. Chipul ei pistruiat era adorabil de tânăr.

Bella surâse.

— E pe mâini foarte bune.

Îi luă mâinile într-ale sale.

— Nu vrei o ceaşcă de ceai? Sau ceva mai tare?

Melissa dădu din cap, surâzând printre lacrimi.

Bella nu-şi mai amintea decât că era dimineață şi că Nish încerca s-o trezească. Era ghemuită într-un fotoliu din salonul apartamentului, cu un pahar cu whisky pe jumătate golit alături. Trebuia să pună totul în ordine, înainte ca doamna Latchmere să vadă...

— Aţi stat aşa toată noaptea? întrebă el, amuzat şi surprins deopotrivă.

— I-am spus domnişoarei De Vere c-am să mă culcuşesc aici, îşi aminti Bella. În cazul în care strămătuşii dumneaei i se face iarăşi rău.

Căscă şi se întinse, surprinsă de cât de tare o dureau muşchii. Dormitul în fotoliu era pentru persoane mai tinere şi mai flexibile ca ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic ieşit din comun.

— E nevoie să chem un doctor? Se corectă: Un alt doctor, vreau să zic.

Nish trecu peste această scăpare a ei.

— Eu nu sunt chiar doctor şi nu, nu cred că e nevoie. I-am domolit simptomele pentru moment. Dar, surâse el, ar fi bine să serviţi prune uscate la micul-dejun.

— O, făcu Bella întorcându-i surâsul.

— Şi v-aş sugera un digestiv pentru Înălţimea Sa. După fiecare masă.

— Te-ai gândit ce-ar putea fi?

— Poate un pic din excelentul limoncello pe care l-aţi servit aseară?

— Doamna Latchmere nu bea alcool.

El zâmbi.

— Atunci, spuneţi-i că e limonadă italiană!

Bella izbucni într-un hohot de râs complice. Ce conspiraţie încântătoare!

Doamna Latchmere şi Melissa dormeau încă în camera lor. Sătulă de-atâta întuneric, Bella dădu în lături jaluzelele salonului, savurând întâia briză uşoară a zilei, dinspre mare. Încăperea va fi luminată şi vie când se vor trezi.

Pe neaşteptate, îi apăru în minte o imagine – aceea a lui Lucian părăsind camera Paolei, din noaptea precedentă. Cu sticla bălăngănindu-i-se în mână.

— Spune-mi, Nish, zise ea, cum îl găseşti pe Lucian?

— E pe cale să se vindece. Cel puțin din punct de vedere fizic.

— Şi în alte privințe?

Nish ridică din umeri.

— O umbră din ceea ce-a trăit el va rămâne pentru totdeauna.

— Ştiu, ştiu. Numai că-mi doresc... Se opri şi mai făcu o încercare. Avea atâtea planuri şi idealuri! Avea un rost.

— Îl va avea din nou, o asigură Nish. Dați-i un pic de timp.

Bella se uită la ceasul ei de mână. Şase şi jumătate – un moment bun ca să-ți vezi de treburi. Se spălă şi se îmbrăcă, încercând să-şi ignore durerea de spate.

Nici n-apucă bine să ajungă la parter, că Alice se şi apropie de ea, fluturându-i registrul şi cutia de casă, ca pe nişte trofee.

— Le-ai lăsat în bucătărie peste noapte, zise ea. Betty a fost foarte intrigată.

Deschise cutia, astfel că Bella văzu imediat ce se întâmplase. Un val de căldură îi năpădi fața, văzând că lipseau bani – din nou.

— Mulțumesc, Alice, zise ea înțepată.

— Cred că... începu Alice.

— Am zis mulțumesc. De-aici încolo, mă ocup eu.

Clocotind, Bella se retrase în cămăruța de lângă bucătărie pe care o folosea drept birou. Profitând de câteva minute de singurătate, scrise adresa pe un plic pentru scrisoarea pe care plănuia să i-o scrie lui Henry mai târziu.

Nici n-apucă să termine, că Cecil dădu buzna peste ea. Avea darul supărător de a arăta odihnit, chiar şi după o noapte de beție. Tatăl destoinic al Bellei, care nu era mare fan al aristocrației, ar fi zis că lucrul acesta se datora automulțumirii care-i pătrunsese adânc în oase.

— ’Neața, zise el placid. Ridică plicul de pe birou. Şi cine e acest Domn Henry Bowater?

Rosti numele în zeflemea.

— Unul dintre contabilii tatălui meu.

Bella spuse toate acestea atât de sigură pe sine, încât crezu până şi ea.

— De la fabrica de textile?

— De la proprietatea lui funciară. Îl urmări atent pe soțul ei. Îi scriu în legătură cu fluxul de numerar.

Cuvintele acestea avură efectul scontat, făcându-l pe Cecil să dea înapoi, precum un vampir din fața unui crucifix.

— Aha, făcu el. Păi, mă gândeam să dau o raită prin oraş, mai târziu. Vrei s-o pun la poştă?

— Te caut eu când o termin.

De fapt, Bella avea de gând să-i ceară Paolei s-o ducă la poştă. Puteai să te bazezi pe Paola că va face treabă bună – nu însă şi să-i lase fiul în pace, se pare.

— Excelent.

Cecil dădu să plece. Însă Bella nu-l lăsă să scape atât de uşor.

— Ştiu ce-ai făcut, Cecil.

El se opri şi se întoarse, apropiindu-se iar de ea.

— Atunci, ştii mai mult decât mine.

— E destul de rău c-ai luat din bani, zise ea. Te rog, măcar nu mă minți.

Închise ochii, ca şi cum era el însuşi copleşit.

— Aveam de gând să-ți spun.

— Chiar aşa? Când?

— Atunci când puteam să ți-i dau înapoi.

— De ce n-ai luat din fondul familiei?

Ridică din umeri.

— Mă tem c-am cheltuit şi ultimul bănuț.

Nu c-ar fi consolat-o, dar prevăzuse exact acest lucru. O cuprinse furia.

— Nu pot să mă ocup de hotel pe credit. Am nevoie de toți banii lichizi pe care pot pune mâna.

Cecil izbucni într-un hohot de râs.

— Şi eu, iubito. Şi eu.

Constance îşi potrivise deşteptătorul pentru ora şase.

După ce se spălă în baia pe care o împărțea cu Lottie – care era mai mare decât tot parterul familiei sale de la Yorkshire – îşi puse rochia bună, de duminică, luă pachetul pe care îl adusese pentru Betty şi se îndreptă spre bucătărie.

Uşa la care bătuse cu atâta disperare noaptea trecută era larg deschisă.

Se opri în prag şi inspiră miresmele răcoroase ale dimineții, de pin şi de cimbrişor, mulțumită că îi revenise entuziasmul față de Italia.

Auzi pe cineva intrând şi se întoarse brusc. O întâmpină un chip rotund, uluit, strălucitor.

— Tu eşti, Constance? Doamne...

Betty – cel puțin, aşa presupuse Constance – se repezi la ea şi o învălui într-o îmbrățişare caldă. Apoi se desprinse şi făcu un pas îndărăt.

— Stai să mă uit la tine. Nu te-am mai văzut de când erai o fărâmiță. Măi, măi, e o bucurie să te văd!

Constance se fâstâci sub privirea ei cercetătoare.

— Nici nu-mi vine să cred că sunt aici, zise ea.

— Ai fi ajuns mai devreme, dacă n-aş fi încurcat eu data. Când ai venit?

— Puțin după miezul nopții.

Betty îşi exprimă dezamăgirea printr-un țipăt uşor.

— Să nu-mi spui că n-ai găsit vreo trăsură la gară.

Constance zâmbi.

— Am găsit o căruță la gară.

— Păi, asta-i bine.

Ochii bucătăresei se îndreptară spre ceasul din perete, care arăta ora şase şi un sfert.

— Oricum, te-ai trezit când s-a crăpat de ziuă.

— Obiceiurile vechi mor greu.

— Aşa e. Cum ți se pare Portofino?

— E minunat. Nu mă satur să admir priveliştea.

— Da, toată lumea face la fel. Numai că, dacă mă întrebi pe mine, Whitby e la fel de frumos, din punctul acesta de vedere.

Îi făcu cu ochiul şi se uită la pachetul înfăşurat în hârtie maronie pe care i-l vârâse Constance în mâini.

— Ce-i ăsta? Doar nu l-ai purtat cu tine tot drumul, din Anglia.

— Nu sunt decât nişte fleacuri. Mami s-a gândit că-ți vor plăcea. Şi mai e şi o scrisoare.

Betty îl puse pe masă şi îl desfăcu iute. Când văzu conținutul, zâmbi larg.

— O, mulțumescu-Ți Ție, Doamne! Marmeladă! Şi nişte muştar adevărat, englezesc. Apoi luă scrisoarea, apropiind-o de ochi, ca să-şi poată citi numele de pe plic. Cine s-ar fi gândit...

Constance îi văzu lacrimile şi se apropie de ea ca s-o linişteascâ, dar Betty dădu din cap.

— Cine s-ar fi gândit atunci, când eu şi Fanny Gray lucram amândouă ca servitoare, că am să mă aflu aici – treizeci de ani mai târziu – cu fata ei. Surâzând, o luă în brațe pe Constance. Tocmai în Italia!

Însă nu era vreme de aduceri aminte. Erau prea multe de făcut; multe de-nvățat pentru Constance.

De îndată ce-şi legă şorțul împrumutat, se apucă s-o ajute pe Betty cu micul-dejun. Tăie fructele şi umplu farfuriile cu omletă şi cu slănină, ca să le ducă oaspeților. Două dintre femeile pe care le servise – una de vârstă mijlocie, neprietenoasă, şi cealaltă frumoasă, dar inexpresivă, parcă o

chema Rose? – fuseseră foarte pretenţioase, şi trimiseseră cafeaua înapoi, pe motiv că era prea amară, dar şi fructele, pentru că erau prea „fleşcăite”. Dar, în general, oamenii fuseseră foarte drăguţi.

Spăla vasele în chiuveta mare, cât o cadă, când intră Bella în bucătărie şi spuse că acum era momentul potrivit s-o pună pe Constance la curent cu îndatoririle sale.

— Bineînţeles, Lottie va fi sarcina ta principală, zise ea. Dar vei mai avea şi altele de făcut. S-o ajuţi pe Betty, aşa cum ai făcut în dimineaţa aceasta. Să faci curăţenie, dacă e cazul. Avem nevoie de tine ca să ne uşurezi munca. Zâmbi. Deşi, se pare, faci treabă bună, cel puţin până acum.

— Voi fi fericită să dau o mână de ajutor la orice, doamnă Ainsworth.

Constance o spusese din suflet. Pur şi simplu, era fericită să fie aici.

— Minunat! În biroul meu e o uniformă pe care s-o porţi când nu ai grijă de Lottie.

Bella îi înmână un teanc de meniuri. Erau scrise de mână, cu nişte litere sofisticate.

— Poţi începe prin a le duce în sala de mese. Şi asigură-te că vei răspunde oricăror întrebări puse de oaspeţi.

Constance aruncă o privire la meniul de deasupra. Probabil că părea încurcată de toţi termenii aceia străini, pentru că Bella o întrebă:

— Ştii să scrii şi să citeşti, copilă?

Nu era prea sigură de cum ar fi putut răspunde. N-avea nicio idee despre cum să pronunţe *stracciatella* şi nici ce era. Ce fată englezoaică ar fi ştiut asta?

— Mă descurc eu, doamnă, zise ea, precaut.

Bella îi luă meniurile.

— Ne trebuie mai mult decât să ne descurcăm.

Constance fu gata-gata să protesteze, sau măcar să clarifice lucrurile, când apăru în uşă o tânără cum nu se poate mai drăguță. Bella îi făcu semn.

— Alice! Ea e Constance March, noua dădacă. Constance, ea e fiica mea, mama lui Lottie, doamna Mays-Smith.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă, zise Constance şi făcu o plecăciune.

Într-un fel, femeia părea mai bătrână decât doamna Ainsworth. Trasă la față şi blazată.

— Nu e nevoie de asta, zise Alice, mai tăios decât găsea Constance c-ar fi fost nevoie.

Întorcându-se spre Alice, Bella întrebă:

— Ar fi un moment potrivit s-o cunoască pe Lottie?

— Perfect, zise Alice. O s-o aduc jos.

Constance oftă uşurată când Bella şi Alice plecară din încăpere. Se simțea ca şi cum ar fi trecut printr-un test. Simțindu-i dispoziția, Betty veni alături de ea şi îi puse mâna durdulie pe braț.

— N-o lua în seamă pe doamna Mays-Smith, zise ea. Nu e rea. Coborî glasul. Am găsit câteva clipe să mă uit peste scrisoare. Şi nu mă feresc de tine, am plâns în hohote când am citit-o.

Constance înțelegea de ce.

— Binecuvântată să fii, inimă bună!

— Când mama ta mi-a scris şi mi-a cerut să găsesc un loc pentru tine... Ei, bine, nu mi-am închipuit de ce.

— Nu trebuia să ştii.

— Cât de greu ți-a fost! Biata de tine! Acum îmi dau eu seama de ce te-ai grăbit să profiți de şansa de a veni aici. Pentru un nou început. Undeva, departe.

Constance dădu din cap. Simți că ochii i se umpleau de lacrimi.

— Aşa că îți vom oferi un nou început! O şansă să laşi în urmă toate necazurile.

Betty îi cuprinse fața în mâini, trecându-şi degetele mari peste lacrimile ei.

— Timpul le vindecă pe toate, draga mea. Timpul... truda... şi mâncarea bună.

Pe la jumătatea drumului dintre Alassio şi Portofino, Jack se încruntă deasupra ramei ochelarilor lui de şofat. Schimbarea din viteza a treia într-a doua era o manevră delicată, care necesita concentrare atentă.

Claudine îl urmărea cu zâmbetul pe buze. Se gândi, pentru a nu ştiu câta oară, că Jack conducea automobilul la fel cum făcea dragoste: lin şi cu siguranță, ținând grijuliu cont de confortul pasagerilor. Întrebarea era cât de mult se bucura el de faptul că deținea controlul – şi cât era de sigur că numai el ştia drumul.

Automobilele n-o pasionaseră niciodată pe Claudine. Dar era greu să nu rămâi cu gura căscată în fața acestuia. Forța îi egala frumusețea. Alte vehicule gemeau şi păcăneau când dădeau piept cu drumurile şerpuite ale Italiei. Însă Bugatti-ul nu se putea compara cu nimic.

Ea şi Jack îşi petrecuseră vara întreagă călătorind cu maşina pe coasta franceză şi pe cea italiană. Începuseră la Cannes, după care urmase un şir eclatant de petreceri, concerte, jocuri de blackjack şi vile de odihnă cu fața spre soare, de-a lungul coastei, cu opriri la Nisa, la Monte Carlo, la San Remo şi la Alassio. Următoarea escală urma să fie la Portofino, cel mai frumos oraş dintre toate – sau cel puțin aşa zicea lumea.

Trecuse aproape un an de când Jack venise să vadă spectacolul lui Claudine, la Paris. „Cânți ca un înger”, îi spusese el, cu accentul lui molcom de texan.

Claudine tocmai ieşise de pe scenă. Era înfierbântată şi obosită, cam indispusă. Însă, deşi Jack se apropia de cincizeci de ani şi nu prea era genul ei – corpolent, cu părul nisipos, cu început de chelie şi cu o mustață cam prea

aranjată –, o cucerise cu farmecul acela de modă veche şi cu aerul calm, atotştiutor.

— Ar fi o onoare să te scot la cină, zisese el, făcându-i o plecăciune grațioasă. Noi, americanii de la Paris, trebuie să fim uniți.

— Da, îi replicase ea, zâmbind. Dar voi hotărî eu unde.

Îl dusese la La Coupole, pe bulevardul Montparnasse. Se simțea întotdeauna bine acolo, printre expatriații fără căpătâi care formau clientela restaurantului, mulți dintre ei artişti şi scriitori. O liniştea şi faptul că vedea adesea alte persoane de culoare pe acolo.

Jack ştia cu ce se ocupă Claudine. Îi spusese chiar ea despre rezidența ei la Lido, în Veneția, despre cum însuşi Cole Porter o recomandase producătorilor de la Theatre des Champs-Élysées. Dar *el* cu ce se ocupa?

— O, ştii tu, îi răspunsese el, în timp ce se ospăta cu varză à L'Alsacienne, cu una, cu alta.

— Vreau să ştiu mai multe detalii, Jack.

Se uitase la ea cu o mină nehotărâtă, neclară.

— Ce-ar fi dacă ți-aş spune că sunt *commissionaire d'objets d'art?*[15]

Claudine ridicase o sprânceană.

— E adevărat?

Jack zâmbise.

— Hai să zicem doar că nu-i aşa.

După cum îşi dădu curând seama, această remarcă îl definea perfect pe iubitul ei. Jack exista undeva între adevăr şi minciună, cinste şi necinste. Însă asta n-o prea deranjase. Cel puțin, nu până acum.

De ce nu? Pentru că ultimul lucru pe care îl aştepta Claudine de la această relație era ca ea să dureze. Problema

---

[15] „Comerciant de opere de artă", în lb. franceză, în original (n. red.).

era că se dovedise a fi foarte durabilă. De asemenea, cu cât trecea timpul, cu atât mai conştientă devenea de faptul că îşi dorea mai mult decât putea Jack să-i ofere. Nu neapărat dăruire totală, cât siguranţă, încrederea că, dacă se întorceau împreună în America, Jack avea să fie la fel de fericit că era cu ea – la fel de fericit să fie *văzut* cu ea – cum fusese pe eternul teren de joacă european.

Lui Jack îi plăcea să călătorească. Dar dacă te plimbi mereu, începi să nu mai ştii unde te afli. Viaţa devine plictisitoare şi mecanică, o procesiune vagă de oraşe şi de oameni noi. Pentru prima oară în viaţa ei, Claudine tânjea să prindă rădăcini. Dar unde? Şi cu cine?

Drumul de coastă şerpuia fără sfârşit printre promontorii de piatră, la poalele stâncilor şi ale povârnişurilor abrupte. Pe măsură ce scăpăta soarele, aerul se umplea de mireasma de cimbrişor. Claudine îşi coborî ochelarii de soare, ca să vadă mai bine satele risipite şi pădurile de pin.

Era greu să stai de vorbă în zgomotul motorului. Însă trecuse atâta timp de când nu-şi mai spuseseră nimic, încât deveni jenant. Aplecându-se într-o parte, Claudine îi strigă lui Jack la ureche:

— Povesteşte-mi despre Hotelul Portofino.

El rânji:

— E un hotel, îi răspunse el strigând, cu ochii aţintiţi la drumul de dinaintea lui. La Portofino.

— Foarte amuzant.

Îl înghionti uşor.

— Nu ştiu prea multe, recunoscu el. Doar că s-a deschis de curând. De mai puţin de un an. Se pare că e foarte confortabil. Apartamente mari. Băi moderne. Perspectivă minunată spre oraş şi spre golf. E condus de un cuplu englez, Cecil şi Bella Ainsworth. El face parte, cumva, din aristocraţie, dar scăpătat, ca majoritatea în zilele noastre. Toţi banii sunt ai ei.

— Ce ghinion, zise Claudine. Pentru el, vreau să spun.

Jack râse.

— Ai dreptate.

— De unde ştii toate astea?

— Cecil e un prieten al unui prieten al unui prieten de-ai mei.

Veni rândul lui Claudine să râdă.

— La tine toți sunt prietenii unui prieten al unui prieten de-ai tăi.

Jack ridică din umeri.

— Aşa e cel mai bine.

Îi aruncă o privire şi-i făcu cu ochiul, după care se uită iar la drum.

— Trebuie să-ți faci relații, iubi. Dacă vrei să reuşeşti în viață.

Rose stătea lângă balustradă privind marea, când se apropie Lucian. Aşteptase, sperând ca el s-o găsească, încrezătoare că în îmbrăcămintea pe care i-o alesese mama ei – o rochie dreaptă, crem, cu mâneci de dantelă, cu un şirag lung de perle – arăta cum nu se poate mai bine. Ademenitoare, dar modestă. La modă, însă fără ostentație.

O trecu un fior, dându-şi seama că şi Lucian cam tot aşa se gândise.

— Aici erai! strigă el, făcând-o în glumă pe supăratul.

Ea îi zâmbi timid.

— Aici eram, zise ea, apoi se întoarse spre mare.

Îl simți admirându-i o clipă frumusețea, una dintre calitățile ei de care nu se îndoia. Frumoasă fusese dintotdeauna, într-atât încât nu înceta să se întrebe dacă mai era nevoie şi de altceva în viață.

Dimineața se încălzea plăcut. Rămaseră aşa o vreme şi se uitară lung la mare, recunoscători brizei care li se juca prin păr.

— Ce privelişte minunată! zise Lucian, apoi tăcu stângaci. Poate mergem pe plajă mai târziu? Spre sfârşitul după-amiezii se mai răcoreşte un pic. Sau am putea face o ieşire cu barca. Ştii să înoți, nu-i aşa?

— Nu sunt prea sigură.

— Atunci va fi plăcerea mea să te învăț.

Rose nu era convinsă că voia să învețe să înoate. Asta însemna să te bagi în apă şi nimeni nu arată grozav când e ud.

— Nu ştiu, zise ea. Ar trebui s-o întreb pe mama.

Lucian se uită la ea amuzat, întrebându-se de ce-ar fi avut nevoie de permisiunea mamei sale ca să facă ceva atât de simplu.

— Sunt atâtea lucruri minunate de văzut şi de făcut aici, Rose, zise el ademenitor. Florența şi Pisa sunt la o zi distanță. Genova e ceva mai sus, pe coastă.

— Ştiu. Am luat trenul de acolo.

— Şi mai sunt mici minuni mai aproape de casă. Se pare că fiecare biserică găzduieşte o comoară. Parc-ai trăi într-un muzeu.

Rose nu-şi putea imagina nimic mai rău. Se strâmbă şi zise:

— Sper că nu e prea încărcat.

Remarca ei se voise o glumă, dar sună atât de plat încât Lucian păru că nu ştia cum să reacționeze. Rose îşi amintea că nu era prea bună la glume. Oare de ce?

Se zăpăci iar. Nu doar din cauza acestei conversații jenante, ci şi pentru că îşi dădea seama că vizitiul atrăgător la al cărui gât frumos se holbase ea atât de intens nu era un italian anonim, ci Lucian. Acum, confruntată cu *adevăratul* Lucian – acel Lucian despre care mama ei nu contenea să-i vorbească –, nu ştia cum să se comporte. Îl găsea atrăgător? Măcar îi plăcea de el? Parcă-i era imposibil să răspundă acestor întrebări. Şi totuşi, ele nu erau grele în sine.

Un zgomot ciudat îi întrerupse şirul gândurilor.

— Ce-i asta? întrebă ea, uitându-se în jur.

— Adică ce?

— Zumzăitul acesta îngrozitor.

Lucian se prefăcu că ascultă.

— A, cicadele.

— Cum?

— Sunt nişte insecte. Cam ca lăcustele. Se uită la tufele şi la lăstărişul dimprejur. Uite. Stai să văd dacă găsesc vreuna.

Rose ţipă.

— Nu, Lucian! Te rog! Nu! Chiar nu suport gândacii!

Aruncă o privire la fereastra unde, dincolo de geam, zări silueta mamei sale urmărind-o.

Nu era nicio surpriză; era obişnuită. Dar cine era bărbatul care apăruse lângă ea? Cu siguranţă, mama îl auzise, dar, în loc să se întoarcă, a închis ochii. Pe chip îi apăru o expresie ciudată, de seninătate, aşa i se păru lui Rose. Sau să fi fost dorinţă?

Julia ştiu că era Cecil, chiar fără să se întoarcă. Când intră în încăpere, aerul păru că se schimbă în întregime. Până şi mirosul lui era acelaşi ca întotdeauna – aroma de mosc, de apă de colonie amestecată cu tutun. Mereu i se păruse foarte ademenitor.

Se strecură să i se alăture la fereastră şi privi peste umărul ei, stând mult prea aproape.

— Necazuri în Paradis, după câte văd.

Ea nu se mişcă.

— De unde-ai apărut? M-ai evitat?

— De parc-aş putea s-o fac. Sau mi-aş dori... Fiul meu se poartă frumos?

— Hai să zicem că începutul a cam dat greş.

— Am auzit.

— Presupun că ţi s-a părut amuzant.

— Trebuie să recunosc că da, un pic. Dar fata? Va urma planul nostru?

— O, Rose e foarte docilă, zise ea, pe un ton de parcă întrebarea lui era absurdă. Va face ce i se spune.

Bella trecu pe lângă bibliotecă şi, aruncând o privire întâmplătoare, îi zări pe Julia şi pe Cecil într-o conversaţie intimă, lângă fereastră. I se strânse inima. Ce trăsnaie netoată o mai fi punând la cale?

Oricum, Julia se bucura să-l vadă. Însă, Doamne, ce figură mai era! Bella se ciocnise de ea şi de Rose când se duceau să ia micul-dejun. Le întrebase cum au dormit, sincer dornică să afle răspunsul, după toate eforturile pe care le făcuse ca să le aranjeze camerele. Însă replica Juliei fusese intenţionat menită să rănească.

— Satisfăcător. A fost foarte cald în încăpere. Şi destul de înghesuit, mă tem.

— Îmi pare tare rău că gândeşti aşa.

Ca de obicei, Rose se grăbise să dreagă lucrurile.

— Am dormit ca un bebeluş. Seamănă mai degrabă cu o casă de ţară decât cu un hotel.

Abia aşteptând să scape, Bella le făcu semn spre sala de mese. Însă Julia nu se lăsase.

— Mă întrebam dacă n-ai ceva mai spaţios.

— Toate camerele noastre sunt rezervate, îi răspunsese Bella, grijulie să-şi păstreze tonul calculat şi calm.

— Dar n-au fost ocupate încă. Poate că ar fi bine să vorbesc cu Cecil. Julia se uitase în jurul ei. Dacă e prin preajmă.

— Nu, nu. Să văd ce pot face.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea Bella era implicarea incompetentă şi inutilă a lui Cecil. Probabil că despre asta discutau acum. Însă intenţia ei de a interveni fu întreruptă de un claxon vesel de afară.

Bineînțeles, își zise. *Familia Turner sosește în dimineața aceasta.*

Bella nu știa multe despre automobile, în afară de zgomotul infernal pe care îl făceau. Chiar și-așa, era greu să nu fii impresionat de mașina roșie, strălucitoare, care frânase și oprise, în timp ce ea ieșea afară, la soare.

— Doamne! exclamă ea. Ce apariție splendidă!

Șoferul își scoase ochelarii și zâmbi larg. Zise, cu un puternic accent american:

— Jack Turner. La dispoziția dumneavoastră.

Un mic grup se strânse în jurul automobilului.

— Un Bugatti, observă contele Albani, încântat. Frumos.

Însă imediat atenția tuturor se îndreptă spre femeia elegantă care cobora pe partea cealaltă a vehiculului, cu buclele ferme mângâiate de briză.

— Mulțumesc, zise ea, în vreme ce Billy se apropia s-o ajute.

Și ea avea un puternic accent american. Pe Billy îl lăsaseră paf hainele ei – un costum bărbătesc, croit să-i pună în valoare silueta uimitoare. Betty, care se grăbise să iasă din bucătărie ca să vadă ce se întâmpla, îl înghionti scurt.

— Nu mai căsca gura, flăcău! Ia-le bagajele!

Bella îi conduse pe nou-veniți în hol și le ceru să semneze în registru.

— Aici, vă rog, le arătă ea, înmânându-i lui Jack un stilou. Numele dumneavoastră și al... aruncă o privire discretă spre mâna femeii, fără niciun inel... doamnei Turner.

Jack semnă fără să spună un cuvânt, apoi o privi cu subînțeles pe companioana lui.

Ea zise, cu un surâs atotcunoscător:

— Poți să-mi spui Claudine.

Lucian descoperise în timpul adolescenței cât era de important să-și facă tot timpul de lucru. De fapt, fusese

ideea doctorului său – să reducă la minimum orice meditație sau reflecție. În perioada aceea, nu era nevoie de mare lucru să ademeneşti câinele negru să iasă din cuşca lui şi-i simțise atacurile cu atât mai violente, cu cât erau mai aleatorii. De pildă, Lucian se plimba pe câmp, într-o zi de vară foarte plăcută, când, brusc, fără niciun motiv evident, se prăbuşea într-un hău care i se căsca în suflet.

Cu timpul, învățase să-şi nege aceste stări cu ajutorul penelului. Pentru că pictatul îl făcea pe Lucian să uite de el însuşi. Nu numai actul automat de-a mâzgăli pe pânză cu vopsele colorate, ci şi concentrarea absolută asupra a ceva din afară – un bol cu fructe sau un pod de cale ferată.

Problema era că încrederea lui Lucian în arta sa era spulberată chiar de cei pe care îi considera susținători ai săi. Unul dintre lucrurile care îl atrăseseră la Italia – motivul pentru care îşi călcase pe mândrie şi îşi urmase părinții acolo – era că peisajele de acolo se pretau la pictură.

Însă ostilitatea tatălui său față de artişti era atât de mare, încât ori de câte ori aducea vorba că voia să-şi facă o carieră din asta, se trezea că-şi susținea ambițiile cu glas pierit, neconvingător. Lucrul acesta s-a răsfrânt şi asupra gândurilor sale celor mai intime, aşa că, până şi când îşi vorbea sieşi, glasul lui avea o fărâmă de zeflemea.

Familia îi otrăvise încercările de a-şi clădi propria-i fericire în viitor. Tot ceea ce-i interesa era să-l căsătorească şi să scape de el.

Alt declanşator al proastei sale dispoziții fusese conversația cu Rose. Cum putea o ființă de o asemenea frumusețe să fie atât de lipsită de substanță? Îşi făcuse visuri când se întorsese de la gară, şi-o imagina cu totul altfel – ironică, echilibrată şi independentă. Buna dispoziție inițială fusese înlocuită de un fel de torpoare, când îşi dăduse seama de netemeinicia ei. Adevărata Rose era o promisiune prea exagerată ca să creadă în ea; era atât de

sub papucul mamei sale, încât părea o smochină storcită, dintre cele pe care le găsea mereu prin grădină.

Fericit că biblioteca era goală, Lucian scoase repede o carte din raft şi-o răsfoi la întâmplare. Trollope. De parcă o persoană în toate minţile ar fi bătut atâta cale până în Italia ca să-şi spună: „Ştiu ce-am de făcut. Voi citi *Barchester Towers.”* Ţinu minte această observaţie, ca s-o împărtăşească cu Nish. Şi el avea s-o găsească amuzantă.

Încă reflecta la asta, când mama lui întră în încăpere.

— Unde sunt ceilalţi?

— Dacă au cât de cât minte, dorm.

— Nu te-ai gândit să-ţi faci şi tu siesta? Ai stat treaz până târziu noaptea trecută.

Aşadar, ştia de partida de înot. Ridică privirea.

— De ce-ai venit aici? Ai nevoie de mine?

Se îndreptă spre el.

— Mă întrebam cum te simţi. N-ai fost printre cei care i-au întâmpinat pe cei doi Turner.

Cuvintele ei păreau un discurs la vernisajul unei galerii de artă. Lucian ridică din umeri.

— Oaspeţii vin şi pleacă. E un hotel, la urma urmei.

— N-are rost să fii nepoliticos.

— Te-a trimis tata?

— Lucian! părea cu adevărat şocată.

— Ce e? Nu pierde nicio şansă să mă bată la cap. Spune-i că nu trebuie să-şi facă griji.

Îl prinse duios de braţ.

— Eu sunt cea îngrijorată.

— Pentru nunta aia blestemată?

— Pentru *tine*!

Se uită la ea şi îşi dădu seama că era adevărat. Avea cearcăne adânci şi întunecate în jurul ochilor, iar venele îi zvâcneau blând pe tâmpla dreaptă.

— Nu ai de ce, zise el.

— Dar sunt. Nu prea mai eşti tu însuți.

— Cum adică?

— Adică se pare că-ți pierzi vremea. Într-un fel nesănătos.

Lucian păru jignit.

— Vorbeşti exact ca el: „Du-te acasă! Ia-ți o slujbă! Însoară-te!”

— Nu-mi pasă ce faci. Numai să faci *ceva.*

— Tu ai vrut să vin aici.

— Chiar vreau să fii aici. Cum să nu te vreau aici? Nu la asta mă refer.

În încăpere se lăsă o linişte mohorâtă. Lucian se hotărî s-o întrerupă.

— Şi tu?

— Eu *am* proiectul meu de suflet! Bella făcu un gest larg.

— Iar asta te face să te simți împlinită?

— Asta şi statutul meu de mamă.

— Şi căsătoria cu tata?

— Bineînțeles, zise ea cu jumătate de gură. Şi asta.

— Poți să-ți faci un scop din a iubi pe cineva?

— Dacă iubeşti cu adevărat, da.

— Dar dacă nu?

Tocmai când se pregătea să-i răspundă, Cecil dădu buzna.

— Ce puneți voi doi la cale aici?

Lucian observă că se dichisise. Îşi pusese un costum. Era limpede că voia să impresioneze pe cineva. Se uită lung la chipul cândva arătos al tatălui său. Din felul în care îi răspunse, se vedea clar că Bella îl ura.

— Vorbeam despre dragoste, rosti ea cu ochii la Lucian.

Cecil se strâmbă.

— Doamne fereşte! zise el, întorcându-se şi luând-o pe coridor.

Ca să-i facă plăcere lui Lucian, Bella atârnase câteva dintre picturile lui pe o porțiune discretă a peretelui, în dosul scărilor. Cecil fu surprins să-l găsească pe Jack

Turner, noul oaspete american, examinându-le, după câte se părea, cu interes. Când văzuse automobilul lui Jack pe alee, Cecil îşi zisese că ar fi fost util să-l cunoască mai bine. Aşa că pornise să-l caute. Din fericire, nu-i luă prea mult ca să dea de el.

— Nu sunt rele, nu-i aşa? rosti el, apropiindu-se de Jack.

În realitate, habar n-avea dacă picturile valorau ceva.

— Mult mai bune decât „nu sunt rele", zise Jack.

Cecil îi întinse mâna.

— Cecil Ainsworth. Presupun că ați cunoscut-o deja pe soția mea.

Celălalt bărbat îi strânse mâna supărător de dominant.

— Jack Turner, zise el şi se întoarse spre tabloul pe care îl contempla – un portret de femeie, într-o rochie de satin, ținând în mână un trandafir galben.

— E vreun artist local?

— Am putea spune asta. E pictat de fiul meu, Lucian.

Jack ridică din sprânceană.

— Are talent.

— Poate, dar ar fi bine s-o țineți pentru dumneavoastră. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să aibă impresia că poate să trăiască din pictat.

Râseră amândoi conspirativ.

— Sunt de vânzare? se interesă Jack.

Întrebarea îl lăsă pe Cecil cu gura căscată.

— S-ar putea, zise el. Nu se gândise la asta niciodată. Sunteți colecționar?

— Nu chiar. Dar cunosc vreo câțiva.

Cecil se pregătea să-i mai pună câteva întrebări, când auzi zgomotul unor papuci coborând scările. Aparțineau tovarăşei lui Jack – nu părea soție –, acea Claudine de care vorbea toată lumea. Pe sub chimonoul ei de mătase, Cecil văzu un costum de baie roşu-aprins, mulat pe partea de sus a piciorului. Avea pielea de un cafeniu intens.

— Iubito, acesta este domnul Ainsworth, zise Jack, fără să-şi întoarcă privirea. Părea că ştia exact cine venise, după gingăşia paşilor.

Claudine nu-şi scoase ochelarii de soare, nici pălăria, dar îi întinse mâna lui Cecil să i-o sărute.

— Încântat, zise el, sărutându-i-o. Apoi se întoarse spre Jack. Ai vreun plan important pentru astăzi?

— Ne-am gândit să facem o plimbare pe jos, până pe plajă, zise Jack.

Cecil le-o luă înainte, savurând şi el o dată rolul de gazdă.

— Permiteți-mi să vă deschid uşa. E momentul cel mai bun pentru o baie.

Nici n-apucă bine Melissa să-i vadă pe Jack şi pe Claudine plecând, că se şi duse pe terasa unde picotea Lady Latchemere într-un şezlong. Furişându-se spre ea, şopti:

— Mătuşă! Trezeşte-te! Trebuie să vezi asta!

Lady Latchmere scoase un sunet uşor, ca de curcan, tresărind ca să se trezească.

— Ce e?

Întinse bastonul spre capul Melissei, care se feri repede.

— Liniştește-te, draga mea. Nu te mai agita.

— Dar uită-te!

Arătă spre Claudine, care păşea hotărât, ca pe o scenă, pe o potecă ce ducea spre plajă. În urma ei, Jack îi ducea poşeta şi o umbrelă de soare.

Lady Latchmere iți capul în față, încordându-şi toate tendoanele calcifiate, gata să afle motive de bârfă.

— Doamne Dumnezeule! făcu ea, observându-i costumul roşu de baie. Se lăsă iar pe spate şi începu să-şi facă vânt cu evantaiul. Simt că leşin.

Melissa se îngrijoră.

— Să-l chem pe domnul Sengupta?

— Nu e nevoie. Dar cred c-ar trebui să mai beau un pahar de limonadă, din aceea din care am luat la micul-dejun

— Să văd ce pot face, zise Melissa.

Cafenelele erau foarte scumpe la Portofino. Aveau toate aceleaşi mese de tablă şi ceşti albe, de porţelan, la fel ca la Genova, dar cu un adaos de treizeci la sută pentru privilegiul de a te uita la matroanele englezoaice bălăcindu-se în valuri. Din când în când, rar, te putea lovi norocul să vezi un trandafir englezesc dezbrăcându-se...

Erau vreo doi trandafiri englezeşti la Hotel Portofino, medita Roberto. Cea mai tânără se numea chiar Rose. Ce amuzant! Avea pielea ca laptele, fină şi delicată. Cam slăbuţă, dar aşa erau, în general, englezoaicele. Aveau nevoie să fie îndopate ca gâştele.

Englezoaica Rose venise ataşată de o mamă. Roberto zâmbi lacom la gândul femeii mai în vârstă. Aprigă femeie! O supraveghea pe fiica ei de parcă era un prunc neînţărcat.

„Nu te duce acolo!

Unde-ai fost?"

Toată ziua, în fiecare zi. Nu înţelegea cum de suporta fata aşa ceva.

Roberto sorbi din paharul cu Campari. Cineva venea pe poteca dinspre hotel. Era un bărbat de înălţime medie, ţinând strâns în mână o umbrelă de soare. Înaintea lui mergea, cu paşi mari, o femeie înaltă, neagră, cu o siluetă superbă, aşa cum nu mai văzuse.

Ajunseră pe plajă, unde femeia îşi lăsă chimonoul să cadă, dezvăluind... Dumnezeule! A meritat s-aştepte! Roberto îşi scoase ochelarii, ca să vadă mai bine. Problema era că nu fusese singurul care observase. Pe plajă se strânse un mic grup de oameni, care se apropiau încet-încet de locul unde bărbatul întinsese un prosop pe nisip.

Îi blocau vederea!

Roberto se ridică, iţind capul. În timpul acesta, de masa lui se apropie un bărbat. Era însoţit de doi tineri. Se opriră în urma lui, cu braţele încrucişate şi cu picioarele vânjoase

uşor depărtate. Bărbatul mai în vârstă avea părul tuns scurt şi umerii lăsaţi. Hainele lui erau elegante, dar ieftine. Întinse o mână.

— Danioni, zise el.

Avea un accent grosolan, rustic. Nu era nici măcar genovez.

— E o plăcere să vă cunosc, zise Roberto, încercând să-şi ascundă iritarea că îi fusese blocată vederea spre plajă.

Danioni se trase înapoi.

— Îmi cer scuze că ţi-am întrerupt... contemplarea. Dar aş vrea să ştiu: eşti membru de partid?

— Mă gândesc să mă înscriu.

Roberto îşi păstră accentul îngrijit şi rafinat. Danioni îi urmări privirile până la femeia întinsă pe plajă, atrăgând atenţia asupra ei.

— E străină?

— Ar putea fi altfel?

— Stai la hotelul ăla englezesc?

Roberto dădu din cap şi îşi aprinse o ţigară.

— Sper că ai grijă.

Roberto rânji.

— E şi tata acolo. Lui îi plac englezii.

Danioni îşi drese glasul şi scuipă o flegmă exact la picioarele lui Roberto.

— Înseamnă că n-a luptat în război.

Roberto se holba la flegma galbenă, tremurătoare. Îşi ridică privirea încet spre chipul pământiu, jalnic al lui Danioni.

— Am înţeles că războiul s-a terminat, zise el.

— Aşa ai auzit?

Danioni ridică sprâncenele. Îşi întoarse privirea spre cei doi tovarăşi ai săi, care zâmbeau docil.

— Ciudat! Eu am auzit că nici n-a început încă.

Remarca finală a Bellei în discuția aprinsă pe care o purtase cu Lucian – sau, mai bine zis, în timpul confruntării lor – fusese că, dacă tot voia să facă ceva mai folositor decât să dea cu mopul, atunci s-o învețe pe Constance să citească.

— Cine e Constance? întrebase el.

— Noua dădacă.

— Fata pe care am văzut-o mai devreme în bucătărie? Purta o uniformă de cameristă.

— Va face câte puțin din toate.

— Biata Constance!

Bella zâmbise conciliant.

— Eşti chiar atât de radical?

Era o aluzie la scandalul de pomină pe care îl avusese Lucian cu tatăl său.

— S-ar putea. Lucian făcuse o pauză. Pur şi simplu, nu înțeleg de ce nu putem angaja o bonă şi o servitoare, dacă avem nevoie de amândouă.

Bella oftase. Lucian, Cecil, chiar şi Alice habar n-aveau ce scump era să facă treburile să meargă; sau dacă da, nu le păsa.

— Pentru că nu ne dau banii afară din casă. Oricum, în zilele noastre e greu să găseşti servitori ca lumea. Pe lângă asta, cred că e deosebită.

Lucian o găsi pe Constance răsfoind un exemplar uzat din *Iliada.*

— A, făcu el. Ce-i asta? Trollope?

Închise repede cartea şi roşi.

— Poftim, domnule?

— N-are importanță. E o glumă de-ale mele. Vrei să mi-o arăți?

Constance ținea cartea ca pe un scut, dar Lucian i-o luă, totuşi.

— Ar fi, poate, mai înțelept să începi cu ceva mai puțin ambițios decât Homer, nu crezi?

I-o dădu înapoi. Ea se grăbi s-o pună la loc, acolo unde o găsise. Lucian zise:

— Înțeleg că ai nevoie de puțin ajutor cu literele.

— N-am putut citi meniul, asta-i tot. Era scris ciudat.

Avea un puternic accent din Yorkshire. Era fermecător, realmente fermecător.

— Păi, mama a insistat să te ajut.

— Ştiu, domnule. De aceea doamna Mays-Smith mi-a dat o oră liberă.

Lucian îşi scoase sacoul şi se pregăti de lucru la masa de scris. Constance rămase lângă raftul de cărți. I se părea lui sau chiar se îmbufnase? Îi aruncă o privire nerăbdătoare.

Uite ce e, nici eu nu-mi doresc să fiu aici mai mult ca tine. Dar ar trebui să ne punem amândoi pe treabă.

După o clipă de ezitare, Constance se îndreptă spre masă. Trase un scaun şi se aşeză.

— Bine, zise ea. Domnule.

— Te rog, zi-mi Lucian.

— Lucian. Strâmbă din nas. Sună ciudat. Nu e vorba de nume, adăugă repede. Ci că mă aud pe mine rostindu-l.

Lucian surâse. Ce fată dulce!

— Să începem cu alfabetul, zise el.

Scoase un abecedar dintr-un ghiozdan de piele, o foaie de hârtie şi un creion. Le puse pe masă atât de ordonat, de parcă aranjamentul acesta perfect trebuia să fie o lecție pentru ea.

— Să vedem cum te descurci cu aceste exerciții, zise el. Şi să mă strigi când ai terminat.

În timp ce ea se apucă de lucru, Lucian se cufundă mai adânc în fotoliul lui preferat – cel din piele roşie, cu ținte – şi încercă să se concentreze asupra ziarului. Citi despre greva generală de acasă, pentru că era ceva ce-l interesa. Dar nu se putu abține să arunce priviri furişe spre Constance. Nu era frumoasă la modul convențional, nu ca Rose. Avea ochii

cam apropiați, sub sprâncenele groase. Desigur, hainele ei erau purtate şi fără nicio formă. Totuşi, avea ceva special.

Probabil că ațipise, pentru că o auzi dregându-şi glasul. Ridică privirea, foindu-se în fotoliu ca să-şi ascundă picoteala.

— Ai terminat? o întrebă, prefăcându-se interesat.

— Acum trebuie să plec, zise ea, uitându-se spre uşa bibliotecii. E nevoie de mine.

— Dă-mi să mă uit, atunci.

Îi înmână foaia, pe care o îndoise cu grijă.

— Mâine, la aceeaşi oră? sugeră el.

Constance şovăi.

— Să vorbesc cu doamna Mays-Smith.

— Sau aş putea să-i spun eu.

— Am s-o fac eu. E stăpâna mea. Făcu o pauză plină de respect: Dacă nu mai e nimic de făcut, domnule...

— Nu, nu mai e, zise Lucian.

Constance ieşi din încăpere, dar privind-o cum se îndepărta, Lucian simți dorința ciudată s-o cheme înapoi, numai ca să experimenteze din nou senzația aceea delicată de a împărți locul cu ea. Însă nu avea nicio scuză plauzibilă şi ar fi fost cea mai urâtă demonstrație de putere. Şi-aşa era destul de ruşinos să aibă servitori, lucru pe care Lucian nu l-ar fi menționat nicicum în fața prietenilor săi artişti – nici măcar în fața celor care aveau propriii servitori acasă. Adică cea mai mare parte dintre ei, după cum pricepu el acum.

După ce termină de reflectat, ceea ce, ştia, nu-l punea într-o lumină grozavă, Lucian despături foaia de hârtie pe care i-o dăduse Constance. Ceea ce citi îl făcu să izbucnească în râs:

S-ar putea să nu ştiu ce-i un ou Benedict, dar ştiu foarte bine alfabetul!

Cecil trecu pe lângă noua servitoare în drumul lui spre terasă. Ea ieşea din bibliotecă zâmbind încântător,

obrăznicuță, în stilul fetelor de teapa ei. Ce făcea ea acolo? Era bona lui Lottie, parcă? Bella făcuse o alegere bună.

Avea o sticlă de brandy şi avea o misiune – să-l găsească pe Jack şi să aibă cu el o conversație adevărată. Îl reperase pe terasă, îmbrăcat elegant şi fără Claudine. Ceea ce era, pe de o parte, o dezamăgire, pe de alta, ceva util.

Înşfăcă două pahare de pe bufetul din sufragerie, după care le puse pe masă.

— Te superi dacă îți țin companie?

Jack ridică privirea.

— Deloc.

Cecil turnă două porții generoase. Apoi scoase o casetă de argint din buzunar, pe care o deschise cu un gest larg, teatral, dezvăluind un şir de trabucuri dolofane. Îi oferi unul lui Jack, dar americanul ezită.

— Nu-ți face griji, îl linişti Cecil. Sunt de import. Există unele lucruri în privința cărora nu te poți baza pe italieni.

Zâmbind, Jack luă unul şi acceptă focul oferit de Cecil. Trecură câteva minute într-o linişte tihnită, timp în care pufăiră amândoi. Cecil zise:

— Ziceai că ai cunoştințe în lumea artei.

— Da?

— Am văzut că te pricepi. Cu asta te ocupi?

— Mai cumpăr şi vând câte ceva.

— Ai o galerie?

Jack clătină din cap.

— Clienți privați.

Cecil făcu o pauză, după care puse întrebarea la care îşi dorea cel mai mult un răspuns.

— Şi crezi c-ar putea fi dispuşi să cumpere o parte dintre lucrările lui Lucian?

— A fost numai şi numai interesul meu personal, răspunse Jack cu glas egal.

— O! Cecil încercă să nu pară dezamăgit.

Jack continuă.

— Nu se fac prea mulți bani pentru lucrările pictate în secolul acesta. Doar dacă eşti un Matisse, bineînțeles.

— Desigur.

— Aşaaa, Renaştărea... zise Jack luminându-se la față.

Cecil observă că pronunțase „Reee-naaaş-tă-ria". Americani, ce să-i faci?! Asta-i altă mâncare de peşte.

— Serios?

— Cu asta mi-am luat eu Bugatti.

Cecil simți cum îl furnică în piept. Un val de incitare animalică.

— Vechii maeştri?

— Se vând ca pâinea caldă în Statele Unite. Muzeele. Vechile familii cu bani. Bancherii de pe Wall Street. Nu se mai satură.

— Ce fascinant!

— Bineînțeles, banii adevărați sunt în autentificare. Dacă dai 100.000 pentru un Tintoretto... Na, vrei să fii sigur că obții lucrul pentru care ai plătit.

— Plătesc ca să le confirmi asta?

— Nu eu, puiule. Îl privi pe Cecil printre firişoarele de fum ale trabucului. Însă pentru asta am omul cel mai bun.

Bineînțeles, îşi zise Danioni, era un loc foarte elegant acest Hotel Portofino. Fără nicio îndoială, englezii înțelegeau piața. Mai bine, poate, decât unii hotelieri italieni.

Să tragem de clopoțel, îşi zise el, în timp ce acționa şnurul de la uşa din față. Câte hoteluri mai aveau o sonerie demodată ca aceasta? Se mândreau aproape toate cu sonerii electrice. „Ia te uită la noua mea sonerie electrică! Apăsați şi minunați-vă!" Totuşi, englezii... Fac lucrurile după moda veche, ziceau că e cel mai bine aşa – iar lumea îi credea.

În timp ce se prezenta drept domnul Danioni de la Consiliul Municipal, se întrebă dacă doamna Ainsworth îi observase insigna de pe rever – însemnul Partidului Fascist

Național, cu tricolorul italian şi cu „fasciile” romane. I se păru că ochii ei se îndreptaseră în direcția aceea, dar era greu să-ți dai seama.

Presupunând că ea vorbea italiana cât de cât, o întrebă dacă există un loc unde ar putea discuta în particular. Păru luată prin surprindere.

— Mă tem că soțul meu nu e aici, zise ea. Se întoarce mai târziu.

Danioni se simți obligat să-i spună că nu pe soțul ei îl căuta, ci pe ea.

Îl conduse în încăperea pe care ea o numea bibliotecă, datorită rafturilor de cărți, unde citeau o doamnă tânără şi o fetiță de vreo şase ani. Expresia de pe chipul doamnei Ainsworth trebuie să fi oglindit gravitatea situației, pentru că celelalte două plecară brusc.

— Fiica dumneavoastră? întrebă el.

— Dădaca noastră.

— Aaa! Marea Dădacă Englezoaică. Stânca pe care s-a construit un imperiu, nu-i aşa?

Doamna Ainsworth nu luă comentariul în seamă.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Danioni?

Bun, să trecem la treabă! Îşi vârî mâna în buzunarul interior al sacoului. Scoase o scrisoare – cea pe care o adresase bărbatului pe nume Henry – şi o puse pe masă.

— E o chestiune delicată.

Doamna Ainsworth se uită cu prudență la plic, apoi îl luă în mână. Danioni îi simțea spaima.

— Cine v-a dat-o?

Danioni ridică din umeri. Dar ştia foarte bine, fără doar şi poate. O oprise pe Paola când se dusese spre cutia poştală. Era o femeie cu bun-simț – ce păcat de soțul ei! – şi nu avea cum să-i ascundă ceva. De ce să faci degeaba probleme propriei familii?

— Nu există nimic în locul acesta despre care eu să nu ştiu, zise el.

— E o scrisoare personală.

Doamna Ainsworth deveni agitată.

— Într-adevăr. Sentimente absolut personale. Ar fi *una granda disgrazia*[16], nu-i aşa? Dacă asta... cum să mă exprim? Cade în mâinile cui nu trebuie.

Se aştepta s-o vadă prăbuşită. Numai că Bella se înălță în toată splendoarea ei şi zise:

— Atunci, trebuie să vă mulțumesc, *signor* Danioni. Că mi-ați înapoiat-o.

Danioni se ridică şi el, sesizând încercarea ei să pună capăt acestei întrevederi.

— Sper ca... numeroasele scrisori pe care le-ați trimis să fi ajuns la destinație.

La acestea, doamna Ainsworth închise uşa după ea. Se postă în fața lui cu brațele încrucişate.

— Spuneți-mi clar: ce doriți?

Chipul lui Danioni se destinse într-un zâmbet. Momentul acesta de înțelegere îi făcea mare plăcere. Unii pricepeau mai greu, alții mai uşor.

— Ce vrem cu toții, *signora* Ainsworth.

4

Bella stătea, în cămaşa de noapte, la măsuța ei de toaletă şi o ştergea cu o perie.

Noaptea trecută, în timp ce Cecil dormea buştean, se strecurase în camera ei şi deschisese obloanele – ca să

[16] „Mai mare ruşinea”, în lb. italiană, în original (n. red.).

alunge duhurile rele, îşi zisese ea, şi să se desfete cu miresmele nopții italiene.

Apoi se strecurase iar în pat, alături de el, ştiind că se va ofusca, dacă, într-una dintre rarele lor nopți petrecute împreună, n-o va găsi acolo dimineața.

Obloanele erau încă deschise, dar, de data aceasta, lăsau să pătrundă în casă soarele arzător şi bâzâitul cicadelor. Pe perete se mişca leneş o muscă somnoroasă, care se opri la cornişă. Bella se uitase hipnotizată la ea. Apoi ochii îi alunecară iar spre oglindă. Văzu reflexia lui Cecil gol, îndărătul ei, conturându-se ca o umbră.

— Suntem iar prieteni, Bella?

În reveria ei, nu-l auzi prea bine.

— Am zis „suntem iar prieteni”?

— Da, Cecil.

Se întoarse spre el, fără nicio tragere de inimă.

— Atunci, spune-o şi tu.

Glasul lui era rugător. Ea îşi înăbuşi un oftat.

— Suntem iar prieteni.

— Buuuun. Ştii că nu mă simt în apele mele când suntem supărați.

Îşi duse o țigară la gură şi se pregăti să şi-o aprindă. Bella se strâmbă.

— Chiar trebuie?

Vizibil deranjat, Cecil se supuse, totuşi.

În vreme ce deschidea sertarul de sus să-şi pună peria la locul ei, Bella văzu alarmată o scrisoare de la Henry. O vârâse acolo din grabă, cu intenția s-o încuie în caseta ei, când găsea o clipă liberă. Nici n-apucă bine să închidă sertarul – printr-un gest firesc – că Cecil se şi apropie de ea şi începu s-o mângâie pe umăr şi s-o sărute pe gât. Privirile li se întâlniră în oglindă.

— A fost plăcut, Bellakins, nu-i aşa?

— Foarte plăcut, recunoscu ea.

Era un bun amant, temeinic, te puteai baza pe el.

— Atunci de ce arăți aşa plouată?

— Nu ştiu. Mă frământă gândurile.

Cecil oftă şi îşi luă mâna de pe umărul ei.

— Mai bine să nu-mi spui.

Nu putea suporta expresia de pe chipul lui.

— Ştiu că nu-ți place să vorbim despre bani.

— Nu că nu-mi place. Dar mă deranjează că lipsa lor produce atâtea neplăceri.

Bella se ridică, cu intenția de a se retrage în camera ei, însă el o opri şi o luă în brațe.

— Bineînțeles, există o soluție, iubito.

Ea clătină din cap.

— Nu e deloc uşor să-i cerem bani tatălui meu.

— Iar începi.

— A fost peste măsură de generos. Mai mult decât generos, de fapt.

— Ne-a dat exact cât am stabilit cu toții la căsătoria noastră. Nici un bănuț în plus sau în minus.

— Bani care însă n-au ajuns la noi.

La acestea, Cecil o lăsă exasperat din brațe.

— Nu începe iar. Nu mă poți învinui c-am plătit taxele de moştenire. Averea, casa, totul... Toate vor ajunge, până la urmă, la Lucian.

— Presupunând că va voi vreodată să se ducă înapoi.

Şi de ce s-ar întoarce acolo? îşi zise ea. Era un loc oribil. Ca un mausoleu.

Cecil încercă altă tactică.

— Tatăl tău... Tu eşti tot ce are. Te adoră. Nu vrea decât să te vadă fericită. Pentru el, ce cheltui tu aici e-un fleac.

— Nu pot să mă tot duc cu mâna întinsă la el.

— Asta-i pur şi simplu o prostie! Ridicase acum glasul şi i se înroşise fața. Are bani cu ghiotura!

— De ce-ar fi o prostie să nu vrei să fii dator cuiva?

— Oricum eşti datoare deja! Tatăl tău a plătit pentru fiecare perniță şi sfeşnic din locul ăsta blestemat.

— Şi i-am promis c-am să-i dau înapoi până la ultimul bănuț.

— Nu se aşteaptă la nimic de la tine.

— Tocmai din acest motiv sunt hotărâtă s-o fac.

Ajunseseră în acelaşi impas, ca de obicei. Aşadar, era ceva normal, îşi zise Bella, ca Cecil să reacționeze la fel ca totdeauna – dramatic, de parcă ieşise el triumfător, nu ea.

— Încetează cu mândria ta afurisită, Bella!

Scuipă aceste cuvinte cu un dispreț îndârjit, după care părăsi încăperea şi trânti uşa în urma lui.

De ce? îşi zise ea, aşezându-se pe marginea patului. *De ce nu poate să fie mai drăguț? Aşa cum era când l-am cunoscut?*

Nish se plimba tacticos prin grădini, căutând un locşor liniştit unde să fumeze, când dădu cu ochii de Claudine – femeia de care vorbea toată lumea.

Stătea în capul oaselor pe o rogojină de ratan, cu picioarele încrucişate, într-o pijama lejeră de mătase. Ruşinat că a surprins-o fără ca ea să ştie, fu gata-gata să se retragă, când îşi dădu seama că îl observase. Îşi împreună mâinile şi făcu o mică plecăciune în direcția lui.

Nish nu fusese printre cei care asistaseră la venirea ei. Însă auzise tot ce se întâmplase de la Lucian. „Cred că e cântăreață”, îi spusese el. „Sau poate dansatoare. În orice caz, ştie cum să facă impresie.”

— *Namaste*[17], zise ea acum.

Cuvântul acesta îl făcu pe Nish să tresară.

— Poftim?

Chipul ei se umbri nelinişti.

— Am pronunțat greşit?

---

17 Salut folosit frecvent de hinduşi pentru a întâmpina politicos pe cineva sau pentru a-şi lua la revedere (n. red.).

— Nu, nu! Absolut deloc! Numai că e primul cuvânt în hindi pe care-l aud... după multă vreme.

— Păi e singurul pe care îl ştiu. Zâmbi. Asta-i tot ce m-a învățat el.

Îşi luă poziția de yoga, în vreme ce Nish se aşează pe banca de lângă ea. O întrebă:

— Şi cine e el, dacă-mi permiteți?

— Fratele maharajahului din Jaipur, zise ea, fără să se întoarcă, cu spatele drept.

— Ați fost la Jaipur?

Asta chiar depăşea aşteptările lui Nish, care îşi aminti, ruşinat, că el nu ajunsese acolo.

— Nu, la naiba! zise ea, tot fără să se mişte. A venit la spectacolul meu.

— În America?

— La Paris.

Claudine îşi schimbă, în sfârşit, poziția şi se ridică în picioare. Se apropie şi se aşează alături de Nish, cu mătăsurile revărsându-se pe bancă. Avea unghiile de la picioare vopsite într-un roşu-aprins. Pielea ei, mult mai închisă la culoare decât a lui, era fină şi strălucitoare. Fără să ceară voie, îi smulse țigara dintre degetele, trase adânc în piept, după care slobozi un cerc perfect de fum în aer.

— N-am mai fost acasă de când s-a terminat războiul.

— Nici eu.

Îi înapoie țigara cu un zâmbet. Savurau amândoi atmosfera aceea lejeră, veselă, ca nişte şcolari chiulangii.

— Şi ce părere aveți de Italia?

Ea râse.

— Vrei să zici ce părere are Italia despre mine. Italia m-ar aresta pe loc. N-au apucat însă să facă o lege împotriva mea.

Pe Nish îl trecu un fior.

— Mă tem că s-ar putea s-o facă în curând.

Se ridică şi luă poziția câinelui, cu mâinile şi cu picioarele ei lungi întinse perfect.

— Şi nu e numai Italia, nu-i aşa? Hai să nu ne mai mințim pe noi înşine.

Rosti aceste cuvinte printre dinți. Se opri în poziția aceea şi se uită obraznic în sus, pe sub braț.

— Sunt sigură că nici tu nu te mai minți mai mult ca mine.

Era ciudat, îşi zise Nish. Majoritatea oamenilor – cel puțin aşa presupunea el – ar fi fost înnebuniți de apropierea acestui trup extraordinar de elastic. Văzuse cu ochii lui că îndeplinea toate criteriile frumuseții. Şi, cu toate acestea, simțurile lui erau, mai degrabă, fermecate de albastrul intens al mării şi de foşnetul palmierilor în bătaia vântului.

Claudine se cuibări iar pe rogojină, încrucişându-şi picioarele.

— În caz că te interesează, el mi-a fost mentor.

— Fratele maharajahului?

— Mi-a făcut cadou o perlă cât un ou de rață. Dar n-am putut să-l răsplătesc, aşa că a fost nevoit să se limiteze la a-mi da lecții de yoga.

— Foarte onorabil din partea ta, conchise Nish, plecând capul. Deşi nu era ispitit de ea, era amuzant să flirteze.

— Eu, onorabilă? râse Claudine. Asta-i bună! Dădu din cap, coborând privirea în lături. Nu vrei să vii lângă mine?

— Nu prea e stilul meu.

— Haide, îi făcu ea semn. O să te obişnuieşti repede.

Nish şovăi o clipă, apoi, într-un acces de spontaneitate, îşi dădu ghetele jos şi se puse în patru labe. Se temea să nu-şi murdărească sau să-şi sfâşie pantalonii, care erau noi.

— Ceea ce-am observat eu la Cannes, zise ea, e că toată lumea îşi doreşte o piele ca a noastră.

— Cine?

— Albii. Se uită la pielea ei. Moda era cu totul alta, dar acum... Ridică din umeri. Acum se pare că s-a schimbat. Femeile se întind la soare, se prăjesc ca friptura, unse cu uleiuri şi vopsele. Când se ridică să se ducă să mănânce, nu vorbesc decât despre cât de tare le-a prins soarele sau le invidiază pe cele mai colorate. Sunt atât de disperate să se bronzeze, încât se ard. Într-o seară, Jack şi cu mine ne-am dus la Restaurant des Ambassadeurs. Femeia de la masa alăturată avea porţiuni de carne vie pe braţe şi picioarele bandajate. I-am spus: „Cred că te doare, nu-i aşa?" Ştii ce mi-a răspuns?

Nish clătină din cap.

— A zis: „Ţie-ţi convine!"

Izbucniră amândoi în râs.

— Bunica mea a fost sclavă pân-a murit, continuă Claudine. Şi există un motiv pentru care pielea mea nu e mai întunecată. Dar, hei, mie-mi convine!

— Da, ele vor să fie negre, zise Nish. Dar nu vor să fie în locul nostru.

Ea dădu din cap.

— Exact.

Să fi ales un moment potrivit ca Lucian şi Rose să-şi facă apariţia, în niciun caz n-ar fi fost acela. Numai că iată-i venind unul lângă altul.

Visul de dragoste al tinereţii.

Rose era îmbrăcată sportiv, într-un tricou de golf, cu un ghiozdănel de pai atârnat de braţ şi cu o eşarfă albastră cu model în păr. Nish se duse cu gândul la un copil care-a scotocit prin şifonier.

— Ce-i asta? întrebă Lucian, ajungând lângă ei. Gimnastică suedeză?

Nish îşi dădu ochii peste cap.

— E yoga, fraiere.

— Mai aveţi locuri şi pentru noi?

Claudine zâmbi.

— Cu cât mai mulți, cu atât mai bine.

Lucian se uită la Rose.

— Ce zici?

Înainte să-i poată răspunde, se auzi glasul Juliei, ca un clopot la o înmormântare.

— Rose? Unde eşti?

— Mai bine nu, zise ea.

— Serios? zise Claudine pe un ton politicos, nevenindu-i să creadă.

— Da.

Rose se întoarse şi se îndreptă spre intrarea hotelului.

— Voi fi aici în fiecare dimineață, strigă Claudine după ea. În cazul în care te răzgândeşti.

Constance nu prea înțelegea de ce Julia şi Rose se mutau din apartamentul Epsom. Ei i se părea frumos. Tapetul era evident nou, însă modelul lui delicat – pe care nu-l percepeai decât dacă te apropiai – dădea impresia că se decolorase de-a lungul a zeci de ani sub razele molcome ale soarelui. În felul acesta, încăperea avea un aer cald, primitor, în ciuda grandorii sale. Nu avea menirea s-o respingă, ca multe altele din casele mărețe în care lucrase. Acelea pe care le văzuse dintr-o poziție umilă – stând în genunchi, făcând curat şi aprinzând focul dimineața devreme. Gata cu asta!

Bella îi ceruse să o acompanieze, ca să învețe cum se pregăteşte o cameră. Constance se întrebă cu glas tare dacă nu cumva doamnele Drummond-Ward nu voiau să plece. Bella îi replicase:

— Doamne fereşte, nu! Nu mi-au cerut decât să le mutăm în altă cameră. Deşi nu prea înțeleg de ce.

Constance se uită în jur.

— N-am mai văzut o încăpere atât de frumoasă, doamnă Ainsworth.

— Mulțumesc, Constance. Să sperăm că domnul şi doamna Wingfield vor fi de acord cu tine.

Îngrijorată de expresia mâhnită de pe chipul Bellei, Constance se grăbi s-o liniştească.

— Sunt sigură că le va plăcea, zise ea.

Paola schimba deja paturile când veniră ele. În momentul în care Bella o salută, reacționă printr-o reverență scurtă, lipsită de eleganță. Constance se trezi că i se opreşte respirația la vederea părului greu, negru şi ondulat al femeii şi a gurii ei voluptuoase. Era ceva ciudat cu ea. Încrederea Paolei în propriu-i trup părea că se concretiza într-un comportament provocator, dar era doar veselă şi nepăsătoare. Îți spunea: *Asta-s eu, ăsta-i stilul meu de viață!*

Pentru prima oară în viața ei, Constance înțelese că fusese crescută astfel încât să nu aibă încredere în sine. Asta însemna să fii la cheremul altora, să faci parte din clasa muncitoare, în Anglia din acest moment al istoriei. Absolut fără niciun pic de încredere.

Paola era văduvă, îi explicase Bella mai devreme. Constance se întreba ce-o fi fost şi ce-o fi făcut pe când trăia soțul ei. Era şi pe atunci servitoare? Sau avusese o cu totul altfel de viață dinaintea ei? Având în vedere vârsta, până acum nu făcuse prea multe.

Bella vorbea cu Paola în italiană, apoi îi traducea lui Constance.

— I-am spus c-o vei ajuta. Se pare că-i place ideea. Nu prea ştiu cât înțelege ea engleza. Dar nu se ştie niciodată.

De îndată ce Bella părăsi încăperea, Paola se uită la Constance şi-i făcu pompos cu ochiul.

— Nu se ştie niciodată, zise ea, într-o engleză cu accent italian.

Constance rămase cu gura căscată.

— Chiar vorbeşti englezeşte!

— Un picuț. *Signor* Lucian...

— Stăpânul Ainsworth?

— Mi-a dat...

Se opri încercând să găsească un cuvânt potrivit.

— Lecții?

— *Si.* Lecții de engleză.

Chicoti, iar Constance se trezi ea însăşi râzând. Era ceva contagios în umorul Paolei.

Imediat, însă, îşi aminti de cuvintele mamei sale, care o prevenise că italienii sunt foarte schimbători, ca vremea din aprilie.

Constance apucă un colţ al plăpumii de puf şi o ajută pe Paola s-o scuture, când se trezi zicând:

— Şi eu iau lecții.

Paola se opri şi se uită la ea tăios.

— Lecții?

— *Si*.

— Cu *signor* Lucian?

— *Si*.

Atmosfera se răci brusc. Paola se încruntă şi smuci dezaprobator plapuma – atât de tare, încât aproape că-i căzu lui Constance din mâini.

— Nu înțeleg, zise Constance, uitându-se de-a lungul patului. Ce-am zis?

Însă brusc Paola nu mai vorbi englezeşte.

Lucian se simți obligat s-o urmeze pe Rose înăuntru. Însă începu să-l obosească situația aceasta neobişnuită. Odată ce-ți dădeai seama că erai constrâns şi minimalizat, cum puteai să accepți aşa ceva? Oricât ar fi fost Rose de calmă la suprafață, îşi zise el, probabil că fierbea pe dinăuntru.

N-a fost, cu siguranță, nicio surpriză, s-o vadă, când intră în salon, stând oropsită lângă fereastră, cu costumul de tenis atârnând pe trupşorul ei firav. Se uita lung în grădină, unde Claudine şi Nish râdeau, sporovăind despre lecția lor de yoga.

Julia stătea la o măsuță, citind un ghid de călătorie. Ochii ei reptilieni scăpărară.

— Te-ai îmbujorat, zise ea.

— Am luat o lecție de yoga.

— Yoga?

Reuşi să dea cuvântului o conotație ştrengărească şi grotescă, în acelaşi timp.

— Te-a învățat domnul Sengupta?

— De fapt, doamna Turner.

Ca la un semn, de afară izbucni râsul lui Claudine.

— Pare o femeie cu multe talente, observă Julia.

Aşa se pare.

— Îşi coborî iar privirea la cartea pe care o citea, dar Lucian mai avea ceva de zis.

— Dacă pot îndrăzni...

— Da?

— Mă gândeam... speram... cu permisiunea dumneavoastră, ca Rose să mă însoțească prin oraş, ceva mai târziu. După care să vizităm plaja. Ca să facem o lecție de pictură.

Julia îşi întoarse iute capul spre Rose, care stătea la fereastră.

— Ați discutat asta dinainte?

— Nu, mama. Părea speriată.

— Sunteți binevenită şi dumneavoastră cu noi, se oferi Lucian.

— Aş insista chiar. Închise cartea. Dar nu va fi ridicol de cald?

— Bate mereu briza dinspre mare. Şi e multă umbră.

— Aş dori nişte ceai acolo. Un ceai adevărat.

Lucian dădu din cap.

— Se poate aranja fără probleme.

— Şi personal care să servească.

— Bineînțeles.

Julia se încruntă, de parcă ar fi cântărit opțiunile.

— Poate că i-ar plăcea copilei.

— Lui Rose? se încruntă Lucian, derutat.

— Mă gândeam la nepoata ta, Lottie.

— A, desigur. Ce idee drăguță! Am să vorbesc cu sora mea.

— Şi lui Rose îi va plăcea, sunt sigură. Deşi îți vei pierde vremea. E complet lipsită de talent artistic.

La această jignire, Rose roşi de furie. Uitându-se cum îşi încordează degetele subțiri, Lucian îşi luă inima în dinți ca să dea o ripostă pe care şi-o dorea sfidătoare şi care s-o pună la punct pe Julia. Replica ce veni într-un târziu fu rostită cu măsură. Dar reținerea ei avea un substrat.

— Ai spus întotdeauna, mamă, că ar trebui să nu pierd nicio ocazie ca să-mi îmbunătățesc personalitatea.

— Da, recunoscu Julia.

— Atunci, cred că ar trebui să mă duc. Cred că *mă voi duce*.

Se uită la Lucian. O făcea pentru el.

Liniştea care urmă fu încordată şi grea. Părea că durează o eternitate, destul de mult ca Lucian să se simtă anapoda, pentru că îi displăceau conflictele dintre alte persoane, având în vedere scandalurile dintre părinții lui pe care le îndurase în copilărie.

Rose ridică privirea spre mama ei. Se uitară fix una în ochii alteia. Rose strânse din buze şi între sprâncene îi apăru o cută încăpățânată.

Privirea scrutătoare a Juliei se izbea de chipul gata să izbucnească, precum un resort de oțel, al lui Rose. Apoi, brusc şi cu un zâmbet sec, cedă şi se uită în altă parte, spre ceasul de pe polița şemineului.

— Foarte bine, zise ea. Eşti o femeie matură. Trebuie să-ți cauți căi de a te dezvolta acolo unde consideri că e cel mai bine.

— Minunat, zise Lucian. Atunci, s-a rezolvat.

Recunoscător că găsise o scuză să părăsească încăperea, se îndreptă direct spre debaraua de sub scară unde îşi ţinea trusa de pictură.

În vreme ce trăgea lădiţa spre el, apucând-o cu ambele mâini, se izbi cu capul de cadrul de jos al uşii.

— La naiba! făcu el, apoi îl văzu pe tatăl lui privindu-l de pe scara de deasupra. În costumul lui crem, de in, călcat impecabil, părea uşor extravagant – cel mai bătrân filfizon din oraş.

— Tată, reuşi el să rostească. Tu eşti?

— Da, eu sunt. Cecil se uită la fiul lui, apoi la şevalet şi la vopsele. Ştii foarte bine că prostia asta va trebui să ia sfârşit mai devreme sau mai târziu, nu-i aşa?

— Prostia?

Cecil făcu un gest spre tablourile de pe perete.

— Nu valorează nici două parale. Niciuna. Mi-a spus mie cineva care se pricepe.

— Sunt valoroase pentru mine, zise Lucian, apoi îi păru rău, pentru că lăsase impresia de slăbiciune şi de inutilitate. Exact ce-şi dorea tatăl lui să audă. O scot pe domnişoara Drummond-Ward pentru o lecţie de pictură. Pe plajă. Credeam c-o să-ţi facă plăcere.

Cecil reflectă asupra acestei informaţii, frecând cu mâna mahonul lustruit al balustradei.

— Cred că asta e ceva. Păi, atunci, ai face bine să n-o laşi pe doamna s-aştepte.

Ouăle săltau molcom în apa înspumată. Constance puse iar capacul peste cratiţă. Încă vreo câteva minute, îşi zise ea.

Îşi petrecuse mare parte din dimineaţă cu Lottie, care îi arătase jucăriile, cărţile şi ciudăţenii cum ar fi un fluture de noapte pe care îl prinsese ea însăşi într-un borcan. Lottie îl ridicase ca să-i vadă aripile uriaşe închise peste corpul acela plin de puf.

— Trebuie să faci o gaură în capac, i-a spus Constance. Altfel n-o să poată respira.

I-a arătat cum să perforeze capacul cu un cui şi un ciocan, împrumutate de la Francesco.

— Nu e decât o molie obişnuită, zisese Lottie. Vreau să prind o molie cap de mort. Sunt uriaşe, cât o pasăre colibri! Şi au un craniu cu două oase încrucişate pe aripi.

Era o copilă dulce şi lipicioasă, cu ochi rotunzi, sănătoasă, fără mari pretenţii. Copiii de felul lui Lottie erau obişnuiţi să nu-şi prea vadă părinţii. Şi, desigur, nu avea fraţi şi surori – ceea ce o scutea de griji, dar o şi deruta, simţindu-se ca o regină a unui tărâm necunoscut.

Constance se întreba cum o fi să ai o cameră numai a ta la vârsta aceasta. O casă ca aceasta, prin care să poţi hoinări cât vrei. Oare creşti încredinţată că Dumnezeu ţi-a dat dreptul la spaţiu şi la libertate, indiferent de situaţie?

Mama, Alice, era ciudată. Rece şi nervoasă. Poate că se va mai îmbuna, cu timpul.

Bucătăria era răcoroasă, ca o pivniţă mobilată. Îi plăcea acolo, pentru că nu era obişnuită cu căldura din Italia. Fredonând pentru sine, Constance ţopăia ritmic, de colo-colo, pe duşumeaua cu gresie roşie, lucioasă. Verifică iar ouăle. Aproape gata.

Îi plăcuse să-şi petreacă timpul cu Lottie – nu i se prea păruse că munceşte –, dar, inevitabil, se întristă, pentru că o făcuse să se gândească la Tommy. Sarcinile din bucătărie erau o abatere binevenită. Îşi aminti remarca lui Betty cum că truda şi mâncarea bună îţi fac bine. Era adevărat şi întemeiat, având în vedere că venea de la Betty, care trecuse prin atâtea. Mama lui Constance zicea mereu: „Nu ştiu cum a făcut Betty. Ceea ce ni s-a întâmplat nouă nu se poate compara cu ce-a păţit ea."

Betty tăia felii subţiri dintr-o pâine pe care o copsese mai devreme, de dimineaţă.

— Bună întrebare. *La lingua di...* Betty ezită. Acum, ia stai puțin. Mi-a scris mie doamna Ainsworth. Caută repede în buzunarul șorțului după lista de cumpărături pe care o scoase victorioasă. *La lingua di... vitello.*

— Și acasă cum se numește asta?

— „Limbă de vițel". E o delicatesă locală.

— Mâncăm și acasă limbă, uneori. Totuși, nu de vițel. De bou.

— Îmi place și mie câte o bucățică de limbă de bou, zise Betty. Spune-mi, ești încântată? De plajă?

Constance ridică din umeri.

— Păi nu mă duc pe-acolo decât ca să car și să servesc.

— Ai putea și tu să intri puțin cu picioarele prin apă.

— Sunt sigură că doamna Drummond-Ward mă va ține peste măsură de ocupată.

Betty tăia coaja de pâine de la sendvișuri.

— E o adevărată zmeoaică femeia aia.

— Betty! Constance își duse mâna la gură, ca să nu izbucnească în râs.

— Ce, nu-i așa? N-ai văzut cum o canonește pe biata fată?

— Rose e tare frumoasă.

— De, așa o fi. O nătăfleață. Se sperie și de umbra ei.

Înveli sendvișurile în hârtie cerată, apoi ridică pachetul, ca să-și dea și Constance cu părerea.

— Totuși, ar cam trebui să-mi țin gura. Poanta a fost neintenționată.

Bufni în râs la propria-i glumă – atât de hohotit, încât Constance nu se mai putu abține nici ea. Când se apucă însă de biscuiți, Betty căzu pe gânduri.

— Curând, o să fie stăpâna noastră.

— Vorbești de Rose?

— Nu te-ai prins? Ea și conașu' Lucian.

— Se iubesc?

Betty fornăi.

— O să aibă ei destul timp şi pentru iubire. După ce s-or căsători.

Constance scoase ouăle din cratiță cu o spumieră şi le puse într-un castron cu apă rece, ca să nu se întărească.

— E deja aranjată treaba?

— Nu. Dar o să fie, până la sfârşitul verii. În orice caz, dacă aşa şi-a pus domnul Ainsworth în cap...

Cecil păşea apăsat, având grijă să nu-şi strice pantofii prin pietroaie sau să calce în ceva neplăcut. Îşi alesese îmbrăcămintea cu mare grijă. La urma urmei, hainele comunică foarte multe. De exemplu, dădaca cea nouă. Era destul de drăguță, cam ascuțită la față, însă hainele ei păreau luate de la magazinele de vechituri.

Îşi croi drum pe străzile înguste, surprinzător de aglomerate, din Portofino, până ajunse la oficiul de telegrame, care se afla chiar dincolo de La Piazzeta, într-o clădire înghesuită, cu un singur etaj, de culoarea unui pişcot. Pe uşă era un carton pe care scria „Chiuso”, însă Cecil ştia din experiență că închis în Italia însemna adesea începutul negocierii, mai ales atunci când aveai portofelul plin cu bancnote. Bătu cu putere, dar nu-i răspunse nimeni.

Retrăgându-se, atent să evite porumbeii zburătăciți pe treptele de piatră, Cecil îşi aprinse o țigară, cântărind cum să acționeze mai departe.

Lentoarea aceasta a Italiei te putea scoate din sărite. Evident, italienii erau dependenți de somnul lor de după-amiază, de siestă. Dădeau vina pe canicula, deşi toată lumea ştia că nu e decât o scuză pentru a nu face nimic vreme de câteva ore. Dar – se uită la ceas – era încă dimineață. Unsprezece şi douăzeci!

Era genul de lucruri de care prietenii lui din serviciul colonial se plângeau mereu. În locurile acestea, era imposibil să obții ceea ce doreai, la momentul potrivit. Absurd!

Pe lângă el trecu o femeie. De vârstă mijlocie, italiancă. Îşi târşâia un picior. Cecil zise *Telefono?* şi mimă că-şi duce receptorul la ureche, însă ea îl ignoră. Ce scârbă nepoliticoasă!

Atunci îl zări pe bărbatul mititel şi vânjos stând în uşa clădirii municipale de vizavi. Se juca cu butonii de la manşetă. Îi păru cunoscut. Oare trecuse pe la hotel dintr-un motiv sau altul? Cecil nu prea era sigur. Omul îşi scoase pălăria în semn de salut, iar Cecil observă doi bărbaţi mai tineri mişunând în spatele lui, cu muşchi puternici, conturându-se vizibil pe sub cămăşile negre.

— Domnule Ainsworth, strigă omul. Aveţi nevoie de *assistenza*?

— Speram să găsesc un telefon, îi răspunse el.

Omul râse şi ridică exagerat din umeri.

— Suntem italieni amărâţi. Stăm cu gura căscată în faţa englezilor şi a invenţiilor voastre.

— Ia încercaţi să-i spuneţi asta domnului Marconi, zise Cecil. Merita totdeauna să-i flatezi pe băştinaşi. Îşi ridică un pic pălăria şi dădu să se întoarcă. Dar bărbatul nu se lăsă.

— O clipă, *signore*. Cecil se uită la el fără nicio tragere de inimă şi îl văzu gesticulând spre uşa clădirii. Dacă veniţi cu mine, poate vă ajut eu.

Făcându-le un semn de salut flăcăilor zdraveni cu cămăşi negre, care rămaseră afară, Cecil îl urmă pe bărbat pe scări, apoi în biroul său surprinzător de spaţios, cu o masă, un pupitru şi un ventilator mare, pe un suport. Pe pervazul ferestrei se înşiruiau câteva ghivece cu plante veştede. Pe peretele din faţa pupitrului se afla o fotografie înrămată a lui Benito Mussolini. Ca de obicei, prim-ministrul italian părea uşor răvăşit, cu pumnii strânşi şi cu bărbia ţită sfidător.

— A, zise Cecil. Marele bărbat însuşi.

— Într-adevăr, un om măreţ.

— Presupun că nu vreți să ni-l împrumutați şi nouă. Aşa, ca să ne dea şi pe noi, englezii, cap în cap.

Omul se uită la el fără nicio expresie. Cecil şovăi.

— Probabil că nu.

Pe masă se afla un telefon negru, strălucitor.

— Vă rog, zise omul. Vorbiți cât aveți nevoie.

Cecil se aşează comod în scaunul dindărătul biroului.

— Sunteți foarte drăguț. Vă voi plăti, bineînțeles.

Bărbatul făcu un adevărat circ, spunându-i că-l jigneşte cu o asemenea sugestie.

— Insist, zise Cecil.

— Insist şi eu. La fel. Bătu scurt din călcâie şi-i puse lui Cecil în față o carte de vizită. Vincenzo Danioni. La dispoziția dumneavoastră.

— Cecil Ainsworth. La dispoziția dumneavoastră.

Îşi strânseră mâinile, apoi Danioni părăsi încăperea. Cecil aşteptă câteva momente să-şi ia tălpăşița, apoi scoase un carnețel legat în piele de vițel, ca să găsească numărul de telefon de care avea nevoie.

După conversația normală cu operatoarea, valetul ridică receptorul. Şi după un timp ce părea că nu se mai sfârşeşte, ajunse şi în mâna lui Edmund, fratele său – vicontele Hedddon, ca să-i atribuie titlul oficial din care se hrănea, pentru că, să fim cinstiți, ce altceva mai avea?

— Cecil? Tu eşti? Se auzea fâşâit, glasul fratelui său era slab, parcă venea de sub apă.

— Eu sunt.

— Din Italia?

— Da, Edmund. Taman din Italia.

— Măi să fie!

Cecil se sprijini de spătar şi îşi puse pcioarele pe birou.

— Ce mai e pe-acolo?

— Păi, ştii tu. Cam scârțâie.

— Şi Margot?

— E fericită când călăreşte. Edmund tăcu o clipă, surprins până la uluială de telefonul fratelui său. Cărui fapt datorez această plăcere?

— Am să trec direct la subiect.

— Aşa să faci.

— Mai ai tabloul ăla de Rubens de la bunicul?

— Blonda aia mare cu oglinda? Din salonul din aripa de vest?

— Exact aia, zise Cecil, examinându-şi unghiile.

— Ultima oară când l-am văzut, era tot plin de praf, împreună cu strămoşii.

— Păi, atunci, fii băiat bun, pune-l la cutie şi trimite-mi-l aici.

— Şi de ce-aş face-o?

— Pentru că s-ar putea să ştiu pe cineva care vrea să-l cumpere.

— Pentru mai mult decât mă costă să-l trimit?

— Cu mult mai mult. Destul încât să-i ții pe portărei departe un an sau doi.

Cecil se simți bine rostind aceste cuvine – faptul că era în situația să fie generos. Nu i se întâmpla prea des.

— Bineînțeles, nu ne putem baza decât pe vorbele bătrânului, sublinie Edmund. Cum c-ar fi un Rubens.

Cecil se aşteptase la asta.

— Vom şti curând, sper.

— Cum adică?

— Am dat peste un american care ştie multe despre lucrurile astea.

— Măi să fie! făcu Edmund. Să mă ții la curent.

Cecil îl asigură că aşa avea să facă. Era cât pe ce să pună receptorul jos – fratele lui închisese deja – când auzi un clic ciudat pe circuit. Vreo conexiune proastă, probabil. N-avea de ce să-şi facă griji.

La ieşire, se uită după Danioni, ca să-i mai mulţumească încă o dată pentru generozitatea lui. Dar nu părea să mai fie pe acolo, aşa că Cecil se îndreptă spre barul de la colţ. Cu siguranţă, merita să se cinstească acum cu o duşcă.

În mijlocul holului se aflau nenumărate lucruri de care aveau nevoie pentru expediţia de pe plajă. Alice văzu lopăţica şi găletuşa şi se gândi la cât se va bucura Lottie. Apoi remarcă şi şevaletele şi pânzele, pensulele, creioanele şi caietele de schiţe şi i se lăsară colţurile gurii. Atâtea... nimicuri.

Împărtăşea scepticismul tatălui său faţă de picturile lui Lucian. Era un obicei grosolan, lipsit de noblеţe; acceptabil ca formă de terapie, nimic mai mult. În acelaşi timp, era destul de conştientă să suspecteze că lucrul acesta arăta şi că dăduse greş, că era lipsită de vreun talent echivalent şi că avea o rigiditate tot mai dogmatică. Incapabilă să se relaxeze, îşi făcuse o virtute din propriile-i metehne, punând acţiunile sale aspre, lipsite de generozitate, pe seama doliului. Ştia că părea mai bătrână decât era, aşa că se înveşmânta ca atare, ceea ce o îmbătrânea şi mai mult... Era un cerc vicios.

Întorcându-se, o văzu pe Lady Latchmere ţâşnind din salon mult mai repede decât te-ai fi putut aştepta. Lui Alice i se făcu milă de ea, cu toată nepoliteţea de la cină. Simţea că aveau ceva în comun: respectul faţă de etichetă; intoleranţa faţă de noile modalităţi capricioase de a aborda lucrurile. Îşi propuse să se apropie de ea, să surprindă pe toată lumea reuşind s-o implice pe femeia aceasta mai în vârstă în activităţi la care nu se aştepta nimeni.

O strigă:

— Lady Latchmere!

Aceasta se opri şi se întoarse.

— Da? Ce s-a întâmplat?

— Aţi dori să veniţi într-o excursie pe plaja Paraggi, în după-amiaza aceasta? E minunată, după câte am auzit. Singura plajă nisipoasă din împrejurimi.

De fapt, Alice nu mai fusese la Paraggi şi rezistase tuturor rugăminţilor stăruitoare ale lui Lottie de a o lua acolo.

Chipul doamnei Latchmere fu cuprins de oroare.

— Doamne, nu! Nu suport nisipul!

Alice zâmbi cu înţelegere.

— Poate o vizită la biserică, duminică, ni s-ar potrivi ceva mai bine.

Dar aceste cuvinte provocară o reacţie şi mai grozavă. Glasul lui Lady Latchmere mai urcă o octavă.

— La biserică? În Italia?

Alice se simţi umilită.

— Îmi pare rău, zise ea. Credeam că...

— Nimic nu mă consolează mai mult ca religia, dragă. Dar numai cea corectă. Tot fumul acela şi papistăşia lor!

Claudine, care îşi făcu apariţia pe hol într-o costisitoare seminuditate, prinsese, evident, ultimele cuvinte ale conversaţiei lor.

— Mereu am zis că oricare port îşi are furtuna lui, spuse ea, făcându-i lui Alice cu ochiul.

Alice se hotărî să ignore această familiaritate exagerată, despre care auzise că e o trăsătură a americanilor.

— Vă duceţi regulat la biserică, doamnă Turner?

— Nimic nu e regulat în cazul meu, drăguţă!

Claudine se uită ostentativ la Lady Latchmere.

— Însă o fărâmă de spovedanie e totdeauna benefică pentru suflet. Nu-i aşa?

Temându-se de reacţia doamnei Latchmere, Alice se îndreptă spre locul unde Constance, Paola şi Francesco începuseră să pună cutiile şi alte câteva lucruri în trăsură. Lucian îi supraveghea, pretenţios ca de obicei, la cum erau

aşezate şevaletele. Mai la o parte, stăteau Julia şi Rose, cu umbrelele şi cu nerăbdarea lor.

— Cine vine? întrebă Constance, ştergându-şi fruntea de sudoare şi făcând semn cu capul spre capătul aleii, unde apăruse o nouă trăsură. Întreg grupul tăcut şi meditativ se întoarse.

Trăsura se opri la fix. Apoi vizitiul coborî şi deschise portiera. Dinăuntru ţâşni un tânăr cu o claie neagră de păr, cu ochi albaştri, pătrunzători. Apoi ieşi o femeie – soţia lui, presupuse Alice. Pometii ascuţiţi, proeminenţi, contrastau cu simplitatea rochiei sale roşii.

Francesco se repezi să ia bagajele, în timp ce cuplul se grăbi să intre, înainte ca vreunul dintre cei prezenţi să aibă măcar şansa să-i salute. Aveau un aer de victime, precum starurile de cinema hărţuite de fotografi, pe Croisette.

— Aşadar, e vorba de familia Wingfield, zise Alice, care îşi aminti că le văzuse numele în registrul de rezervări.

Dintre toţi, îşi zise ea, Lucian părea cel mai impresionat. Spre uluirea lui Rose şi a Juliei, acesta exclamă:

— Nu-mi vine să cred că e el! Plum Wingfield!

— Cine? întrebă Rose.

— E din familia Wingfield, din Suffolk? întrebă Julia.

— Habar n-am, zise Lucian. Ştiu doar că e jucător de tenis. Şi încă unul extraordinar.

Julia şi Rose erau la fel de nedumerite ca Alice. Uneori, Lucian era atât de copilăros! Oare chiar îi păsa cuiva de tenis? Bineînţeles că nu. Totuşi, el continuă entuziasmat.

— Acum câţiva ani, aproape că a câştigat Cupa Davis!

— Te cred pe cuvânt, zise Julia.

Bine măcar că cei din familia Wingfield păreau fericiţi cu apartamentul Epsom!

— Privelişte aceasta e uluitoare, zise Plum, aplecându-se peste fereastră.

Avea manierele impecabile deprinse la Eton[18] şi te privea drept în ochi, ca un politician, când îți vorbea.

— Nu-i aşa? zise şi soția sa, care se prezentase drept Lizzie.

Ea era mai greu de descifrat, îşi zise Bella; posibil, mai bătrână decât Plum. Părea obosită de călătorie, în timp ce el era strălucitor şi incitat.

— Şi încăperea aceasta... Se uită în jur. Ce frumos e aranjată! N-ai cum să-ți doreşti mai mult de-atât!

— Dacă te uiți mai bine, spuse Plum, probabil că e şi un dulăpior cu băutură.

Lizzie nu zise nimic.

Bella trecu peste asta, de parcă n-ar fi auzit nimic. Ceea ce nu-i fu greu, pentru că se uitase pe fereastră şi fusese cu totul şi cu totul atrasă de Cecil, care venea pe alee însoțit de italianul acela, Danioni. Simți cum o năpădeşte panica.

Cum naiba de se întâlniseră? Dintr-o asemenea alianță nu putea ieşi nimic bun.

— Vă rog să mă scuzați, zise ea. Trebuie să vorbesc neapărat cu cineva.

— Nu vă faceți griji în privința noastră, zise Plum. O să ne distrăm şi singuri.

Cecil şi Danioni erau deja pe terasă, când Bella dădu peste ei. Îi displăcea profund că Danioni venise acolo, în hotel. Era ca un poluant.

— Aaa, bine c-ai venit, zise Cecil. Ți-l prezint pe domnul Danioni.

Italianul îşi scoase pălăria cu un gest ostentativ, care îi aminti Bellei de Uriah Heep[19].

---

[18] Instituție de învățământ fondată în 1440 de Henric al VI-lea, la care sunt trimişi mai ales copiii familiilor aristocratice şi din marea burghezie britanică (n. red.).

— E o onoare pentru mine, *signora* Ainsworth.

Ea îi acordă un minim gest de politețe, fără entuziasm.

— Iertați-mă, domnule Danioni, voiam să-l întreb ceva pe Cecil.

Făcu un semn spre soțul ei cum că dorea să vorbească între patru ochi cu el, plecă de pe terasă şi îl aşteptă în sufragerie.

Când veni, în sfârşit, şi Cecil, Bella şuieră:

— Ce caută ăsta aici?

— Danioni? Chiar mi-a fost de cel mai mare ajutor. M-am gândit să-i dăm şi noi un semn de ospitalitate, în schimb.

— Ospitalitate?

— Ştii tu... un păhărel, un sendviş, două. O prăjiturică de-ale lui Betty. Fă-l să se simtă şi el englez, pentru o după-amiază.

Se uită afară, la Danioni, care păşea de colo-colo pe terasă, prefăcându-se că nu-l deranja nimic.

— Ți-a... cerut ceva?

— Absolut nimic. M-a lăsat să dau un telefon acasă, fără să-mi ceară vreun ban.

— Ştii că e... Ridică din sprânceană, dar Cecil nu schiță niciun gest. E fascist, Cecil.

Îşi atinse reverul cu degetul, în locul unde s-ar fi putut afla o insignă cu simbolul mănunchiului de nuiele, cu o secure.

— Păi, e posibil. Dar ştii tu cum zic eu mereu – mai bine decât afurisiții de comunişti.

— Am căzut de acord să facem tot posibilul să ne ținem departe de politica locală.

O privi dezaprobator.

— Nu se ştie niciodată. S-ar putea să se dovedească util.

---

[19] Personaj negativ din romanul *David Copperfield,* de Charles Dickens (n. red.).

— Poate dă Lady Latchmere de el!

— S-ar putea ca ei doi să aibă mai multe în comun decât îți închipui. Aşadar... Bătu din palme. Să fie un ceai! Eşti drăguță să-l comanzi?

Ea dădu să plece.

— Oh, adăugă el, Bellakins! Roagă-l pe Albani să ni se alăture. Poate că mai înviorează conversația un pic.

Bella îşi dădu seama că nu-l mai văzuse pe contele Albani recent. Se hotărî să-l caute, dar spera ca Danioni să-şi țină gura.

Pe plajă canicula era de-a dreptul insuportabilă. Din când în când, câte-o pală de vânt mai aducea alinare, în timp ce Constance, Francesco şi Paola se străduiau să pună totul la punct pentru un picnic. Fusese nevoie să tot facă drumuri în sus şi în jos pentru fiecare piesă de mobilier pe care le aduseseră din drum, de unde le lăsase trăsura.

Desfăcură masa şi scaunele. Constance fixă umbrela la locul ei, în vreme ce Francesco săpă o groapă în nisip. Apoi Paola făcu un cuibar de pietre la bază, ca să o stabilizeze. Când ajunseră să pună masa pentru ceaiul de după-amiază, erau epuizați.

Lucian le luase pe Julia şi pe Rose la Portofino, ca să le arate împrejurimile. Şi le imagina plimbându-se prin grădinile pline de trandafiri, oprindu-se să admire câte un artist stradal, explorând bisericile răcoroase, umbroase, mirosind a lumânări şi a rugăciuni străvechi. Oare lui Rose îi plăceau asemenea lucruri?

Fruntea i se umpluse de broboane de sudoare. Paola îşi făcea vânt cu mâna. I se părea, categoric, absurd că englezii îşi doreau să facă un picnic pe plajă pe căldura asta.

Curând, ajunseră şi ceilalți, croindu-şi drum cu greu pe cărare în jos, cu Lucian în frunte.

— Doamne, ce cald îmi e! exclamă Rose pe sub umbreluța ei de soare. Apoi observă masa pusă, cu tacâmurile de

argint strălucind în soare. Ce încântător! Călătoria aceasta m-a înfometat.

— Mi-ar plăcea să spun şi eu acelaşi lucru, zise Julia, aşteptând ca Paola să-i tragă scaunul. Mie soarele mi-a tăiat pofta de mâncare.

Lottie alergă spre Constance. Radia de entuziasm.

— Mănânci şi tu cu noi? întrebă ea. O să stai lângă mine?

— Nu chiar acum, şopti ea. Am treabă. Îi făcu cu ochiul.

— E ceva destul de neobişnuit, observă Julia, să ai o dădacă-servitoare.

— Da? Lucian se lăsă pe spate, în vreme ce Paola îi turnă un pahar cu limonadă. De ce ne-am crampona de vechile obiceiuri?

— Ca să ştim fiecare unde ne e locul, zise Julia. La fel şi servitorii.

Constance simți cum o năpădea furia. Câtă dreptate avusese Betty în legătură cu femeia asta!

— Am urcat până la biserică, îi spuse Lottie lui Constance, vârându-şi mâna într-a ei. Înăuntru era rece şi mirosea. Ce e mirosul acela dulce din biserici?

— Tămâie, zise Lucian.

— De ce nu avem şi acasă aşa ceva?

Julia îşi sorbi limonada, strâmbându-se când îi simți acreala.

— Pentru că acasă există nişte restricții episcopale.

Lottie se încruntă.

— Cum adică?

— Noi nu suntem catolici, zise Lucian. Acum, hai să ne apucăm de sendvişuri.

După ce ajută la strângerea mesei după ceai, Constance se duse să se joace cu Lottie pe un petic de nisip. Lucian puse două şevalete unul lângă altul. Ideea era să picteze cu acuarele peisajul marin – apa sclipitoare, bărcile care se conturau în depărtare, promontoriul înverzit.

Rose se aşează alături de el, ținând pensula de parcă ar fi fost o armă încărcată. El se tot apleca să-i arate ce are de făcut. Constance trase cu urechea la ceea ce-i spunea.

— Mai întâi facem o schiță în creion, apoi aplicăm culoarea cu o trăsătură de penel. Pentru cer, e nevoie de un cobalt pal, apoi – aici – o tentă mai neutră ne va ajuta ca foliajul să respire puțin...

— Pare atât de complicat, zise Rose.

Lottie aruncă o minge care ateriză chiar în spatele şevaletelor. Când se duse s-o ia, Constance aruncă o privire furişă spre schița lui Rose şi observă imediat că n-avea ochi pentru pictură, absolut deloc. Ceea ce făcuse ea era grosolan şi naiv, ca un desen de copil.

Constance se gândea că această constatare avea să-i facă plăcere sau să îi dea o satisfacție ascunsă. Însă, spre surprinderea ei, nu era aşa.

Între timp, Julia stătea precum o matroană, urmărind o barcă de pescuit ancorată la mică distanță de țărm. Paola îi aduse nişte apă, pe care o acceptă fără să mulțumească. Julia întrebă:

— După ce fac scufundări?

Lucian îi urmări privirea spre barcă.

— Scoici? Poate arici de mare?

Scufundătorii ieşiră din apă şi răsturnară prada în barcă. Constance se uita şi ea la ei şi observă ceva. Se întoarse şi îi strigă lui Lucian:

— Acela nu e Billy?

Lucian se uită prin binoclu:

— Nu-mi vine să cred! Mă întrebam unde se tot duce toată ziua.

Dinspre barcă se auziră hohote de râs. Billy se luă la trântă cu unul dintre tovarăşii săi, apoi se scufundară - împreună. Părea că se distrează nemaipomenit, iar pe

Constance n-o surprinse deloc când Lottie, care se uitase şi ea, îl întrebă pe Lucian dacă nu vrea s-o ducă să înoate.

— Nu acum, Lots. Sunt ocupat.

— Mmm.

Lottie părea gata-gata să izbucnească în plâns. Constance interveni.

— Ce-ar fi să ne bălăcim un pic?

Lucian îi aruncă o privire recunoscătoare, în vreme ce ea se ghemui şi începu să-şi desfacă şireturile.

În Hotel Portofino, ceaiul lui Cecil în onoarea lui Danioni era în plină desfăşurare. Bellei îi displăcea total atmosfera înțepenită şi falsă. O simțea profund bărbătească, ca într-un club oribil din Pall Mall[20]. Cecil era în elementul lui, fumând unul dintre trabucurile lui mizerabile, rezervate ocaziilor speciale. Tocmai spusese un banc, unul fără sare şi piper, desigur, şi râdea zgomotos, în hohote, cu contele Albani.

În mod ironic, Danioni fu primul care o observă. Se ridică s-o salute, în ciuda îndemnurilor ei de a rămâne aşezat, iar când o văzu şi contele Albani, se ridică şi el şi o invită să li se alăture.

— Din păcate, nu, zise ea. N-am venit aici decât să mă conving că ați fost bine serviți.

— Ca de obicei, zise el. Danioni se dădea în vânt după fursecuri.

Făcu un semn spre farfuria goală, plină de firimituri. Danioni îl întrebă în italiană:

— Cum se numesc astea în engleză?

Contele Albani rosti clar cuvintele în engleză:

— *Fat rascal*[21], cred.

---

[20] Celebră stradă din Londra unde funcționează mai multe cluburi private (n. red.).

[21] „Ştrengar dolofan”, în original (n. red.).

Se uită la Cecil, ca să confirme. Însă acesta zise:

— Cât de potrivit!

Danioni îşi sărută degetele şi-i transmise un pupic Bellei, ca să-şi demonstreze aprecierea.

— *Squisito*[22], zise el.

Bella îi răspunse la compliment cu un surâs abia schiţat.

— Crede c-am face o avere dacă le-aţi servi ceaiul de după-amiază localnicilor, zise Cecil.

Contele Albani dădu din cap.

— Sunt absolut de acord cu el.

Bella se grăbi să închidă subiectul.

— Betty abia dacă apucă să pregătească totul pentru oaspeţii noştri. Dar mă voi îngriji să afle complimentele dumneavoastră. Şi acum, vă rog să mă scuzaţi, domnilor.

Lucian schiţase liniile de bază, iar acum punea culorile pe pânză, câte puţin ici şi colo, construind umbra şi textura. Viza ceva imaterial, toropit de căldură, ca să evoce ceea ce simţea el acum: sete – rămăseseră fără apă –, o uşoară arsură, o venerare a elementelor.

Din când în când, se oprea şi studia scena prin binoclu. Umbrele târându-se pe povârnişuri. Fâşia de alb unde marea întâlnea cerul albastru.

Julia pocni din degete.

— Pot să-ţi împrumut binoclul?

Un „te rog" ar fi fost mai potrivit, îşi zise Lucian. Dar i-l înmână, ştergându-se mai întâi pe mâini de grosul vopselei. Ea îşi abandonase locul ferit de soare de sub umbrelă şi stătea în picioare, studiind, se pare, cu mare interes capătul celălalt al plajei.

Lottie plecase cu Rose. Lucian nu-şi putu înăbuşi sentimentul de milă faţă de ea. Era clar incitată de această

---

[22] „Minunat", în lb. italiană, în original (n. red.).

abundență de tovarăși de joacă adulți și avea să fie istovită până la sfârșitul zilei.

Constance se apropie în spatele lui. Mirosea a mare și a sudoare. Își dădu seama că se uită la pictura lui atât de intens, încât se simți jenat.

— Nu prea ai la ce să te uiți, zise el. Cel puțin, nu încă.

Ea zise:

— Aș muri fericită, dacă aș reuși să fac ceva pe jumătate atât de bun ca asta.

Îl intrigă patima din glasul ei. Arătă spre caietul lui de schițe și spre creioane, apoi zise:

— Ești binevenită să faci o încercare.

Era pe punctul de a zice da, era sigur, când Lottie se apropie în fugă de ei de pe plajă, cu Rose în spatele său. În timp ce se apropia, Lucian simți ceva, un soi de durere în abdomen, și își dădu seama că era dezamăgire.

— Uite, strigă Lottie. Uite ce-a găsit Rose!

Se stârci și îi puse în mână o cochilie de sidef.

— Doamne, făcu Lucian. Cred că valorează o avere, Lots.

În timp ce i-o înapoia, schimbă un zâmbet complice cu Rose. Arătă spre șevalet.

— Ești gata să continui?

— Cred că da, zise ea, fără entuziasm.

— Te descurci bine, se auzi Lucian insistând.

Rose roși.

— Dacă zici tu...

Constance se dădu înapoi.

— Hai, Lottie, zise ea. Să-i lăsăm pe Lucian și pe Rose să-și continue picturile.

În clipa aceea se auzi un strigăt dinspre Julia.

— Vai de mine!

Alarmat, Lucian lăsă pensula jos.

— Ce s-a-ntâmplat?

Îi făcu semn să se apropie şi îi dădu binoclul. Ceea ce văzu el pe plajă, în depărtare, era un tablou confuz. Claudine întinsă pe un şezlong, cu membrele într-o postură languroasă, înconjurată de o mulțime de gură-cască.

— Credeți că are nevoie de ajutor? întrebă Lucian, lăsând binoclul jos.

— Doamne fereşte, rosti Julia. N-o să treacă mult şi-o să vândă şi bilete!

Fără nicio îndoială, Claudine era întruchiparea superlativului în costumul ei decoltat şi cu ochelarii rotunzi, Foster Grant. Era obişnuită să atragă atenția. Din cauză că era negresă şi femeie; mai ales într-un asemenea loc. Aşa că de ce să nu intre în joc? Să câştige ceva din asta?

Se străduise pe cât posibil să ignore mulțimea care se formase în jurul ei. Dar acum, pentru că-i era sete, văzu doi băieți în rândul din față şi le făcu semn. Îi sperie când îşi lăsă ochelarii în jos. Evident, se simțeau mai bine ca simpli privitori.

— Stați liniştiți, zise ea. Nu muşc pe nimeni.

Se uitară nelinişțiți unul la altul, apoi se apropiară. Scoase două monede din poşetă şi i le dădu celui mai înalt dintre ei. Avea un puțuleț de mustață şi părul negru dat pe spate, dezvelindu-i fruntea.

— *Due Limonate*[23]*,* zise ea. Arătă spre ea, apoi către ei doi. *Una per me. Una per voi.* „Una pentru mine, una pentru tine."

Băiatul dădu din cap şi plecă împreună cu tovarăşul lui, pe povârniş, spre magazine.

Ea îşi împinse ochelarii la loc pe nas şi se pregătea să se întindă din nou, când îl observă pe Roberto, tânărul italian de la hotel, stând pe o platformă de scufundare din lemn, la

[23] „Două limonade", în lb. italiană, în original (n. red.).

o oarecare distanță. În vreme ce-şi coborî ochelarii ca să vadă mai bine trupul lui mlădios, atât de sumar îmbrăcat încât nu lăsa loc imaginației, acesta se cufundă într-o clipă în apa limpede şi albastră.

Rămase acolo timp îndelungat, destul ca s-o facă pe Claudine să se îngrijoreze. Se îndreptă şi îşi apropie genunchii de piept. Dar chiar în clipa aceea, miraculos, sau cel puțin aşa păru, el reveni la suprafață. Se opinti, urcă pe platformă şi rămase acolo, trecându-şi degetele prin părul ud, cu apa şiroindu-i pe trup.

Ştie că sunt aici, îşi zise ea zâmbind. Şi că mă uit la el. Întrebarea e *ce am eu de făcut în legătură cu asta.*

5

Bella se uita pe fereastră cum Cecil şi contele Albani îşi luau un rămas-bun prelungit de la Danioni. Râsul lor expansiv, baritonal îi făcea silă. Oare cum de se schimbă bărbații atât de tare – devin atât de neciopliți şi de exclusivişti – când se adună unii cu alții? Cecil fusese totdeauna mândru de talentul său de a se vârî pe sub pielea tuturor, cum nu se poate mai mult. Contelui Albani îi scuza atitudinea, având în vedere că Danioni îi era conațional. Oricum, era dezamăgită că nu-l pusese la punct pe şantajistul acela alunecos aşa cum merita. Îi plăcea să creadă că era mai bun decât ceilalți. Contele fu primul care intră. Bella îşi zise că îi era, probabil, foarte cald în costumul acela al lui gri-închis, în spic, croit la Savile

Row[24], după cum îi spusese el cu mândrie. Dar părea să nu transpire vreodată.

— Nu prea îl aveți la suflet pe Danioni, zise el, alăturându-i-se la fereastră.

— S-a văzut chiar aşa de tare?

— V-ați comportat impecabil.

— Italia ar fi raiul pe pământ, dacă n-ar fi atât de plină de birocrați mărunți.

— Aşa e, zise el cu un surâs. Totuşi, ar fi înțelept să fiți îngăduitoare cu el.

— Din cauza politicii?

— Pentru că oamenii de genul lui nu simt plăcere mai mare decât să facă rău.

— Încep să înțeleg acest lucru.

Cecil dădu buzna, stricând atmosfera aceea de intimitate solemnă.

— Aşadar, zise el, călcând-o pe nervi, ce-ai zice de joia viitoare?

— Joi? se încruntă Bella.

— Să chemăm pentru prima dată lumea la ceai. Danioni mi-a promis să prezinte nişte obiceiuri de-ale lor.

— Vai de mine, Cecil! E cum nu se poate mai îndrăzneț!

Era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Bella – pe Danioni şi gaşca lui dând buzna în hotelul ei. Însă Cecil părea hotărât să facă asta.

— Prostii, zise el. Ce părere aveți, conte?

— Tot oraşul o să-şi facă potecă la uşa dumneavoastră. Noi, italienii, pretindem că disprețuim perfidia englezilor. Însă aspirăm să fim exact ca ei.

Cecil îi făcu Bellei cu ochiul.

— Exact cum mă gândeam şi eu.

---

[24] Stradă din centrul Londrei, unde îşi au sediile mai multe croitorii de lux (n. tr.).

Se întoarse spre Contele Albani.

— Vreți să bem un păhărel?

— Poate un pic mai târziu.

Contele Albani avea felul lui special să nu dea impresia că spunea da. Pentru Cecil fu de ajuns, aşa că plecă fără să observe cum celălalt bărbat se gudura pe lângă soția lui. Întorcându-se spre Bella, Contele o întrebă:

— Am spus ceva greşit?

— Nu, nu. E o idee minunată, zise ea, slab.

— Aş fi încântat să dau o mână de ajutor la realizarea micului dumneavoastră proiect.

— Sfatul dumneavoastră e întotdeauna binevenit.

— Poate doamna Mays-Smith şi cu mine am putea plănui meniul împreună?

Urmări privirea fermecată a contelui Albani prin uşa deschisă spre recepție, care era deservită de Alice, cu chipul ei palid şi serios, în vreme ce completa ultimul teanc de formulare cerute de guvernul italian.

Bella se mândrea cu atenția pe care o acorda sentimentelor copiilor ei. Cum de-i scăpase ce se întâmpla acum?

Îi vâjâia capul, dar reuşi să îngaime:

— Sunt sigură că Alice va fi încântată.

Deşi adevărul era că nu reuşise niciodată să prevadă ce i-ar fi plăcut lui Alice. Faptul că observa câte ceva nu era totuna cu a rezolva lucrurile.

— Ar fi uniunea perfectă dintre avântul italian şi rafinamentul englez, conchise contele.

Bella încercă să nu-şi arate reticența.

— Abia aştept, zise ea.

Julia sforăia într-un şezlong, cu gura deschisă. Constance râse în sine, amintindu-şi de una dintre vorbele mamei sale: „Vezi să nu-ți intre musca!” Ce ciudat era că somnul poate transforma astfel pe cineva; să priveze o persoană plină de

forță, înfricoşătoare, de toată puterea şi influența. Singurul moment când Rose reuşea să fie singură cu ea însăşi era, cu siguranță, atunci când mama ei era în pat.

Constance stătea la picioarele Juliei, desenând. Lottie adormise şi ea, pe un prosop, sub o umbrelă de pe plajă, ținând strâns o păpuşă la piept. Se uită spre Lucian, care stătea în spatele lui Rose, conducându-i încetişor mâna în timp ce ea mângâlea pânza cu penelul. Apoi îşi mută privirea spre Paola, care debarasa zgomotos, smucit, vasele pentru ceai. Era ceva care-i scăpa în gesturile acelea. Simțea că avea legătură cu reacția Paolei din ziua precedentă, când îi spusese despre lecțiile ei cu Lucian.

Era Paola iubita lui Lucian?

Ideea o tulbură, deşi abia dacă-i cunoştea pe amândoi.

Mai bine să încerce să se gândească la altceva.

Se întorsese la propria-i schiță, încercând să capteze felul în care buclele umede, pline de nisip, umbreau fruntea lui Lottie, când liniştea molcomă fu străpunsă de o exclamație. Venea dinspre Rose.

— Ai grijă! strigă ea, sărind de pe scaun.

— Rose, zise Lucian. Îmi pare atât de rău.

Pe mâneca rochiei lui Rose se vedea clar o dungă de un roşu-aprins. Aceasta se uita oripilată şi, pentru o clipă, Constance se întrebă dacă nu cumva era sânge.

— E distrusă! N-o să iasă niciodată!

Întinse brațul acuzator. Zgomotul o trezi pe Julia. Deschise brusc ochii.

— Ce-i asta?

— Vopsea, mamă.

— Ți-am spus să fii atentă!

Lucian făcu un pas în față.

— A fost greşeala mea, doamnă Drummond-Ward. A atins paleta mea cu mâneca.

Brusc, Rose izbucni în lacrimi – lacrimi adevărate, care şiroiau nestăpânit pe obrajii ei schimonosiți de păpuşă de porțelan. Constance se simți jenată pentru ea. Era o situație atât de stânjenitoare, ca atunci când asişti la criza unui copil.

— O să iasă, îți spun eu sigur, zise Lucian.

Căută în cutia cu vopsele după o sticlă cu terebentină şi încercă să-i tamponeze pata de pe mânecă. Dar în secunda în care Rose văzu cârpa veche şi murdară apropiindu-se de ea, se retrase oripilată.

— Simt că leşin, zise ea şi, fără doar şi poate, chipul îi deveni mai palid ca de obicei.

Constance se repezi şi o ajută să se aşeze iar pe scaun.

— Am face bine să ne întoarcem, zise Julia apăsat.

Lucian încuviință.

— Desigur.

— Imediat, vreau să zic!

Făcură un aranjament: Francesco avea să le ducă la hotel pe doamnele Drummond-Ward cu trăsura, împreună cu Paola şi cu vasele pentru ceai; Constance avea să rămână cu Lucian şi cu Lottie, ca să ajute la împachetarea echipamentului de pictură, după care aveau să se întoarcă toți trei pe jos.

Şevaletele erau uşoare, de tipul *plein air*. Constance le cără sub un braț, lăsându-şi mâinile libere să țină cutia cu vopsele, care era ca o valijoară, precum şi geanta cu caietele de schițe şi cu pânzele.

Arşița se mai potolise. Cu toate acestea, străbătură drumul la pas, Lucian cu Lottie moțăindu-i la piept. Constance simți un fior de duioşie, văzându-i picioruşele cu săndăluțe atârnându-i în gol, cârlionții părului negru şi des. Însă îi părea rău şi de Lucian, care gâfâia mai mult decât s-ar fi aşteptat ea. Era mohorât şi epuizat.

— Atâta tapaj, zise el ca pentru sine. Din cauza unui strop de vopsea.

— Părea tare supărată.

— Cine poartă rochie de mătase pe plajă?

Constance simți un imbold aproape fratern s-o apere pe Rose.

— N-a vrut decât să arate foarte bine, zise ea.

— Am încurcat-o.

— Sunt sigur că vă va ierta.

— Nu mă refer la Rose, ci la tatăl meu.

Constance nu ştia ce să-i răspundă. Simțindu-i jena, Lucian zise:

— Îmi pare rău. Nu e cinstit să te amestec şi pe tine.

— Nu-i nimic. Serios.

Lucian făcu semn spre cutia cu vopsele şi spre şevalete.

— Le poți duce?

— O, da. Nu vă faceți probleme pentru mine. Cu siguranță sunt mai uşoare decât Lottie.

— Tu trebuie să ştii.

Ea surâse.

— N-am avut încă ocazia s-o ridic.

— Eşti foarte bună cu ea.

— Mulțumesc.

— Ai multă experiență? În îngrijirea copiilor?

Era o întrebare nevinovată, rostită cu afecțiune. Poate că din acest motiv Constance simți un nod în gât, iar ochii i se umplură de lacrimi. Se ruga ca Lucian să nu fi observat, dar tăcerea ei mai degrabă îi atrase atenția.

— Îmi pare rău, zise el, uitându-se la ea. N-am vrut să...

Îşi întoarse fața, ca să nu fie văzută.

— Nu-i nimic. E din cauza soarelui şi a sării. Îmi irită ochii.

După o clipă, o întrebă cu blândețe:

— E mai mult de-atât, nu-i aşa?

Din nou, intenţiile sale erau bune. Dar era o greşeală, toate acestea erau greşite – Constance nu voia să vorbească despre astfel de lucruri. Slujba ei aici depindea de tăcerea ei. Aşa că nu avu de ales şi minţi. Numai că ei nu-i plăcea să mintă. Oamenii o făceau prea des, prea uşor. O ştia din experienţă. Şi, până la urmă, toate se întorceau împotriva ta.

— V-aţi supăra dacă am schimba subiectul? zise ea.

Lucian stătea lungit în pat, jucându-se alene cu un fir ieşit din cuvertură, în vreme ce mama lui se îmbrăca pentru cină. Vizitele la mama lui în vreme ce ea se ocupa de această transformare nefirească erau un vechi obicei care se înfiripase încă din copilărie, la care nici Lucian, nici Bella nu erau încă dispuşi să renunţe.

Lumina înserării care pătrundea pe fereastră era pâlpâitoare şi misterioasă. Când Bella se întoarse, îi captă părul sub un asemenea unghi, încât părea că arde mocnit.

Trebuie s-o pictez, îşi zise el. *Aşa cum Rembrandt şi-a pictat mama.*

Dar gândurile la pictură nu făcură decât să-i reamintească de după-amiaza aceasta de pomină şi de frustrările ei.

La întoarcere în hotel, el şi Constance îşi urmaseră fiecare drumul său – ea, s-o îmbăieze pe Lottie (care s-a trezit de îndată ce-au intrat pe poartă), el, să spele pensulele şi să facă ordine în toate mărunţişurile din trusa de pictură. Pusese caietul de schiţe alături şi îl luă cu el, apoi se îndreptă spre încăperea Bellei; îşi dădu seama că avea, de fapt, nevoie de sfatul mamei sale.

Îi povesti într-un suflet despre Rose, despre rochie şi despre cum ea şi Julia plecaseră mai devreme. Ascunse cu grijă conversaţia lui cu Constance.

— Atunci, succesul n-a prea fost deplin, nu-i aşa?

Bella îşi aranja părul în oglindă.

— Cam aşa s-ar spune.

— Nu-ți face griji, dragule. Paola o să facă minuni.

Speriat, rosti destul de tăios:

— Ce vrei să spui?

Bella îşi coborî privirea spre ochii lui.

— Doar că va curăța ea rochia.

— Aşa e.

Lucian schimbă subiectul.

— Tata a zis ceva?

— Despre ce?

— Despre căsătorie.

— N-am stat de vorbă, zise ea. El a băut cu contele Albani.

— Vreau să ştiu mai limpede ce vrea el.

Bella se întoarse repede.

— De câte ori vrei să-ți repet? Nu e important ce vrea el.

— Ai încercat să-i spui asta?

— Tot ce contează sunteți tu şi Rose. Şi încredințarea voastră că ați putea fi fericiți împreună.

Lucian aprobă neconvingător din cap.

— Există vreo şansă în această privință? Făcu o mică pauză. Ați putea fi fericiți împreună?

Lucian oftă.

— E cam greu să-mi fac vreo impresie aşa, cu mama ei pe capul nostru, ca o pacoste.

Bella zâmbi.

— Pare o figură.

El râse.

— Nu mă pot abține să-ți spun că mi-e greu să mi-i imaginez pe ea şi pe tata împreună.

— Erau foarte tineri. Prea tineri ca să fi fost ceva serios.

— Deci n-au fost logodiți?

— Nu, nu în mod formal. Sau, cel puțin, aşa cred.

— Eu îmi închipui că da. Altfel cum să se explice dorința lui arzătoare să ne combine pe mine şi pe Rose?

Bella se încruntă.

— Cum adică?

— Ştii tu, să-ți îndrepți greşelile din trecut. El şi Julia n-au reuşit să reunească cele două averi prin căsătorie. Acum, însă, i s-a ivit a doua şansă, cu Rose şi cu mine.

— Păi, dacă-i aşa, mie nu mi s-a destăinuit deloc.

Se ridică de pe taburet şi întinse mâinile. O lăsă să-l îmbrățişeze, culcându-şi capul pe umărul ei, inhalând mireasma parfumului ei de iasomie şi de santal, care îi amintea mereu de copilărie.

— Ai răbdare cu Rose. Mai aşteaptă, îi şopti ea, iar el dădu din cap.

În timp ce se despărțeau, uşor jenați, caietul de schițe al lui Lucian alunecă de pe pat pe podea. Bella se aplecă să-l ia. Îl răsfoi cu un interes politicos, până ce degetul i se opri la un desen care îi plăcu foarte mult.

— Măcar are ochi de artist, zise ea, făcând semn cu capul spre pagina respectivă. Cu siguranță e ceva, nu-i aşa?

— Hmm?

Îi întinse caietul deschis şi se întoarse în fața oglinzii.

Se uită la desen şi văzu imediat ceea ce mama lui nu ştia – şi anume, că nu era nicidecum al lui Rose.

Rose nu avea deloc perspectivă artistică. Persoana care-l desenase era vizibil neinstruită, dar avea darul natural de a vedea obiectele în trei dimensiuni şi ştia să le redea. Mai ales umbrele erau extrem de bine făcute.

Constance, îşi zise el. *Constance l-a făcut.*

Descoperirea îl şocă şi îl incită deopotrivă.

Luând caietul – se hotărâse să-l păstreze în sertarul biroului său de acum încolo –, Lucian se duse în cameră, să se schimbe.

La coborâre se opri s-o ia pe mama lui, aşa cum conveniseră, şi se duseră împreună pe terasă, unde începuseră să se adune oaspeții. Seara era înmiresmată şi plăcută. Bella fu aproape imediat acostată de Lady

Latchmere, care ținea un pahar cu limoncello strâns între degetul mare şi arătător.

Surâzând, Lucian îşi croi drum prin mulțime spre locul unde Francesco, spilcuit, în uniforma lui, amesteca Bellini la o măsuță joasă. Dând din cap apreciativ, Lucian luă unul şi îl goli imediat, savurând felul în care lichidul vâscos şi dulce îl înțepa la limbă. Se mai servi cu încă unul, apoi se îndreptă spre Plum şi Lizzie, care stăteau singuri la capătul celălalt al terasei.

— Sper că nu vă întrerup, zise el, după ce se prezentă aşa cum se cuvine.

— Absolut deloc.

Plum era un bărbat slab, suplu, care radia farmec şi încredere.

— Te-am văzut jucând la Queens, în douăzeci şi trei, zise Lucian. L-ai bătut pe australianul acela. Parcă Tom şi mai nu ştiu cum, ceva de genul acesta.

— Todd Philips.

— Da, pe acela. Şase-doi, şase-patru, şase-doi, parcă.

— Şase-trei, la al treilea.

Plum zâmbi cu regret, încurajându-l totuşi pentru încercarea lui aproape perfectă.

— Dar ce contează o partidă între prieteni?

— Dar n-ai pierdut aproape nicio minge!

— Iar acum de-abia de mai atinge vreuna!

Această observație caustică veni din partea lui Lizzie, care stătea alături de Plum, cu privirea pierdută şi, trebuie spus, plictisită. Lucian schimbă subiectul.

— Ce vă aduce la Portofino?

— Săptămâna trecută am jucat la Monte Carlo, zise Plum, cu entuziasm.

— A pierdut din prima rundă, adăugă Lizzie.

Plum încercă să dreagă lucrurile, uitându-se la Lucian ca de la bărbat la bărbat.

— Vreau să merg la Milano, la sfârşitul săptămânii. Campionatul local începe în lunea de după.

— Ceea ce înseamnă că marţi vom lua trenul spre casă, dacă avem noroc, zise Lizzie, golindu-şi paharul.

Brusc, Lucian se simţi jenat şi neliniştit. Se uită în jur după cineva cu care să stea de vorbă, să scape cumva. Dar nu văzu pe nimeni. Nish discuta cu contele Albani. Rose nu-şi făcuse încă apariţia – se certa, probabil, pe undeva, cu mama ei. Claudine şi Jack se îndreptau spre sala de mese...

Claudine şi Jack. Claudine era superbă. E drept, cu Jack nu stătuse încă de vorbă – dar trebuia să fie interesant, de vreme ce era cu Claudine.

După ce îşi ceru scuze de la familia Wingfield, îi urmă pe cei doi americani în tihna luminată de lumânări a sufrageriei.

Zărindu-l pe tatăl său, îngheţă brusc. Bărbatul se îndrepta direct spre ei. Erau pe la jumătatea drumului spre masă, imposibil să-l evite, săracii!

Fără nicio dorinţă să se alăture şi el acestui grup, Lucian se întoarse şi o luă iar spre terasă, încercând să pară firesc – ca şi cum şi-ar fi lăsat paharul pe undeva şi dorea să şi-l găsească. Dar nu se putu abţine să se întrebe... De ce-o fi fost tatăl lui atât de interesat de americani?

Cecil mişuna prin faţa sufrageriei de câteva minute, când o auzi pe Claudine:

— Nu ştiu de tine, dar mie mi-e o foame de mor.

După telefonul acela, ardea de nerăbdare să întrebe despre tablou, aşa că trebuia să-şi pună planul în mişcare – un plan care necesita participarea discretă a lui Jack.

Reuşi să pară că întâlnirea lor era întâmplătoare.

— Aaa, Jack! Ce bine-mi pare că te văd!

— Cecil!

Cei doi bărbați își strânseră mâinile. Cecil făcu o plecăciune spre Claudine. Își puse în joc tot farmecul de care era în stare.

— Tocmai ieșeam, dar ce-ar fi să vă ofer un păhărel înainte de culcare?

Claudine observă imediat că Cecil se uita la Jack, nu și la ea.

— Vrea să spună ție, nu vouă, zise ea, și porni mai departe, spre masa lor.

Jack încercă să scape.

— Nu te supăra, dar cred că o să trec peste.

— Poate mâine?

— Poate.

Dădu s-o urmeze pe Claudine.

— O, bine atunci, zise Cecil. Mai poate să aștepte.

— Ce poate să aștepte?

— Treaba cu Rubensul bunicului.

Jack se opri din drum. *Ți-am atras atenția, șmecherașule,* își zise Cecil.

— Bunicul tău are un Rubens?

— Avea, nu are, limpezi Cecil lucrurile. A dat ortul popii pe vremea când vechea regină era încă pe tron.

Dar lui Jack i se trezise interesul. Se întoarse, uitând brusc de mâncare.

— Așadar, unde este acum?

— Atârnă încă acasă, pe perete.

— Și ești sigur că e un Rubens?

Cecil râse.

— Aș prefera să-mi spui tu asta.

În jurul lor, încăperea începu să se umple, pe măsură ce oaspeții se strecurau înăuntru de pe terasă, adunându-se în grupuri mici, discutând. Mireasma ușoară de tutun și de parfum se intensifică. Jack se uită spre masa lui, unde Claudine stătea cu spatele la ei, refăcându-și rujul.

— Mâine, zise el. Hai să vorbim mâine. O să fie mai uşor.

Cei doi păreau nişte pacienţi în acelaşi salon de spital, îşi zise Cecil, alinându-şi suferinţele unul altuia.

— Foarte bine, spuse el. Mâine să fie.

Bella se trezi târziu, cu o uşoară durere de cap, ca urmare a mai multor păhărele de Bellini pe care şi le permisese seara trecută. Câte fuseseră? Trei sau patru? În fine, îi făcuseră plăcere.

Se spălă, se îmbrăcă şi porni pe scări, când, trecând pe lângă uşa apartamentului Ascot, auzi rumoare. Primul ei gând fu că îi era iar rău lui Lady Latchmere. Apoi însă uşa se deschise, dezvăluind-o pe Melissa agitată, zicând că nu, era o cu totul altă problemă, şi poate că Bella ar dori să intre puţin.

Lady Latchmere stătea în pat, în capul oaselor, cu o tavă pentru micul-dejun în faţa ei, cu pieptul palpitând, abia trăgându-şi răsuflarea. *Nu vreau să ştiu,* îşi zise Bella. *I-a fost adus gem de caise în loc de marmeladă.* Dar nici aceasta nu era problema. Nu, problema părea să fie pâinea, o felie unsă cu unt pe care Lady Latchmere o flutura în aer, ca pe un steguleţ de jucărie.

— Absolut incredibil! zise ea. Aproape că mi-am rupt un dinte în ea.

Ca să-şi mai aline durerea gata-gata să-i apară, luă o duşcă generoasă de limoncello, fără de care niciun mic-dejun din apartamentul Ascot nu mai era complet. Degetele ei lungi zvâcneau pe piciorul paharului, amintindu-i Bellei de un păianjen.

— Îmi pare tare rău, doamnă, zise ea, pe bună dreptate oripilată. Voi trimite pe cineva cu altă tavă. Imediat.

Scările răsunau sub paşii Bellei. Lângă uşa sufrageriei stătea Lucian, încurcat, de parcă o aştepta.

— E vreo problemă? întrebă el încruntându-se.

— Bună dimineața şi ție, zise Bella. Ce problemă? De ce mă întrebi?

— Se pare că nu avem micul-dejun.

Mâinile Bellei se umeziră de panică. Ce se întâmpla?

În bucătărie, Betty stătea la o masă, odihnindu-şi capul pe brațe. Constance stătea ghemuită alături de ea, îmbărbătând-o, sub privirile exasperate ale lui Alice. Văzând-o pe stăpâna ei, Betty îngăimă:

— O, doamnă Ainsworth!

Bella se întoarse spre Alice, dar fiica ei ridică din umeri.

— Nu reuşesc să aflu nimic de la ea.

Bella aşează coşul cu pâinea necomestibilă pe masă, în fața lui Betty. Blând, dar sever, rosti:

— Am fost amândouă de acord când ți-am dat slujba aceasta. Întotdeauna alegem ce-i mai bun.

— Nu e vina ei, se răsti Constance.

Alice se uită furioasă la ea.

— Ține-ți gura!

Dar Constance insistă:

— N-are cum să facă micul-dejun din nimic.

— Din nimic? întrebă Bella.

— Nu mai sunt alimente, doamnă Ainsworth. Uitați-vă! Nu ni s-a livrat nimic. Nici pâine, nici lapte, nici ouă.

— Dulapul e gol! strigă Betty ridicând capul, după care şi-l plecă din nou pe brațe.

Uşa se deschise. Billy dădu buzna înăuntru şi puse pe masă două pâini mari şi o roată de caşcaval. Apoi începu să-şi golească buzunarele de ouă.

— O!, făcu Betty, văzând toate acestea. Frumusețe mică! Pune-le aici... Luă un castron de pe etajeră şi îl aşeză pe masă.

— Asta-i tot ce-am putut face, mami, zise Billy.

Betty se lumină şi se puse pe treabă.

— Nimeni n-a vrut să-mi vândă nimic, doamnă Ainsworth. A trebuit să mă milogesc cât am putut eu.

— Trebuie să fie o neînțelegere, zise Bella.

— Îmi cer iertare, dar nu e, doamnă. Nu cred. Mi-au închis toți uşa-n nas!

— Dar n-are niciun sens. Nu suntem în urmă cu plata, după câte ştiu.

Bella tăcu, analizând situația. *Cu siguranță trebuie să fie mâna acelui Danioni. Intimidează un întreg oraş, ca să-şi facă mendrele.*

Era ceva cu adevărat înspăimântător în asta, ceva dincolo de Hotel Portofino şi de imposibilitatea de a se servi micul-dejun.

Alice întrebă:

— Ce e, mamă?

— La ce oră începe slujba?

Alice se uită la ceas.

— Peste două ore.

— Ciudat, zise Bella, dar cred că răspunsul s-ar putea găsi la biserică.

Aflase curând după sosirea lor la Portofino că mersul la biserică în Italia era chiar mai important decât în Anglia. Bineînțeles, congregația de aici era mai devotată, iar momentele de credință adevărată mai înălțătoare. Însă, la fel ca în Tonbridge sau în Leeds, slujbele erau mai ales evenimente sociale, unde se discutau afaceri şi se făcea schimb de bârfe. Îți plăcea sau nu, biserica aduna societatea împreună. Nu mai puteai ignora ospețele nesfârşite, procesiunile şi sărbătorile cu artificii, la fel cum nu puteai face abstracție de un proprietar de magazin sau de un membru problematic al consiliului local.

A fost ideea Bellei să se prezinte ca un front unit; să-şi adune trupele, după cum se exprimase. Îl însărcină pe Lucian să scrie repede un anunț pe cea mai bună tăbliță de

cupru pe care-o avea, informând oaspeții despre slujba de dimineață, recomandându-le să participe şi ei, pe motiv că mesa reprezenta „o ocazie minunată de a-i observa pe italieni în habitatul lor natural”. Bella îl înrămă şi îl afişă pe biroul de la recepție din hol.

Nish îi atrase atenția asupra acestuia lui Claudine, explicându-i contextul. Ea fu de acord să se alăture grupului, dar zise că n-avea niciun rost să-i ceară lui Jack s-o facă, aşa că Bella renunță. Contele Albani o asigură că avea să vină, în ciuda faptului că-l deranjau cuvintele „habitatul lor natural”! „Cum adică, suntem elefanți?” Alice şi Lottie consimțiră imediat, la fel şi Melissa. Spre întristarea Bellei, deşi nu şi spre surpriza ei, Lucian refuză fără drept de apel. Avea de curățat nişte pensule, a zis.

Şi mai puțin surprinzător a fost răspunsul lui Lady Latchmere, care a spus că numai la gândul că ar putea asista la o slujbă catolică i se făcea rău:

— N-aş fi ales să stau la Hotel Portofino dacă aş fi ştiut că e o vizuină de papistaşi nedrepți.

După o clipă, porniră cu toții împreună spre San Martino – o procesiune lăbărțată, gângavă, călcând pe pietriş, apoi urcând scările care nu erau menite pentru încălțăminte elegantă. Când ajunseră la terasa cu mozaic din fața bisericii, pe treptele acesteia aşteptau tot felul de turişti, orăşenii locali şi ceea ce contele Albani numea „sărăcimea rurală”.

În mijlocul acestei adunături se afla Danioni, care perora precum un avocat la bară, într-un proces. Când îl văzu pe conte, îşi scoase pălăria şi făcu o plecăciune adâncă, ceea ce o înfurie pe Bella şi o întări în convingerea de a rezolva treaba cu el – la un moment dat. Acum însă, avea să ia taurul de coarne.

Se îndreptă direct spre el, ținând-o atât de strâns de mână pe Lottie, încât aceasta ripostă.

— *Signor* Danioni!

Acesta se întoarse, oprindu-se din conversația cu un bărbat scund, cu un început de chelie, pe care Bella îl recunoscu: era farmacistul orașului.

— Aaa, doamna Ainsworth, schiță el un surâs uleios. Nu știam că sunteți o femeie religoasă.

— Nu vă faceți probleme, zise ea. Nu voi face o scenă în fața întregului oraș. Cel puțin, nu înainte de slujbă.

În timp ce-și ridica pălăria, Bella văzu cum îi zboară ochii de la ea la Claudine și Nish, care urcau treptele ca să intre în biserică. Se vedea clar pe chipul lui că nu-i convenea.

— Ai văzut? întrebă Nish.

El și Claudine o urmau pe Alice spre o stranã cu destule locuri pentru ei toți. Claudine se uită în jur.

— Nu. Ce?

— Bărbatul acela. Felul în care s-a uitat la tine.

— A, ăla. Știi care-i treaba, dragă? Nici măcar nu mai observ așa ceva. Dacă aș face-o, mi-ar strica toată ziua. Și m-ar obosi.

Nish se așează la capătul rândului, ca un ușier. Pe măsură ce se desfășura slujba, fu surprins de cât de mult îi plăcea misterul sonor, dar gol, al liturghiei latine, prin familiaritatea ei liniștitoare. Era obișnuit cu mesa de când era la internat, la școala catolică, unde trebuia să participe indiferent de religia lui adevărată. Atmosfera de aici era cât se poate de diferită, față de capela rece de la Stonyforth. Copiii mișunau liberi, de colo-colo, cu jucării și candele în mâini, fără să bage în seamă cioporul bătrânelor lăcrimând și implorând în spate, pământii și uscate precum cenușa.

La ieșire, Alice veni iute spre el.

— Mulțumesc mult c-ai venit, Nish. Mi-era teamă că biserica nu e...

— De mine?

— Nu, zise ea roşind. Doar pentru că... Păi, Lucian e complet *împotriva* acestor lucruri.

— El zice că Dumnezeu a murit în tranşee. Mulți dintre cei pe care i-am îngrijit zic acelaşi lucru.

Claudine îl întrebă:

— Ai fost pe front?

— Da, în Serviciul Medical Indian.

Le salută discret, ca în armată.

— Şi credeți că Dumnezeu nu s-a mai întors din război, domnule Sengupta?

Nish chibzui un pic.

— Poate Dumnezeul Angliei. Nu şi al meu.

Alice şi Claudine continuară să meargă. Nish scoase limba şi se uită cruciş la un băiețel care se holba la el. Intenția lui fusese să-l facă să râdă, însă băiatul se sperie de-adevăratelea şi îşi lipi fața de fusta mamei sale. Simțindu-se vinovat, Nish se uită rapid în altă parte, înainte să-l observe femeia şi să-l ia la rost.

În fața bisericii, îi aşteptă pe Bella şi pe Carlo, împreună cu Melissa şi cu Claudine. Îşi făcu apariția o femeie bine îmbrăcată, cu alură aristocratică, însoțită de alta. Alice o strigă:

— Lady Caroline!

Însă femeia de-abia catadicsi să-i arunce o privire, după care se îndepărtă.

— N-aş fi crezut una ca asta!

Alice părea jignită.

— Poate că nu te-a văzut, sugeră Melissa.

— Sau n-a vrut să te vadă, zise Claudine.

Bella li se alătură, aranjându-şi pălăria.

— Ce s-a întâmplat? Ce-i aşa de amuzant?

— Am fost pusă la punct, zise Alice.

Melissa adăugă:

— De Lady Caroline Haig!

Claudine păru încurcată.

— Ar trebui să ştiu cine e această doamnă?

Melissa o informă că era fata contelui de Harborne şi că închiriaseră o vilă pe dealuri.

— I-am vizitat când au sosit, adăugă Alice. Atunci au fost foarte drăguți.

Claudine se încruntă.

— Sper că nu te-a ignorat din cauza mea.

— Sunt sigură că nu, zise Bella, un pic cam emfatic. Trebuie să existe o explicație perfect rezonabilă.

La capătul celălalt al terasei, Lady Caroline schimbă câteva cuvinte cu contele Albani. Acesta veni spre grupul de la hotel, iar ei se uitară la el întrebător.

— Mi-a scăpat ceva?

— Vorbeam de familia Haig, îl lămuri Bella.

— Se pare că o cunoaşteți pe Lady Caroline, zise Alice.

— Am fost la Oxford cu unchiul ei, o informă contele.

Însă Bella părea distrată. Nish observă că pusese ochii pe cineva – pe bărbatul alunecos care se holbase la el şi la Claudine, înainte de slujbă.

— Mă scuzați un moment, zise ea şi îşi croi drum spre el, prin mulțimea forfotitoare.

— Ce se întâmplă? întrebă Nish.

Se pare, însă, că nimeni nu ştia nimic.

E ciudat, îşi zise Cecil, *cum se schimbă lucrurile.* Acum o clipă, cineva nici nu voia s-audă ce-i spui. Apoi, brusc, se răzgândeşte. De exemplu, Jack. Venise pe capul lui în timp ce citea ziarul în bibliotecă şi îl salutase călduros, fără reținerea precaută de dinainte. Toată lumea plecase la biserică. Cecil nu se sinchisise niciodată de asemenea lucruri şi, evident nici Jack, pentru că, în momentul în care a adus vorba de acest subiect, a zis:

— Nu îngenunchez decât în fața lui Mamona.

Exact aşa simțea şi Cecil.

Rânjind, Jack scoase cheia de la automobilul său Bugatti şi o flutură în aer.

— Ce-ar fi să dăm un tur împreună?

— Păi, făcu Cecil împăturindu-şi ziarul, e o idee excelentă.

Automobilul lua curbele admirabil, deşi drumul era îngust, iar pe Cecil îl îngrozea gândul la ce s-ar fi putut întâmpla, dacă s-ar fi întâlnit cu alt vehicul. Dar se abținu să-şi arate temerile. În plus, Jack părea că ştie ce face.

Parcară pe marginea drumului dintre Rapallo şi Camogli. Se uitară de pe marginea stâncii la pâlcul crestat de acoperişuri roşii, în pantă, şi la castelul ruinat de pe țărm.

— La Rapallo sunt terenuri de tenis de primă clasă, observă Cecil; nu că le-ar fi frecventat vreodată. El doar pretinsese că-i place tenisul ca s-o impresioneze pe Bella în luna lor de miere.

— Voi vă vârâți peste tot, zise Jack. Surâse. Nu că noi am face altfel.

Apoi se întoarse la automobil. Jack se propti pe capotă, fumând, iar Cecil îşi trecu degetul peste tabla fierbinte.

— Asta trebuie să fi costat ceva.

— Un lucru frumos e o bucurie eternă.

— Aşa se zice.

— E un 35, zise Jack. Are roți din aliaj şi arcurile trec prin arborele din față. Bugatti a câştigat cu el Targa Florio, anul trecut. Tipu' e un geniu, ascultă-mă!

Cecil habar n-avea despre automobile, dar era pregătit să-l creadă pe Jack pe cuvânt. Totuşi, simțea un fel de gelozie patriotică.

— Un geniu mai mare decât Bentley?

— Bentley? pufni Jack. Ştii cum le zice Bugatti automobilelor lui Bentley? Cele mai iuți camioane din lume. Şi are dreptate.

Cecil ripostă.

— Poate. Păcat că broscarii n-au avut o sculă zdravănă ca asta în război. S-ar fi mişcat ceva mai bine.

— Ai fost la luptă?

— Ultima dată, nu. Se opri o clipă, contemplând spectrul scurtei şi vagii lui cariere militare. Zilele mele de luptă s-au oprit la câțiva kilometri de Ladysmith, la sfârşitul secolului trecut. Dar tu?

Jack clătină din cap şi coborî privirea. Cecil simți că era o poveste aici. Numai că Jack nu era pregătit să i-o spună. Nu încă.

Cocoțându-se alături de Jack pe capotă, scoase o foaie de hârtie mototolită din buzunarul interior.

— Despre tabloul acela, zise el, netezind-o.

Jack miji ochii şi se uită.

— Nu poate fi asta.

— Bineînțeles că nu. Pe asta am rupt-o dintr-o carte a lui Lucian.

Jack o luă şi o studie cu atenție.

— Venus cu oglinda.

— Asta-i fata! Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama.

— E o temă destul de comună în arta renascentistă, zise Jack degajat.

— Dacă spui tu...

Lui Jack nu-i plăceau oamenii care-şi etalau cunoştințe pe care el nu le stăpânea.

Pufni:

— Aşadar, Rubensul tău nu are titlu?

— Nu. Şi nici nu e semnat. Din păcate.

— Hmmm.

— E vreo problemă?

Jack ridică uşor din umeri.

— Nu e ceva neobişnuit pentru perioada respectivă.

— Şi aici intervin cei ca tine, nu-i aşa?

Cecil deveni nerăbdător. Voia un răspuns clar, nu aprecieri echivoce şi plictisitoare.

Jack îi dădu reproducerea înapoi.

— N-avem de unde să ştim decât dacă-mi aduc expertul să arunce o privire.

— Bineînțeles, zise Cecil. Înțeleg asta. De aceea am pus să-mi fie trimis. Acum e pe drum.

Vestea aceasta avu efectul scontat asupra lui Jack.

— Vorbeşti serios?

— Întotdeauna vorbesc serios când e vorba de bani. Tu nu?

Jack tăcu. Apoi zise:

— Dacă nu e ceea ce zici, o să fie de rău. Pentru amândoi.

Cecil scoase o ploscuță din buzunar.

— Nu-ți face griji, bătrâne. Trase o duşcă şi i-o întinse lui Jack. Sunt sigur că vom găsi noi o cale să merite efortul.

O fi fost doar în imaginația Bellei sau Danioni se micşora pe măsură ce ea se aproapia de el? Ca toți hărțuitorii, era un laş în sine şi nu-i plăcea confruntarea directă.

— *Signore,* zise ea, încurajată de mulțimea ce o înconjura, de faptul că toate acestea se petreceau în public. Putem să stăm un pic de vorbă, vă rog?

Făcând o plecăciune, se scuză în fața tovarăşilor săi, care se uitară semnificativ unul la altul.

— Profit de ocazie ca să vă mulțumesc pentru surpriza minunată pe care mi-ați făcut-o de dimineață, zise Bella.

— Nu înțeleg, *signora.*

— O, cred că înțelegeți foarte bine. Ați spus-o cu gura dumneavoastră. Nimic din ceea ce se întâmplă aici nu se face fără ştirea dumneavoastră.

El îşi înclină capul într-o parte.

— Aşa o fi.

— Atunci, poate că îmi puteți spune ce tebuie să facem ca să rezolvăm această problemă. N-am cum să-mi administrez

hotelul fără să mă aprovizionez din oraş. Sau fără bunăvoinţa acestuia.

El se uită în altă parte. Bella îi urmări privirea înapoi, spre biserică, şi văzu o femeie într-o rochie albastră, pe scări. Îi urmărea cu atenţie. Danioni ridică mâna, semn c-o văzuse, iar ea făcu la fel.

— Soţia mea, zise el.

— Ştie că mă şantajaţi?

El tresări.

— Ce cuvânt urât! Noi, italienii, nu credem în şantaj, *signora*.

— Atunci în ce credeţi?

— În *furbizia*.

— Nu înţeleg.

— În „perspicacitate”. E ceea ce ne pune pâinea pe masă; şi le cumpără rochii soţiilor noastre. Se uită îndărăt, spre soţia lui, apoi iar la Bella. Rochii frumoase. Şi bijuterii. Ca *zaffiro.*

— „Safire”?

Se uită la mâna Bellei, pe care strălucea un inel cu safir.

— *Si. Zaffiro.* Soţiei mele îi plac foarte mult.

Constance şi Betty erau lângă chiuvetă când Bella intră în bucătărie. Râdeau şi se distrau – Constance mişca fălcile unui peşte în aşa fel încât părea că vorbeşte.

Rămaseră nemişcate, atente, în momentul în care intră Bella, deşi li se mai vedeau încreţirurile de râs pe chipuri, prea solemne acum.

— Îmi pare bine că ţi-ai revenit, Betty.

— Vă mulţumesc, doamnă Ainsworth. Mă simt mult mai întremată.

Încă din primul moment, Constance îşi dădu seama că pe Bella o deranja ceva.

Avea o expresie iritată şi absentă şi îşi tot freca degetul mijlociu de la mâna dreaptă. Femeia avea multe pe cap, îşi

zise ea. Toată treaba aceea cu livrările de dimineață – de parcă administrarea hotelului nu era de ajuns.

În orice caz, păru că se luminează când văzu grămada lucitoare de peşte proaspăt de pe masă.

— Cineva a fost foarte ocupat, zise ea.

— Billy, doamnă, zise Constance.

— Nemaipomenit. I-a prins el pe toți?

— Nu, doamnă Ainsworth. Cunoaşte nişte flăcăi în port. S-au ajutat unii pe alții.

— Trebuie să-i mulțumeşti din partea mea. O să avem o cină minunată.

— Am să-i transmit, doamnă Ainsworth.

— Mulțumesc, Constance. Şi, Betty, mi s-a promis că livrările se reiau mâine-dimineață.

— Sunt foarte uşurată s-aud asta, domniță.

Bella dădu să plece, când observă peştele de care râdeau ele mai devreme.

— Doamne, ce urâțenie!

Constance îl ridică.

— Seamănă leit cu unchiul meu Albert, zise ea. Şi el era aşa.

— Sper să fie mai bun la gust decât arată.

— Tocmai îmi zdrobeam creierii să văd ce-aş putea face din el, mărturisi Betty. Mă pregăteam s-arunc o privire în cartea lui...

— Artusi?

— Ăsta e!

În timp ce vorbeau, Paola se tot agitase pe lângă debaraua bucătăriei, luând perii şi cârpe. Tocmai era pe cale să iasă, când auzi ceva ce-o făcu să ciulească urechile.

— Artusi? Pfuui!

Pufni şi clătină din cap agale şi apăsat la atâta ignoranță englezească.

Bella o întrebă în italiană părerea ei despre Artusi, apoi le traduse şi celorlalte. Se dovedi că Paolei îi displăcea Artusi, din cauză că era un „bătrân nebun care habar n-avea de nimic”. Adăugă că peştele pe care îl prinseseră Billy şi prietenii săi era un gurnard – bun de mâncat, mai ales dacă îl făceai tocană.

— Paola e gata să încerce ceva, zise Bella. Asta dacă nu te superi, Betty.

Bucătăreasa făcu un gest de acceptare cu braţul.

— Niciun pic.

La un semn al Bellei, Paola lăsă jos cutia pe care o căra şi începu să scotocească printre peşti, cercetând specimenele alunecoase unul câte unul, să vadă vreun semn de stricăciune. Din sunetele pe care le scotea, toate trei îşi dădură seama că era mulţumită de ceea ce vedea. Doar câţiva peşti fură daţi la o parte, ca necorespunzători. Bella şi Betty schimbară priviri între ele.

— Poate că n-ar strica un ajutor de bucătar în seara aceasta, ce zici? sugeră Bella.

— Chiar mă gândeam la asta, doamnă.

— S-o întreb?

— Nu pare să fie greu de convins.

— Minunat! Bella bătu din palme. Părea încântată. Va fi o cină specială. O putem intitula „gustul Italiei”.

Constance ajuta întotdeauna la servirea cinei după ce-o ducea pe Lottie la culcare. Angajatorul ei de dinainte o instruise în stilul englezesc al servirii mesei, însă, cum Bella prefera o versiune mai puţin pretenţioasă, planul pentru seara aceasta era ca Betty să facă porţiile în bucătărie, iar Constance şi Billy să care farfuriile în sufragerie.

Lottie auzise totul despre tocana de peşte şi era furioasă că nu i se permitea să stea trează până era gata.

— Copiii italieni au voie să stea până târziu, i se plânse ea lui Constance.

— Dar tu nu eşti italiancă, îi atrase Constance atenţia. Noi facem lucrurile altfel. Pe lângă asta, nu e frumos să se împiedice lumea de tine când alergi de colo-colo, în timp ce servim oaspeţii.

— N-am să alerg de colo-colo, zise Lottie cu ochii plini de lacrimi.

Până la urmă, Bella consimţi ca Lottie să participe la aranjarea sălii de mese. Fetiţa era adorabilă în rochiţa ei albastră de in, cu gulerul paspoalat cu alb. Ea împreună cu Alice şi cu Constance întinseră feţele de masă albe, impecabile, aranjară tacâmurile şi platourile şi aşezară bolurile cu flori la mijloc, pe fiecare masă. Alice îi arătă fiicei sale cum să împăturească şerveţelele.

În vreme ce ele îşi vedeau de treabă, cineva – să fi fost Lucian? – puse o placă pe gramofon. Muzica se revărsă senin prin casă. Era ceea ce Constance considerase mereu ca fiind muzica oamenilor de clasă: opera.

Auzise câte ceva la difuzor, dar n-o înţelesese niciodată, nu-i trecuse niciodată prin minte că cineva ar putea s-o asculte de drag. Acum, pentru prima dată, şi în ciuda faptului că limba era un mister pentru ea, i se părea că înţelegea dorul şi melancolia nesfârşite, expresia înălţătoare a emoţiei tumultuoase. Cum i se topea inima pentru tot ce lăsase în urmă, Constance trebui să se străduiască din răsputeri să nu îngăduie acestor sentimente să se reverse.

Paola gătise toată după-amiaza. Betty era lângă ea şi lua notiţe, încercând să nu-i stea în cale.

— E pricepută, e bună, nu contenea să spună. Pune boia şi tot ce trebuie.

Nu era ceva obişnuit ca toţi oaspeţii să vină la cină. Adesea, câte unul sau doi preferau să mănânce în altă parte, pentru că, în Portofino, nu duceau lipsă de restaurante bune. Dar mersese vorba că în seara aceea va fi ceva special – gustul Italiei cum nu se poate mai bun.

Pe la opt, oaspeții îşi terminaseră coctailurile şi se aşezaseră la locurile lor. Erau nerăbdători şi plini se speranță, mai ales că nimeni nu ştia ce urmează, conținutul exact al cinei fiind păstrat secret; totuşi, adevărul era că aroma delicioasă din bucătărie plutise prin hotel toată după-amiaza.

Paola turnase porții generoase de tocană cu polonicul în nişte boluri largi, nu prea înalte, pe care Constance şi Billy le cărară atent în sala de mese. Primii fură serviți Roberto şi contele Albani. Când le puse bolurile în față, contele trase în piept aburul ce se ridica din ele, apoi îi atinse uşor brațul, zicând:

— Acum, draga mea, trebuie să-mi spui despre ce e vorba.

Constance se aştepta la asta şi ştiu exact ce să zică:

— E o tocană liguriană de peşte, cu gurnard, chefal roşu şi scoici.

Nu ştia să spună langustine, aşa că pe acestea le omise.

— Excelent, zise contele. Şi am sesizat corect fenicul?

— N-ați greşit, domnule.

— Spune-mi... Îi făcu semn să vină mai aproape şi coborî glasul, până la şoaptă. E opera doamnei Betty? Sau a doamnei Paola?

— E ceea ce s-ar numi un efort conjugat, domnule.

Izbucni în râs.

— Ce diplomată! Eşti o adevărată comoară, sunt sigur, într-un hotel ca acesta.

Billy trase bățul scurt, să le servească pe Julia şi pe Rose, deşi părea că tocana le mulțumea. Constance o văzu pe Rose pescuind o langustină întreagă din bolul ei, după care i-o arătă Juliei, care făcu ochii mari, şocată.

Pe de altă parte, Lady Latchmere părea profund suspicioasă când îşi ridică lingura la gură. Însă expresia ei se transformă imediat într-una de neaşteptată plăcere, după prima îmbucătură.

Spre sfârşitul cinei, Constance se dusese în bucătărie să-şi schimbe şorțul, când îl văzu pe Billy strecurându-se pe uşă afară, în noapte. Se ducea să se vadă cu prietenii, probabil. Spera să nu-l ademenească la lucruri rele. O uimise pe Constance cât era de tânăr. Cunoscuse genul acesta acasă. Băieți de la țară. Gata mereu de aventură, fără însă să ştie când să se oprească.

Nu-i vorbă, îşi zise ea, probabil că oamenii spuneau acelaşi lucru şi despre ea.

Deşi aproape numai ea gătise, Paola a dat o mână de ajutor şi la spălatul vaselor, ceea ce era frumos din partea ei. Ea, Betty şi Constance spălau şi ştergeau într-o tăcere trudnică, dar mulțumită, până când bătrâna şi-a pus şorțul în cui şi-a zis:

— Bun. Mă duc la culcare.

— *Buona notte*[25]*,* Elizabetta, zise Paola.

Betty radia.

— Am fost mândre de tine în seara aceasta, dragă.

Era limpede că Paola nu prea înțelesese, dar o îmbrățişă pe Betty.

Rămaseră acum numai ele două şi răceala plutea în aer din nou. Era limpede că Paola credea că între Constance şi Lucian exista ceva. Dar totul se baza pe o neînțelegere, căci nu era nimic, nu-i aşa?

— *Buona notte,* Paola, zise Constance, pregătindu-se să urce la etaj.

Însă Paola nu-i răspunse.

Ajunsă în camera ei, Constance se aşează în fața măsuței de toaletă, în cămaşa de noapte.

În oglindă, îşi examină chipul, judecându-se cu o severitate pe care alții ar fi numit-o nemeritată. Dar ei i se

---

[25] „Noapte bună”, în lb. italiană, în original (n. red.).

păruse întotdeauna mai uşor să-şi găsească defectele decât virtuţile; sau, poate, i se părea mai potrivit să fie brutală, de parcă n-ar fi meritat nimic mai mult. Nu după ceea ce se întâmplase. Cu toate că nu fusese greşeala ei. Absolut deloc.

Având grijă să nu rupă încuietoarea, îşi scoase pandantivul pe care îl purta mereu pe un lanţ în jurul gâtului şi îl deschise. Înăuntru se afla o fotografie minusculă a lui Tommy, făcută pe când acesta avea şase luni. Se duseseră special la Keighley şi el plânsese tot timpul, mititelu'! Surâse, sărută mica fotografie, apoi – în ciuda oboselii din mădulare – începu să scrie o scrisoare pe care o plănuise toată ziua.

Mult iubită mamă, am atâtea să-ţi spun...

Bella era în baie şi se demachia cu un tampon moale, de vată. Cecil ieşise, nu se ştie unde. El fusese singurul care nu mâncase din tocana de peşte. Pe vremuri, i-ar fi plăcut. Ar fi fost o plăcere pe care s-o împărtăşească amândoi.

Toate acestea însă ţineau de trecut. Ea nu-şi dorea deloc să-i împărtăşească plăcerile de acum – pokerul şi brandy-ul. Dar ceea ce a înfuriat-o mai mult decât orice a fost felul în care comportamentul lui care a făcut-o să joace un rol pe care nu şi-l dorea – transformând-o într-o Doamnă Cumpătare acrită, care-l bătea întruna la cap cu demonul băuturii, precum un personaj din benzile desenate din secolul al XVIII-lea.

Şi-a revenit la realitate când i-a ajuns la urechi un zgomot de jos, întrerupându-i gândurile – un trosnet violent de undeva, din apropierea bucătăriei.

Mintea îi zbură imediat la Cecil. Ce-o mai face de data aceasta? Dacă văzu că nu apare în următoarele minute, îşi puse capotul şi coborî să vadă despre ce era vorba.

Bucătăria era în beznă. Aprinse lumina şi, la prima vedere, încăperea era imaculată. Fetele făcuseră lună. Când

să stingă lumina la loc, ca să se întoarcă iar în pat, auzi ceva. Era clar un geamăt.

Inima i se opri, apoi i-o luă iar la goană, încât i se făcu rău.

— Cine e?

Înarmându-se cu un polonic uriaş, făcu vreo doi paşi şovăielnici în încăpere.

— Tu eşti, Cecil?

O luă vitejeşte înainte, cu polonicul deasupra capului, gata să lovească – când văzu o formă ghemuită sub masă. Se uită mai bine. Erau două forme ghemuite, dintre care nu recunoscu decât una.

— Billy!

— Iertați-mă, doamnă.

Avea obrazul julit şi hainele sfâşiate. În poală ținea capul unui băiat cam de vârsta lui. Era plin de sânge, cu părul năclăit. Avea toată fața rănită şi umflată, ochii două dungi subțiri.

— Ce-i asta, Doamne? întrebă ea, şocată.

— Vă rog nu vă supărați pe mine, se rugă Billy. N-am ştiut ce să fac.

— Dar ce caută el aici, Billy? Ce-a pățit?

— O, doamnă Ainsworth, făcu el, cu glas frânt. Fasciştii l-au bătut măr.

6

În noaptea aceea se stârni o furtună violentă. Ploaia izbea palmierii şi se revărsa prin burlane. Săgețile lungi ale fulgerelor plonjau pe dealuri, iluminând contururile Castelului Brown atât de strălucitor, încât părea în flăcări.

Constance nu era tocmai înfricoşată, însă era o furtună cum nu mai văzuse vreodată, aşa că îi fu imposibil să adoarmă. Cu fiecare bubuitură, hotelul se zgâlțâia din temelii şi ferestrele zăngăneau. Se întoarse pe-o parte, gândindu-se să deschidă obloanele ca să se uite la spectacolul înflăcărat. Până la urmă, ajunse la concluzia că era mai bine să n-o facă. Era gata să se întoarcă şi să încerce să adoarmă, când auzi o bătaie fermă la uşă.

Era Billy, în hainele lui obişnuite, ținând o lumânare dinaintea feței pline de răni. Ea îngăimă:

— Billy! Ce, Doamne iartă-mă, s-a-ntâmplat?

Glasul lui răsună neutru, în încercarea de a şi-l ține sub control.

— Doamna Ainsworth zice să vii acum la grajduri. Să aduci un lighean cu apă fierbinte. Şi prosoape.

Se întoarse şi plecă, înainte să mai apuce să-i pună vreo întrebare.

Constance îşi legă părul la spate şi îşi puse capotul. Încă ploua când traversă curtea, aerul era înceţoşat şi plin de vapori. Luna azvârlea o lumină argintie tremurătoare pe caldarâmul umed. Aproape că se ciocni de Nish, care răspundea şi el la solicitarea aceea categorică. Într-o mână, ținea o geantă cafenie de doctor; cu cealaltă se încheia la un nasture nărăvaş de la cămaşa pe care se vedea limpede că şi-o pusese în grabă.

— Ce e, domnule Sengupta? întrebă ea. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, zise el, pierit. Dar trebuie să mărturisesc că visez la o noapte în care să dorm şi eu fără să fiu întrerupt.

— Cum adică?

— Se pare că nu sunt tocmai oaspete aici, ci doctor de gardă. Se corectă repede. Nu că m-aş plânge, bineînțeles...

Billy mergea în față, conducându-i spre vechile grajduri unde erau adăpostiți caii de la trăsură. În timp ce deasupra

lor bubui alt tunet, se auzi un glas de bărbat urlând înfundat, terorizat.

Nish fu primul care îl recunoscu. Se opri şi zise întrebător:

— Lucian?

El şi Constance se întoarseră ca unul spre sursa de unde venea strigătul – sectorul servitorilor de la celălalt capăt al curții.

— Detestă tunetele, le explică Nish, brusc jenat. Îi amintesc de Franța.

Da, îşi zise Constance. Şi trebuie să fie groaznic, intolerabil. Dar ce făcea Lucian în sectorul grajdurilor în miez de noapte, când camera lui se afla în hotel?

Aproape că-i puse lui Nish această întrebare. Dar nici n-apucă să şi-o formuleze în minte, că i se strânse inima, pentru că îşi dădu seama că ştia foarte bine răspunsul. Era la mintea cocoşului, iar ea fusese prea fraieră şi naivă – prea încrezătoare, probabil – ca să o recunoască. Nu-i de mirare că Paola o ura!

Totuşi, nu era vreme acum să se cramponeze de asemenea lucruri, pentru că Bella o chemă blând, dar urgent, din cadrul uşii.

— Te rog! Vino iute!

Trecură prin prima boxă, unde un băiat cam de vârsta lui Billy zăcea pe un pat improvizat din paie. Băiatul gemea de durere. Străduindu-se să rămână calmă, Constance îngenunche alături de el. Muie o cârpă în apa din găleată. Pielea şi hainele erau lipicioase de sânge, chipul lui palid era atât de umflat, încât, îşi zise ea, avea să fie greu de identificat, cu excepția jachetei lui uzate şi a părului castaniu tuns scurt. Zăcea perfect nemişcat, de parcă orice gest i-ar fi cauzat un chin imens. Constance îi tamponă blând fața cu cârpa, căznindu-se să înlăture grosul de sânge. Însă de fiecare dată când îl atingea, scâncea de

durere. Îți rupea inima, pur şi simplu. Cum putea cineva să-i facă un asemenea lucru unui biet băiat?

— Aşteaptă o clipă, zise Nish, chircindu-se lângă ea. Să-i dau ceva care să-i potolească durerea.

Scoase din geantă o seringă, pe care o umplu cu un lichid dintr-o sticlă.

— Suflecă-i mâneca şi ține-i brațul nemişcat.

Ridică ochii spre Bella, ca şi cum i-ar fi cerut permisiunea.

— Îi dau nişte morfină. Foarte puțină.

— Fă ceea ce crezi tu că e nevoie, zise ea.

Brațul băiatului se încordă când acul îi pătruse în piele. În câteva minute, geamătul încetă, iar Constance îşi reluă treaba şi îi curăță fața. După ce termină tot ce putu ea să facă, îl mângâie uşor pe păr. Era moale, ca blana de pisică.

Stătu cu el cam la vreo oră, îi era greu să aprecieze; până când Bella o chemă şi-i şopti:

— Ai făcut destul, copilă.

Furtuna se oprise. Dinspre dealuri plutea cântec de păsărele. Se adunară cu toții în fața uşii grajdului – Nish, Constance şi Bella. Bella îl trimisese pe Billy în oraş, să anunțe familia băiatului.

Acum se întoarse spre Nish:

— Cum e?

— Mai stabil, dar încă slăbit. A pierdut cam mult sânge.

— Va fi bine?

— E tânăr şi puternic. Deşi s-ar putea să rămână cu probleme de vedere.

În vreme ce Nish vorbea, Billy veni în fugă în curte, urmat de doi italieni de vârstă mijlocie care împingeau un cărucior, huruind pe pietrele caldarâmului. După ce-şi scoaseră pălăriile spre Bella în semn de mulțumire, intrară tăcuți în grajd, trecând iute pe lângă Constance.

— Cine sunt oamenii aceştia? întrebă Bella.

Billy zise:

— Mai bine pentru dumneavoastră dacă nu vi-i prezint deloc, doamnă Ainsworth.

Constance îi urmă pe cei doi bărbați în grajd. Vorbeau răstit între ei, în italiană. Apoi îl ridicară pe băiatul adormit, apucându-l dur de picioare şi de umeri, astfel încât trupul i se curbă la mijloc. Cu tot cu morfină, țipă de durere când cei doi îl puseră în căruciorul ruginit. Constance strigă la ei:

— Aveți grijă cu el!

Dar aceştia nu o luară în seamă şi îl acoperiră cu o prelată, de parcă murise. Scena îl afectă şi pe Nish.

— Trebuie dus la doctor, îi spuse el Bellei. Spuneți-le, e foarte important. Vă rog!

Ea le vorbi şi păreau c-o ascultă. Unul dintre ei dădu din cap, ceea ce era încurajator. Apoi el şi tovarăşul său împinseră căruciorul, la fel de nepoliticoşi precum veniseră. Bella se întoarse spre Billy.

— Du-te şi te curăță, zise ea.

— Da, doamnă.

— Şi, după aceea, aş vrea să veniți tu şi Constance la mine în birou. Vei avea de dat multe explicații.

Billy o zbughi. Constance îşi strânse ligheanul şi cârpele, căznindu-se să prindă ceva din conversația şoptită dintre Nish şi Bella. Simțea o undă de nelinişte în piept. De ce voia Bella să vină şi ea? Cu ce greşise? Nu încercase decât să fie de ajutor... Oare nu venise destul de repede?

— Billy a mai spus ceva în plus? întreba Nish. Despre cum a ajuns băiatul să fie rănit?

— Doar ce ți-am spus. E vorba de ticăloşii lui Mussolini.

— Taman în orăşelul ăsta adormit!

— O, Nish! zise ea exasperată. N-ai înțeles? Sunt peste tot!

Atmosfera din biroul Bellei avea încărcătura tensionată a unui tribunal. Cu pereții văruiți şi cu cabinetul înalt, cu dosare, încăperea purta o amprentă tipic englezească şi îi amintea lui Constance de toate oficiile servitoarelor prin care

trecuse. Părea că lumea italiană fusese alungată afară, ca să se apere de reguli, de bani şi de emoţii scorţoase, astfel încât soarele se căznea să pătrundă prin lucarna micuţă, lăsând impresia de tristeţe.

Îşi dădu brusc seama: *Bella nu e fericită când se află aici.* Ce obrăznicie din partea ei! Nu era ea în măsură să judece forţa şi libertatea relaţiilor Bellei – cu familia, cu hotelul şi cu Italia.

Constance îşi aminti de primul moment când se întâlniseră, amândouă stând la masa din bucătărie, cu Bella împingând borcanul cu *tapenade* spre ea. Îşi dădu seama că dorinţa ei de a controla totul o făcea să vrea ca toată această formalitate să dispară. Ca Bella să-şi dezvăluie sinele faţă de ea printr-un gest singular şi tainic. Ca şi cum ar fi egală cu Bella, nu servitoarea ei.

Ea şi Betty stăteau în spatele încăperii, în timp ce Bella, şezând la biroul ei, se străduia să înţeleagă ce se întâmplase noaptea trecută. Răbdarea ei controlată era mai înspăimântătoare decât ar fi fost mânia concretă.

— De ce l-ai adus aici, Billy?

— Cred că am intrat în panică, doamnă.

— Aţi fost urmăriţi?

— Da.

— De cine?

— De nişte băieţi. Vreo trei-patru.

— Ştiu că lucrezi aici?

— Nu, doamnă.

— Tot e ceva.

Bella tăcu vreo câteva clipe, de parcă şi-ar fi căutat cuvintele potrivite pentru răspuns. Până la urmă, spuse:

— Ştiu că ai făcut ce-ai făcut cu cele mai bune intenţii. Dar nu trebuie să se mai întâmple.

Billy lăsă capul în jos:

— Promit că nu se va mai întâmpla, doamnă.

— Situația din Italia e foarte complicată, iar noi nu trebuie să arătăm că am fi de partea cuiva. Înțelegi?

El dădu din cap.

— Bine. Poți pleca.

În drum spre uşă, aruncă o privire spre mama lui:

— Iartă-mă, mamă!

Însă Betty era rece şi impasibilă.

— Nici nu-mi vine să mă uit la tine.

Inima lui Constance se îndreptă spre amândoi, dar mai ales spre Billy. Nu era decât un copil – acel gen de copil pe care îl simțea în ea însăşi în diminețile acelea când nu-şi dorea decât s-o ia la fugă şi să danseze şi să arunce cu ceva în slăvi. Ca să uite că avea douăzeci de ani şi că era mamă. O mamă absentă, că tot veni vorba.

După ce Billy închise uşa, Betty zise:

— Nu ştiu ce să vă spun, doamnă.

— Nu trebuie să spui nimic, Betty. N-ai nicio vină.

— Frații lui îl urecheau când o lua razna. Dar acum... E greu pentru o femeie singură. Să stăpâneşti un băiat de vârsta lui.

Bella îşi înmuie tonul.

— Trebuie să fii înțelegătoare cu el, Betty. E disperat după aventură, asta-i tot.

În vreme ce Betty ieşea din încăpere, Constance îşi luă inima-n dinți. Era rândul ei. Era obişnuită ca lumea să țipe la ea în asemenea situații. Totuşi, simțea o jenă nejustificată că o dezamăgise pe Bella, fără să-şi dea seama.

Sau o fi luat-o ea razna? Surâsul care-i era adresat de dincolo de birou – cu siguranță, era un surâs – era cald şi învăluitor.

— Vreau să-mi arăt recunoştința față de tine, zise Bella.

Constance n-ar fi fost mai uluită nici dacă Bella s-ar fi dezbrăcat în pielea goală în fața ei!

— N-am făcut mare lucru, doamnă Ainsworth, îngăimă ea.

— Şi să-ţi cer discreţie.

— Puteţi avea încredere, doamnă.

— Bineînţeles, cred că înţelegi, nu suport nedreptatea. Bella se uită pe fereastră. Mai ales pe cea impusă cu cizma sau cu pumnul.

— Nu, doamnă. Nici eu.

Era o conversaţie ciudată. Unde voia s-ajungă?

— În oricare altă situaţie, acum aş fi direct la uşa domnului Danioni! Şi l-aş pune pe tăciuni.

— Sunt sigură c-aţi face asta, doamnă Ainsworth.

— Dar am pus totul la bătaie pentru hotel. Pentru a face un succes din asta. Şi dacă dau greş sau dacă mi l-ar lua cineva, nu ştiu ce-aş face.

— Nu, doamnă.

O clipă, Bella păru gata-gata să izbucnească în lacrimi.

— Doamne! râse jenată. Ce-oi fi crezând despre mine? Că-ţi împărtăşesc necazurile mele. Şi noi două suntem aproape străine!

— Nu vă faceţi probleme, doamnă.

De fapt, Constance era în al nouălea cer văzând cât de repede dispăreau formalităţile dintre ele.

— Mulţumesc, Constance.

Bella se ridică, să schimbe atmosfera, adoptând un ton mai senin, mai frivol.

— Acum hai să mergem să vedem cum facem cu ceaiul nostru. Contele Albani insistă cel mai mult să organizăm unul. Să le prezentăm prăjiturile noastre englezeşti localnicilor.

O găsiră pe Betty stând de vorbă cu Alice în faţa plitei de la bucătărie. Ele două împărţeau rolurile şi stabileau meniul. Constance spera să fie trimisă în oraş, să cumpere ceva. I-ar fi plăcut să îndeplinească orice misiune; pe lângă acestea, simţea nevoia să fie singură – să reflecteze asupra a

ceea ce-i spusese şi ce-i ceruse Bella; cuvintele ei îi răsunau încă în minte.

Când o văzu pe Constance, Alice o întrebă:

— Unde e Lottie?

— Nu ştiu. Eu am fost...

— Eşti dădaca ei, nu-i aşa? Ce cauți aici? O cântări din cap până-n picioare. Şi eşti în capot?

Bella îi sări în ajutor.

— M-a ajutat pe mine, Alice. De fapt, m-a ajutat foarte mult.

— Oh, bine, atunci.

Alice se potoli, iar Constance îşi închipui ce copil morocănos şi nemulțumit trebuie să fi fost.

— Problema e, continuă Alice, că mă îndoiesc că ideea cu petrecerea ceaiului ar fi una bună.

— Ne va aduce un succes în plus, zise Bella.

— Dar, şi-aşa, Betty nu-şi mai vede capul de treabă!

— Sunt întotdeauna gata să-ncerc marea cu degetul, zise Betty, uşor jignită. Ştii foarte bine ce mult îmi place să fac prăjituri.

Alice se strâmbă.

— Zilele trecute nu păreai prea fericită.

— Aş putea să dau şi eu o mână de ajutor, se oferi repede Constance. Ştiu că nu sunt atât de bună ca Betty. Dar pot face biscuiți. Sau chiar un chec.

Alice nu zise nimic, dar Bella zâmbi încurajator.

— Nu cred că lumea bună din Portofino e gata pentru un chec. Dar îți mulțumesc, Constance.

— Primesc orice ajutor care mi se oferă, dragă, zise Betty.

Bella se întoarse spre Alice.

— Aşadar, preiei tu sarcina?

— Da, mamă.

— Şi-ai să vorbeşti cu contele Albani? În legătură cu ce-ar trebui să servim?

Alice oftă.

— *Chiar* trebuie? Aş prefer să iau propriile decizii.

— A insistat să se implice.

— Greu de imaginat că interesul lui față de prăjituri depăşeşte faza mâncatului.

— Păi, făcu Bella, poate că nu prăjiturile îl interesează.

Liniştea ce urmă părea cavernoasă, te puteai pierde în ea dacă nu aveai un ghid să te scoată de acolo. Fu întreruptă de Betty, care încerca să-şi înăbuşe râsul cu mâna. Constance nu ştia unde să se uite, aşa că-şi îndreptă privirea spre propriile-i degete, care mai purtau încă urmele de sânge ale băiatului italian.

Roşind puternic, Alice se retrase din grup, furişându-se îndărăt, până se sprijini de masa plină de făină rămasă în urma eforturilor de mai devreme ale lui Betty de a face *gnocchi.*

Era ca şi cum Bella uitase că servitoarele erau de față. Sau, poate, îşi zise Constance înfiorată, pur şi simplu nu-i păsa.

Atât Lucian, cât şi bietul vizitiu bătrân aşteptaseră mai bine de o jumătate de oră după doamnele Drummond-Ward. În sfârşit, ieşiră din hotel într-un vârtej de genți şi de umbreluțe de soare, învinovățindu-se una pe cealaltă.

Era vorba de obsesia lui Rose în legătură cu părul ei...

Nu, era din cauză că mama ei îi adusese pantofii greşiți...

În sinea lui, Lucian se întrebă dacă era înțelept să se înhame la o expediție la Genova doar în compania unui Baedeker. Îşi oferise serviciile ca ghid, dar fusese respins categoric. Mama şi fiica doreau să experimenteze „Italia reală" de unele singure; deşi Lucian suspecta că asta însemna Italia magazinelor şi a saloanelor, mai degrabă decât cea preferată de el, a galeriilor şi a muzeelor.

Nu contează. Le-a aşteptat ca să le facă cu mâna, ca un ginere respectuos, aşa cum îşi doreau părinții lui să devină.

— Ar trebui să încercați să vizitați Palazzo Bianco, dacă veți avea timp, zise el, ajutând-o pe Julia să urce scara în trăsură. Are un Caravaggio extraordinar.

Juliei îi fu greu să-şi ascundă plictiseala.

— Avem multe cumpărături de făcut. Rose nu are nimic potrivit să poarte la ceaiul acela despre care vorbeşte toată lumea.

Dar Lucian nu se lăsă.

— Şi la Palatul Dogilor merită să arunci o privire. Măcar de afară.

Rose se încruntă, ridicându-şi năsucul încântător.

— Ce-i acela un doge? întrebă ea.

— Un fel de rege ales.

Ea mări ochii.

— Genova a avut propriu-i *rege*?

— În zilele ei bune, era cea mai temută republică mediteraneană, zise Lucian, încântat că reuşise să provoace o brumă de interes. Bătrânul Joe Green a scris chiar o operă despre unul dintre cei mai vestiți dogi din Genova, dacă nu mă înşală memoria.

Julia se uită sceptică la el.

— Soțul meu are o lojă la Covent Garden, domnule Ainsworth. Şi n-am auzit *niciodată* de Joe Green, tânărul sau bătrânul.

— Giuseppe Verdi?

Îi căzu fisa.

— Aaa, făcu ea nonşalant. O glumă.

— Nu înțeleg, zise Rose.

Căruța plecă huruind, lăsându-l pe Lucian năucit, într-o panică iritată.

Pe Rose, în sine, putea s-o placă, pentru că, dacă se plictisea, se uita pur şi simplu la ea.

Pe Julia, în sine, putea s-o tolereze, pentru că mai întâlnise multe asemenea femei în cursul vieții sale, aşa că dobândise un fel de imunitate.

Împreună, însă, erau epuizante.

Se întoarse spre hotel, chiar în clipa în care Plum ieşea pe uşa din față. Plum, eroul lui sportiv! Aici şi acum, săltând de-a lungul pietrişului, spre el. În orice altă situație, s-ar fi simțit în al nouălea cer.

— Ainsworth! Pe tine te căutam. Ce zici, poți organiza un tur pentru mine?

— Să-ți găsesc un cal?

— Doamne fereşte, nici vorbă! Aş vrea o bicicletă! Am fost infanterist, nu grăjdar.

— Greşeala mea, zise Lucian, uimit de țâfna lui Plum.

— Mă gândeam să mă antrenez cu bicicleta. Să pompez un pic de putere în bătrânii mei muşchi de la picioare. Pentru bătălia care m-aşteaptă.

— Să văd ce pot face.

— Aşa te vreau.

Lui Lucian îi veni o idee.

— Şi poate îmi împrumuți şi mie două rachete, în schimb.

— Rachete? Cu plăcere, bătrâne! Cu foarte mare plăcere. Călătoresc totdeaua cu câteva de rezervă la mine.

Se îndreptară înapoi, spre hotel. Plum se cam dezumflă când Lucian recunoscu modest că nu mai jucase tenis în ultima vreme. Bineînțeles, n-a intrat în detalii – oase rupte, chirurgie plastică experimentală. Oamenilor nu prea le place s-audă asemenea lucruri.

— Vreau să mă prostesc un pic cu nepoata mea, îi explică el.

— *Să te prosteşti un pic*?

Plum sări în sus, de parcă găsea conceptul dezgustător. Atenția îi fu atrasă de Bella, care era la recepție, sortând corespondența oaspeților pe care o adusese din biroul ei.

— Presupun că nu e nimic pentru mine, nu-i aşa?

— Mă tem că nu, zâmbi ea. Aşteptaţi ceva?

— O scrisoare de acasă.

— Sunt sigură că o să apară. Cu toate că poşta de aici nu e tocmai de încredere. Asta ca să vorbim eufemistic.

Plum avea un stil ciudat de a te privi intens atunci când îţi vorbea, de parcă te bănuia că eşti un magician care ascunde un truc. Acum o urmărea pe Bella – observă Lucian – cum punea cheia de la birou în sertarul biroului.

— Nu e nicio problemă, zise el. Poate că o să vină mâine.

— Cu siguranţă.

După ce plecă, Bella îi înmână lui Lucian o scrisoare – „Una pentru tine" – şi le flutură pe celelalte. „Şi una... două... *trei* pentru tatăl tău." Una dintre ele avea gravat pe plic: *Casino di Sanremo.*

Se uitară unul la altul cu subînţeles.

— Dă-mi voie, zise Lucian şi i le luă din mână.

— Nu te certa cu el.

— De ce-aş face-o? Ce rost ar avea?

Îl găsi pe tatăl său în bibliotecă, citind ziarul. Cecil ridică privirea şi se încruntă.

— Ce s-a întâmplat?

— Mama m-a rugat să-ţi aduc astea.

Pusese scrisoarea de la cazinou la vedere. Îi făcu plăcere să se uite la Cecil cum o ia de la el, dându-şi foarte bine seama că fiul lui ştia despre ce era vorba.

Dar Cecil alese să continue să pretindă că nu se întâmplase nimic nelalocul lui. Îşi vârî scrisorile în buzunarul interior al sacoului.

— Mulţumesc, zise el. Nu te mai reţin.

Bella împărţi ea însăşi restul scrisorilor, lăsând-o pe cea mai incitantă la urmă. Îi era adresată lui Alice – un plic crem, gros şi greu, cu adresa scrisă caligrafic elegant, chiar

mai frumos decât o făcea Lucian. Şi de parcă asta nu era îndeajuns de ispititor, ştampila poştală era locală.

O găsi pe fiica ei în salon, stând acolo împreună cu Melissa şi cu Lady Latchmere. Formau un trio ciudat, toate având o expresie sumbră identică, care-i reaminti Bellei de un bust pe care îl văzuse cândva pe un mormânt din St Paul's Cathedral[26].

Măcar chipul lui Alice se înseninã când văzu scrisoarea.

— Doamne! zise ea, strângând-o îndelung în mâini, ca pe o relicvă sacră.

— N-o deschizi? zise Bella.

— Nu mă grăbi, o repezi Alice.

O dezlipi încet, încântată de audiența pe care o avea şi de cea care îşi făcuse apariția – pentru că se iți şi contele Albani în uşă şi se uita intens la ea.

Alice privi scrisul ordonat, compact.

— E de la Lady Caroline!

Se ridică, abia putând să-şi stăpânească surpriza şi încântarea.

— Ce zice? făcu Melissa, chelălăind de-a dreptul. Oh, nu ne mai ține în suspans, Alice!

— „Dragă doamnă Mays-Smith. Vă rog să-mi iertați impolitețea impardonabilă de a nu vă fi scris până acum ca să vă mulțumesc pentru vizita dumneavoastră la Villa Franchesi, acum două săptămâni."

— Nu e nevoie să ne citeşti cuvânt cu cuvânt, dragă, zise Bella.

Alice trecu repede cu privirea peste restul scrisorii, cu ochii mişcându-se iute de la stânga la dreapta.

— Mama ei ne invită la o cină uşoară!

— Pe toți?

---

[26] Catedrala Sfântul Pavel, monument de arhitectură din centrul Londrei (n. tr.).

— Pe tine, Melissa. Şi pe mătuşa ta...

— Ce amabil! exclamă Lady Latchmere, nesigură.

— Şi pe mama şi pe tata. Şi pe contele Albani. Şi pe doamnele Drummond-Ward.

— Îi cunosc pe oamenii aceştia? întrebă Lady Latchmere.

Melissa îi explică răbdătoare că Lady Caroline era fata contelui de Harborne.

— Contesa abia aşteaptă să vă cunoască, domnia voastră, zise Alice.

— Hmm, făcu Lady Latchmere. E departe?

— O călătorie scurtă cu trăsura, pe dealuri, zise Bella.

— Numai că nu vă puteți aştepta ca eu să călătoresc după ce se lasă întunericul, indiferent de distanță.

— Oh, mătuşă, te rog!

Glasul Melissei suna disperat. Contele Albani făcu un pas în față.

— Poate că mi-ați permite să călătoresc cu dumneavoastră, Lady Latchmere. Şi să vă ofer protecția mea personală.

— Protecția dumneavoastră? Lady Latchmere scoase un geamăt uşor. Ei bine...

— Şi când va fi această măreață ocazie? întrebă Bella.

Alice se uită iar la scrisoare.

— Pe douăzeci şi unu. Scoase un țipăt scurt. Asta înseamnă joi!

— Păi, atunci, zise Bella, care nu-şi amintea când o mai văzuse pe Alice atât de incitată, ai face bine să te duci şi să-i spui lui Betty să nu pregătească mâncare degeaba.

— Şi ar trebui să ne hotărâm ce vom purta, adăugă Alice.

Efectul scrisorii a fost extraordinar, îşi zise Bella. Alice şi Melissa ieşiră iute din încăpere, braț la braț, mai-mai să se ciocnească de contele Albani, care surâdea şi îşi mângâia bărbia cu degetele lui lungi şi subțiri. Brusc, Bella înțelese şi-i aruncă o privire jucăuşă.

— Oare trebuie să vă mulțumim dumneavoastră pentru asta, conte?

— Ar trebui să-i mulțumiți lui Lady Caroline.

— Chiar aşa? zise uitându-se în continuare lung la el, provocându-l s-o privească în ochi, dar el nu intră în joc. Ei bine, indiferent cine e în spatele acestei invitații, o persoană e foarte fericită.

— Atunci sunt şi eu fericit.

Zâmbi şi făcu o plecăciune, după care părăsi încăperea.

Acum nu mai rămăseseră decât Bella şi Lady Latchmere. Femeia mai în vârstă se foia încă.

— Voi fi în siguranță dacă mă las pe mâinile lui? Ştii ce se spune despre italieni.

— Nu prea ştiu, Lady Latchmere.

Cu siguranță, femeia aceasta avea nişte idei ciudate.

— Sunt notorii în privința asta, aşa mi s-a spus.

— Notorii în care privință, domnia voastră?

— Doamne, doamnă Ainsworth! Nu mă faceți să rostesc aşa ceva în fața dumneavoastră!

Bella îşi muşcă buzele, ca să nu zâmbească.

— Contele Albani e, cu siguranță, o persoană atentă. Dar şi foarte cuviincioasă. Cel puțin aşa mi s-a părut mie întotdeauna.

— Şi există vreo contesă Albani?

— E văduv.

— Aaa, făcu Lady Latchmere, sumbru. Atunci, *aşa* se explică.

Când Constance coborî după ce se schimbă de cămaşa de noapte, se simți brusc epuizată, din cauza nopții ei întrerupte. Dar hotărî să nu se dea bătută. O servitoare nu are voie să fie obosită niciodată. Vorba mamei sale: „Nu te plăteşte nimeni să fii obosită.”

În dimineața aceasta era „de serviciu cu Lottie”, îşi zise. Era partea ei preferată a zilei.

Prima persoană pe care o văzu a fost Lucian, pe fereastra bucătăriei. Era afară, în grădină, şi prindea o plasă de două bețe înfipte în pământ. Alături de el stătea Lottie, care sălta o minge pe un fel de cadru oval, cu o împletitură strânsă. Părea că se pricepea la asta.

Când ieşi, Constance o întrebă de unde avea obiectul acela.

— De la domnul Plum, zise ea.

Lucian râse, deşi Constance îi vedea limpede umbrele întunecate din jurul ochilor.

— Adică domnul Wingfield. El ne-a împrumutat două rachete. Ca mulțumire că i-am făcut rost de o bicicletă.

Constance nu era foarte sigură cine era domnul Wingfield. Nu-i cunoscuse încă pe oaspeții nou-veniți.

— Şi ce faceți acum?

— Aceasta va fi plasa, zise el, înnodând sfoara.

— Plasa?

— Ştii tu, pentru tenis.

Nu mai auzise niciodată cuvântul acesta.

— Tenis?

Lucian păru la fel de nedumerit ca ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Să nu-mi spui că nu ştii ce-i tenisul!

— Nu prea ştiu. De fapt, n-am nicio idee.

— N-ai auzit de Wimbledon?

Ea dădu din cap că nu. Lucian miji ochii.

— Sper că nu mă iei peste picior, domnişoară March. Cum ai făcut cu cititul.

— Jur pe viața mea.

Chipul lui se lumină.

— Păi, atunci, iată ceva ce chiar te pot învăța.

Îi arătă lui Constance cum să țină racheta – pentru că obiectul acela oval aşa se numea – şi cum să servească. I-a explicat de ce era important să-şi relaxeze brațul şi să stea

cu genunchii uşor îndoiți. Se tot apropia şi-i corecta poziția, iar ea se trezi că abia aşteaptă să simtă atingerea uşoară, respectuoasă, a degetelor lui pe brațul ei gol.

Interjecțiile lui Lottie o incitau. Constance îşi dădu la o parte o şuviță de păr de pe fruntea transpirată. Ce minunat era să stai afară, în fierbințeala aceea plină de viață, strălucitoare şi, pe deasupra, ca asta să mai fie şi slujba ei!

Loveau întruna mingea înainte şi înapoi. Se pare că asta se numea repriză. Sau voleu? La un moment dat, ea lovi mingea atât de tare, încât îl pocni drept în moalele capului, spre amuzamentul lui Lottie.

— Fault! zise ea şi îşi îndreptă degetul spre Constance. Fault! Fault!

Constance habar n-avea despre ce vorbea micuța ei protejată. Dar era de neoprit. Începuse să se prindă care era treaba cu jocul ăsta!

Apoi încercă ceva ce se numea un rever invers, dar mingea trecu peste capul lui Lucian, drept pe fereastra bucătăriei...

Se auzi un clinchet ca de fereastră spartă.

— O, nu!

O trecură toate apele. Lăsă racheta din mână şi alergă spre uşa bucătăriei.

— Nu-ți face griji! îi strigă Lucian, ajungând-o din urmă. Şi nu-ți cere scuze. Iau eu vina asupra mea.

Când ajunseră acolo, Betty mătura deja cioburile de sticlă, sub privirile lui Alice.

— Ei bine, zise Alice, cu brațele încrucişate. Ați cam dat greş, nu-i aşa?

— Te rog, ai grijă, îi spuse Constance lui Lottie, care intrase alergând după ei şi care era gata-gata s-o ia prin bucătărie cu picioarele goale. O apucă pe fetiță strâns, de mână.

Rămaseră o clipă şocaţi, fără să rostească un cuvânt, uitându-se cum strângea mătura cioburile de sticlă într-o grămadă mărişoară.

Apoi, însă, apăru Bella, cu răsuflarea tăiată, urmată de Alice, care alergase s-o aducă din biroul ei.

— Ce, Doamne fereşte, s-a mai întâmplat?

Se uită de la unul la altul.

— Am spart o fereastră, zise Lucian.

— Văd şi eu!

Îi înmână mingea incriminatorie.

— Noi ne jucam tenis, îi explică Lucian.

— Care „noi”?

— Lottie şi cu mine. Făcu o pauză. Şi domnişoara March.

Se uită la Constance, care nu-şi mai dorea decât să se despice pământul sub ea şi s-o înghită.

— A fost o întâmplare.

— Una costisitoare şi uşor de evitat.

Lottie începu să plângă.

— N-am fost eu, buni Bella!

În clipa aceea, Lucian şi sora lui rostiră simultan:

— Eu am fost! dinspre Lucian.

— Constance a fost! dinspre Alice.

Constance simţi cum începe să tremure. Văzuse, oare, Alice ce se întâmplase?

— A fost greşeala mea, repetă Lucian, de data aceasta ceva mai ferm. M-am prins în joc şi lucrurile au scăpat de sub control.

Bella îşi duse iute mâna la gură; lui Constance i se păru că vede lacrimi în ochii obosiţi ai femeii mai în vârstă.

— De parcă n-aveam destule pe cap!

— Îmi pare rău, mamă! zise Lucian. O să rezolv eu problema.

— Te rog s-o faci!

Se întoarse şi ieşi repede. Constance se uită la Lucian, încercând să-i transmită recunoştinţa ei, dar el alergă după mama lui, trântind uşa capitonată cu verde.

Rămase singură cu Alice, care se uita la ea clocotind. Constance avu impresia că, dacă n-ar fi fost Lottie de faţă, i-ar fi spus nişte lucruri îngrozitoare, de neiertat. Tot ceea ce reuşi Alice să-i spună, pentru că altfel i-ar fi atras prea mult atenţia lui Lottie, fu:

— Să-ţi vezi lungul nasului!

Biroul Bellei era neobişnuit de dezordonat. Pe pupitrul de mahon erau împrăştiate facturi, iar covorul era strâns. Dincolo de furia lui, Lucian simţi îngrijorare pentru ea.

— S-a întâmplat ceva?

— N-am nimic.

Se apucă să strângă facturile şi să le pună în teancuri ordonate.

— Mie mi se pare că ai.

— N-am nimic, Lucian! Te rog!

Părea agitată.

— E vorba de bani?

Îşi ridică brusc ochii.

— Ce te face să spui asta?

— Pari să faci prea mult tapaj pentru câteva lire pentru o fereastră spartă.

Bella nu zise nimic. Lucian se uită la mâinile mamei sale.

— Şi n-am avut cum să nu observ că nu mai ai inelul. M-am gândit c-ai fost nevoită să-l vinzi.

Ea îşi puse instinctiv mâna stângă peste cea dreaptă – mult prea târziu.

— Ce imaginaţie bogată ai! Mi s-au umflat degetele de la căldură, asta-i tot. N-am vrut să se înţepenească. Aşa că l-am scos.

Îl izbi minciuna ei sfruntată.

— Am văzut scrisoarea de la cazinou, în dimineața aceasta. Mi-ai dat-o mie, aşa că nu pot să nu mă gândesc că, într-un fel, ai vrut s-o văd.

Chipul mamei sale împietri.

— Avem un mic deficit de bani lichizi, asta-i tot. Au fost multe cheltuieli, la început. Şi m-am trezit cu o cerere pe care n-am anticipat-o.

Îngrijorat acum, Lucian se înmuie.

— Va fi bine?

— Sper. Dacă răzbim până la sfârşitul sezonului.

— Nu ne poate ajuta bunicul?

— O, Lucian! Nu şi tu! Ştii că nu suport să profit de el.

— Uită c-am zis asta.

Se simți jenat că-i făcuse această sugestie.

— Ți-am spus că deschiderea hotelului mă va împlini. Dar lucrul acesta e adevărat numai dacă ajunge să se susțină.

Lucian se aşează. Pe măsură ce se lăsa liniştea, el devenea tot mai mohorât.

— Poate că tata are dreptate. Poate că e momentul să mă duc acasă şi să-mi iau o slujbă. Şi să fac tot ce mai e necesar.

Dar Bella scutură din cap. Întinse brațele spre el. El se aplecă şi îi cuprinse mâinile.

— Nu, nu! Nimeni nu te va forța să faci nimic, până nu eşti pregătit.

— Poate că mai pregătit de-atât nu se poate.

— Eu sunt cea care hotărăşte asta, zise Bella, în sfârşit chipul şi tonul îmblânzindu-i-se. La urma urmei, sunt mama ta.

Pe măsură ce se lăsa dimineața, plaja Paraggi se umplu de turişti. Bărbații stăteau de vorbă în grupuri, în vreme ce femeile îşi fixau pălăriile cu pietre, îşi trăgeau costumele de baie şi alergau râzând în mare. Era foarte cald şi nu bătea vântul, iar cerul era imens şi gol deasupra nisipului arzător.

Claudine stătea întinsă pe un şezlong, ascultând zbaterea molcomă a valurilor. Alături de ea era Lizzie. Se întâlniseră întâmplător în foaier. Lizzie o întrebase pe Claudine dacă n-o deranja s-o însoţească. Claudine îi spusese că nu, din toată inima. Îl lăsase pe Jack la hotel.

La drept vorbind, era unul dintre puţinii oaspeţi din hotel care ştia cine era Plum Whitfield, pentru că trăsese cu urechea la multe conversaţii despre tenis în călătoriile ei, iar ea era interesată de bârfe, ca aproape oricine. Însă Lizzie părea agitată, nemulţumită, de parcă vremea fierbinte era o surpriză pentru ea.

Nu era cea mai plăcută companie, dacă era s-o spună pe a dreaptă.

— Am să arăt ca un homar, dacă n-am grijă, zise ea.

Claudine scoase o eşarfă de mătase cu ciucuri din geantă şi-o puse pe umerii femeii.

— Ţine asta, zise ea.

— Tu nu-l simţi? întrebă Lizzie.

— Ce?

— Soarele.

— Cum să nu! Dacă stau prea mult afară.

— Dar... ştii tu...

Claudine ştia la ce se referă întrebarea ei.

— Dacă mă înnegresc şi mai tare?

Lizzie dădu din cap.

— Cu *toţii* ne schimbăm culoarea la soare, dragă.

— Nu te superi c-am întrebat, nu?

— La naiba, bineînţeles că nu! Mi s-au pus întrebări mai rele ca asta!

Şi mai puţin politicoase, îşi zise Claudine. Era pregătită în situaţia dată să treacă peste naivitatea întrebărilor lui Lizzie. Faptul că englezoaica i le punea respectuos conta mult.

Lizzie chicoti, apoi se opri brusc, măsurând-o rece, deliberat, cu privirea pe Claudine, din cap până-n picoare.

— Trebuie să fie tare greu, zise ea.

— Uneori, da, admise Claudine. Alteori, nu.

Lizzie îi sorbi cuvintele – complexitatea lor, spera Claudine, mai degrabă decât aparenta lor simplitate. Apoi zise:

— Cred c-am să dau o raită. Poate iau ceva de băut...

În vreme ce vorbea, Claudine fu distrasă de imaginea lui Roberto. Stătea în picioare pe o grămadă de pietre bulbucate care-o făcea să se gândească, copilăros, la nişte dinozauri ce se adăpau dintr-o baltă.

— Du-te tu înainte, zise ea. Te prind eu din urmă imediat.

— Cum zici, spuse Lizzie.

După ce se asigură că se îndepărtase îndeajuns ca să nu observe, Claudine îşi lăsă ochelarii mai jos, ca să vadă mai bine trupul uluitor al lui Roberto. În cotloanele cele mai tainice ale minții i se strecură o idee. I se uscă gura şi pulsul i se înteți.

Aşteptă să se scufunde din nou. Apoi se ridică şi păşi în valurile învăluitoare, adâncindu-se repede, ca el să n-o vadă. După primul şoc al scufundării, se simți într-o siguranță înălțătoare şi senină. *Unii simt asta într-o biserică,* îşi zise; *eu, în mare – simțământul că te pierzi în ceva mai măreț, mai grandios decât tine.*

Era o înotătoare redutabilă, aşa că ajunse la stânci în câteva clipe, aruncându-se pe ele, astfel încât când lui îi apăru capul din apă, ea era deja acolo. Se uită lung, în jos, la el, încrezătoare şi imperioasă, perfect conştientă de cum arăta şi de reacția pe care o provoca în cazul bărbaților de genul lui Roberto.

Acesta rânji.

— *Ciao,* zise el şi urcă lângă ea.

— *Ciao*.

— *Signora* Turner?

Claudine dădu din cap.

— Te-am văzut la hotel.

Arătă spre sine.

— Roberto... Roberto Albani.

— O plăcere să te cunosc, Roberto Albani.

Ea îi întinse mâna udă, pe care el i-o sărută.

— Engleza mea e... puțină, zise el.

— *Parlez-vous français*?[27]

El păru încurcat.

— Nu-ți face probleme, dragule. Nu e nevoie să vorbim.

Stăteau acolo, măsurându-se unul pe altul. Roberto mimă o scufundare.

— Place la tine?

— Sigur că-mi place.

Claudine se scufundă perfect în mare. Continuă să înoate pe sub apă cât putu ea de mult. Destul cât să-l îngrijoreze, spera ea, şi astfel să fie tentat să sară s-o salveze.

Ieşi să ia o gură de aer şi se uită în jur, călcând apa. El nu mai era pe stânci. Atunci, unde era?

Până la urmă, capul lui apăru brusc, la mai mulți metri depărtare. Ştergându-şi apa de pe față, o reperă şi-i zâmbi larg.

Ea se îndepărtă înotând, sigură că el avea să o urmeze. În explorările ei anterioare, descoperise un golfuleț nisipos, adăpostit, nu departe de locul unde erau acum. Se îndreptă într-acolo, trecând de la craul la bras, apoi se lăsă în voia valurilor s-o poarte lin pe țărm.

Când ajunse acolo, se propti pe coate, aşteptându-l pe Roberto, care se apropia vitejeşte din marea azurie. Se opri dinaintea ei, luminat din spate de razele soarelui, apoi căzu în genunchi.

---

[27] „Vorbiți franceza?”, în lb. franceză, în original (n. red.).

Ea se lăsă relaxată pe nisip, invitându-l în tăcere să-i acopere trupul cu al lui.

Acum, Roberto era deasupra ei, cuprinzând-o cu brațele lui vânjoase; pieptul lui larg, fără păr, era la câțiva centimetri de sânii ei.

Fiecare por de pe pielea lui emana o fierbințeală uscată, îmbătătoare. Ea îi înconjură gâtul cu brațul, ca să-l tragă mai aproape. El îşi lipi gura de a ei şi se sărutară – un sărut atât de insistent, încât părea implacabil, şocant, chiar. Buzele lui moi, gustul limbii lui – erau aşa cum şi le dorise, aşa cum sperase.

Când se sfârşi, Claudine îşi trecu mâna peste muşchii tari ai spinării lui şi pe sub elasticul slipului. Ea ridică chipul spre el, zâmbind, cu pielea înfiorată de dorință.

— *Bene*, zise ea. *Molto bene*[28].

7

Primul lucru pe care îl făcură Lucian şi Nish când au ajuns în Portofino a fost să se ducă la *tabaccaio*[29], pe Via Roma, astfel încât Nish să-şi facă un stoc din țigaretele lui preferate, Caporal.

Se gândiseră că o plimbare le-ar limpezi mintea. Fusese ideea lui Lucian – dar Nish acceptase entuziasmat.

Uneori, Lucian îşi făcea griji că nu era destul de atent cu vechiul lui prieten. Dar se străduise să se concentreze asupra lui Rose şi a lui însuşi. S-a frământat să afle ce-şi doreşte de la viață. Lucrul acesta presupunea un anumit

---

[28] „Bine. Foarte bine”, în lb. italiană, în original (n. red.).

[29] „Tutungerie”, în lb. italiană, în original (n. red.).

egoism. Pe lângă acestea, îşi zicea el, Nish era genul de om care se simţea bine cu sine însuşi, cu cărţile şi cu politica lui. N-avea nevoie ca Lucian să-l dădăcească.

În drum, trecuseră pe lângă o copilă englezoaică cu picioare lungi, dintr-unul dintre hotelurile de pe deal, care citea în timp ce mergea. Ignorase sau, poate, nu auzise salutul lui Lucian, iar el se trezi că o invidiază – libertatea ei de a se refugia atât de categoric într-o carte, modul acela de a nu te mai gândi decât la satisfacţia pe care ţi-o dă povestea.

Încă nu aştepta nimeni nimic de la ea, deşi, curând, nu avea să mai fie aşa. Acesta era stilul englezesc. Lucian nu era sigur că Nish înţelegea cât de încorsetat se simţea el de planurile familiei, de copleşitoarele lor presupuneri în legătură cu cine să se căsătorească şi cu felul în care să-şi câştige existenţa. Ceea ce era o ironie, având în vedere situaţiile similare în care se aflau.

Vorbiseră mult despre familiile lor în timpul convalescenţei lui Lucian. Tatăl lui Nish voia ca el să se întoarcă în India, să se căsătorească cu o fată potrivită şi să practice medicina occidentală.

Nish, însă, nu-şi dorea acest lucru. De fapt, avea sentimente contradictorii faţă de serviciul medical indian, având încredinţarea că era un instrument al Imperiului Britanic: „Vreau să spun”, zisese el într-o seară, demult, pe când îi schimba pansamentele lui Lucian, „ce naiba fac oamenii de genul meu? Luptă într-un război european, cauzat de geopolitica europeană?”

Nish îşi dorea să devină scriitor la fel de amarnic precum îşi dorea Lucian să fie pictor. Aşa că aveau o legătură de profundă înţelegere reciprocă. Cel puţin aşa presupusese Nish mereu.

După ce părăsiră magazinul, cei doi rămaseră la discuţii pe marginea trotuarului, aşteptând să se mai liniştească

traficul şi să traverseze. Mirosea a arşiță uscată şi a canal. Pe lângă ei, trecu un câine ca o umbră, lătrând din cine ştie ce motive. În fața drogheriei, o bătrână îşi târşâia încet, cadențat, picioarele.

Se apropie de ei o motocicletă, condusă de un bărbat care părea mecanic, judecând după uleiul de pe mâini şi de pe chip.

Pe măsură ce vehiculul se apropia, îşi făcu apariția din senin un membru al Cămăşilor Negre, care păşi în fața lui, forțându-l fie să oprească, fie să dea peste el.

Lucian şi Nish profitară de situație şi traversară drumul. Nish înclină capul drept mulțumire, încercând să fie mereu politicos. Însă italianul nu făcu decât să se holbeze la el. Apoi îi spuse ceva tovarăşului său şi râseră amândoi batjocoritor.

Unul dintre bărbați, un tip voinic, cu părul lins dat pe spate, întrebă:

— *Cosa stai fissando*? „La ce te holbezi?”

Lucian dădu să se repeadă la el, dar Nish îl trase de-o parte:

— Nu, Lucian.

— Dar ne-a insultat.

— Nu merită. Crede-mă.

Se auzi alt glas, strigând:

— *Ehi! Negretto!* „Hei! Tuciuriule!”

O luară amândoi repede pe stradă, trădând mai degrabă eficiența decât panica, sau, cel puțin, aşa nădăjduiau. Ori de câte ori aruncau priviri înapoi îi vedeau pe bărbați urmărindu-i, rânjind răutăcios.

— *Venite qui, bei ragazzi.* „Veniți aici, drăgălaşilor!”

Lucian se uită la Nish.

— Nu se lasă, nu-i aşa?

Nish clătină din cap. Grăbiră pasul, împingându-se şi cerându-şi scuze trecătorilor, după care o luară la fugă când trotuarul se mai eliberă.

Un cărucior cu *gelato*[30] care apăru de pe o stradă lăturalnică le veni în ajutor cu secunde bune, blocându-le calea urmăritorilor. Strecurându-se pe lângă el, se ascunseră pe o alee şi se lipiră cu spatele de zid. După câteva secunde, Cămăşile Negre trecură agitat, vorbind tare şi râzând, uitându-şi, se pare, prada.

Gâfâind, Nish se ghemui încet. Îşi şterse faţa cu o batistă.

— Uneori, mă întreb când au să înceteze toate acestea.

Şi Lucian era epuizat. Îşi lăsă mâinile să se odihnească pe genunchi. Apoi, auzi un glas profund, în italiană.

— *Signori?* Vă pot ajuta cu ceva?

Din umbră, se îndreptă spre ei un bărbat brunet, de vreo douăzeci şi ceva de ani.

— E-n regulă, zise Lucian. Îl apucă protector, pe Nish, de braţ. Nu avem nevoie de ajutor.

Omul ridică mâinile.

— Nu vă faceţi probleme. Nu vă vor face rău la lumina zilei. Poate doar să vă umilească.

Lucian se uită la el suspicios.

— Şi cine sunt ei?

— Mă numesc Gianluca. Le făcu semn să-l urmeze. Vă rog. Pe aici. Dacă vreţi să fiţi în siguranţă.

Îl urmară fără şovăială, în linişte, pe lângă balcoane cu rufe puse la uscat şi cu ferestre din care se strecurau sunete linştitoare de bebeluşi plângând şi de cupluri certându-se. După vreo cinci minute, ieşiră din acest labirint de străduţe dosnice, înguste, necunoscute, direct pe faleza mişunând de turişti bine îmbrăcaţi.

---

30 „Îngheţată”, în lb. italiană, în original (n. red.).

Lucian se simți transpirat şi şleampăt, de parcă toată lumea se uita la ei.

— Hotelul e într-acolo, zise Gianluca, arătând cu degetul.

Lucian zise:

— De unde ştii unde stăm?

Râse.

— Toată lumea ştie unde stau englezii.

— Eu nu sunt englez, zise Nish.

— Atunci doar te comporți ca ei.

Nish păru ofensat. Observând acest lucru, Gianluca se grăbi să clarifice lucrurile:

— Prietenii mei te-au întâlnit în dimineața aceasta, la hotel. Nu mai e nimeni în Portofino care să se potrivească descrierii.

Desigur. Bărbații aceia cu căruciorul. Compasiunea şi curiozitatea lui Nish fură mai puternice decât resentimentele.

— Ce face băiatul?

Gianluca se strâmbă de parc-ar fi zis: *Nu e bine.*

— L-a examinat cineva?

— Doctorii de-aici... nu sunt pentru oameni ca noi.

Lucian nu se putu abține şi întrebă:

— Şi cine sunt oamenii ca voi?

— Cei care luptă.

Gianluca scoase un pliant din buzunarul pantalonilor, pe care i-l înmână lui Nish. Pe o față era motivul craniului cu oase încrucişate, dar cu capul lui Mussolini. Lucian luă foița subțire de hârtie de la prietenul lui, se uită la ea, apoi i-o dădu înapoi.

— Am văzut amândoi ce se întâmplă când se iau bărbații la bătaie, zise Nish. Câtă oroare!

Gianluca nu păru impresionat de vorbele lui.

— Şi-atunci, ce-ai să faci? Când vor veni la tine.

— În Anglia nu există *fascişti,* zise Lucian hotărât.

— Ba da, prietene. Doar că nu şi-au arătat colţii încă.

Gianluca se uită insistent la ei. Avea ochii limpezi – de un albastru dur, metalic –, dar în adâncul lor scăpăra ceva scânteietor.

Când se întoarseră la hotel, Nish urcă imediat la el în apartament. Se spălă în baia comună de la etajul al doilea – care, în sfârşit, nu era ocupată –, apoi trase un pui de somn.

Când se trezi, se ocupă de jurnalul lui. Se simţea mai furios şi mai angajat politic decât ultima oară când pusese mâna pe stilou. Mai puţin dispus să-i cruţe pe italieni sau pe turiştii englezi.

Au trecut nişte ani de la marşul asupra Romei. Iar vizitatorii englezi din Italia, în siguranţă în hotelurile lor luxoase, se autoconving că fascismul nu are nimic de-a face cu ei. Numai că se înşală amarnic. Fascismul a penetrat toate aspectele vieţii în Italia. Violenţa *squadrismo*[31] continuă să se răspândească în toate provinciile, împotriva celor pe care Cămăşile Negre ale lui Mussolini îi consideră subversivi, din cauza ideilor lor socialiste. Sau din cauză că pielea lor se întâmplă să fie de altă culoare.

Dacă mă întrebaţi de unde ştiu, am să vă răspund: mi s-a întâmplat chiar mie.

Nu-şi putea lua gândul de la Gianluca. De la salutul lui cu pumnul strâns pe care li-l adresase înainte s-o ia la fugă. De la ochii, de la nasul lui acvilin. De la braţele acelea vânjoase. Se întrebă cum o fi arătat gol.

Opreşte-te, opreşte-te! Ce gând ridicol! Inutil.

---

[31] De la *squadra* – „echipă, grupare”. Aşa-numitele *squadre d’azione* („grupările înarmate de acţiune”) au funcţionat în Italia, în afara autorităţii statale, în perioada fascistă, sub comanda unor lideri locali (n. red.).

Pliantul acela îl ademenea de pe birou. Îl ridică, savurând pericolul seducător al mesajului şi senzaţia hârtiei ieftine între degetele sale – hârtie care fusese atinsă de Gianluca.

Scrisul era în italiană. Nish şi-ar fi dorit să înţeleagă bine. Putea să caute cuvintele necunoscute în dicţionarul lui italian-englez, care nu era rău.

Totuşi, era mai bine să aibă o traducere idiomatică, de la cineva care îşi petrecuse mai mult timp în Italia.

Închise jurnalul şi îşi puse jacheta pe umeri. Dar Lucian nu era în camera lui aşa cum spusese. Ecoul vocii sale sonore îl călăuzi pe Nish la parter, în bibliotecă.

Se opri la uşă şi ascultă. Constance îi citea lui Lucian atent, şovăitor. Îi preda o lecţie oarecare.

— Atunci frumoasa Elena a ales un prinţ, al cărui nume era Men... Men...

— Menelaus, o corectă Lucian cu blândeţe.

— Fratele lui Aga... memnon, care domnea în... uuuf!

— Micene. Continuă. Te descurci minunat.

Nish bătu uşor la uşă.

— Îmi pare rău că vă întrerup.

— Nu-i nimic, zise Lucian ridicând privirea. Citim Homer.

— Versiunea pentru copii, adăugă Constance, care părea uşor sfioasă.

Lucian continuă să se uite în ochii lui.

— Voiai ceva?

— Nu e nicio grabă.

Dar Lucian văzu pliantul din mâna lui.

— Parcă l-am mai văzut.

Nish îndrăzni să mai avanseze cu un pas în bibliotecă.

— Mă gândeam că poate ştii ce scrie aici, să-mi spui şi mie.

Lucian pocni din degete.

— Atunci, dă-o-ncoa'!

Miji ochii la textul scris mărunt şi citi cu glas tare:

— „Pentru iubitorii de dreptate şi de libertate! Tăgăduim orice solidaritate cu fascismul şi cu crimele sale...” Citi în continuare, traducându-şi în gând, ca să sintetizeze: Mâine seară e o întrunire. Într-un atelier. Undeva, pe drumul spre Rapallo. Întoarse foaia, uitându-se la caricatura lui Mussolini. Cam pueril, nu-i aşa?

Nish întinse mâna şi i-o smulse. Lucian se încruntă.

— Să nu-mi spui că te duci.

— Îți bați joc de mine? Doar pentru că am vrut să mă informez?

— Bineînțeles că nu! Nu fi aşa de sensibil!

— Ai impresia că Mussolini e doar o glumă?

— Cred că toți politicienii sunt vrednici de dispreț. Indiferent de apartenență.

Un răspuns tipic lui Lucian. Sigur pe el, dar vag. Neimplicat. Se priviră aspru. Încăperea păru că se înclină, mobila – că se contractă şi se retrage în colțuri, iar Nish se simți nelalocul lui, şi, în plus, singur. Asta însemna că trebuia să cedeze primul.

— Îmi pare rău. Am crezut că n-ar strica să ştiu ceva mai multe despre ce se întâmplă pe-aici, asta-i tot. Nu merită să facem atâta caz.

Lucian clătină din cap.

— Nu, nu! Eu sunt cel care ar trebui să-şi ceară scuze. Pentru că sunt un ignorant.

Se ridică şi îl îmbrățişă pe Nish, după care îl bătu uşor pe spate.

Constance se foi pe scaun. Nish uitase cu totul de ce se afla ea acolo.

— Iartă-mă, îi spuse el. Ți-am stricat lecția.

— Absolut deloc, zise ea. Aproape că terminasem.

Începu să-şi strângă lucrurile. Părea că nu se jenează, ceea ce fu o uşurare.

— Te rog, nu pleca din cauza mea, zise Nish.

— Trebuie. Alice va avea nevoie de mine, s-o preiau pe Lottie. După care am de pregătit cina.

— Nu trebuie să ne iei în seamă, zise Lucian. Facem şi noi din ţânţar armăsar.

— Nu mi se pare c-ar fi chiar un fleac. Constance făcu o pauză. Fratele meu, Arthur... Zice că în fiecare dintre noi pândeşte un fascist.

— Se pare că e un om înţelept, zise Nish.

— Nu tocmai. A emigrat în Canada. El, care nu suportă frigul!

Izbucniră cu toţii în râs. Lucian întrebă:

— Ai o familie mare?

— Nu mai e mare. N-o mai am decât pe mama acasă. Şi pe micuţul Tommy.

Glasul îi tremură când rosti acest nume.

— Cred că mamei i-a fost tare greu, zise Nish, să te lase să pleci.

Îi răspunse cu o francheţe care îl surprinse pe Nish.

— Dar dumneavoastră, domnule Sengupta?

— Eu?

— Da, dumneavoastră.

— Nu mi-am mai văzut familia de aproape zece ani.

— De zece ani! rosti ea, uimită.

— Tatăl lui l-a făcut pachet şi l-a trimis de-acasă la doisprezece ani, îi explică Lucian. Să fie educat ca un englez.

— Şi cât durează asta?

Nish râse.

— Am să-ţi spun după ce descopăr eu însumi.

— Unde-ai fost? o apostrofă Alice. Am sunat după tine de o mie de ori!

— Îmi pare rău. Am fost cu domnu' Lucian. Lecţia a durat mai mult.

— Sunt sigură!

Alice şi Francesco ieşeau din bucătărie când dădură nas în nas cu Constance – ea căra un lavoar pliant, el un lighean în care era o carafă cu apă fierbinte.

— Ia asta, zise Alice, dându-i lavoarul. Şi du-te cu Francesco în apartamentul familiei Turner. Doamna se plânge că e cineva în baia comună, iar ea nu poate intra. Acum, zău aşa, oftă ea, nu se poate ca fiecare apartament să aibă baia lui. Nu suntem la Savoy.

Uşa se deschise aproape imediat şi apăru Claudine într-un furou de mătase atât de mulat pe trup, încât se confunda cu pielea.

— Minunat, zise ea, văzând ce-i aduceau servitorii. Puneţi-le acolo! Lavoarul, lângă măsuţa de toaletă, vă rog.

Luându-şi ochii de la Claudine, Francesco duse carafa grea clătinându-se spre scrin. Constance nici n-apucă să aranjeze ligheanul în lavoar, că acesta o zbughi din încăpere.

— Cineva se grăbeşte, observă Claudine.

Se cocoţase pe un taburet de catifea din faţa măsuţei ei de toaletă, cu un burete în mâna stângă.

— Vrei să m-ajuţi?

Îi înmână buretele şi îi arătă lui Constance s-o spele pe gât şi pe spate.

— M-am frecat peste tot. M-am cam înfierbântat pe plajă.

Claudine îşi lăsă capul în jos, stând liniştită, în vreme ce Constance o spăla pe gât cu mişcări molcome, blânde, fără să se poată abţine să se uite în oglindă, la reflexia siluetei femeii mai în vârstă, acoperită doar de furou. Claudine îşi dădu capul într-o parte şi ridică brusc privirea. Constance roşi şi coborî ochii.

— Fii liniştită. Nu e nimic rău să te uiţi.

Constance surâse ruşinată, reluându-şi treaba.

— N-am vrut să fiu nepoliticoasă.

— N-ai mai văzut o piele ca a mea, nu-i aşa?

Constance clătină din cap.

— Îmi imaginez că Elena din Troia trebuie să fi arătat ca dumneavoastră.

— Şi cine e această Elena din Troia?

— O femeie din cartea mea. Au pornit un război pentru ea. Grecii şi troienii.

Claudine izbucni în râs.

— Atunci am să mă străduiesc cât pot să nu provoc şi eu unul. Războaiele fac rău afacerilor!

Trăgând uşor furoul, Constance împinse buretele între omoplaţii lui Claudine, peste şira spinării. Începu să devină mai relaxată, să se simtă mai bine în compania aceea plăcută.

— Pot să vă întreb ceva, doamnă Turner?

— Sigur. Dar, întâi de toate, nu sunt „doamnă" şi, la naiba, nu sunt o „Turner"!

— Dar credeam...

— Sigur că da! continuă ea cu un surâs. Sunt Claudine Pascal. Cel puţin aşa eram la Paris.

— Dar acum?

— Presupun că tot Claudine sunt. De cele mai multe ori.

Da, e limpede ca noaptea, îşi zise Constance. Stoarse buretele şi începu s-o tamponeze pe Claudine cu un prosop uscat.

— Viaţa dumneavoastră pare atât de dramatică!

— Aşa e, fu Claudine de acord. Deşi dramatismul e supraevaluat. Nu crezi?

În vreme ce spunea asta, chipul îi fu umbrit de o expresie tristă, reflexivă, iar Constance se hotărî să nu meargă mai departe.

Când terminară, Claudine scotoci prin dulap după ceva ce să pună pe ea, iar Constance luă carafa şi ligheanul.

— Am să-l trimit pe Francesco mai târziu, domnişoară Pascal, zâmbi ea, iar Claudine îi surâse şi ea. Ca să ia lavoarul.

— O clipă.

Claudine căută printr-o poşetă de pe pat şi scoase un pumn de monede pe care i le întinse lui Constance. Aceasta clătină din cap.

— Chiar nu e nevoie.

— Ia-i, copilă!

— N-aş putea.

Claudine trebuie să fi observat cum îi sticleau ochii când se uita la rujurile de pe măsuța de toaletă. Zâmbind, îi zise:

— Ai prefera unul?

Se întinse şi luă un tub auriu, cu un model cu frunze. La capăt, erau inițialele „P&T", într-o cunună.

— Inițialele înseamnă Park & Tilford, îi explică Claudine. E o firmă americană.

Constance luă tubul, emoționată.

— Nu cred că ştiu ce să fac cu el.

— E foarte uşor. Hai să-ți arăt.

Îşi ţuguie buzele şi o îndemnă şi pe Constance să facă la fel, apoi îi spuse să stea liniştită, în timp ce ea îi aplică un strat generos de ruj roz-cafeniu pe buze. Îi mai puse şi pe pomeți un pic.

— Acum ochii, zise ea. Ştii ce se spune în legătură cu ochii, nu-i aşa?

— Nu. Ce?

— Că sunt oglinda sufletului.

Constance surâse, încercând să nu se mişte, pe când Claudine folosea mai multe nuanțe de fard de ochi.

— Credeți că aşa şi e?

— Nu, zise Claudine, fără să se oprească. Ochii pot să fie înşelători. Eu ştiu că ai suflet bun din felul în care vorbeşti. Din felul în care te comporți.

O luă pe Constance de umeri, aplecând-o uşor, şi se uitară amândouă în oglindă. Constance nu recunoscu persoana care se uita la ea din oglindă, dar Claudine păru mulțumită de rezultat.

— Nu contează că se bat pentru mine. Ai tot ce-ți trebuie să începi propriul război!

Constance simți cum roşeşte. Se uită în altă parte.

— Nu mă observă nimeni.

— Asta pentru că te ascunzi! N-ai de ce să te ruşinezi să arăți ceea ce ai. Sau ceea ce-ți doreşti.

O făcu blând să se aşeze pe scaun şi începu să-i ia agrafele din păr. Era auriu-închis, blonziu pe unde o văzuse soarele.

— Sunteți sigură?

Lui Constance îi plăcea răsfățul acesta, dar se temea să nu scape lucrurile din mână.

— Doamnei Mays-Smith n-o să-i placă asta.

Claudine se uită neîncrezătoare la ea şi râse, strângând-o uşor de umeri.

— Dar, draga mea, zise ea, nu pe doamna Mays-Smith intenționăm noi s-o facem să te placă.

— Ce faceți?

Bella băgă capul pe uşa bibliotecii şi-i văzu pe Lucian şi pe Nish scotocind printr-un teanc de plăci de gramofon.

— Aveți grijă cum umblați cu ele. Sunt fragile, ştiți foarte bine.

— Ne retrăim tinerețea irosită, zise Lucian.

— Pe-asta! făcu Nish, scoțând discul din învelitoarea ei de hârtie. Pune-o pe asta!

Lucian se uită la etichetă.

— O, Doamne, te rog...

Bella mimă încruntarea.

— Ai grijă la limbaj, Lucian!

Plecă zâmbind, lăsându-i cu ale lor. Se lăsa seara. Era momentul să se aprindă lămpile. În vreme ce se îndrepta spre salon, se auzi un hârâit, apoi începu muzica, inconfundabilele acorduri din „For He Is An Englishman”, din *HMS Pinafore*[32].

Bella fredona în timp ce-şi vedea de treburi. La fel ca majoritatea rivalilor săi, Hotelul Portofino era conectat la electricitate. Dar Bella – şi, presupunea ea, majoritatea oaspeților mai în vârstă – preferau atmosfera creată de lămpile cu gaz, ce răspândeau o lumină difuză, autumnală.

Potrivea fitilul unei lămpi mai năbădăioase, când văzu cu coada ochiului ceva ce-o făcu să tresară.

Era Lady Latchmere, stând pe fotoliul verde de lângă fereastră. Părea dezorientată, de parcă tocmai se trezise dintr-un somn nelinişti t, plin de visuri.

— Îmi pare rău, domnia voastră, zise Bella. Nu v-am văzut.

— Tocmai mă pregăteam să mă îmbrac pentru cină, zise Lady Latchmere. Glasul ei era plat, fără emoție.

Muzica se auzea în continuare.

— Nu mă pot abține să zâmbesc când aud acest cântec, zise Bella.

— Chiar aşa.

— Italienii ne-au dat opera, iar noi am transformat-o în asta. Ce națiune ciudată mai suntem şi noi! Măcar îl avem pe Elgar, presupun.

Se pregătea să-şi reia treaba cu lămpile, când Lady Latchmere zise:

---

32 *H.M.S. Pinafore, sau Fata care s-a îndrăgostit de-un marinar* este o operetă în două acte pe muzica lui Arthur Sullivan, cu un libret de W.S. Gilbert. A avut premiera la Londra, în mai 1878, iar spectacolul a avut inițial 571 de reprezentații, al doilea record de durată de la acea vreme (n. tr.).

— Am văzut spectacolul.

Bella se întoarse:

— Daaa?

— *HMS Pinafore,* la Savoy. Înainte de război. Cu Ernest.

Îşi scoase un medalion din rochie şi îl deschise, făcându-i semn Bellei să se apropie, ca să vadă fotografia dinăuntru. Bella îşi trase un scaun şi se aşeză alături de ea, abia observând că muzica se oprise. Luă medalionul care-i fusese oferit. Fotografia înfăţişa un tânăr arătos, în uniformă militară.

— A fost fiul meu cel mare, zise Lady Latchmere. A călcat pe o mină terestră. Într-un loc numit Mont Sorrel. Mâine se vor împlini nouă ani. Tăcu o clipă. Nu trecuseră decât cinci minute de când ajunsese acolo.

Bella îi dădu înapoi medalionul. Apoi se surprinse scoţându-l pe cel pe care îl purta şi ea la gât. Nu-l mai arătase nimănui până acum, darămite cuiva ca Lady Latchmere. Dar Bella simţea imperios că trebuia s-o facă. De fapt, sentimentul că trebuia să se destăinuiască era atât de puternic, încât se confunda cu necesitatea.

Fotografia dinăuntru era a unui băiat în costum de marinar.

— Acesta e fiul meu cel mic, Laurence, zise Bella. Ar fi împlinit paisprezece ani luna viitoare.

Lady Latchmere o luă şi se uită atent la ea.

— Gripa spaniolă mi l-a luat, adăugă Bella. E unul dintre motivele pentru care am venit aici.

— Ca s-o luaţi de la capăt?

— Într-un loc fără amintiri.

Ceasul ticăia liniştitor. Curând avea să bată de jumătate.

Lady Latchmere închise medalionul la loc şi îl puse în mâinile Bellei, pe care i le cuprinse cu ale sale, după care zise:

— Ce bine-ar fi să am curajul tău, draga mea!

În momentul acela, Bella avu brusc sentimentul că femeia cealaltă nu era cu mult mai în vârstă decât ea; că nu erau, poate, mai mult de cinci ani între ele, poate chiar mai puțini.

Diferența era că Lady Latchmere încremenise în timp. Mai rău, chiar, trecutul se adunase înăuntrul ei ca într-o cutie mare, continuând să existe pentru ea în aşa fel încât în fiecare zi, de dimineața până seara, era nevoită să-l retrăiască, fără să treacă vreodată de el.

Bella nu-şi putea imagina un chin mai mare.

Cina din seara aceea a constat în altă mâncare ligurianã clasică: pui înăbuşit în vin alb, cu rozmarin, semințe de pin şi roşii, servit cu sote de spanac.

— Ăsta chiar a fost gustos, îi spuse Betty lui Constance, în timp ce aşeza o grămadă de farfurii murdare lângă chiuvetă. Şi nici n-a fost greu de făcut.

Constance ar fi vrut să spună că rețeta nu păruse complicată numai pentru că Paola ajutase din nou la gătit. Dar se abținu, muşcându-şi limba.

Spre uşoara nemulțumire a lui Constance, nici Betty, nici altcineva nu păru să fi observat transformarea subtilă, dar semnificativă, pe care o adusese Claudine asupra chipului său.

Betty îi înmânã lui Constance o tavă plină de boluri de sticlă, cu un amestec cremos, maroniu.

— Asta ce e?

— Tiramisu. E varianta italiană a prăjiturii cu cherry, dar cu amaretto în loc de cherry. Serveşte-le tu, ca o fată bună ce eşti!

Constance îşi îndreptă umerii, inspiră adânc şi porni cu paşi mari în sala de mese.

Poate că era ceva în atitudinea sa, dar, de data aceasta exista o diferență palpabilă – simți un şoc ca de electricitate statică, atunci când atingi o clanță metalică.

Când trecu pe lângă Billy – care se întorcea în bucătărie –, acesta fluieră încetişor, apreciativ, iar ea avu o tresărire interioară, deşi nu el era ţinta ei, dac-ar fi să vorbim cinstit. Puse tava pe bufet şi se întoarse spre Bella, care era ocupată cu desertul, pentru instrucţiuni.

Bellei nu i se păru nimic diferit. Dar nici n-avea cum. Era în lumea ei, uneori. O adevărată doamnă visătoare.

Tiramisul era gata să fie servit. În timp ce Constance se apropie de masa lui Claudine, femeia îi făcu cu ochiul. Domnul Turner îşi ridică scurt privirea, dar pe chip îi apăru o expresie nedumerită, de parcă ar fi recunoscut-o şi nu prea – lucru de înţeles, de vreme ce nu prea avusese de-a face cu el.

Roberto a fost cel care şi-a dat primul seama. Adevăratul observator al femeilor.

Stătea cu tatăl său şi cu Cecil, plictisit de conversaţia pe care cei doi o purtau în engleză, de neînţeles pentru el. Se îndreptă în scaun pe măsură ce se apropia de ei, zâmbind lasciv când o zări. Ea dădu din cap şi îi zâmbi la rându-i, apoi se duse repede la masa lui Nish. Nu-şi dorea să-l încurajeze pe Roberto. Cu toate că avea ochi frumoşi.

Nish stătea singur, urmărindu-l pe Lucian, care stătea cu Julia şi cu Rose.

— Aţi fost iar lăsat singur? îl întrebă ea.

— Aşa se pare. Se uită atent cum îi punea bolul pe masă. E ceva diferit la tine.

Ea surâse, dar se întoarse fără să spună un cuvânt.

Următoarea oprire şi cea mai importantă era la masa lui Lucian. El stătea aproape de Rose, uitându-se la nişte cărţi poştale, reproduceri de artă pe care le cumpărase în excursia ei la Genova. Îi ajunseră la urechi frânturi din conversaţia lor – mai degrabă comentarii de-ale lui Lucian.

— E uşor să treci peste şcoala genoveză, dar Strozzi e fascinant...

Rose dădea din cap, fermecată. Sau să fi fost plictisită? Greu de spus.

Numai Julia ridică privirea când puse deserturile pe masă. Constance şovăi câteva secunde, sperând ca Lucian să o observe şi să vadă că era schimbată în bine.

Dar n-o făcu. Continuă să vorbească, de parcă s-ar fi temut să se oprească. Însă mama lui Rose se tot holba la ea cu o răutate plictisită, înfricoşătoare tocmai prin firescul ei. Privirea ei spunea: *Oh, pentru numele lui Dumnezeu!*

Acasă, acest gen de atitudine ar fi trezit în ea un binevenit instinct de autoapărare. Dar aici se simțea ridicolă şi expusă.

Nu-şi dorea decât să scape, înainte ca lacrimile care-i umpluseră ochii să devină vizibile. Îşi strecură tava sub braţ, apoi ieşi iute din încăpere. De îndată ce ajunse afară, îşi şterse brutal rujul de pe buze.

A doua zi, Cecil se trezi devreme, conştient că avea mai multe de făcut decât în mod obişnuit. După un mic-dejun constând în ouă şi mai multe ceşti cu cafea tare, amară, care ajunsese să-i placă foarte mult, a scris câteva scrisori – inclusiv una adresată cazinoului, mulțumindu-le pentru nota lor de plată, asigurându-i că o va plăti curând.

Lucrul cel mai imporant era să evite să se înnămolească în dramoletele domestice obositoare care aveau de-a face cu Bella sau cu servitorii.

Când termină, Cecil porni într-una dintre peregrinările sale. Se plimbă până la Albergo Delfino, un hotel rival, la care ajunse pe o potecă abruptă, îngustă, de-a lungul căreia stăteau localnicele bătrâne, din loc în loc, croşetând dantelă sau făcând perne. Desigur, nu le luă în seamă.

Delfino era o casă veche, nu cu mult diferită de Hotel Portofino, cu o terasă ce dădea spre cheu. Era populară printre germani şi, chiar dacă erai din fire sceptic față de aceştia, nu puteai nega farmecul tinerelor pe care le vedeai

acolo, dintre care unele, se zicea, făceau plajă goale – *O tempora, o mores!*[33] – şi nu puteai nega nici măreţia priveliştii de la ferestrele sale, care se întindea până departe, pe coastă, de-a lungul mării albastre, ajungând la Chiavari şi Sestri Levante.

Se gândea să meargă la Faro di Portofino, dar până la urmă, hotărî să n-o facă. Nu înţelesese niciodată atracţia faţă de far, care răsărise în anii când venise cu Bella pentru prima oară la Portofino şi care îl izbise ca o pată în peisaj. Cu toate că, pentru vapoare, era util.

Nu-i ceruse nimeni direct să dea o mână de ajutor la organizarea ceaiului dansant, însă având în vedere că fusese ideea lui, presupunea că avea să-i fie apreciată contribuţia.

Totuşi, când ajunse înapoi, ceea ce fusese mai greu se terminase. Dar nu aşa i se întâmplase mereu? Francesco tunsese şi greblase gazonul, iar acum ridica, împreună cu Billy, un cort mare, alb, înfigând cu zgomot înfundat ţăruşi în pământ, cu ajutorul unui ciocan.

Cecil se duse în pivniţă şi scotoci după ceva cu care să-i servească pe cei pentru care ceaiul putea să nu fie suficient. Era mândru de colecţia sa de vinuri, care conţinea mai multe sticle de Petrus din 1915 şi un Chateau Margaux din 1900.

Danioni şi prietenii lui îşi doreau, mai mult ca sigur, ceva italienesc, ceea ce lui Cecil îi convenea de minune. Găsise două lăzi de poşircă Piemontese – ieftină, dar acceptabilă – şi-i ceruse lui Billy să le ducă sus, la bucătărie.

Hotelul forfotea de viaţă. Era un lucru ciudat, dar, pe măsură ce pregătirile pentru petrecere îşi urmau cursul, Cecil devenea din ce în ce mai neliniştit. Mulţimile îl făceau să se simtă nelalocul lui. În plus, mai era grija pentru

---

[33] „O, timpuri, o, moravuri!” în lb. latină, în original (n. red.).

tablou, care se presupunea că avea să sosească în ziua aceea. O să piardă livrarea? Oare *va fi* livrat? N-aveai cum să fii sigur într-un loc precum Italia.

În vreme ce Paola mătura terasele, pe mesele acoperite de umbrele apărură farfurii cu sendvişuri şi carafe cu limonadă. Oamenii se schimbau în haine elegante, iar Cecil îşi dădu seama că ar fi fost bine s-o facă şi el, aşa că se duse la etaj şi îşi puse costumul lui preferat, crem, de in, cu o cămaşă şi un guler nou. Îşi aranjă mustaţa cu forfecuţa, apoi şi-o căni cu nitrat de argint, pe care şi-l aplica din două în două zile, cu ajutorul unei periuţe de dinţi.

Vântul slab dinspre mare era mângâietor. Cecil se uită în jos, de la fereastră, la pajiştea luminată de soare, la valurile de trandafiri şi de crini africani. În asemenea momente, simţea cum se umflă în pene, mândru de realizările Bellei şi frustrat că nu-i aprecia eforturile cum se cuvine.

Îşi propuse să încerce s-o facă de atunci încolo; să fie un soţ mai bun. Nu c-ar fi fost rău. Era conştient de cât de haini puteau fi bărbaţii – toată lumea ştia. O taină, o realitate ruşinoasă străbătea generaţiile. El nu era *atât* de rău, dacă chiar trebuia să o recunoască faţă de el însuşi.

Vremea se menţinu minunată. O auzi pe Bella remarcând că nici dacă ar fi dat comandă, n-ar fi putut avea o zi mai frumoasă pentru un ceai dansant.

Pe la trei începură să-şi facă apariţia oaspeţii.

Tocmai se pieptăna, când auzi uşa de la apartamentul doamnelor Drummond-Ward deschizându-se. Glasul lui Rose ţâşni, lăsând în urmă o undă de spaimă. Nu avea pălărie. Pe care s-o poarte? Apoi Julia, cu o octavă mai jos.

— Cea pe care ai purtat-o duminică.

Nu, nu putea s-o poarte pe aceea, era boţită.

Măi să fie!

Cecil aşteptă ce aşteptă la etaj, stăpânindu-şi nervii, apoi coborî şi dădu peste Contele Albani – care prefera să-şi facă

de lucru – prezentându-i pe Alice şi pe Lucian unui grup de demnitari locali, conduşi de... Danioni.

Betty şi Constance îşi făceau mereu apariţia, precum cucii din ceasornice, cărând ceainice şi platouri pline cu prăjituri şi cu fursecuri. Erau şi produse de patiserie italieneşti incluse în meniu, la insistenţa contelui. Însă Cecil nu le prea băgă în seamă.

Îşi turnă un pahar de vin de Piedmontese. Îl dădu pe gât. Era apos şi acidulat şi îl făcu să tuşească.

Grupurile se fragmentau şi se formau din nou. Bella era la capătul celălalt al pajiştii, frumoasă, într-o *robe de style*[34] Jeanne Lanvin pastel, pe care o cumpărase cu un an în urmă, la insistenţele lui. Stătea în centrul unui cerc format din Danioni, adjunctul acestuia şi dintr-un bărbat din conducerea societăţii de electricitate. Directorul lor de la Backhanders, probabil.

Afurisiţii de broscari! Mereu puşi pe cuceriri.

Nish stătea de vorbă cu Alice. Rose stătea alături de mama ei, la o masă, şi se întreţinea cu Lucian. După cât se pare, nu mai văzuse sendvişuri atât de drăgălaşe. O auzi pe Julia retezându-i-o:

— Sunt doar de decor. Nu sunt de mâncat.

Cecil surâse. Însă se simţea frustrat. Nu-i plăcea petrecerea, cu toate că se dăduse peste cap s-o iniţieze. Stătea departe de toată lumea; cu paharul gol strâns în mână, ca un stâlp. Îşi verifică ceasul de buzunar. Trei şi jumătate. Ar trebui să fi sosit deja. Hai odată!

Peste cinci minute, clinchetul conversaţiei politicoase fu acoperit de zgomotul unui motor, care venea din curtea din faţă.

---

[34] Obiect de îmbrăcăminte din anii 1920, o rochie largă în partea de jos, alternativă a foarte popularelor rochii cu talia căzută din acea perioadă (n. tr.).

— Scuzați-mă, vă rog, zise el, nimănui anume, după care dispăru repede.

Ajunse în curtea din față chiar când doi italieni zdraveni ieşeau dintr-un camion deschis în spate.

— A, făcu el, brusc înviorat. *Buongiorno, amici miei!*[35]

Fără niciun ceremonial, aceştia înlăturară prelata de pe un colet mare, plat. Cecil îşi simți pieptul năpădit de emoție.

Bărbații duseră coletul înăuntru, iar Cecil îi urmă şi le ceru să-l sprijine de perete, în bibliotecă.

Tocmai îi conducea pe cei doi la uşă, când îl văzu pe Jack coborând scările. Nici că se putea mai bine.

— Aha, zise Cecil. La țanc!

— Am văzut camionul pe fereastră, zise Jack, frecându-şi mâinile nerăbdător. A ajuns nevătămat?

— Aşa se pare.

— Te superi dacă arunc o privire?

— Mă gândeam să mai amân marea dezvăluire, dacă nu te superi, zise Cecil, stăpânindu-şi entuziasmul. Făcu un gest spre grădină. Petrecearea şi tot tămbălăul ăsta. O să mi se simtă lipsa.

— Te rog.

— Sunt sigur că merită aşteptarea.

În clipa aceea, Plum îşi făcu apariția țopăind pe scări. Se vedea că uitase de petrecere, pentru că nu era îmbrăcat adecvat.

Poate că, totuşi, li se va alătura şi-aşa. La urma urmei, purta costumul celebrității sale.

— Scuze, băieți! Mă cam grăbesc!

Jack se dădu la o parte, ca să-i permită să treacă. Când dispăru, Jack zise:

— Crezi că ne-a auzit?

---

[35] „Bună ziua, prieteni!”, în lb. italiană, în original (n. red.).

— Cine, Plum? Nu! Şi chiar dacă a făcut-o, numai la artă nu se gândeşte el! Mai degrabă, la cum să câştige un meci de tenis.

— Probabil, zise Jack, fără convingere, însă.

Cecil închise uşa bibliotecii, apoi se îndreptă afară, unde îl întâlni pe Danioni stând de vorbă cu unul dintre bărbaţii care livraseră coletul, prin geamul camionului. *La naiba,* îşi zise el. *Ce mai urmăreşte acum ticălosul ăsta?*

Când sosi Cecil, Danioni ridică privirea.

— Aud c-ai avut o livrare.

— Aşa e.

— Din Anglia?

Cecil se crispă.

— Nu sunt sigur c-ar fi treaba dumitale.

Danioni zâmbi.

— Tot ce se întâmplă e treaba Consiliului Comunal, *signor* Ainsworth. Poliţia. Licenţele. Taxele... Făcu o pauză. Asupra importurilor, de exemplu.

— Apreciez acest lucru, zise Cecil. Chiar şi-aşa, te asigur că, în cazul acesta, nu te priveşte.

Se scotoci prin buzunarul sacoului după tabachera lui de argint, întinzându-i-o italianului şi încercând să nu ia în seamă transpiraţia care i se prelingea acestuia de la subraţ.

— Ce-ai zice de-o ţigară?

Betty scotea o tavă cu *Fat rascal* din cuptor, în timp ce Constance intră cu două tăvi de sendvişuri goale. Bucătăreasa îşi ridică ochii spre ea.

— S-au terminat sendvişurile?

— Până la unul.

— Cam repede.

— Le-au înfulecat, pur şi simplu!

— A trebuit să cerşesc fiecare castravete pe o rază de trei mile, pentru astea!

Constance puse tăvile goale în chiuvetă.

— Contele Albani le-a mâncat pe cele mai multe. M-am oprit cu număratul la şapte.

— Îmi plac bărbaţii cu poftă de mâncare. Ai de ce să-i apuci!

— Betty!

Izbucniră amândouă în râs. Betty zise:

— E greu să mi-l imaginez cu trestia aia de fată.

Constance nu înţelese.

— Aşadar, n-ai băgat de seamă, nu?

— Ce anume?

— Că-i face ochi dulci doamnei Mays-Smith.

— Păi, Alice are pe jumătate vârsta lui!

— Vaaai, dar ar putea fi şi mai rău. Sunt sigură c-o să-i readucă zâmbetul pe chipul acela acru.

Lui Constance îi plăcea când o auzea pe Betty vorbind aşa. Punea în cuvinte toate gândurile sale, deşi ea nu îndrăznea să le dea glas.

— Chiar voiam să te întreb ceva. Ce s-a întâmplat cu tatăl lui Lottie?

— Ce li s-a întâmplat şi celorlalţi.

Veselia de dinainte fu înlocuită de ceva mai sumbru şi mai reflexiv. Cele două femei tăcură.

Apoi, Betty îşi reveni.

— Hai, făcu ea. Să le punem pe platouri. Nimic mai trist ca un *Fat rascal* rece!

Petrecerea se încheiase. Oaspeţii mişunau de colo-colo în grupuri mici, admirând solemnitatea plină de graţie a grădinilor şi priveliştea mării sclipitoare.

Toropită de fierbinţeală, în rochia ei uşoară, dar de ocazie, Bella se pregătea să intre în casă, când îl văzu pe Danioni cu mâna streaşină la fereastra bibliotecii, încercând să se uite în încăpere. Îi strigă:

— Vrei să dai lovitura, domnule Danioni?

El se depărtă de fereastră.

— *Non capisco*[36], zise el.

— Cauți să mai şterpeleşti ceva?

Îmbujorându-se iar de furie, îi arătă inelarul gol, cu o urmă albă pe piele, acolo unde se aflase cândva inelul de safir.

— Vă rog. Danioni mimă dezamăgirea. Trebuie să rămânem prieteni.

— Prietenii nu se şantajează.

— Iar spuneți cuvântul acela! Ridică mâinile, chipurile ofensat. Mi-ai dat un cadou pentru soția mea. Iar eu v-am oferit facilități pentru hotel. Aşa merge treaba între prieteni.

— Dai şi primeşti, zise ea rece.

— Da. Dai şi primeşti. Arătă spre hotel. Dar să nu uităm niciunul dintre noi: unii au mai mult de dat decât alții.

Danioni îşi duse mâna la pălărie şi plecă pe alee.

Uitându-se în urma lui, Bellei îi trecu prin minte că Danioni avea dreptate. Unii *chiar* aveau mai mult de dat decât alții.

În acelaşi timp, îşi zise, avea să facă tot ce putea să scape de el.

Misterul forfotei din bibliotecă îi cam dădu peste cap distracția lui Plum. Nu se putuse abține să se întrebe întruna despre ce-o fi fost vorba. Aşa că ştia că se comportase ciudat. Agitat chiar, după cum spunea Lizzie.

O lăsase în apartamentul lor. Băuse prea mult, în ciuda faptului că era un ceai dansant, iar acum se plângea de dureri de cap. Îl rugase pe Plum să ceară cuiva o aspirină. Desigur, zisese el. Avea să-i ceară Bellei; absolut, aşa va face.

Dar, mai întâi, se duse în bibliotecă şi închise uşa după el, fără să scoată un sunet.

---

[36] „Nu înțeleg”, în lb. italiană, în original (n. red.).

Se punea ceva la cale. N-ar fi ajuns unde era astăzi dacă ar fi trecut peste detalii.

Traversă încăperea şi încercă să tragă sertarele biroului. Văzuse dinainte că era al lui Cecil; de asemenea, că nu avea propria lui cameră de lucru, ceea ce spunea multe despre echilibrul de putere dintre el şi soția lui.

Aproape toate sertarele erau încuiate. Dar cel de jos nu. Acolo găsi o scrisoare, de la cazinoul din San Remo. Zâmbi. Putea să ghicească ce scria în ea.

Cu mâinile tremurând – alt necaz care căzuse pe capul lui – scoase foaia din plic. Era o notă de plată. Ochii i se opriră drept la suma din josul paginii: *Totale dovuto*[37]*: 20.530 lire.*

Măi să fie! Nebunaticul de Cecil! Dă cu nasul peste tot.

Glasurile de pe hol îl făcură să înțepenească. Când se estompară, se uită încă o dată prin bibliotecă.

Ce-i scăpa?

Apoi îl văzu – sprijinit de perete, înfăşurat în pânză şi parțial ascuns după un fotoliu. Destul de mic, de fapt. Totuşi, inima începu să-i bată cu putere. Se apropie ca să dea pânza la o parte, dar, în clipa aceea, auzi vocea tunătoare a lui Jack şi se deschise uşa.

La naiba!

Abia avu timp să se ascundă sub birou, cu inima bubuind, după care cei doi bărbați intrară în bibliotecă.

Jack şi Cecil.

— Îmi pare rău, zise Cecil.

Din ceea ce putu Plum să vadă, căra un şevalet.

— Mă refer la petrecere. Ce treabă scârboasă! Nevasta mea mi-a ordonat să fac cum a vrut ea.

Cecil se duse şi luă tabloul. Plum se făcu mai mic sub birou, sperând din tot sufletul să nu fie descoperit. Soțul

---

[37] „Totalul datorat”, în lb. italiană, în original (n. red.).

Bellei dădu pânza la o parte şi-o lăsă să cadă, apoi aşeză ceva pe şevaletul pe care îl desfăcuse şi îl sprijinise pe cele trei picioare. Cel puțin, asta bănuia Plum că făcea Cecil. Ceea ce vedea el era doar o pereche de pantofi Oxford, maro, cam scâlciați.

— Primele impresii? zise o voce, a lui Cecil.

Urmă o pauză, câtă vreme Jack examină tabloul.

— E mai mic decât mi-am închipuit, zise el, în final.

Altă pauză.

— Asta e o problemă?

Glasul lui Cecil devenise mai tăios.

Interesul lui Plum crescu. Se dovedea că asista la o conversație cât se poate de interesantă.

— Arta nu se vinde la metru.

Plum se foi sub birou. Simți cum i se pune un cârcel în piciorul stâng. Auzi pasul cuiva dându-se îndărăt.

— Hmmm, făcu Jack.

— Deci?

Cecil părea nerăbdător.

— Nu sunt eu expertul.

— Dar ce-ți spune instinctul?

— E, cu siguranță, stilul lui.

Cecil bătu din palme încântat, ca un copil la un spectacol de magie.

— Dar ştii care-i treaba? îl avertiză Jack. El avea un atelier cu sute de astfel de chestii. Pe unele le-a pictat el însuşi. La altele a contribuit puțin. Altele au fost făcute sub supravegherea lui. Pare, mai degrabă, „şcoala lui Rubens” decât un Rubens adevărat.

— Dar ar putea să treacă drept unul?

— Ar putea.

— Şi cât costă autentificarea?

— Câteva sute de dolari, cred.

— Nu, vreau să spun... cât ar costa să *i se asigure* autentificarea?

Conversația deveni şi mai încordată.

— Ooo... Jack făcu o pauză. Patruzeci la sută, dacă valorează peste o sută de mii. Unu la sută la fiecare două mii.

— Hai să pornim de la douăzeci şi cinci, bine?

— Treizeci.

— S-a făcut.

— Se subînțelege, zise Cecil, voi avea nevoie de o copie a scrisorii de autentificare. Şi de un avans. Asta înainte să ți-l dau.

— Bineînțeles.

Se făcu linişte. Bătuseră palma? Plum îndrăzni să tragă cu ochiul şi văzu că aşa era. Apoi, cei doi bărbați ieşiră din încăpere, lăsând pictura acolo, pe şevalet, la dispoziția oricui şi-ar fi pus în cap s-o fure.

Când fu sigur că plecaseră, Plum se eliberă din locul unde se ascunsese. Îşi întinse mâinile şi picioarele şi începu să se plimbe de colo-colo, exersând firescul, în cazul în care cineva avea să dea buzna în bibliotecă.

Dar nu se putu abține să se holbeze la pictură. O femeie mare, blondă, uitându-se în oglindă.

Plum nu ştia nimic despre artă. Însă îi părea de neînțeles că tabloul acesta putea valora atât de mult. Mai mult decât valora el, un sportiv la apogeul carierei sale.

Îşi trecu mâinile peste haine, ca să se scuture de praf.

Cecil avea să se întoarcă repede, ca să ia tabloul de pe şevalet.

Era momentul ca Plum să-şi facă una dintre ieşirile lui grabnice.

Claudine nu fusese invitată la mica cină de la vilă. Dar Jack se trezise brusc cu o invitație surpriză, după ce Rose, fata familiei Drummond-Ward, s-a plâns de o migrenă.

Prea mult soare, probabil. Şi prea puțină apă. Oricum, Nish îi dăduse nişte prafuri, iar acum zăcea în apartamentul ei, cu o compresă rece pe frunte.

Cecil devenise noul cel mai bun prieten al lui Jack. Ceea ce n-o surprindea deloc pe Claudine.

Semănau ca două picături de apă. Oportunişti. Cecil îi ceruse să vină în locul lui Rose, dar subliniase că era singurul invitat...

— Ce păcat, se pare că zisese el, pentru că ştiu sigur că Lady Caroline ar fi încântată s-o cunoască pe... doamna Turner.

Claudine nu-şi dorea în mod special această vizită. Însă gândul că Jack avea să se ducă acolo fără ea o nelinişstea.

Exista un cuvânt pentru ceea ce credea ea – de fapt, ştia – că se petrecea aici. Rasism. Şi sâcâiala aceasta zilnică o obosea. Albii habar n-aveau ce înseamnă.

La Paris nu prea se simțea lucrul acesta, pentru că erau mulți oameni de culoare acolo – pictori, dansatori, muzicieni. Şi scriitori – ca bunul ei prieten Langston. Creatori. La Grand Duc, unde se distrase cu Ada „Bricktop" Smith şi cu Florence Jones, se simțise ca acasă. Aici... Treburile stăteau altfel.

— Nu te superi, nu? o întrebase Jack, înnodându-şi cravata în fața oglinzii.

— Îți repet, a zis ea, plictisită. Nu mă supăr.

— Ainsworth zice că Harborne ăsta are o grămadă uriaşă, la Londra. Opere de artă, se pare.

— Asta da pleaşcă!

Nu intenționase să fie sarcastică. Însă Jack simți asta din tonul ei, aşa că se apropiase de ea ca să o îmbuneze în felul lui special – mai degrabă să se consoleze pe el însuşi! Ea întorsese capul când a vrut s-o sărute.

— Hai, iubito, i-a zis el. Nu fi supărată. Ştii foarte bine c-aş prefera să stau aici, cu tine.

— Abia te văd. Eşti plecat tot timpul.

Forța resentimentelor ei o surprinse.

— Ştii că trebuie să am grijă de afacerile mele.

— Nu, Jack! Tu trebuie să ai grijă de *mine*! Marşă şi mai mult. Nu vrei să fii văzut cu mine, când ieşi. Nu-i aşa?

El se întorsese exasperat:

— Ți-am mai spus! N-a fost decât un loc!

Privirea ei sceptică spunea că nu era convinsă. Mai încercase o dată:

— Uite care-i treaba. Te-am adus aici, cu mine, nu-i aşa?

— Desigur, dragă! Se sprijinise într-un cot. Dar încep să mă întreb de ce.

La un moment dat, Rose deschise ochii şi îşi dădu seama că durerea sâcâitoare dindărătul lor încetase. Mai mult, fusese înlocuită de o iluminare minunată, ca aceea pe care şi-o amintea din copilărie, când era uşoară şi liberă – un fel de vioiciune pură.

Undeva se auzea muzică. Venea de la parter. Un zăngănit uşor, de zâne care cântă în fundul grădinii.

Se ridică, precum un viţel, şi porni încetişor spre uşă. Când o deschise, muzica se amplifică şi fu secondată de sunete noi – de râsete şi conversație. Veneau dinspre salon.

Recunoscu muzica. Mamă, ce-i mai plăcea cântecul acesta! Era „Sweet Georgia Brown”, interpretat de Django Reinhardt.

Coborî treptele, ținându-se strâns de balustradă. În salon se aflau mai multe persoane. Dar era total diferit de ceea ce se întâmpla de obicei. Altă atmosferă. Prin uşa deschisă, văzu că fusese rulat covorul, ca să se elibereze locul pentru dans. Era şi Lizzie, soția jucătorului de tenis. Apoi, Claudine şi Roberto şi încă vreo câțiva. Sorbeau din pahare cu prosecco şi dansau.

Ce, Doamne fereşte, se întâmpla? Rămase în fața uşii, uitându-se şi ascultând.

— Doamne, cât mi-aş dori să dansez ca tine, zicea Lizzie.

— Nu-ţi dai seama că e vorba de meserie?

Era glasul lui Claudine.

— Dansezi ca să-ţi câştigi existenţa? o întrebă Lizzie neîncrezătoare.

— Da, printre altele. Claudine făcu o piruetă exagerată. Numele meu e scris cu lumini. Mimă că trasează ceva prin aer. Claudine... Pascal!

— Ce nume fabulos! Pare franţuzesc!

— Păi doar n-am să-l folosesc pe cel de Louella-Mae Dobbs. Mai ales la Paris.

Claudine izbucni în râs.

Roberto o întoarse spre el, ca să danseze împreună. Lizzie arătă spre Lucian, în sensul că urma să danseze cu ea. Era şi el acolo! Lucian!

— Unde e soţul tău? o întrebă el.

— S-a dus la culcare. E îngrozitor de plicticos când are turnee.

În sfârşit, Lucian observă că Rose stătea în cadrul uşii. Se îndreptă iute spre ea, aproape mărşăluind.

— Rose! Mama ta a zis că ai o migrenă...

— Mă simt mult mai bine acum.

— Eşti sigură?

— Absolut.

Claudine îi strigă:

— Atunci, vino şi tu cu noi. Nimeni de-aici n-o să te refuze.

Lucian ridică mâna. După o clipă de ezitare, Rose se hotărî să renunţe la precauţii. Se distra toată lumea, aşa că de ce să n-o facă şi ea?

Ce mult îi plăcea seara! S-a distrat aşa cum nu-şi putuse imagina vreodată. În lumea lor preţioasă, răsfăţată, nu se comporta nimeni aşa, niciodată.

Cântecele pe care nu le mai auzise până atunci avură un efect neaşteptat asupra ei. O eliberau de sine însăşi, apoi o aduceau înapoi, energizată.

Rezultatul era o nelinişte minunată. Sau să fi fost prosecco-ul?

— Asta ce e? o întrebă ea pe Claudine.

— „Pine Top's Boogie Woogie." Îl dansam la Paris. Era sălbatic!

— E minunat! strigă ea.

— Ştiu! zise Claudine.

Roberto turnă restul de prosecco în paharul lui Claudine şi-i făcu semn lui Lucian c-ar fi fost cazul să mai aducă, ceea ce el şi făcu, înmânându-i un pahar mare lui Rose. Roberto dansa cu foc, făcând figuri şi dându-se în spectacol, în vreme ce Claudine şi Lizzie se uitau, dându-şi coate şi chicotind. Lizzie îşi goli paharul şi îl ridică teatral deasupra capului.

Rose dădu lacom vinul pe gât. Lucian o tot întreba dacă se simte bine, iar ea dădea din cap râzând, distrându-se, din ce în ce mai binedispusă.

Era mult mai bine decât o cină uşoară stupidă, la vila aceea plictisitoare.

La un moment dat, îşi făcu apariţia şi Nish şi li se alătură, ţopăind de colo-colo, învârtindu-se, dându-se peste cap.

Toţi cei pe care-i plăcea Rose erau acolo. Toţi oamenii drăguţi, buni. Cineva schimbă muzica şi puse un charleston.

— Pe ăsta-l ştiu şi eu! strigă Rose şi toată lumea aplaudă. Îl ştiu!

Muzica se auzi mai tare şi deveni mai rapidă. Simţi privirea lui Lucian asupra ei. Felul în care o trase aproape, felul în care o ţinea, de parcă era făcută din lut, iar el o modela în ceva mai bun, mai serios, o transforma într-o persoană care trecuse prin multe.

Voia să fie sărutată de el. Nu ştia să-şi fi mai dorit vreodată ceva atât de mult.

Mai târziu, se gândi cât de diferit ar fi decurs lucrurile dacă automobilul Bugatti al domnului Turner n-ar fi tras în faţa hotelului la momentul potrivit. Dacă mama ei n-ar fi stat alături de el, iar Bella în spate.

Dacă Julia n-ar fi auzit muzica şi râsetele şi, după ce schimbase priviri alarmate cu Bella, nu s-ar fi grăbit să investigheze ce se întâmpla. Dacă ea, Rose, n-ar fi fost ultima care dansa, îmbujorată, în extaz, îmbătată pur şi simplu de viaţă.

Până când muzica se opri.

— Ce s-a întâmplat?

Îşi aruncă privirea spre Lucian, care ridicase acul de pe placa de gramofon. Se uita lung la ceva din spatele ei, la o apariţie înfricoşătoare.

Se întoarse cu pieptul palpitând, cu hainele ei fine leoarcă de sudoare. În cadrul uşii stătea mama ei, cu Bella în spate.

— Ce anume, mă rog, întrebă Julia cu glas de gheaţă, îţi închipui că faci aici?

Nish îl găsi pe Lucian în grădină, roşu ca focul. Ameţit, cam beat.

— Îngrozitor momentul, zise el.

Ridicară amândoi privirile spre ferestrele luminate ale salonului, unde Bella, Alice şi Constance făceau curăţenie. Lucian întrebă:

— Ai văzut-o pe Rose?

— O, da! Nish începu să râdă.

— Cred că-i trage maică-sa o săpunealăzdravănă acum.

Lucian tresări.

— Dar mama *mea*? A zis ceva?

— Ea strânge după noi, împreună cu Constance şi cu sora ta. M-am oferit să le ajutăm şi noi, dar a sugerat c-ar fi mai bine să mergem la culcare.

— A sugerat?

— Bine, a spus-o de-a dreptul, râse Nish.

— Nu pot să dorm, zise Lucian. Sunt prea... plin de energie.

— Şi eu la fel.

Nish scoase pamfletul din buzunar – cel pe care i-l dăduse Gianluca.

— Aşadar, ce părere ai?

— Despre întrunire? Cred că e prea mult de mers.

— Nu trebuie să mergem pe jos. Doar avem bicicletă.

Arătă spre drăcia aceea cu ghidon, pe care Billy i-o procurase lui Plum. Stătea sprijinită de zidul din spatele lor, având încă agățat de coşul din spate, prins cu două benzi elastice, un prosop cu monograma hotelului.

— Dă-i drumul, atunci, zise Lucian. Dacă e musai...

O luară împleticit pe drumul întortocheat, neluminat, spre Rapallo, cu Lucian cocoțat pe ghidon, râzând, în timp ce cântau în cor imnul socialist „Steagul Roşu” într-o italiană stricată.

După vreo cincisprezece minute, opriră trepidând, într-o curte, în fața singurei clădiri uşor de identificat ca fiind un atelier – o construcție de stuc, ca un grajd, mare cât o biserică. Glasurile care se auzeau dinăuntru confirmau că ajunseseră unde trebuia.

Ciocăniră la uşă şi le dădu drumul înăuntru un tip mai în vârstă care stătea de pază. Rămaseră în picioare, în spate. Pe o platformă mai ridicată stătea Gianluca, ce fascina publicul. Vorbea cu pasiune, în italiană, lovind cu dosul mâinii în palma celeilalte.

Îşi ridicase privirea, încordat pentru un moment, când se deschisese uşa, dar se relaxă vizibil, ba chiar schiță un zâmbet când văzu cine intra.

Apoi, se întâmplă. Lucrul de care se temeau toți din încăpere, dar care ştiau, în inima lor, că era inevitabil.

Oamenii îşi asumaseră riscul atunci când se hotărâseră să participe.

Primul semn fu huruitul macabru al motoarelor, al cărui volum sporea treptat, până când deveni bubuitor. În momentul acela, era prea târziu să evadezi. Jaluzelele de prelată pâlpâiau deja, galbene de la faruri. Se auzea zgomot de portiere trântite. Cel care stătea de pază strigă:

— Carabinierii!

Se iscă iadul pe pământ, în vreme ce micşorară iute luminile, iar cei prezenți se împrăştiară – unii părăsind clădirea, alții ascunzându-se pe sub mobile sau repezindu-se pe ieşirile de incendiu şi apoi pe acoperiş. La uşa din spate, unde stătea şi paznicul, se formă o coadă haotică.

Lucian îngheță, neştiind ce să facă. Fu gata-gata să-i urmeze pe ceilalți, când Gianluca îl apucă de braț şi îi împinse pe el şi pe Nish într-o încăpere alăturată.

— *Andiamo, andiamo!...*[38]

Cineva dădu la o parte o prelată veche şi nişte resturi de lemne şi apăru o trapă ascunsă. Pe deasupra fuseseră puse nişte bucăți de gresie care se confundau cu cele de pe podea.

Gianluca trase de un mâner care se deschise cu uşurință, iscând un miros rece, de pământ, şi un nor de praf. În jos se vedea o scară din sfoară.

— Repede! zise el. Intrați aici! Acum!

[38] „Să mergem, să mergem...", în lb. italiană, în original (n. red.).

8

Nish bâjbâia de-a lungul străzii, încercând să țină pasul cu Lucian şi cu Gianluca. Îi zvâcnea capul şi era epuizat după lungul drum de la atelier.

Alergară cu intermitențe, cu opririle de rigoare, ca să se asigure că nu erau urmăriți. Lucrul cel mai important era să iasă de pe drumul principal.

Nish era îngrijorat din cauza bicicletei, pe care n-avusese încotro şi-o lăsase acolo. Însă Lucian nu făcu decât să ridice din umeri.

— Nu mi-aş face nicio grijă, zise el. O s-o recupereze cineva.

Se strecurară pe un povârniş abrupt, stâncos şi traversară un pârâu, apoi ajunseră la o pădurice de stejari. De acolo, călăuziți doar de lumina lunii, îşi croiră drum trecând de pe o terasă pe alta, printre şiruri de măslini, până ajunseră la o căsuță albă, singuratică, într-un pâlc de piersici.

Locatarii ei, un cuplu în vârstă, erau, evident, prieteni de-ai lui Gianluca – prieteni şi aliați. Deşi era aproape ora două dimineața, nu dormeau. Probabil că nici nu apucaseră să se ducă la culcare. Gianluca îi vorbi bărbatului, care era mărunțel, cu un smoc de păr alb şi un năsuc cârn. Nish identifică un cuvânt, *cantina* – la care omul surâse şi dădu din cap, de parcă ştia locul unde se ghemuiseră înspăimântați, mai bine de două ore, până când bărbatul care stătea de pază ciocănise uşor în trapă, ca să le semnaleze că plecaseră carabinierii.

— Zice să aşteptăm, îi anunță Gianluca, întorcându-se spre ceilalți. Soția lui va controla drumul spre oraş. Să vadă dacă e sigur pentru noi.

Apăru o bătrână şi le făcu semn să intre într-un *salotto*[39] cu acoperiş jos. Era impecabil, cu pereți de un crem rozaliu, de care atârnau farfurii şi coşuri de răchită, cu o vază cu flori colorate pe bufet. Pe polița de deasupra şemineului se afla o cromolitografie înrămată a unui bărbat cu barbă, pe care Nish îl recunoscu imediat ca fiind revoluționarul anarhist rus Mihail Bakunin.

Femeia semăna cu o pasăre, cu părul ciudat, ca pana corbului. Păşea rar, cu un uşor şchiopătat. După ce plecă din căsuță, bărbatul scoase nişte păhărele pe care le umplu neglijent cu *grappa*[40]. Le împărți fiecăruia, şi-l ridică pe al lui şi toastă:

— *Alla nostra*[41].

Nish, Gianluca şi Lucian îi ținură isonul, după care îi urmară exemplul, dându-le pe gât dintr-o înghițitură. Lucian se întoarse spre Nish.

— Eşti în regulă?

— Da, sunt în regulă.

— Te dor picioarele?

— N-am nimic, crede-mă!

— Şi capul?

— Mă doare numai un pic. *Grappa* o să mă linişteasc㠖.

Era ciudat ca Lucian să fie îngrijorat de sănătatea lui Nish şi nu invers. La început, acesta se comportase bine. La urma urmei, era tânăr şi în putere. Dar după vreo oră, pantofii lui nepotriviți pentru o asemenea călătorie îi făcuseră băşici, iar mersul devenise un chin.

---

[39] „Sufragerie”, în lb. italiană, în original (n. red.).

[40] Băutură alcoolică tare (n. red.).

[41] „Pentru sănătatea noastră”, în lb. italiană, în original (n. red.).

Fusese şi continua să fie îngrijorat, din cauză că îi dezamăgise pe ceilalți – fiind veriga slabă, vulnerabilitatea ce-i punea pe toți în pericol. Ceea ce era, cu siguranță, enervant, având în vedere tot ceea ce păţiseră de la raid încoace. Îngrijorarea îl neliniştea, ceea ce îi provoca dureri de cap, la fel cum i se întâmplase în Franța, unde trebuise să ia, uneori, decizii dificile. Să amputeze sau nu; să panseze sau să lase să moară.

Bătrâna se întoarse şi îi murmură câteva cuvinte soțului ei.

— Zice că e liber, îi informă Gianluca.

Porniră la drum, confuzi, dar sporovăind.

Însă nu era chiar aşa de liber. Nici n-apucară să ajungă la marginea oraşului Portofino, acolo unde Via del Fondaco dă în Piazza della Liberta, că auziră un fluierat îndărătul lor.

Strada, care fusese nefiresc de liniştită, se trezi brusc la viață. Se aprinseră lămpile şi jaluzelele fură date în lături, ca şi cum locuitorii de acolo voiau să afle sursa zgomotului. Undeva, în față, începu să latre un câine.

Cei trei bărbați fură cuprinşi de groază. Se opriră, făcându-şi fiecare aceeaşi socoteală, cântărind în minte posibilitățile.

— Să ne ascundem? întrebă Lucian. Sau să fugim?

— Ne ascundem, zise Nish. Nu sunt în stare să alerg.

— Nici eu, zise Lucian. Dar trebuie.

— Eu zic să fugim, spuse Gianluca.

Aşa că o luară la fugă – de-a lungul străzilor atât de înguste încât dacă întindeai brațele dădeai de ziduri – ca nişte umbre săltând în lumina slabă emanată de felinarele stradale.

Acum, Nish începu să transpire şi simțea năpădindu-l un val de greață. Pietrele erau un chin şi, din cauza migrenei, era dezorientat, străduindu-se să-şi dea seama încotro se îndreptau, în semiîntuneric. Îi era imposibil să țină pasul,

nici măcar cu Lucian, care nu mai fusese în stare să alerge de la război încoace.

Primul care a observat că Nish se clătina a fost Gianluca. Mai târziu, se întrebă cu inima strânsă de vinovăție dacă nu cumva italianul rămăsese intenționat în urmă, din dorința de a-i fi alături. Îl auzi pe Gianluca strigându-l pe Lucian, care fugea în fața lor, la o anumită distanță.

— Nu te opri! Mergi înainte!

Probabil că Lucian păru încurcat când se uită înapoi, pentru că Gianluca a continuat să vorbească.

— Dacă pun mâna pe tine, te expulzează.

Gianluca îl aşteptă pe Nish să ajungă la el.

— Hai!

— Nu pot.

Îşi simțea inima bătând, gata să-i iasă din piept.

— Trebuie!

Fluierul izbucni din nou. Polițiştii se apropiau. Gianluca îl înşfăcă pe Nish şi îl forță să înainteze, târându-l printr-un labirint întunecat de străzi, până când ajunseră, cumva, în port.

La vederea mării nesfârşite, lui Nish îi mai veni inima la loc. Ca totdeauna, era o cale de scăpare, o posibilitate. Dar casele pastelate care se întrezăreau de-o parte şi de alta nu mai aveau farmecul de la lumina zilei. Păreau, mai degrabă, amenințătoare, de parcă erau soldați de strajă. La chei, siluetele iahturilor ancorate pâlpâiau ca nişte fantome albe, în lumina lunii.

Unde era Lucian? Nish simți nevoia imperioasă să-l găsească.

— Lucian, rosti el.

— Lucian e în siguranță. Giancarlo îl strânse pe Nish de braț. Revino-ți! Ajută-mă să găsim un ascunziş.

Pe plajă era un şir de bărci de-ale pescarilor, cu susu-n jos, pe pietriş.

— Acolo! zise Nish, arătând cu degetul. *Le barche!*

Se târâră sub una dintre ele şi se întinseră pe spate, cu piepturile palpitând. Mirosea a lemn umed, a sare şi a peşte. Gianluca îi puse lui Nish mâna la gură, ca să-i potolească răsuflarea. Pentru o clipă binecuvântată, totul încremeni, întunericul deveni mângâios, singurul sunet fiind zbaterea molcomă a valurilor revărsându-se pe țărm.

Atunci, însă, se auzi iar fluierul, aşa cum se aşteptau, de altfel. Prin crăpătura îngustă dintre nisip şi copastie, zăriră lumina lanternelor măturând plaja. Erau trei bărbați cu totul. Doi dintre ei se îndreptaseră în capătul celălalt. Dar unul, cel cu lanterna, se apropia de şirul de bărci de pescuit.

Danioni.

Păşea greoi şi sigur pe el, cu lanterna într-o mână şi cu o țigară aprinsă atârnându-i în cealaltă. Se opri să tragă un fum, destul de aproape acum, încât să i se vadă, prin crăpătură, doar partea de jos a trupului. Nish observă satisfăcut ruptura din pantalonii lui Danioni, pe care, se vedea limpede, şi-i prinsese prin rugii de mure.

Atunci, însă, Danioni făcu un pas mai aproape şi ceva se schimbă. Spaima, atâta vreme ținută în frâu, se răspândi brusc, precum ceața, astfel încât părea imposibil ca Danioni să nu vadă cum se revarsă din ascunzişul lor. Mâna lui Gianluca apăsă şi mai tare gura lui Nish.

Danioni stătu acolo vreo jumătate de minut, căutând cu privirea şi ascultând. Apoi se auzi iar fluierul şi un glas strigând:

— *Da questo parte! Hanno trovato qualcosa*. „Pe aici! Am găsit ceva.”

Danioni se răsuci pe călcâie şi porni spre locul de unde se auzea glasul. La un moment dat, se întoarse şi se uită spre barcă. Dar ce-l deranjase nu fusese probabil foarte urgent,

deoarece privirile lui nu întârziară asupra ascunzişului lor mai mult de o secundă.

Nish şi Gianluca zăceau acolo ca nişte efigii pe un mormânt, ascultând cum glasurile şi zgomotul de paşi se estompau, până la linişte. În sfârşit, Gianluca îşi luă mâna de pe gura lui Nish. Poate că a fost o reacţie nervoasă, dar Nish izbucni în râs. Nu zgomotos, dar destul de tare ca să-l îngrijoreze pe Gianluca, pentru că italianul îl linişti iar, ducându-şi degetul la buze:

— Şşşt!

— Dar au plecat, şopti Nish.

— Pentru moment.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la altul. Între ei se petrecu ceva, presant, dar de nerostit. Apoi Gianluca se aplecă, îşi atinse faţa de a lui Nish şi îl sărută pe gură. Moliciunea buzelor lui îl surprinse, iar instinctul îl îndemnă să asculte de ceea ce-i spunea trupul şi să reacţioneze la fel.

Dar n-o făcu. Nu fu în stare.

Întoarse capul, aşa că buzele lui Gianluca îi atinseră obrazul.

— Nu acum, zise el.

După aceea, porniră în linişte spre hotel. Lui Nish i se limpezi mintea. Deşi durerea din picioare îl făcea să tresară, amintirea a ceea ce se întâmplase pe plajă era un analgezic mai puternic chiar decât opiul. Era cât pe ce să vorbească, să explice. Dar Gianluca i-o luă înainte.

— Înţeleg, zise el.

Surâse plin de regrete şi-i întinse mâna lui Nish, să i-o strângă.

— Nu, nu înţelegi, zise Nish.

Făcu un pas spre el şi-i cuprinse faţa în mâini, i-o trase spre el şi îl sărută cu pasiune, vârându-i limba în gură, renunţând la orice inhibiţie. Gianluca reacţionă la fel,

apucându-l pe Nish de fese, apoi ducându-şi mâna dreaptă peste talia lui, în partea din faţă a pantalonilor.

Nish îşi simţi bătăile inimii. Se întâmplă un lucru simplu, dar spectaculos, pe care îl aşteptase toată viaţa. N-o mai făcuse până acum, nu mai vorbise despre asta şi nici nu văzuse ceva asemănător niciunde. Dar o făcea acum, pentru prima oară şi păru lucrul cel mai firesc posibil.

Plum stătea pe pat, în pijamaua lui de mătase, savurând liniştea şi sentimentul de superioritate, abia înfiripat, că era treaz în vreme ce toţi ceilalţi dormeau. Fusese trezit de un zgomot de afară – nişte paşi hotărâţi şi strigăte, sunetul unei urmăriri. Dar se domolise destul de repede, aşa că se bucură că se trezise.

Avea lucruri de făcut. Un plan pe care dorea să-l ducă la îndeplinire. Iar acesta era momentul perfect, unul pe care nu l-ar fi putut pune la cale mai bine nici dacă l-ar fi ticluit meticulos dinainte.

Îi veni în minte o paralelă cu tenisul. În ceea ce priveşte jocul, oamenii tind să subevalueze importanţa şansei în obţinerea succesului.

Cei ce doresc să parieze pe stelele tenisului sunt încurajaţi să ia în considerare variabile mai concrete, cum ar fi: frecvenţa cu care jucătorii pot să obţină un as; frecvenţa cu care parează serviciul adversarului; numărul erorilor neforţate pe care le fac.

Dar, uneori, se întâmplă să nu poţi prezice deloc. Chestiuni care, de cele mai multe ori, n-au nimic de-a face cu tenisul.

În februarie anul trecut, Plum şi Lizzie fuseseră printre puţinii norocoşi care aveau bilete pentru aşa-numitul meci al secolului, la Carlton Club, la Cannes, între redutabilele jucătoare de tenis ale epocii – Suzanne Lenglen şi Helen Wills.

Lenglen era o jucătoare mai în vârstă, mai experimentată şi victoria ei n-a fost o surpriză. Însă Wills a jucat excepţional de bine şi aproape toţi observatorii crezuseră că tânăra californiancă de douăzeci de ani avea s-o spulbere, anul acela, pe regina dramei franţuzeşti, băutoare de coniac, Lenglen, atât la campionatul din Franţa, cât şi la Wimbledon.

Apoi s-a întâmplat dezastrul. Wills s-a îmbolnăvit de apendicită şi s-a retras din ambele turnee. Lenglen a câştigat campionatul din Franţa. Însă la Wimbledon, *ea* a fost cea care s-a retras în runda a treia, pentru că familia ei a rămas fără bani şi pentru că, spuneau ziarele, adusese ofense familiei regale, iar spectatorii s-au întors împotriva ei, ceea ce i-a afectat puterea de concentrare.

Plum îşi râse în barbă. Nu va face niciodată greşeala de a considera că tenisul era totul. La urma urmei, existau căi mult mai uşoare să te îmbogăţeşti.

După ce se asigură că Lizzie dormea, Plum îşi puse halatul şi o luă tiptil spre uşă, în şosete. Se opri pe coridor o clipă, apoi se furişă jos, în foaier.

Pe el îl interesa biroul de la recepţie. În unele hoteluri, cineva stătea acolo toată noaptea. Însă Hotel Portofino era o afacere de familie, cu o doză mare de amatorism din mai multe puncte de vedere decât erau patronii dispuşi să recunoască. Sertarul unde văzuse că Bella ascundea cheia de la biroul ei nici măcar nu era încuiat. Nu-i luă decât câteva secunde să găsească această cheie – de fapt, o mulţime de chei.

Descuie uşa de la birou uşor, în linişte. Folosindu-se de brichetă ca de o lanternă, Plum scotoci prin sertarele pupitrului Bellei şi găsi cutia mică, în care erau bani. Încercă una dintre chei în încuietoarea cutiei şi, spre uimirea lui, se deschise. Era mult prea uşor!

Cutia era plină de bani. Înşfăcă o mână de bancnote, apoi o puse la loc, aşa cum o găsise.

Duse cheia înapoi, la recepţie, şi se pregăti să se întoarcă la etaj, când auzi pe cineva venind pe hol, dinspre bucătărie. Un glas îl strigă:

— Nish?

— Sunt Wingfield, zise Plum, pe un ton pe bună dreptate surprins. Cine e?

Scăpără bricheta şi o ridică.

— Sunt Ainsworth, zise glasul de neconfundat al lui Lucian.

— Ciudat loc să ne întâlnim, observă Plum. Ţi-e sete?

— Un pic. Şi ţie?

— Tot cam aşa. Lăsă flacăra să se stingă. Păi, atunci, noapte bună!

— Noapte bună!

Urcă scările, simţind privirea lui Lucian în spate, - blestemându-se că nu fusese mai atent. Singura lui consolare fu că Lucian arăta groaznic, transpirat şi răvăşit. Şi de ce îl confundase cu Nish? Cum nu se poate mai misterios.

Cu siguranţă, Lucian se întorcea de undeva unde n-ar fi trebuit să fie.

În seara aceea se mai întâmplase ceva, după petrecerea ilicită, dar absolut plicticoasă, în care anumiţi oaspeţi se implicaseră atât de mult. Întrebarea era: ce?

Dimineaţa, Bella se trezi devreme şi ieşi în grădină. Culese mai multe feluri de flori, mai ales trandafiri şi camelii, şi le aranjă cu grijă într-o vază de cristal. Luă un cartonaş alb şi scrise pe el „Pentru Ernest”, pe care îl vârî între flori, după care puse aranjamentul pe masa lui Lady Latchmere.

La opt era destul de cald încât să fie deschise uşile de la terasă. Îi ceru Paolei să măture frunzele şi alte gunoaie, apoi o supraveghe pe Constance, care era de serviciu la micul-

dejun şi le servea cafea Juliei şi lui Rose, dintr-o carafă mare, Bialetti. În vreme ce Constance turna, Julia stătea țeapănă, sfidând pe oricine ar fi aruncat o privire în direcția lor. Rose se uita fix în farfuria din fața ei.

Bella nu se putu abține şi zâmbi.

În partea cealaltă a încăperii, Lizzie se ascundea îndărătul unei perechi de ochelari negri, dezgustată, în vreme ce Plum înfuleca o farfurie de omletă. Ea refuză chifla pe care i-o oferi printr-o mişcare tăcută din cap.

Surprinzător, Lady Latchmere veni singură, fără Melissa. Se aşeză la locul ei la fel de țeapănă ca totdeauna, dar chipul i se înseninâ la vederea florilor şi mai ales când citi bilețelul.

Îşi aruncă privirea prin sală, căutând-o pe Bella. Când o văzu – ceea ce nu fu greu, deoarece Bella o urmărea, abia aşteptând acest moment – ridică mâna aproape imperceptibil, în semn de mulțumire. Bella dădu din cap, apoi îşi îndreptă atenția în altă parte.

Îl urmărea pe Lucian cum îşi ungea o felie de pâine prăjită cu gem. Părea epuizat. În vreme ce Paola îi debarasa masa, el îşi ridică ochii spre ea, încercând să-i atragă atenția, dar ea îl ignoră. Vechea scânteie şi raporturile dintre ei dispăruseră cu totul. Dar oare de ce?

Nish, pe de altă parte, părea, în sfârşit, mulțumit, în ciuda faptului că stătea, ca de obicei, singur la masă. Ce băiat ciudat! Un amestec de putere şi de slăbiciune, de sărăcie şi de independență.

După micul-dejun fu rândul Bellei la recepție. Făcea ordine prin cutia cu chei de la camerele eliberate, când în fața ei apăru Lady Latchmere.

Bella îşi dădu seama, din intuiție, că se schimbase ceva – nu, era mai mult de-atât, o capitulare – la Lady Latchmere. Vechea duritate şi îndârjirea dispăruseră complet.

Chiar în clipa în care Bella o salută dând din cap, se auzi un tropăit sacadat. Sursa se dovedi a fi Julia, care o împingea pe Rose afară din sala de mese, sus, pe scări. Atât Bella, cât şi Lady Latchmere se întoarseră repede să se uite.

După plecarea lor, Bella îşi drese glasul.

— Sper că n-aţi fost deranjată de tămbălăul de azi-noapte.

Femeia mai în vârstă surâse uşor.

— Se pare că au avut o seară mult mai veselă decât noi. Nu-mi pare rău decât că n-am lăsat-o şi pe Melissa acasă.

Probabil că Bella părea şocată, aşa că femeia continuă:

— De dragul lui Ernest, vreau să spun. M-am hotărât să-ţi urmez calea şi să am vederi ceva mai moderne. Să nu mai judec pe toată lumea.

Acum, veni rândul lui Lucian să părăsească încăperea şi să se ducă la etaj. Cele două femei îl urmăriră cum se îndepărta.

— Având în vedere de cum ne-am bătut joc de toate, continuă Lady Latchmere, nu-i putem condamna pe tineri că-şi doresc să ia de la viaţă cât mai mult şi cât mai repede posibil. Cine ştie cât timp se vor mai bucura de toate?

— „Că n-o să se repete clipa, asta-i ce face viaţa atât de dulce."

Lady Latchmere căzu pe gânduri.

— E Shakespeare? întrebă ea.

— Emily Dickinson.

— Bietul meu băiat! N-a apucat să guste şi el din dulceaţa vieţii.

Ridică vaza cu flori pe care Bella abia acum observă că o adusese ea însăşi de la masă. Lucrul acesta nu-l putea face decât cu două mâini, ceea ce însemna că nu mai folosea bastonul.

— Sunt foarte impresionată, draga mea, zise Lady Latchmere. Că te-ai gândit la el.

— O voi face mereu, de-acum înainte, domnia voastră.

— Te rog, draga mea. Femeia mai în vârstă se uita la Bella implorând-o. Prietenii îmi zic Gertrude.

După întâlnirea lui cu Plum – şi după ce se asigură că Nish era bine-mersi în camera lui – Lucian se prăbuşise în pat şi se cufundase într-un somn adânc, fără vise. Dar se trezise nelinştit, fără să-şi poată alunga gândurile de la Paola.

Primul lucru pe care îl făcuse seara trecută, după ce se întorsese la hotel, fusese să se ducă la ea în cameră. Voise să-i povestească, fără să implice pe nimeni, despre întrunire şi despre raid.

Îşi dorea, în schimb, înţelegere şi compasiune: la fel cum făcuse şi el cu ea, la începutul relaţiei lor, când stăteau de vorbă, şovăitor, dar intens, despre soţul ei mort. La fel cum făcea ea în nopţile în care tuna, iar el se zvârcolea, tresărea şi ţipa.

Ştiuse că era înăuntru, pentru că era aprinsă lumina. Bătuse la uşă şi o strigase de mai multe ori, dar, drept răspuns, ea stinsese lumina. Iar acum, la micul-dejun îl ignorase din nou, evitându-i privirea, mutându-se iute la alte mese, când înainte ar fi zăbovit la a lui, surâzând, muşcând pe furiş din felia lui de pâine prăjită.

Ce se petrecea, oare?

Trecea pe lângă uşa băii comune de la etajul întâi, când se deschise şi ieşi Rose de acolo.

Prima reacţie, stupidă, a lui Lucian a fost să se încrunte.

— Credeam că ai baia ta.

— O foloseşte mama acum, îi explică Rose. Şi, brusc, mi s-a făcut greaţă...

Arăta foarte palidă. Vru să spună mai multe, când uşa de la apartamentul său, aflată ceva mai încolo, pe coridor, se deschise şi se auzi un glas:

— Rose?

Lucian o împinse înapoi, în baie, şi încuie uşa. Rose făcu ochii mari, şocată de un asemenea gest. Nu mai fusese în viaţa ei, singură, într-o baie cu un bărbat!

Lucian îşi duse degetul la buze. Paşii se apropiară, ţopăind scurt pe duşumeaua de lemn. Apoi, clanţa începu să se mişte.

— Rose? Eşti acolo?

— Ocupat, făcu Lucian, încercând să-şi prefacă vocea.

— Scuze, zise Julia.

Însă Lucian îi auzi, în continuare, răsuflarea de partea cealaltă a uşii.

Julia stătea în faţa uşii de la baie când Bella veni sus, pe scări. Era impresionant, îşi zise ea, felul în care Julia reuşea totdeauna să-şi păstreze cumpătul – la modul rece, desigur. Totul se datora ţinutei, decretă ea, amintindu-şi cu neplăcere propria-i experienţă, când li se predase lucrul acesta în şcoală.

Prima reacţie a Bellei, văzând-o acolo, fu să se îngrijoreze că baia din apartament se defectase sau că era nesatisfăcătoare, din cine ştie ce motive. Dar, nu, Julia o asigură că era totul în regulă acolo, având grijă să nu cumva să-i facă vreun compliment din greşeală.

— Ai văzut-o pe Rose? întrebă ea.

— Nu de la micul-dejun zise Bella. Deşi chiar voiam să stăm un pic de vorbă despre ea.

— Să stăm de vorbă? Julia deveni precaută.

— Da. Ce-ar fi să... Bella făcu un gest spre apartament.

— Dacă chiar trebuie...

Julia intră prima. Se apropie de fereastră, uitându-se lung spre mare, ca să evite contactul vizual.

— Aş vrea să-mi cer scuze, zise ea.

— Pentru ce?

— Pentru spectacolul jalnic cu care am fost întâmpinaţi la întoarcerea de la cină, seara trecută.

Bella ridică din umeri.

— N-a fost decât o mică defulare.

— Mai degrabă o beție.

— M-am bucurat s-o văd pe Rose distrându-se, zise Bella. Începusem să mă îngrijorez că nu se simte bine deloc aici.

Julia se întoarse spre Bella.

— Pentru asta voiai să mă vezi?

— Mă gândeam că e momentul să stăm de vorbă. Ca de la femeie la femeie, dacă vrei. Despre Rose şi Lucian.

— Am discutat cu Cecil despre aranjamente.

— Da, despre aranjamentele financiare. Mai sunt şi alte aspecte de luat în considerare.

Pe buzele Juliei apăru un surâs rece, condescendent.

— Chestiuni de suflet, vrei să spui?

— Desigur. De ce nu?

— Ce sentimentală eşti!

— E ceva sentimental dacă vrei să-ți vezi copiii fericiți, la casa lor?

— Nu. Dar este, dacă pui fericirea înaintea statutului şi a siguranței.

Bella nu zise nimic. Deschise uşile şi ieşi pe balcon. O urmă şi Julia.

— Te-am jignit? întrebă ea.

Bella zise, fără să întoarcă privirea:

— Absolut deloc.

— Mă tem că da.

— Mă întrebam dacă eşti de părere că Rose e pregătită. Asta-i tot.

— E mai mare cu un an decât eram eu când m-am măritat.

— Chiar şi-aşa, zise Bella. Pare foarte tânără.

Julia reflectă.

— Ar avea de câştigat ceva dacă ar mai aştepta?

— Poate un pic de perspectivă. Să vadă dacă se potrivesc.

— Suntem potriviți vreunii dintre noi? De exemplu, tu şi cu mine, Bella... N-ar trebui să ne prefacem că dragostea stă înaintea banilor, când vine vorba de căsătorie.

Această remarcă avusese intenția să o rănească pe Bella şi chiar aşa se întâmplă.

De unde i s-o fi tras impulsul de a minimaliza şi de a domina, atât de puternic în femeia aceasta? Ce-o fi îndurat în copilăria ei?

Julia era ca o stâncă în care se acumulaseră disprețul, pizmele şi dezamăgirile.

Fără să zică nimic, Bella intră din nou în cameră, apoi părăsi apartamentul. Îşi dăduse toată silința, dar Julia o exaspera.

Rose stătea pe capacul de lemn al toaletei, îmbujorată şi agitată. Lucian se cocoțase pe marginea căzii.

— Ți-e bine? o întrebă Lucian. Eşti cam trasă la față.

Clătină din cap.

— Nu mă simt bine deloc.

— Sper că nu ți-e atât de rău încât să nu vii în excursie cu barca, nu-i aşa?

Ea se încruntă.

— Ce excursie?

— Cea pe care am stabilit-o aseară.

Rose păru oripilată, de parcă nu-şi amintea deloc de un asemenea plan. *E şi normal,* îşi zise Lucian. Se amețise destul de tare.

— Oh, Lucian, făcu ea. Nu pot.

— Nu poți sau nu vrei?

— Ce contează?

Se ridică agitată. Lucian încercă să-i ia mâinile într-ale lui, dar ea şi le ascunse la spate.

— Uite ce e, zise el, ştiu cum e să trăieşti cu teama de a nu-i face niciodată pe plac unui părinte.

Rose se linişti şi ascultă.

— Tata îmi găseşte nod în papură în toate. De când am fost... rănit... parcă nu suportă să mă vadă. Mama îmi spune să nu-mi mai fac probleme, să nu mai tot încerc să-i fiu pe plac şi să mă gândesc mai mult la mine.

Rose dădu din cap.

— Nu-mi vine să cred că acea Rose pe care am văzut-o aseară – fata care dansa cu atâta dăruire – se teme prea tare să-i spună mamei sale că vrea să se ducă într-o excursie cu barca, împreună cu prietenii.

Rose zâmbi timid.

— Aş putea să întreb.

— Ar fi minunat.

Lucian descuie uşa şi începură să chicotească, pregătindu-se s-o deschidă.

Însă nici nu puteau găsi un moment mai nepotrivit. Ieşiră taman când mama lui pleca din apartamentul Juliei şi al lui Rose.

Nu îi văzu, dar Julia, ţinându-se scai de Bella, dădu practic nas în nas ei.

Rose scoase un ţipăt. Julia îi aruncă lui Lucian o privire furioasă şi rece, în timp ce-o înşfăcă pe Rose de încheietura mâinii şi o târî pe coridor înapoi, în camera ei.

Lucian îşi prinse tâmplele în mâini şi le masă uşor.

Situaţia era de-a dreptul ridicolă, de parcă ar fi fost într-o farsă franţuzească.

Tot trebuia să se întâmple ceva, mai devreme sau mai târziu.

Orice s-ar spune, îşi zise Plum, în vreme ce împingea uşa apartamentului Epsom, bucătăreasa de aici chiar ştia cum se face omleta.

Lizzie stătea ghemuită sub o cuvertură matlasată, împodobită cu păsări şi flori roşii. Îndărătul ochelarilor fumurii, faţa ei părea foarte mică. Draperiile erau trase. Plum se duse şi căută vergeaua cu care să le deschidă.

— Chiar trebuie? zise ea cu un glas ciudat.

— Cel puțin am aflat de ce te simți aşa groaznic.

— M-a vorbit cineva de rău?

— Doar nota de plată de la bar. Făcu o pauză. Ascultă, Lizzie...

— Mmmm?

El îşi luă inima-n dinți.

— Nu mi-e uşor să ți-o spun, aşa c-o să trec peste.

Lizzie se ridică în capul oaselor pe perne, lăsându-şi ochelarii în jos.

— Ce? Ce e?

— Avem probleme.

— Oh, Pelham! Se relaxă vizibil, auzind expresia aceasta atât de familiară. Mereu zici aşa.

— Dar de data aceasta chiar nu glumesc.

— Bine, atunci. Îi văzu expresia de pe chip. Cât e de rău?

— Atât de rău încât nu pot să achit nota de plată.

— Nota de plată de la hotel?

— Nota de plată de la bar. Şi nici pe cealaltă.

Chipul ei îngheță, uluit.

— Dar tatăl tău ți-a dat cinci sute, de curând. Unde s-au dus toți banii?

— I-am pierdut.

Nedumerirea lui Lizzie se transformă în îngrijorare.

— I-ai pierdut?

— Am făcut un pariu cu mine însumi, la Monte Carlo. Mă tem că miza a fost cam mare.

Ea avu măcar bunul-simț să nu se simtă surprinsă.

— N-ai putea să-i ceri mai mulți?

— I-am scris deja. Dar au trecut zece zile. Niciun semn.

— O să-ți trimită, nu-i aşa?

El se uită în pământ.

— Cred că de data aceasta, nu.

Ea îşi muşcă buzele.

— Şi-atunci... ce-o să facem?

Plum scoase bancnotele furate din buzunar, ca un magician.

— Am un plan, zise el, fluturând bancnotele.

O privi intens pe Lizzie, ca s-o facă să înțeleagă mai bine gravitatea situației.

— Însă pentru a-l pune în practică, va trebui să fii gata de plecare. În orice clipă.

Betty era o femeie minunată. Cumsecade, grijulie, politicoasă. Constance îi datora totul şi nu suporta să audă vorbindu-se nimic rău despre ea. Însă, Doamne, cât era de băgăcioasă!

Erau în bucătărie şi pregăteau picnicul pentru excursia cu barca.

Uşa era deschisă. Razele soarelui pătrundeau înăuntru şi pisica, pe care Betty o botezase Victoria, „pentru că se crede regină", se furişa de colo-colo, cerşind mângâieri.

Betty pesemne se împiedicase de traista de bumbac cu şnur de pe duşumea. Constance o lăsase deschisă şi se vedea tot ce era înăuntru. Şi, cât ai zice peşte, Betty se aplecă şi scoase costumul de baie pe care Constance îl pusese deasupra, după multe deliberări cu ea însăşi, dacă se cuvenea sau nu.

Îl ținu în mână, de parcă era un obiect pe care îl adusese pisica. Constance se repezi şi i-l smulse.

— Mi l-a împrumutat doamna Turner, zise ea, încercând să se justifice.

Nu că Betty ar fi avut nevoie de explicații.

Îl vârî înapoi, în traistă, după care se întoarse la împachetatul sendvişurilor. Simți privirile lui Betty încă asupra ei.

— Ce e?

— Sper că ştii ce faci, o atenționă precaută prietena mamei sale.

— Cum adică?

Nu-şi putu stăpâni cuvintele, care țâşniră precum o săgeată.

— Adică să fii atentă! Cum ai putea să porți un flintic ca ăla! Ar trebui s-o ştii mai bine ca oricine.

Constance abia de-şi putea crede urechilor. S-ar fi putut aştepta la una ca asta de la cei de acasă, dar nu de la Betty.

— Ce vrei să zici?

— Nimic.

— Vrei să zici că e vina mea? Ceea ce mi s-a întâmplat?

Se uită peste umăr, înapoi, şi văzu că Betty era roşie ca focul.

— N-am spus asta.

— Dar ai gândit-o. Tu şi toți ceilalți.

Betty clătină emfatic din cap.

— Nu vreau să te chinui din nou.

Dar Constance se înfuriase deja.

— M-am săturat, Betty! Să mă tot ascund. Să nu deschid gura. Să trăiesc cu teama că s-ar putea să se interpreteze greşit ceea ce fac, ceea ce spun sau felul în care arăt. Nu vreau decât... să uit.

— Aşa merg lucrurile!

— Nu şi pentru doamna Turner!

— Ea nu contează. Va fi pusă la punct curând. O să vezi!

Văzând-o pe Constance descurajată, ridică brațele.

— Nu mă lua în seamă, draga mea! Nu sunt decât o bătrână proastă, care a uitat ce-nseamnă să fii tânăr.

Constance se lăsă îmbrățişată, apoi îi spuse lui Betty, punându-i mâinile pe umeri:

— Nu, nu eşti aşa! Eşti cea mai înțeleaptă femeie pe care-o ştiu.

Ceea ce era adevărat. Constance ştia că era pierdută fără ea.

Betty îşi dădu ochii peste cap.

— Hai, vezi-ți de treabă! Du-te şi distrează-te!

Constance împachetă şi ultimul sendviş şi îşi puse traista pe umăr. Apoi, îi aruncă lui Betty un surâs fugar, luă coşul şi îl cără afară, în curtea din față, unde se adunau excursionişti. Îşi puse traista în portbagajul lateral al trăsurii. Între timp, conversația dintre Bella şi Lucian era prea tare ca să nu auzi ce ziceau.

— Vine şi Rose cu voi?

— Se pare că nu.

Părea indiferent.

— Probabil că doamna Drummond-Ward consideră că ai o influență rea asupra ei.

— Eu şi toți ceilalți.

Zise asta explicit, uitându-se la Claudine şi la Lizzie, care ieşeau din hotel.

— Bun. Cel puțin te lasă să te concentrezi asupra celorlalți oaspeți ai noştri.

Oftând, le ajută pe Claudine şi pe Lizzie să se urce în trăsură, dându-i lui Constance lucrurile lor pentru plajă, ca să le pună în portbagaj.

— Vine şi soțul dumneavoastră, doamnă Wingfield? O întrebă el pe Lizzie.

— Mă tem că doarme buştean, zise ea. Îşi adună puterile pentru meci.

— Dar domnul Turner?

Claudine izbucni în râs.

— Jack nu s-ar urca nici mort într-o barcă!

Lucian surâse.

— Atunci, domnul Albani şi cu mine vă vom avea numai pentru noi.

În momentul acela, Roberto ieşi în fugă pe uşa din față, se urcă în trăsură şi se aşeză lângă Claudine. Constance nu putu să nu observe că pe Claudine n-o încântă deloc acest lucru.

Şi iat-o şi pe Alice, stând oropsită la fereastra din salon, muşcându-şi unghia de la degetul mare, în vreme ce se uita cum pleacă excursioniştii.

Glasul tatălui ei răsună familiar şi liniştitor îndărătul ei:

— Nu te duci şi tu la bal, păpuşă?

Era o revenire binevenită la limbajul pe care îl foloseau când era mică. Fără dar şi poate, fusese întotdeauna preferata lui. Prinţesa lui. Între taţi şi fii exista întotdeauna rivalitate. Însă în cazul fiicelor, situaţia era cu totul alta.

— Nu m-a invitat nimeni, tati. Se uită la el plângăcios. Niciodată nu mă invită nimeni.

Cecil se apropie de ea. Îi puse mâinile pe umeri.

— Atunci să te autoinviţi. Fă un efort şi tu.

Ea râse.

— Nu vrei să rămân piatra din casă, nu-i aşa?

— Toţi avem nevoie să ne descătuşăm din când în când.

— Sunt prea bătrână ca să-mi dau în petic.

— Să-ţi dai în petic? Se întoarse, ca să se uite în ochii lui. N-ai decât douăzeci şi şase de ani, Dumnezeule! Ştii tu cum se spune: multă muncă şi distracţie puţină.

— Sau multă distracţie şi puţină muncă, în cazul tău.

— Ei, ei! Destul mă bate mama ta la cap cu asta. Scuteşte-mă!

Ea surâse.

— Bietul meu tătic bătrân!

Bella intră brusc în încăpere, surprinzându-i pe amândoi cu garda jos.

— Şi, mă rog, de ce bietul tău tătic bătrân? întrebă ea amuzată. Se vedea limpede că nu-şi dădea seama că-i deranja.

— Se simte frustrat, zise Alice, după un moment de pauză.

Cecil se grăbi să clarifice lucrurile.

— Nu încercam decât să-i sugerez fiicei noastre c-ar putea să se mai distreze şi ea, din când în când.

— Iar eu i-am explicat că sunt prea ocupată!

În vreme ce rostea aceste cuvinte, Alice simțea un amestec ciudat de emoții. Indignare şi teamă, dar şi senzația că cineva îi punea degetul pe rană.

Oare chiar asta voia ea să-i transmită tatălui său? Nu tocmai. Şi era adevărat? *Chiar era* ocupată? Aşa se simțea. Bineînțeles, dacă ar fi fost cineva care să-i cerceteze zilele în amănunt, ar fi ieşit curând la iveală că nu prea făcea mare lucru.

Deci, de ce se simțea aşa? Nu ştia. Era una dintre întrebările pe care nu înceta să şi le pună.

Până acum. Alice îşi zise: *Toți ne găsim consolare într-un fel sau altul. Lucian îşi are pictura lui. Iar eu îl am pe Dumnezeu.*

Curând după moartea lui George, când Alice era cu moralul la pământ, prietena ei catolică, Roberta, îi - împrumutase o carte scrisă de un preot. Ea o asigurase pe Alice că avea să-i ofere răspunsuri la multe dintre întrebările care-i frământau mintea.

— E minunat omul acesta, îi spusese prietena ei. Ştie totul. Cartea lui e ca un catehism, fiecare întrebare sau afirmație e urmată de un răspuns. Iar când vei citi răspunsurile... Ei, bine, nu va mai fi nevoie să te chinui. Nu va mai fi nevoie să-ți faci gânduri. Pentru că îți va spune totul mură-n gură!

Care e scopul vieţii pe pământ?

Omul este creat să-L preamărească, să-L iubească şi să-L slujească pe Dumnezeu, ca să poată ajunge la viața veşnică.

Cât de vechi credeţi că e pământul?

Nu avem cum să ştim asta, pentru că nu ne-a spus Dumnezeu. Numai El a fost de față în zorii *facerii.*

Poate un copil născut dintr-o căsătorie mixtă, între o persoană protestantă şi una catolică, să ajungă în Rai?

Dacă un copil e crescut în rit protestant, are aceleaşi şanse ca orice protestant. Dacă e crescut în rit catolic, atunci are un

mic avantaj – în ciuda exemplului nerecomandat al părintelui non-catolic şi al credinţei slabe a celuilalt, care s-a hotărât să se căsătorească în afara bisericii.

Cartea avusese asupra lui Alice efectul unei aspirine pentru suflet! Însă o şi neliniştise, din cauza tonului, care părea dur şi acuzator.

Înainte s-o citească, nu avusese niciun dubiu că George era în Rai şi că ea şi Lottie, care nu-şi cunoscuse tatăl, aveau să-l întâlnească acolo.

Dar cartea o îngrijora, pentru că nu se considera destul de bună ca să ajungă în Rai. Cum să fie, când comisese un asemenea păcat cumplit?

În noaptea de dinaintea plecării lui George pentru prima oară din Anglia, pe când nu erau căsătoriţi încă, dormiseră în acelaşi pat. Această scăpare, din cauza căreia Alice se simţise mereu vinovată, o rodea acum pe dinăuntru.

Cartea îi dăduse avertismente puternice în legătură cu un asemenea comportament. În cel mai bun caz, ea şi Lottie aveau să sfârşească în Purgatoriu, acea „stare intermediară de purificare", chiar dacă Alice se căia. Totuşi, toată lumea ştia că era greu să găseşti pe cineva în Purgatoriu, care era mult mai mare decât Raiul, unde se duceau relativ puţini oameni.

Probabil că Alice avea să hoinărească zile, săptămâni, ani întregi, căutându-l disperată pe George. Lottie avea s-o ţină strâns de mână, plângând şi întrebând-o: „Unde e tati? Mi-ai spus că va fi aici!"

La câteva săptămâni după moartea lui George, venise Lucian acasă, într-o permisie. Aflând că Alice se închisese în sine şi că refuza să vorbească sau să mănânce, se dusese la ea în cameră şi o găsise în lacrimi, citind cartea Robertei.

La început, a fost blând, plin de înţelegere, însă atitudinea i se schimbase brusc, după ce a citit câteva pasaje. Se enervase şi începuse să strige, spunându-i că toate erau

„non-răspunsuri la non-întrebări” şi că era o proastă că-şi pierdea timpul cu aşa ceva. „Dacă există Dumnezeu, zisese el cu chipul roşu de furie, de ce nu e în Franța şi în Belgia? De ce n-a oprit moartea lui George?”

Furia lui nu avusese, totuşi, efectul dorit, de a o face să vadă lumina.

Îi confirmase, mai degrabă, zelul ei. I-l scosese pe Lucian de la inimă, chiar şi după ce acesta fusese rănit. Chiar şi după ce se întorsese acasă din centrul de convalescență din Franța.

Pe atunci, ateismul lui era atât de adânc înrădăcinat în el, încât o durea să-l vadă. Aşa că hotărâse să nu mai fie martoră la aşa ceva – şi să nu arate mai multă emoție decât era cazul.

Când îți arăți emoțiile, devii vulnerabil la argumentele celorlalți, şi nu-şi dorea un asemenea lucru.

Aici, în salon, de exemplu, îi venea să plângă. Însă era peste puterile ei să suporte ruşinea de a izbucni în lacrimi în fața părinților. Aşa că s-a strecurat repede afară, lăsându-i pe Bella şi pe Cecil acolo, uitându-se unul la altul. Totuşi, se opri lângă uşă, ca să asculte.

— Cum s-a ajuns la asta? o auzi ea pe mama ei întrebând.

— Zice că nu-i pasă nimănui de ea.

— Poate că are dreptate. Poate că ar trebui să-i găseşti pe cineva lui Alice, nu lui Lucian.

Urmă o pauză. Alice îşi închipui că aude pistoane - agitându-se şi roți dințate învârtindu-se în capul tatălui său.

— Poate că aşa şi e, zise el până la urmă şi oftă.

Alice ştia ce însemna fiecare oftat al lui. Acesta nu era doar de regret, ci şi de disperare.

Restul dimineții nu fu prea bun pentru Bella. Când îi întâlnise pe Cecil şi pe Alice, era în drum spre biroul ei. Odată ajunsă acolo, scoase caseta de bani şi o descuie.

Numără bancnotele şi se dovedi că lipsea o sumă, după cum se şi aştepta.

Într-adevăr, era aceeaşi poveste veche. Şi încă una foarte supărătoare, având în vedere ceea ce trebuia ea să facă mai departe.

Nu mai fusese niciodată la Consiliul Municipal. Era exact cum îşi închipuia, o clădire mohorâtă şi utilitară, dar, pe lângă asta, era înconjurată de Cămăşi Negre, lucru la care nu se aştepta. Hălăduiau de colo-colo, fumând şi sporovăind. Vreo doi se luptau în joacă, înconjurați de câțiva gură-cască. Jenată, fu nevoită să-i ocolească pentru a ajunge la intrarea din față.

Prima uşă la care ajunse avea numele lui Danioni pe ea. Ciocăni, pregătindu-se sufleteşte pentru o ofensivă fermecătoare.

— *Signora* Ainsworth! strigă el – evident, pentru urechile altcuiva –, în vreme ce îi deschidea uşa şi o invită înăuntru. Ce onoare! Îi făcu un semn spre un scaun. Poate doriți o cafea?

Bella clătină din cap.

— N-am să stau atât încât să ajung s-o beau.

Scoase un plic şi îl puse pe masă. Danioni se uită la el, apoi la ea.

— E un cadou, domnule Danioni. Ca de la prieten la prieten.

El zâmbi şi înclină capul. Apoi luă plicul şi şi-l vârî în buzunar.

— *Grazie*.

— Şi, mă tem, va fi ultimul.

Simți o mare satisfacție, rostind aceste cuvinte. Lui îi căzu fața.

— Îmi pare rău s-aud asta.

— Ai impresia că sunt o femeie cu posiblități. Dar fiecare bănuț pe care îl câştig se duce în hotel. Pur şi simplu, nu-mi permit să te plătesc.

Danioni rumegă toate acestea în liniște. Apoi se aplecă în față, sprijinindu-se în coate. Rosti pe un ton tăios şi plin de răutate:

— Nu încercați să faceți pe deşteapta cu mine, *signora*. Sunteți o femeie plină de resurse. Veți găsi dumneavoastră o cale.

Tremurând, pentru că nu se aştepta la acest răspuns, zise:

— Iar dumneata eşti un bărbat plin de resurse, *signore.* Vei găsi şi dumneata o cale.

Era aproape unsprezece şi jumătate când Nish o zări pe Bella ieşind din Consiliul Municipal. Stătea la barul din colțul scuarului de mai bine de-o oră. Între timp, băuse două cafele espresso, fumase patru țigări Caporal şi citise două capitole din *O călătorie în India,* amuzându-se de parodierea inteligentă a lui Foster a textelor de călătorie în stilul Baedeker.

De fapt, o zărise şi pe Bella intrând, croindu-şi drum pe lângă Cămăşile Negre.

Ea nu-l observase, slavă Domnului. Însă el o urmărise atent, imaginându-şi cum ar fi văzut-o, dacă n-ar fi cunoscut-o.

Era o femeie frumoasă, cu pometii ridicați şi cu mersul legănat, percutant. O recunoşteai şi cu ochii închişi.

De îndată ce dispăru după colț, se uită relaxat la Cămăşile Negre, întrebându-se dacă şi-au cumpărat cu toții uniformele de la acelaşi magazin.

Îndărătul lui se auzi un glas:

— Nota dumneavoastră de plată, domnule.

O luă, fără să se uite, dar când despături hârtiuța liniată, văzu că nu era nicio notă de plată. Era un mesaj.

URMEAZĂ-MĂ.

Nish ridică privirea şi îl văzu pe Gianluca la câțiva metri de el. Îşi zâmbiră, în vreme ce lui Nish îi bubuia inima în piept, apoi Gianluca porni spre o intersecție marcată de un chioşc de ziare.

După ce azvârli un pumn de monede pe masă, Nish îşi vârî tot ce-avea în geantă şi îl urmă pe prietenul său.

Străbătură aşa, i se păru lui, toate străduțele din Portofino.

De pe Via Roma o luară la dreapta, traversând Piazza Martiri dell'Olivetta, şi ajunseră pe Salita San Giorgio. Nish şovăia, încercând să pară firesc, ca orice turist ce explorează oraşul.

Când, în sfârşit, Gianluca a cotit-o pe o alee, Nish îl urmă, gândindu-se că-l aşteaptă, dar nu văzu pe nimeni acolo, în afară de un preot ce-şi repara ghidonul bicicletei şi de doi copii desculți care umpleau nişte cutii de conserve goale cu apă de la o cişmea.

Continuă să meargă, confuz, până când o mână îl trase printr-o uşă întredeschisă.

Se repeziră imediat unul spre altul, sărutându-se cu foc. Apoi îşi smulseră unul altuia hainele de pe ei cu disperare, ca să împlinească ceea ce-şi doriseră amândoi de-atâta vreme.

După aceea, rămaseră lungiți pe podea, pe un pat improvizat din saci, sprijiniți de saci enormi cu cartofi. Gianluca stătea cu capul în poala lui Nish. Acesta se uită pentru prima oară împrejur.

Era un fel de magazie, cu tavan înalt şi cu etajere de-o parte şi de alta. Lumina se strecura printr-o singură fereastră murdară. Mai văzu damigene de vin, saci cu cereale, cutii cu fructe şi cu legume. Întrebă:

— Ce e locul ăsta?

— E al tatălui meu.

— E fermier?

Gianluca râse.

— Nu. E avocat. Şi proprietar de pământuri.

— Cultivă toate astea?

— Ia pământul în arendă, iar arendaşii îi trimit jumătate din recoltă.

Nish îşi aprinse o ţigară, reflectând la toate acestea.

— Un pic cam burghez, nu-i aşa?

Gianluca îşi înalţă capul din poala lui Nish. Se uită fix la el, cu ochi strălucitori.

— Bunicul a cumpărat terenurile de la biserică, în secolul trecut. L-am implorat să le dea.

— Iar el ce-a zis?

— M-a numit anarhist. Gianluca se opri o clipă. De-aia am să plec.

— Să pleci?

— Da, eu şi tata. Noi doi nu suntem... *simpatico.*

— Te vrea aşezat la casa ta, zise Nish. Râseră amândoi. Unde-o să te duci?

— La Torino. E nevoie de mine acolo.

— E nevoie de tine şi aici.

— Nu atât de mult. Gianluca îi luă mâna şi i-o mângâie. Trebuie să ducem lupta împotriva lui Mussolini în oraşele mari. Se întinse şi-i atinse bărbia lui Nish. Poate vii şi tu.

— Ce să fac eu în Torino?

— E simplu, zise Gianluca, aplecându-se să-l sărute. Vei învăţa să lupţi.

9

Ca să fie sinceră, îşi zise Claudine, în timp ce se rezema în şezlong, încă nu se obişnuise la Portofino. Era un loc frumos

şi era fericită că venise – să vadă ea cu ochii ei toate lucrurile despre care auzise. Totuşi...

Anomalia dezvăluirilor din noaptea precedentă, ceea ce i-a mers la inimă, a făcut-o să îşi dea seama cât de mult tânjea partea aceea extrovertită din ea după Lido, din Veneția – felul în care terasele-cafenea şi sălile de bal şi ritualurile lor ciudate, cum ar fi să stai în pijama toată ziua, contribuiau la impresia de exces permis: distracție pentru care nu trebuia să te simți niciodată vinovat, oricât de mult întindeai coarda.

Ca să facă rost de un loc sau chiar de o cabină pe plaja privată de la Excelsior Palace, trebuise să se împrietenească cu persoane importante, la modul cel mai serios. Pentru Claudine, asta însemnase să se dea în spectacol, ceea ce nu-i displăcuse deloc.

Într-o seară, făcuse o demonstrație de charleston pe ringul de dans din piatră de la clubul de noapte Chez Vous, Excelsior, azvârlindu-şi călcâiele în aer în aplauze extatice. Într-alta, cântase „I'm a Little Old Lido Lady", pe o *gallegiante* a lui Cole Porter – o plută uriaşă care umbla de colo-colo pe canale –, acompaniată de orchestra de jazz a vechiului ei prieten Leslie Hutchinson.

După aceea, însăşi Lady Diana Cooper – îmbrăcată în soldat italian, cu o mantie din pânză albă şi o pălărie - *bersaglere,* împodobită cu pene de cocoş – îi turnase lui Claudine un pahar de şampanie. „A fost minunat!", exclamase ea. „Vino să ne vezi, bine? Duff şi cu mine ne-am luat o *casa* pe Via dei Catecumeni."

Apoi Greta Garbo se apropiase plutind de ea. Garbo! Purta pantaloni şi o cămaşă albă simplă. Părul ei cenuşiu părea încâlcit şi nespălat.

— Îmi place de tine, zisese ea.

— Păi, şi mie îmi place de tine, dragă! Claudine făcu un semn cu capul spre bărbatul din spatele lui Garbo, care purta un costum Pierrot şi avea o expresie de om oropsit.

— Cine e?

Actrița se uitase înapoi.

— Oh, zisese ea pe un ton lipsit de intonație. E Cecil Beaton.

— Fotograful?

Claudine auzise că sunt prieteni.

Garbo dăduse din cap.

— Vrea să mi-o tragă.

Claudine se încruntă.

— Dar credeam că...

— ...e homosexual? Da, e. Dar tot vrea să mi-o tragă.

Actrița ridicase din umeri, de parc-ar fi spus: „Ce să-i faci?”

Fusese departe de tot ce se întâmpla acum – o plimbare cuminte de-o zi cu căruța spre plajă. Îşi înclină capul într-o parte, ca să-i observe mai bine pe tovarăşii ei de călătorie.

În stânga tabloului se afla Constance. Se chinuise o jumătate de oră să fixeze umbrela de plajă. Acum punea masa pentru prânzul de picnic, aranjând sendvişurile micuțe şi elegante pe farfurii albe, lucioase. Doamne, cât muncea fata asta! Părea că-i era tare cald în rochia aceea strâmtă, englezească. Oare va avea curajul să se schimbe în costumul de baie pe care i-l împrumutase Claudine? Era atât de *drăguță!* Dar n-avea nicio idee. Absolut niciuna.

Claudine se uită în altă parte. Lucian şi Lizzie erau la o oarecare distanță, făcând, pe rând, scufundări şi adunând scoici şi pietre de pe fundul mării. Nu prea avusese de-a face cu Lucian, dar părea un tip de treabă. Şi Lizzie, deşi faptul că bea o îngrijora pe Claudine. Cum zicea mama ei: „Oricare-ar fi întrebarea, răspunsul n-ai să-l găseşti pe fundul sticlei.”

În ceea ce-l priveşte pe Roberto... Zăcea leneş în barca ancorată la vreo zece metri de ţărm. Toată lumea se întreba de ce nu voia să se alăture grupului. Claudine îşi coborî ochelarii pe nas şi privi mai atent. Avea un trup frumos, fără doar şi poate. Însă îşi pierduse farmecul, într-un fel pe care nu şi-l explica.

Aşa se întâmplă, uneori. Faci dragoste, iar după aceea, oricare-ar fi fost lucrul care te-a atras la persoana respectivă pur şi simplu dispare. Chiar dacă partida de sex fusese bună.

Închizând din nou ochii, reflectă la anul care trecuse. Şi Jack fusese bun, la început, în această privinţă. Serile acelea fierbinţi la Hotelul Apollinaire, de pe strada Delambre, urmate de o gustărică la Dôme şi de o plimbare de-a lungul Senei. În vreme ce treceau pe lângă standurile închise ale buchiniştilor, discutau despre planurile lor – mai degrabă, ale lui Jack. Ceea ce spera el să vândă, cui şi pentru ce sume.

Totul părea atât de departe în trecut!

Şi totuşi, iată-i aici, tot împreună.

Claudine se ridică, netezind cutele costumului său de baie verde, cu decolteu în formă de V, şi păşi în mare. Era o înotătoare redutabilă şi se avântă în apă, trecând de barca ce sălta molcom pe valuri. Observă că Roberto o văzuse, dar nu-i păsa.

Cu muşchii încordaţi plăcut, până la durere, urmă curba promontoriului spre peştera pe care o reperase de pe barcă. Îşi spusese mereu că va trebui s-o viziteze, iar acum sosise momentul.

Se apropie atentă de intrare, având grijă să nu-şi strice oja de pe unghiile de la picioare în vreo piatră ascunsă. Când ajunse înăuntru, se lăsă să plutească pe spate, bucurându-se de clipocitul ritmic al apei şi de sclipirile razelor de soare care se reflectau în tavanul peşterii.

După câteva minute, simți, totuşi, o prezență: cineva înota alături de ea. Înălță capul. El rânjea, de parcă toată treaba – adică violarea plănuită cu grijă a intimității sale – nu era decât o glumă bună. Stilul lui nesimțit o înfurie.

— Lasă-mă-n pace, bine?

Trecu pe lângă el stropindu-l, apoi ieşi pe jumătate din apă, ca să se cocoațe pe o prelungire plată a stâncii de la intrarea în peşteră. Însă Roberto, care credea, bineînțeles, că i se punea la încercare ardoarea, înotă după ea. Se urcă pe stâncă şi încercă să i se aşeze alături. Claudine îl împinse cu piciorul înapoi, în mare.

Evident, Roberto nu se aştepta la represalii. Însă n-o luă nici atunci decât ca pe un joc. O apucă de picior şi o trase în apă. Când se apropie destul, încercă s-o sărute, frecându-şi fața nerasă de obrazul ei şi nasul de ureche. Însă Claudine îl pocni, îndepărtându-l cu toată forța.

— Am zis să mă laşi în pace!

În momentul acela, Roberto se opri, încruntându-se nedumerit.

— *Cosa c'e*? întrebă el. „Care-i problema?"

— Nu înțelegi? N-a fost decât o dată! Claudine ridică un deget. O dată!

Se scufundă la suprafață şi țâşni pe lângă el ca o săgeată, înainte ca el să aibă şansa să reacționeze.

Era sigură că avea să încerce iar să se ia după ea, aşa că răsuflă uşurată când văzu că rămăsese pe stâncă, uitându-se în jos, spre apă.

Nemaifiind urmărită, Claudine nu mai fu nevoită să se grăbească spre plajă. Aşa că o luă mai încet, oprindu-se din loc în loc ca să admire peisajul, gândindu-se la Greta Garbo şi la Cecil Beaton şi cât de frumos ar fi fost dacă măcar acum oamenii ar renunța să-şi mai dorească lucruri.

Se pare că era rândul servitoarei italiene să servească, după prânz, cafeaua. Felul în care făceau acest lucru aici o

deranja pe Julia – direct din cafetiera de pe sobă şi nu dintr-un vas de porțelan.

Era atât de... lipsit de eleganță! Un strop de boemă lipsită de sens. Se hotărî să aibă o discuție cu Bella pe această temă.

Luase un prânz plăcut cu Cecil. Cel puțin mâncarea de la hotel era de încredere. Nimic de zis.

Se simțiseră bine, împărtăşindu-şi unul altuia noutățile, însă discuția – inevitabil întreruptă de fiecare dată când intra cineva în încăpere – virase spre evenimentele din seara trecută.

Servitoarea, Paola, nu vorbea deloc englezeşte. Toată lumea ştia. Probabil că nu avea nici educație, săraca! Totuşi, Cecil a aşteptat până rămăseseră cu adevărat singuri, ca să reia conversația.

— Nu ți se pare că eşti un pic cam dură cu Rose?

Îşi aruncă ochii spre fata care îşi făcea discret o pasiență, pe terasă.

În timp ce Cecil o privea, Julia se bucură pentru a nu ştiu câta oară pentru cât de norocoasă fusese că Rose era frumoasă.

Uneori i se părea că această frumusețe îi aparținea mai mult ei decât fetei. Frumusețea era o avere care necesită îngrijire şi protecție – şi, numai Dumnezeu ştie, Rose nu era destul de deşteaptă ca să se descurce singură cu un asemenea dar.

— S-a comportat fără pic de ruşine, a spus Julia.

— Păi, credeam că ideea e să-i apropiem, nu-i aşa?

— Nu cu prețul onoarei numelui ei.

Luă o gură de cafea.

— Şi-apoi, nu s-a stabilit nimic încă.

— Nu?

— Mai întâi, n-am vorbit nimic despre bani.

Cecil începuse să se foiască jenat.

— Ce ai în minte?

— Păi, avem casa mamei lui Ivor, din Bayswater. Mă gândeam c-ar putea sta în cele două etaje de sus. Iar cu timpul, s-o stăpânească pe toată.

— Destul de drăguț din partea ta.

— Dar mai sunt şi cheltuielile pentru nuntă. Şi, bineînțeles, din ce-o să trăiască.

— Sper că băiatul o să-şi găsească o slujbă potrivită.

Julia îşi dăduse ochii peste cap.

— Nu poți ține o casă doar cu speranțe.

— Bineînțeles că nu.

Cecil îşi slăbise un pic nodul de la cravată.

— Din acest motiv... am să le ofer un venit. Până se pun pe picioare.

— Splendid! Te-ai gândit la sumă?

— Nu încă. Mai... aştept. Să se aranjeze nişte lucruri.

Julia râsese melancolic.

— Vrei să zici până când ai să-ți iei inima-n dinți să-i ceri socrului tău?

— Nu m-aş înjosi într-atât.

— La urma urmei, de ce nu? Trebuie să fie o cale prin care să-ți vinzi sângele tău albastru celui care dă mai mult.

— Am eu alte metode de a face rost de bani.

Julia îşi terminase ceaşca de cafea şi se ridică de la masă.

— Păi, să nu dureze prea mult. Se uitase iar la Rose, care renunțase la pasiență şi rămăsese cu ochii la mare, reflectând, probabil, la propriile-i ambiții imature. Nu vrem ca lucrurile să meargă prea departe fără să ştim prețul pe care trebuie să-l plătim amândoi.

Alice era cufundată încă în registrul hotelului, când se întoarse Bella de unde-o fi fost. În oraş, probabil, judecând după hainele ei destul de elegante.

De obicei, Alice nu se ocupa cu contabilitatea, mai ales atunci când avea grijă de Lottie, aşa cum se întâmpla acum,

căci Constance fusese solicitată pe plajă. Dar ceaiul fusese, la urma urmei, creația ei, iar Lottie era fericită să se joace cu păpuşile pe terasă.

— Am făcut ceva profit, exclamă ea cu mândrie, în vreme ce Bella ieşea din biroul ei, unde îşi schimbase pantofii şi sortase corespondența. La ceaiul dansant. M-am gândit că vrei să ştii.

— Bravo! făcu ea destul de plat. Cel puțin, aşa simți Alice, în situația aceea.

— Data viitoare va fi şi mai şi.

Bella puse un pachet în fața ei, pe birou.

— Ăsta a venit pentru tine, zise ea. Hârtia e ruptă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Alice, cercetând paguba.

— Iartă-mă, l-am desfăcut eu. De-abia apoi mi-am dat seama că ți-era adresat ție.

Alice îl luă cu multă grijă. Rupse restul învelitorii şi se uită amuzată la cutie.

— Ascultă, draga mea, nu mă înțelege greşit, dar...

Alice se întoarse spre mama ei. Se simțea încurcată, aproape alarmată. Dar Bella continuă:

— ... Având în vedere că stăm atât de prost cu banii, dacă ți-a mai rămas ceva din pensia sau din renta pe care v-a lăsat-o George ție şi lui Lottie, atunci... Ar trebui investit în întreținerea acestui loc. Nu în bijuterii Bulgari.

— Dar n-am investit în bijuterii, zise Alice.

Deschise cutia neagră, căptuşită cu catifea galbenă. Înăuntru era o brățară rafinată de aur. O ridică, vădit fermecată.

— Chiar n-am cumpărat-o eu.

— Contele Albani, zise, brusc, Bella.

Alice se uită la mama ei, cuprinsă de groază.

— O, nu, exclamă ea şi simți cum se face roşie ca focul. Nuuu, nu pot accepta aşa ceva!

— Ba *poți,* zise Bella. Întrebarea e dacă *ar trebui.*

— Trebuia să-mi fi dat seama. După cum se comportă.

— Ce vrei să spui?

— E foarte... nerăbdător. Contele Albani.

O clipă, tăcură amândouă, cântărind la ce-ar fi fost mai potrivit să spună. Bella vorbi prima:

— Trebuie să stai de vorbă cu el Acum. Ca să clarifici lucrurile.

— Ştii unde e?

— În grădină, zise ea. Cred că-şi face siesta acolo.

Alice simţi că i se face greaţă de nervi. Sau, poate, era mai mult de-atât – un sentiment de frustrare faţă de ea însăşi, din cauză că nu ştia ce vrea, nu ştia ce-ar fi fost mai bine pentru ea însăşi sau pentru Lottie.

Îşi târşâi picioarele pe alee, spre locul unde contele Albani stătea relaxat pe o bancă, cu o pălărie de Panama trasă pe ochi.

Oare chiar dormea? În cazul acesta, nu voia să-l trezească. Aşteptă câteva clipe, strângând cutiuţa în mâini. Faptul că nu mişca fu un motiv de uşurare, căci chiar nu-şi dorea această conversaţie. Era cât pe ce să se retragă, când brusc el începu să vorbească în felul lui afectat:

— Nu-ţi face griji. Doar îmi odihnesc ochii.

Îşi ridică pălăria şi îi zâmbi lui Alice plin de farmec, aşa cum făcea, probabil, atunci când îşi dorea să placă.

— Draga mea doamnă Mays-Smith. E întotdeauna o plăcere pentru mine.

— Conte Albani..., începu ea cu glas frânt.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Eu... nu pot accepta asta, făcu ea, mai-mai să-i vâre cutiuţa în ochi. E minunată. Chiar rafinată. Dar nu se cade.

El vorbi rar, cu gravitate, de parcă s-ar fi aşteptat la asta.

— Îmi pare rău că gândiţi aşa.

— V-aş lăsa o impresie falsă dacă aş accepta-o.

Contele dădu din cap.

— Vă înțeleg sensibilitățile, zise el. Şi îi voi transmite asta lui Roberto.

Alice tresări.

— Lui Roberto?

— *Si.* Contele Albani deschise cutiuța şi se uită încântat la brățară. El ți-a trimis acest cadou. Ca semn al... admirației noastre... a lui. Pentru dumneavoastră şi pentru întreaga familie.

Închise cutiuța şi o împinse cu degetul mare, oftând, în buzunar.

— Vă sunt profund recunoscătoare, zise ea.

— Buuun, zise contele.

Acestea fiind zise, îşi ridică pălăria, apoi şi-o puse la loc, peste ochi.

Constance îşi luase prânzul, aşa cum dictau convențiile, departe de cei pe care îi servea, aşezată în spatele coşurilor unde împachetase mâncarea rămasă, farfuriile folosite şi tacâmurile. Ceilalți abia terminaseră de mâncat, cu câteva momente înainte. Angajații erau totdeauna ultimii.

Grupul acesta era prietenos şi se simțea în largul său alături de ei – în aşa măsură încât riscase chiar să-şi toarne un strop de vin alb în paharul ei cu apă.

Lizzie mai bău şi ea un păhărel. Claudine făcea plajă. Roberto venise la mal pentru prânz, iar acum stătea la marginea apei, aruncând bosumflat cu pietricele în valuri.

Se întâmplase ceva între el şi Claudine, acolo, pe stânci. Constance nu prea-şi dădea seama ce, deşi putea să bănuiască. Între timp, Lucian făcea schițe, într-un costum de baie alb cu dungi albastre, care îi acoperea tot trunchiul lui bine făcut. Constance se uita la el, în vreme ce-şi bea vinul cu apă. *Frumos,* îşi zise.

Îşi luă costumul de baie împrumutat de Claudine şi dispăru îndărătul unor stânci, ca să se schimbe.

Costumul era de la firma Jantzen, verde cu galben, din jerseu elastic, cu o etichetă mică, roşie, înfăţişând o scufundătoare, pe poalele fustiţei. Constance nu mai purtase aşa ceva. O neliniştea felul în care i se mula pe trup, subliniindu-i fiecare rotunjime. Când termină cu îmbrăcatul, rămase acolo, înţepenită de sfială.

— O să-i dai peste cap, zisese Claudine. Nu trebuie decât să ai încredere. Păşeşte hotărât, nu-ţi târşâi picioarele.

Instinctul îi spunea să nu păşească chiar aşa de ţanţoş – nu era genul –, dar s-o facă, totuşi, încrezătoare, ca şi când ar fi fost ceva normal. Ieşi cu mâinile încrucişate la piept...

Dar ce naiba? Doar tocmai de aceea o făcea, ca să atragă atenţia, nu-i aşa?

Porni cu spatele drept şi cu braţele pe lângă trup şi se opri în faţa lui Claudine.

— Doamnă Turner... făcu ea.

Claudine deschise ochii.

— Ooo, vai de mine! strigă ea, bătând din palme şi izbucnind în râs de încântare. Lume, lume, ia priviţi!

— Mă simt ca o proastă, zise ea.

— Arăţi uluitor, zise Claudine. Acum distrează-te!

Încurajată, o porni haihui pe plajă spre locul unde desena Lucian. Simţi privirile lui Roberto când trecu pe lângă el. Dar îl ignoră şi se duse drept la Lucian, care era absorbit în munca lui, cu creionul în gură.

Se opri în faţa lui şi zise:

— Vrei să înoţi cu mine?

— Îhî, făcu el, fără să ridice ochii.

Aşteptă acolo, i se păru ei, ore întregi, până când, în cele din urmă, Lucian se înclină în spate şi ridică privirea spre ea.

O clipă, ochii îi zburară iar la desen. Apoi, însă, şi-i îndreptă iute din nou spre ea, ca într-o comedie cu Charlie Chaplin. Avea o expresie atât de amuzantă – căscă gura şi

ochii lui o măsurară de parcă nu mai văzuse vreo femeie până atunci – încât ea abia se abținu să izbucnească în râs. Zise:

— Mă gândeam că-mi arăți şi mie peştera.

El dădu din cap în tăcere.

Constance ştia unde e peştera. Îi spusese Claudine. Înotă rapid, în forță, simțindu-şi plăcut muşchii străbătând apa limpede, azurie.

Din când în când, se oprea să vadă dacă o urmează şi Lucian, apoi continua. Când ajunse acolo, se urcă pe stâncile de la intrare şi abia avu timp să se aranjeze cât mai bine, că sosi şi el. Strigă:

— Unde-ai învățat să înoți?

— La Scarborough. Vara.

Se uită în jur, la întinderea liniştită a mării, la pâlcul de umbrele strălucitoare de pe fâşia de plajă de unde plecaseră amândoi.

— Nu se compară cu ce-i aici. Dar tu?

El se săltă din apă şi se aşeză la o oarecare distanță de ea.

— La şcoală. Într-un lac oribil. Îi ziceam „crângul”.

— Tot acolo ai învățat să desenezi? La şcoală?

— Nu. Pur şi simplu, am ştiut dintotdeauna cum se face. Îi urmări privirea spre jocul luminii pe tavanul peşterii. E un efect frumos, nu-i aşa?

— E minunat. Cum i-ai zice?

— Cred că luminiscență.

Stătură acolo în linişte, fermecați; ea, de peisajul pâlpâitor, el – era sigură de asta – de emoția ei.

La un moment dat, observă că se uita la ea. Îi adresă un zâmbet timid, neutru, prin care nu cerea şi nu oferea nimic. Chiar şi-aşa, era limpede că Lucian se simțea copleşit.

— Ar fi cazul să ne întoarcem, zise el, spulberând vraja.

— Să ne luăm la întrecere.

Se avântă în apă, înainte ca el să aibă şansa să-i răspundă. În timp ce înota, îşi imagină privirea şi expresia lui.

Lizzie îşi umplu paharul cu ce mai rămăsese din vinul de la prânz, când o auzi pe Claudine exclamând:

— Măi să fie!

Îşi ridică ochii.

— Ce e?

— Lucian. Şi Constance. Se întorc înotând împreună.

Lizzie se uită, mai degrabă surprinsă decât şocată. Nu prea mai erau lucruri care să o şocheze.

— Doamne, făcu ea. Nu-mi place să folosesc cuvântul „neobrăzare”...

— Dar o să-l spui, nu-i aşa? Hai, Lizzie. Las-o pe fată să-şi trăiască viața.

În glasul lui Claudine se citea o undă de reproş şi, brusc, Lizzie se simți ruşinată. Pentru că aşa era. Constance era pur şi simplu frumoasă. N-avea cum să nu fie dorită.

Poate Claudine regreta că fusese cam tăioasă, pentru că se sprijini într-un cot şi întoarse capul spre Lizzie.

— Îmi povesteai despre Pelham.

— Da? se uită în pământ. Doar că l-am bătut la cap mereu. Să se lase de tenis. Eşecul e atât de rău pentru stima de sine!

— Bărbații, cu egoul lor.

Claudine era un partener de discuție foarte bun. Înțelegea totdeauna absolut tot ceea ce voiai să zici – chiar şi atunci când nici tu nu ştiai sigur.

— Sunt atât de copilăroşi! Lizzie luă o gură zdravănă de vin. Pelham stă bosumflat zile-ntregi, săptămâni chiar, din cauza câte unei prostii de meci de tenis.

Claudine scutură din cap.

— Toți sunt la fel.

— Ca să fiu sinceră, nu-mi mai pasă. Mi-ar plăcea să-l las să fiarbă în suc propriu. Ce bine-ar fi să se adune şi să-mi ofere ceea ce-mi doresc!

— Şi cam ce ţi-ai dori tu??

— Un amărât de copil! izbucni ea, mult mai înflăcărat decât intenționase.

Râse jenată şi se trezi cu ochii plini de lacrimi. O surprinse şi pe ea că era atât de întoarsă pe dos.

— O, draga mea, încercați asta de multă vreme?

— Nu încercăm deloc! Asta e buba. Partea întunecată a chestiunii. Nici nu-l interesează.

Pe obrajii ei îmbujorați se prelinseră două lacrimi. Le simți ciudat de satisfăcătoare şi le lăsă să se scurgă până jos. De-abia atunci le şterse cu mâna.

Claudine se ridică de pe şezlong, se apropie de ea şi o îmbrățişă.

— Ai dreptate. Bărbații sunt nişte copii. Dar asta înseamnă că, dacă-i alintăm şi dacă-i pisălogim un pic, îi putem învăța să se poarte cum vrem noi.

Căldura arzătoare părea să crească şi să tot crească. Constance era obosită şi îi era sete. Nu mai aveau apă de băut, deşi nimeni nu observase, în afară de ea.

Se schimbase de costumul ud şi împachetase tot ce rămăsese de la picnic în coş.

Acum erau gata să se urce în trăsura care, spera ea, avea să vină curând.

Se îndreptă spre stânci, ca să-şi ia prosopul şi traista.

Dar era cineva care folosea stânca drept paravan, ca să se schimbe.

Îngheță pe loc. Era Lucian. Stătea cu spatele la ea şi se dezbrăca, dezvăluindu-şi nu numai trupul gol – lucitor, sculptural şi alb ca laptele, acolo unde costumul îl apărase de razele soarelui –, ci şi o cicatrice vânătă, din talie până la gât.

Icni şocată, dar nu îndeajuns de încet, pentru că el se întoarse şi descoperi că-l priveşte. N-avea să uite niciodată ruşinea care i se citea pe chip, în vreme ce se acoperea frenetic cu mâinile.

— Scuze, zise ea şi se îndepărtă repede.

Bella tocmai pleca din salon, când se întoarse şi îl văzu pe Cecil ieşind din bibliotecă. Părea neobişnuit de hotărât.

— Bellakins! o strigă el când o văzu. Mai ai nişte lădiţe de prosecco ascunse pe undeva? Pivniţa e goală.

— Am păstrat vreo două. De ce mă întrebi?

— Atunci, fii fată bună şi scoate o sticlă sau, mai bine, trei.

— Ţi-am mai spus, Cecil. Nu ne permitem să-l bem noi.

— Nici chiar atunci când sărbătorim ceva?

— Şi ce anume sărbătorim?

El zâmbi.

— Am să-ţi arăt imediat.

După două ore, încă şocată de ceea ce văzuse, Bella se afla din nou în salon, întâmpinând confuză oaspeţii. Alături de ea, stăteau Paola, Constance şi Francesco, aşteptând să umple paharele nou-veniţilor.

Lucian se duse direct la ea.

— Despre ce e vorba?

— Tatăl tău face un anunţ.

— În legătură cu ce?

— O să-ţi spună el despre ce e vorba. Cum a fost la plajă?

— O revelaţie, zise Lucian muşcându-şi buzele.

Odată ce veni toată lumea, Cecil îşi lovi de mai multe ori paharul cu o linguriţă, ca să atragă atenţia oaspeţilor. Sala se linişti obedientă, chiar şi Lottie, căreia i se permisese să stea acolo, în mod excepţional.

Lângă Cecil era şevaletul lui Lucian, pe care se afla aşezat un obiect oblong, acoperit cu un cearşaf alb. Bella se holba la el, nevenindu-i să creadă că e adevărat.

— Mulțumesc că sunteți alături de noi la această oră relativ nepotrivită, începu soțul ei, legănându-se pe călcâie înainte şi înapoi. Vă promit că nu vă voi face să întârziați la cină. Ochii îi străluceau de exaltare. Trebuie să vă mărturisesc, când vine vorba de artă, sunt cam filistin.

Se auziră râsete politicoase. Însă Bella simți stinghereala şi jena lui Lucian.

Îi aruncă o privire tăioasă, de parcă ar fi întrebat-o: „Cum poate să spună un asemenea lucru cu atâta mândrie? De ce?"

Încurajat, Cecil continuă:

— Îmi plac gravurile din *Punch*[42], aşa cum le plac tuturor. Dar atât. Las aprecierea lucrurilor de mai mare finețe soției şi fiului meu.

Făcu un gest spre Bella şi Lucian, zâmbind.

— Mă tem că şi restul clanului Ainsworth e la fel de lipsit de sensibilitate estetică. Aşa că n-ar trebui să fiți surprinşi că am ținut, mai bine de o jumătate de secol, un artefact extraordinar pe perete, fără să avem nici cea mai mică idee despre valoarea lui.

Cercetă încăperea – chipurile se înălțau fermecate. *Îşi savurează clipa,* se gândi Bella, şi îşi dădu seama că, în ciuda tuturor neplăcerilor, se bucura pentru el. Binele lui conta pentru ea şi probabil că aşa avea să fie mereu. Asta-i căsătoria.

— Din fericire, am cunoscut de curând pe cineva, un nou prieten, care se pricepe bine la artă. Întinse mâna. Fă o plecăciune, Jack.

Jack nu se conformă. Totuşi, îşi ridică paharul şi se uită în jur.

---

[42] Săptămânal britanic de satiră şi umor înființat în 1841, faimos pentru caricaturile pe care le-a publicat (n. tr.).

— Nu numai că e un *connoisseur,* dar Jack e şi om de acţiune. Fratelui meu şi mie ne-a luat o viaţă să ne dăm seama că posedăm o capodoperă. Însă lui Jack nu i-a luat decât o clipită ca să aducă omul care să o autentifice.

În spate se iscă rumoare. Un scârţâit uşor, când se deschise uşa. Bella se întoarse. Văzu cu oroare că era Danioni. Cine îl invitase? Când se uită iar în faţă, Cecil scotea ceva din buzunar.

— Aşadar, continuă Cecil, cu o scrisoare în mână care dovedeşte acest lucru, am plăcerea să vă prezint o lucrare neidentificată până acum a unui Mare Maestru. Dezvălui tabloul dintr-o mişcare. Daţi-mi voie să vi-l prezint pe Peter Paul Rubens.

Se auziră câteva aplauze, dar şi icnete şi exclamaţii şocate. Toţi vociferau şi îşi iţeau capetele, ca să vadă pictura.

Bellei îi ajunse la ureche cum Julia îl întreba de la obraz pe Cecil:

— Aşadar, asta te scuteşte pe tine să te duci cu căciula în mână la bătrânul Livesey?

— Jack e de părere că n-ar trebui să cedăm niciun bănuţ sub o sută de mii, îi răspunse el.

Doamne, Dumnezeule, îşi zise Bella din spatele încăperii. *N-o mai spune la toată lumea!*

Plum păru absolut şocat. Îl văzu cum îi mormăi lui Lizzie la ureche:

— O sută de mii de lire!

Chiar în faţa lor se aflau Lady Latchmere şi Melissa.

— E, cu siguranţă, voluptuoasă, zise Melissa.

Lady Latchmere pufni.

— Atât şi nimic mai mult!

— Nu e pe gustul tău, mătuşă?

— Mă tem că n-am să mă obişnuiesc niciodată cu nuditatea.

Bella îşi duse mâna la gură, ca să nu izbucnească în râs.

Nu era o surpriză să-l vadă pe Lucian uitându-se atent la tablou. Rose stătea alături de el. Însă curând se depărtă, plictisită, se pare. Lucian nu observă că plecase, aşa că îşi continuă comentariul:

— Câtă vervă în aplicarea culorii, dar, în acelaşi timp, câtă delicatețe! Uită-te doar la tonul acesta. E aproape...

Se întoarse, aşteptându-se, bineînțeles, s-o vadă pe Rose. Dar lângă el stătea Constance îmbrăcată în uniforma ei de servitoare, cu o tavă în mână.

— Luminiscent? îi termină ea propoziția. Îşi zâmbiră.

Bella fu impresionată. O fată precum Constance să ştie un asemenea cuvânt! De unde l-o fi auzit? Era limpede că n-ar trebui să subestimezi niciodată oamenii.

Danioni stătea într-un colț, discutând cu Roberto, cu un surâs rezervat, uşor superior. Apoi Roberto se depărtă, moment în care Danioni se întoarse şi, dintre toți cei de acolo, făcu un schimb de priviri cu Francesco. Era ceva între ei.

I se păru, oare, Bellei sau Danioni chiar dădu din cap, ca şi cum ar fi dat sau ar fi primit o instrucțiune?

Se pregătea să se îndrepte spre Cecil, ca să-l felicite pentru discursul lui bine livrat, când acesta apăru alături de el. Observă că ținea în mână o valiză.

Extraordinar, îşi zise ea, tresărind. Viteza cu care străbătuse încăperea... aproape că ajungea să te facă să crezi în spiritele rele.

Danioni tuşi cu mâna la gură:

— Îmi permiteți o vorbă între patru ochi, *signore* Ainsworth?

Cecil se răsuci spre el.

— O, din nou dumneata, făcu el plictisit. Desigur. Ce-ar fi să mergem într-un loc mai retras?

Frustrat că îl întrerupsese, îl conduse pe Danioni în bibliotecă, închizând cu putere uşa în urma lor.

Îi surâse formal, rece.

— Ce noroc pe dumneata, Danioni! Că s-a nimerit să fii aici, chiar la dezvăluire.

— Nu se poate noroc mai mare, mărturisi italianul.

— Ce vânt te-aduce pe-aici?

Danioni îşi puse valiza pe biroul lui Cecil. O deschise hotărât şi scoase de acolo un prosop alb.

Încet, savurându-şi gesturile, îl despături, astfel încât să se vadă monograma HP din colţul drept, după care i-l înmână lui Cecil să-l cerceteze.

Cecil îşi trecu degetul mare peste ţesătura fină de bumbac.

— Unde l-ai găsit?

— A fost recuperat de pe o bicicletă. Lăsată la o întrunire ilegală. Ţinută de duşmani ai statului italian.

— Doamne fereşte! Ce straniu! Ai vreo idee cum a ajuns acolo?

Scoase un carnet şi se prefăcu că-l consultă.

— Unul dintre neaveniţii pe care i-am arestat a mărturisit c-a furat bicicleta. La cererea lui... William Scanlon.

Cecil nu-şi putu ascunde şocul.

— Billy, vrei să spui? Pacostea aia mică?

— S-a înhăitat cu nişte derbedei, zise Danioni pe un ton plin de regret.

Cecil înghiţi această informaţie neavenită şi puţin plauzibilă.

— Şi ce propui să facem în legătură cu asta?

— Las la latitudinea dumneavoastră. În calitate de stăpân al casei.

— Frumos din partea dumitale, zise Cecil. Bătu din palme. Ei, bine, dacă nu mai e nimic altceva... Era nerăbdător să se întoarcă la petrecere.

— Nu, domnule Ainsworth. Asta-i tot.

Danioni se întoarse să plece. Dar apoi se opri, pipăindu-şi sacoul, ca şi cum ar fi uitat ceva.

— *Che stupido che sono*![43]

— Ce mai e? întrebă Cecil, din ce în ce mai nerăbdător.

Danioni scoase o scrisoare din buzunarul interior, cu un gest studiat.

— Bine că mi-am adus aminte! Mai era şi asta.

Cecil luă plicul oblong dintre degetele lui lungi, pătate de nicotină.

Recunoscu imediat papetăria preferată a Bellei, Smython. Era adresat domnului Henry Bowater, pe Lyndhurst Gardens, numărul 12, Harrogate.

— De unde-l ai?

— A fost găsit pe stradă, zise Danioni.

Cecil îl întoarse. Fusese deschis.

— Aceasta este corespondența particulară a soției mele.

— Mă tem că da.

— E o scrisoare către contabilul tatălui său. Mă tem că nu mă pricep la cifre. Las toate acestea pe seama ei.

— Foarte bine, domnule Ainsworth. Danioni făcu o plecăciune, după care plecă din nou, de data aceasta mult mai emfatic; însă se opri la uşă, ca să-i dea lovitura finală. Un bărbat trebuie să cunoacă bine treburile soției sale.

Cecil se uită iar la scrisoare. Se simțea nelinişti, uşor îngrețoşat. Vru s-o deschidă, când apăru Jack în uşă.

— Aici erai! Mă întrebam unde-ai plecat.

— Jack! Cecil reuşi să-şi schimbe expresia într-una de plăcere. Iartă-mă că am plecat de-acolo, dar am fost efectiv luat de guler.

— Am văzut. Ciudat personaj, nu-i aşa?

— Aşa sunt toți, zise Cecil. Îşi vârî plicul în buzunarul sacoului: Nu ştiu ce-ți doreşti tu, dar eu vreau un pahar cu prosecco.

---

[43] „Ce prost mai sunt!”, în lb. italiană, în original (n. red.).

10

Nish fu ultimul care examină pictura. Luase decizia să aştepte, scârbit de înghesuiala scandaloasă, care-i amintea de o excursie extrem de obositoare, pe caniculă, pe care o făcuse la Galeria Uffizi din Florența cu câteva luni în urmă.

Era atât de diferit acum, că putea să se uite de aproape la un tablou atât de impresionant. Ai fi stat nemişcat acolo, doar să-l sorbi din ochi. Nu era nimeni care să zică: „Scuzați-mă, vă rog. Soția mea vrea să vadă tabloul, iar dumneavoastră îi blocați vederea." Sau: „Sunteți indian, domnule? Nu ştiam că li se dă voie indienilor aici..."

Lucrul cel mai contrariant în legătură cu pictura era servitoarea neagră a lui Venus, ascunsă în depărtare, în colțul din dreapta sus. Cârlionții ei bogați erau acoperiți de o tichie albă, strânsă cu o bentiță, dintr-o parte într-alta. Se uita cu admirație vădită la părul lung, blond şi ondulat, revărsat pe umerii stăpânei.

Ce-ar fi fost dacă Rubens ar fi inversat lucrurile? Ce-ar fi fost dacă ar fi pictat-o pe Venus neagră? Nish hotărî să discute chestiunea cu Claudine cu prima ocazie. Oare fusese acolo, când şi-a ținut Cecil discursul? Nu-şi amintea s-o fi văzut...

Era atât de absorbit de tablou încât avu nevoie de câteva momente să observe că intrase Billy în încăpere. Fiul lui Betty se mişca de colo-colo, adunând paharele goale. Se apropie de Nish şi întinse tava spre el. Acesta aşează automat paharul acolo, fără să-l privească. Dar băiatul rămase nemişcat, de parcă ar fi aşteptat ceva.

— Ce e, Billy? întrebă Nish.

Băiatul nu zise nimic, dar îşi coborî ochii spre colțul unui plic de sub tavă. Adusese un mesaj. Uitându-se dacă mai era cineva prin încăpere, Nish înşfăcă iute misiva şi o desfăcu. Conținea un petic de hârtie cu o adresă:

VIA GIOVANNI PACINI, 41, TORINO. G.

Când îşi ridică iar privirea, Billy o zbughise deja spre ieşire.

Nish se grăbi după el, încercând să fie discret, să pară că, de fapt, nu aleargă. După ce îl aşteptă să ducă tava la bucătărie, îl urmă de-a lungul coridorului, apoi coborî pe scara metalică în spirală, spre pivnița de vinuri. Lumina era slabă, mirosul rece, stătut, o adevărată uşurare după atmosfera sufocantă din salon.

Nish îi flutură bilețelul în fața lui Billy:

— Cine ți l-a dat?

— Un prieten. Mi s-a cerut să vi-l aduc.

— Asta e tot?

— Ar mai fi ceva.

Scoase un teanc de manifeste legate cu o bentiță de in.

— Mi s-a spus să le dau mai departe.

Nish le luă. Desfăcu panglica şi scoase cu grijă un manifest. Anunța o adunare antifascistă. Pe prima pagină era o caricatură grotescă a lui Mussolini, călare pe un măgăruş. Îşi ridică privirea spre băiat.

— Ți-au spus unde trebuie să mă duc?

Billy clătină din cap.

— Presupun că nu ştii să citeşti în italiană.

— Niciun cuvânt. Dar pot spune că astea nu zic ni'c frumos de bătrânu' Musso.

Nish aranjă pamfletele la loc, de teamă să nu le vadă cineva. În dreapta lui era un raft de piatră plin cu butoaie de vin. Vârî teancul de pamflete îndărătul unuia şi dădu să plece. Billy se înspăimântă.

— Doar n-o să le lăsați acolo, nu-i aşa? Faceți puşcărie dacă le vede cineva.

— Păi, ce să fac cu ele?

— Le-aş putea ascunde eu, pentru dumneavoastră. Contra cost.

Billy înşfăcă manifestele. Nish vru să-l întrebe ce s-a întâmplat cu băiatul rănit, când auzi un zgomot pe scară. Era Constance, care căra patru sticle goale de prosecco în mâini. Când îi văzu pe Nish şi pe Billy, rămase cu gura căscată şi fu gata-gata să le scape.

— Scuzați-mă, domnule Sengupta...

Nish îşi pierdu cumpătul. Intră în panică şi trecu pe lângă ea, mai-mai s-o dea jos, fără să scoată un cuvânt, cu ghetele păcănind în vreme ce urca pe treptele de fier.

Uşa din față a hotelului era larg deschisă. Simțea nevoia să iasă, să respire.

Constance căra sticlele goale în pivniță, ca să le depoziteze acolo, când Francesco trecu pe lângă ea, urcând. Nu era ceva neobişnuit în sine. Francesco se ducea deseori în pivniță. Dar, de cele mai multe ori, o băga în seamă. Îi zâmbea sau dădea din cap.

De data aceasta, nu zise nimic; abia dacă se uită la ea. Dacă se gândea bine, singura concluzie logică era că Francesco aşteptase pe undeva, pe la mijlocul scării, înainte să vină ea.

Erau şaisprezece trepte. Îl auzise urcând doar şase sau şapte, cu pantofii lui clămpănitori, greoi.

Oare ce făcuse acolo?

De-abia când ajunse jos îi văzu pe Billy şi pe Nish şi puse lucrurile cap la cap. Totuşi, nu prea-i era clar. Fusese şi Francesco cu ei? Sau îi urmărise?

Aveau amândoi un aer vinovat, ca şi cum ar fi tăinuit ceva. Când i-a văzut, a avut un şoc. Fusese gata-gata să tragă o înjurătură şi să scape sticlele din mână. Dar îşi revenise la timp şi îşi ceruse scuze de la Nish că-l speriase.

Nish plecase fără o vorbă. De fapt, o luase la fugă, lucru puțin obişnuit pentru el.

Acum se întoarse spre Billy, ca să-l ia la rost. Acesta avea ceva ascuns la spate.

— Ce pândeai aici, jos? Şi ce ai acolo?

— Ni'c pentru băgăcioşi.

Ea lăsă sticlele jos şi întinse mâna.

Fără tragere de inimă, Billy îi întinse teancul de pliante. Îl luă pe cel de deasupra. Se uită repede la el, apoi i-l înapoie. Era scris în italiană, însă desenul spunea totul.

— Nu ştiu ce au toate astea de-a face cu domnul Sangupta. Dar ştiu că tu ţi-o cauţi cu lumânarea.

— Numai să nu mă pârăşti.

Billy puse teancul înapoi, pe raft.

— Nu le lăsa aici! strigă Constance. Doamna şi domnul Ainsworth vin mereu în pivniţă!

Billy le luă din nou.

— O să le-ascund sub patul lui Lady Latchmere. Când sunt cu toţii la cină.

Constance se uită îngrozită la el.

— Poftim?! exclamă ea.

— Nu face din ţânţar armăsar. Nimeni n-o să le caute acolo.

După-amiază, Constance se jucă împreună cu Lottie. Fata avea atât de multe jucării – tot felul de lucruri la care visase şi ea când era copil. Un yo-yo, un titirez, mai mulţi săculeţi cu bile... La urma urmei, era singură la părinţi. Jucăriile erau un substitut al fraţilor şi surorilor. Al prietenilor. Era chiar o minune că ajunsese atât de cuminte şi sensibilă.

— Se vede că eşti tristă astăzi, îi spuse ea lui Constance.

— Taci din gură! Nu-i adevărat deloc!

— S-a întâmplat ceva?

— Bineînţeles că nu!

Câteodată simţea un imbold puternic să-i povestească lui Lottie despre Tommy. Simţea că fetiţa ar înţelege-o, i-ar fi alături, că ar interesa-o. Însă Lottie era fiica lui Alice, iar când se gândea la asta îi pierea toată pofta. Era conştientă că îşi dorea din tot sufletul să facă parte din clanul

Ainsworth, să fie egală cu ei. Iar în centrul acestor dorințe se afla Lucian.

Cina constând din paste şi un fel de brânză cu nume ciudat nu dură mult. Gorgonzelia? Gorginzola? Se gândi tot timpul la ce asistase fără voia ei în pivniță.

Nish şi Billy. Ce-or fi discutat, de-i treziseră atât de mult interesul lui Francesco? Şi cum de înțelesese el ce vorbeau? Din clipa în care sosise la Hotelul Portofino, toți cei pe care îi întrebai despre Francesco ziceau acelaşi lucru: „Aaaa, nu vorbeşte engleza".

Tot aşa vorbeau oamenii din Menston despre bătrânul Bill Evans, grăjdarul: „Aaa, nu-ți face griji, a căzut în cap la naştere..."

Dar dacă greşeau cu toții?

Se simțea precum o maşină. Apăsați pe buton şi vă servesc mâncarea. Apăsați acolo şi vă spun de unde e vinul. Amețită şi cu dureri de cap, ieşi pe terasă ca să mai adune din pahare, când îl zări pe Lucian.

Expresia „inima îi tresări, un pic", pe care Constance o considerase mereu o vorbă goală, se dovedi că nu era deloc aşa.

Stătea aplecat peste balustradă, uitându-se la peisaj – după stele căzătoare, îi spuse el.

— Deşi e cam devreme, adăugă. Perioada cea mai bună este la începutul lui august. În noaptea de dinainte şi de după sărbătoarea lui San Lorenzo. Atunci cerul se umple de stele căzătoare şi se uită toată Italia la ele.

Constance îşi sprijini tava de balustradă.

— Sunt chiar stele?

El râse şi clătină din cap cu blândețe, însă fără vreun aer de superioritate.

— E o ploaie de meteoriți. Deşi catolicii cred că sunt scântei din flăcările care l-au ucis pe San Lorenzo. Ştii, a fost ars de viu. De romani. Pe un grătar.

— Ce multe ştiţi, zise Constance. Mi-ar plăcea să ştiu şi eu tot felul de lucruri.

— Ştii destule. Ştii să conduci o gospodărie. Să ai grijă de un copil.

— Treburi de femeie, nu-i aşa?

Zâmbi sardonic.

— Treburi *practice.* Ceea ce ştiu eu e... inutil, spuse el şi trase un fum din ţigară. Înseamnă că ţi-a plăcut pictura, nu-i aşa?

— Pictura? O, da! Şi când te gândeşti că Rubens a pictat-o pe femeia aceea acum trei sute de ani... Şi pare atât de actuală.

— Atât de senzuală.

— Atât de *tandră.*

Urmă o pauză. Apoi Lucian zise:

— Ştii, ai ochiul format pentru pictură.

Constance ridică din umeri.

— De fapt, n-am mai văzut niciodată un asemenea tablou. Cel puţin, nu atât de aproape. Puteam s-o ating.

— Nu e singurul lucru pe care l-ai văzut astăzi de aproape.

Constance simţi cum roşeşte. Se uită în jur, ca să vadă dacă mai erau pahare de luat.

— Îmi pare rău că ai fost nevoită să vezi una ca asta.

Ea zise:

— N-aveţi de ce să vă cereţi scuze.

— Probabil că ţi s-a făcut greaţă.

— Mi s-a tăiat răsuflarea, zise ea. Ideea că ar fi putut să i se facă silă i se părea caraghioasă. M-a făcut curioasă să aflu prin ce-aţi trecut, de-aţi păţit aşa ceva. Şi cum de puteţi suporta.

— Ce, faptul că voi avea toată viaţa această cicatrice?

Ea şovăi.

— Toţi avem cicatrici.

— N-am văzut să fi avut vreuna, astăzi. Se apropie. M-am uitat foarte bine. Nicio imperfecțiune.

— Domnule Ainsworth...

— Te rog să-mi zici Lucian.

De obicei, când Constance se uita la Lucian, se simțea liniştită. Însă nu mai era cazul. Atracția dintre ei nu mai putea fi negată. Până la un punct, amândoi păreau să fie mulțumiți – atât ea, cât şi el. Şi, oare, n-o căutase chiar ea cu lumânarea?

Fără îndoială, începea să devină periculos.

Constance simți o amețeală, ca atunci când te ridici prea repede în picioare. Imensitatea spațiului o copleşea atât de tare, încât respira repede, în icnete scurte. Era înspăimântată. Dar nu putea s-o arate. Trebuia să-şi păstreze masca impasibilă.

Lucian era stăpânul ei. Superiorul ei social. Ce măşti o folosi el?

Se auzi zicând:

— Trebuie să plec.

— Desigur, zise Lucian.

Luă tava goală şi plecă la bucătărie.

Când intră Roberto şovăielnic, de parcă nu ştia ce căuta acolo, Alice şi Melissa jucau Fata Bătrână în salon.

— Domnule Albani, zise Alice, ridicând privirea de la cărțile de joc.

El făcu o plecăciune.

— *Buona sera*.

— Îl căutați pe tatăl dumneavoastră?

— *Scusi*?

— *Tuo... padre*?

— *Si*.

— Cred că s-a dus la culcare.

— *Molte grazie*.

Se întoarse să plece din încăpere. Dar, înainte să iasă, Alice puse brusc cărțile jos şi se ridică. Îşi drese glasul.

— Voiam să vă mulțumesc.

Roberto se întoarse.

— *Si*?

— Să vă spun *grazie* pentru brățară. Ridică brațul şi arătă spre accesoriul imaginar. Era frumoasă. Şi a fost extrem de generos şi de atent din partea dumitale.

El surâse şi dădu din cap, deşi Melissa era sigură că nu înțelegea un cuvânt din ceea ce spunea prietena ei.

— Înțelegi de ce a trebuit s-o refuz, continuă Alice. Asta nu înseamnă că nu-ți sunt recunoscătoare pentru interesul pe care mi-l arăți.

Îi întinse mâna, pe care Roberto i-o sărută. Apoi plecă din încăpere, neobişnuit de vioi.

Melissa stătea ca pe ghimpi. Când Alice se aşează la loc, zise:

— Ai înapoiat un cadou?

Alice se îmbujoră:

— Nu puteam să-l accept.

— Pentru că e italian?

— Pentru că am crezut că e de la tatăl lui!

Melissa căzu pe gânduri, apoi îşi reluară jocul.

— Bietul om, făcu ea. De-abia dacă ştie un cuvânt-două în engleză. Poate are nevoie ca tatăl să vorbească în numele lui.

Jack simți destul de exact ce se întâmpla în bibliotecă, dinainte să intre. După cum s-a dovedit ulterior, a avut dreptate.

Cecil era acolo împreună cu Francesco şi împacheta tabloul în ambalajul de placaj.

— E-n regulă să stăm un pic de vorbă? îl întrebă Jack pe Cecil, aruncându-şi privirea spre italianul care se pregătea

acum să acționeze cu o șurubelniță și cu o mână plină de cuie lungi.

Cecil se uită la el ca la un nebun.

— Desigur. Ăsta nu înțelege nimic.

— Bine, atunci. Dacă zici tu...

Jack își vârî mâna în buzunar și scoase un cec, pe care i-l înmână lui Cecil. Era de cincizeci de mii de dolari.

— E bine?

Cecil rânji.

— S-a făcut! Să sperăm că se vinde.

— Nu-ți face griji în legătură cu asta. Singura întrebare e cu cât.

— S-o țin sub cheie aici?

— Aș prefera s-o iau cu mine, dacă nu te deranjează.

— Va fi în siguranță la tine?

Jack își ridică sacoul și-i arătă un revolver Colt.

— Va fi bine păzită.

— Atunci e bine. Ia-o! Cecil se apropie de Francesco și-i făcu semn să-l ajute pe Jack să ducă pictura la etaj.

— Dar vino înapoi, jos, la un păhărel și un trabuc, Jack. Nu-mi place deloc să beau singur.

Așa cum fusese instruită, Claudine descuie, apoi deschise ușa, de îndată ce îl auzi pe Jack ciocănind. Apoi rămase lângă pat, uitându-se cum aducea tabloul împachetat în încăpere împreună cu Francesco și cum îl sprijineau de perete.

— Așadar, gata!

— Gata.

— Îți spun eu, ăsta e mai presus de sabia lui Napoleon.

Era o glumă de-ale lui, o referire la o sabie veche, de proveniență dubioasă, pe care Jack reușise s-o vândă pe bani mulți unui colecționar american.

Jack se uită lung la colet, apoi la Claudine. Ochii îi ardeau de exaltare.

— Ai încredere în mine, păpuşă. În comparaţie cu pictura asta, sabia lui Napoleon e pistolaş de jucărie.

De îndată ce Francesco plecă, Jack scoase revolverul şi îl puse cu grijă pe pat. Apoi o privi intens.

— Nu lăsa pe nimeni să intre. Şi să nu te mişti de-aici. Mă întorc imediat.

— Unde te duci?

— Mai bine să nu ştii.

Claudine îl conduse la uşă şi încuie după el. Ridică pistolul. După ce verifică dacă era încărcat – era, sau, cel puţin, aşa părea – îl puse într-un sertar.

Rămase acolo câteva clipe, contemplând coletul şi conţinutul său.

Era aproape incredibil că un lucru atât de valoros se afla în aceeaşi încăpere cu ea. De drept, ar fi trebuit să emane o aură, cumva.

Să iradieze lumină sau căldură – ceva care să te facă să înţelegi cât era de special. Dar nu. Nu era decât o simplă cutie de lemn.

După ce se hotărî asupra unui plan de acţiune, scoase un furou de mătase din scrin şi îl vârî în geanta ei de cosmeticale.

Verificând să nu fie nimeni pe coridor, ieşi din cameră şi încuie uşa după ea.

O porni tiptil prin întuneric, până când ajunse la baia comună şi ciocăni uşor.

Lizzie crăpă uşa. Văzând că era Claudine, o înşfăcă de încheietura mâinii şi o trase, în linişte, înăuntru.

Era neobişnuit pentru Bella să se scoale înaintea servitorilor. Dar se trezise devreme, la cinci, şi se simţea neliniştită.

Se îmbrăcă lejer, cu o rochie înflorată de bumbac, ce-i dezvelea braţele, despre care toată lumea spunea că erau

frumoase şi care o făceau să se simtă tânără. Nu-şi strânse părul. Se strecură afară din camera ei şi coborî în bucătărie.

Îi plăcea bucătăria, pentru că era centrul casei. Dacă te gândeai la Hotelul Portofino ca la un vapor, atunci bucătăria era cabina de comandă, cu mânerele şi butoanele ei, cu oalele atârnând strălucitoare şi luminoase din tavan şi cuțitele sclipind pe polițe.

Îşi trecu degetul pe suprafața netedă, cerată a mesei. O cumpăraseră la o licitație, la Lucca. Ploua îngrozitor şi se udase până la piele. Ce ciudat că-şi aducea aminte!

Luă o smochină verde dintr-un castron de porțelan, atât de coaptă încât era cât pe ce să-i explodeze în mână. Şi-o vârî în gură, aprinse plita şi îşi făcu o ceaşcă de ceai.

Deschise uşa bucătăriei şi rămase în prag, uitându-se, dincolo de curte, la colinele verzi şi la marea sclipitoare de dincolo de ele.

Scena era nemişcată şi perfectă, precum o pictură. Simțea deja fierbințeala soarelui. Îşi dădu pantofii jos şi începu să meargă pe afară, cu picioarele goale, încântată că pământul era cald.

Asta ți-ai dorit dintotdeauna, îşi zise ea*. Păstrează această clipă în suflet. Aminteşte-ți-o în zilele când viața pare o trudă fără sfârşit.*

Prin fața ochilor îi trecu fulgerător o imagine. Bietul băiat, zăcând pe duşumea atât de neajutorat. Se hotărî să-l întrebe pe Billy despre el cu prima ocazie. Nu că ar fi ştiut ceva sau, chiar dacă ştia, n-avea să-i spună ei nimic. Oare nu-i interzisese chiar ea să mai aducă vreodată vorba despre băiat?

Îşi sorbea ceaiul, gândindu-se la toate acestea, când auzi ceva: o izbitură înfundată, accidentală, a cuiva care încerca să-şi ascundă prezența.

Se uită prin bucătărie. Nu era nimeni.

Când ieşi pe hol, îl văzu pe Plum. Era îmbrăcat de călătorie, într-un costum crem, coborând tiptil scările, cu o geantă uriaşă pe umăr. Îi strigă:

— Vă furişaţi fără să vă luaţi la revedere?

— Doamnă Ainsworth! Îmi pare rău. Se prefăcu destul de bine că nu-l şoca întâlnirea cu ea. Nu ştiam că s-a trezit cineva.

— Vreţi să luaţi micul-dejun?

— Nu, dacă nu vă deranjează, zise el.

— O, haide! Bella îşi menţinu acelaşi ton jovial, normal. Betty va fi îngrozită dacă vă las să plecaţi fără să beţi măcar o ceaşcă de ceai.

— Aş prefera să plec, zise el.

— Veţi avea nevoie de o trăsură până la gară.

— E totul aranjat, doamnă Ainsworth. Totul. Am vorbit cu Francesco aseară. Am reuşit să mă fac înţeles.

Chiar aşa? îşi zise ea. *Măi să fie!*

Plum îşi reluă drumul spre uşă. Brusc, Bellei îi veni o idee.

— Vrei să stai o clipă?

El se opri şi se uită la ceas.

— Desigur.

Bella se duse în fugă în biroul ei şi înşfăcă ultima ei scrisoare către Henry şi o mână de bănuţi. I le dădu lui Plum.

— Vă supăraţi dacă mi-o puneţi la poştă? Când ajungeţi la Milano?

Plum se uită la adresă.

— Aaa, Harrogate! Ce oraş frumos!

— Da, nu-i aşa?

— Păi, bine, zise el, îndreptându-şi umerii. Uraţi-mi noroc.

— Cel mai bun tenisman britanic!

Ea îi întinse mâna, iar el i-o strânse rânjind.

Ce spectacol! îşi zise Bella. Ce se petrecea, de fapt? Şi unde era Lizzie?

Uşa scârțâi când i-o deschise lui Plum ca să iasă. Francesco îl aştepta, verificând potcoavele cailor. Căută să se uite în ochii lui. I se părea sau era o urmă de spaimă în ei?

Era atât de captivată de uruitul lin al trăsurii care se depărta, încât aproape că nu-l observă pe Danioni, care se apropia de ea pe alee. Şi nu numai pe Danioni – mai era un bărbat împreună cu el.

Ea îi aşteptă în cadrul uşii, cu brațele încrucişate, incapabilă să-şi ascundă iritarea.

— O, cerule! Iar dumneata! Nu poți să ne laşi în pace?

— Bună dimineața şi dumneavoastră, *signora* Ainsworth.

— Ce mai e, de data aceasta?

— Acesta e *signor* Ricci. De la Inspectoratul Industriei şi al Muncii.

Ricci era înalt şi gârbovit, cu o mustață stufoasă. Îşi scoase pălăria, în vreme ce Danioni îi arătă o hârtie.

— Iar aceasta e scrisoarea care îl autorizează să facă o inspecție a condițiilor de lucru din incinta hotelului dumneavoastră.

Bellei nu-i veni să-şi creadă urechilor.

— La ora aceasta matinală?

Danioni ridică din umeri.

— Cum ziceți voi, englezii: cine se scoală de dimineață departe ajunge.

Îi conduse în bucătărie şi îi obligă să aştepte în picioare până la sosirea lui Betty, care urma să prepare chiflele pentru micul-dejun. Reacția bucătăresei când îi văzu fu absolut predictibilă.

— Ce-i porcăria asta?

— E doar o formalitate, o asigură Bella. Trebuie să cooperăm. Să strângem din dinți.

— Nu mai am dinți de strâns! protestă Betty şi căscă gura larg, ca să-i arate Bellei că nu mințea.

Bella se uită cum Ricci îşi făcea jalnica lui inspecţie, în costumul acela negru, urmat de Betty.

La un moment dat, găsi un castron pe masa de lucru. Îşi apropie nasul, se strâmbă, şi se pregăti să scrie ceva în carneţel.

Atunci, Betty izbucni:

— E doar nişte aluat. Ce e aşa de ciudat?

Betty nu-şi lua ochii de la Bella, cerându-i ajutorul, de parcă ea ar fi avut puterea să oprească toate acestea. Bella se simţea îngrozitor. Dar se temea să nu înrăutăţească lucrurile şi mai mult. Ruşinată, îşi dădu seama că această frică îi întrecea furia; o paraliza, împotriva voinţei sale.

Ricci îşi trecu degetele peste maşina de gătit, să vadă dacă era vreo urmă de grăsime.

Se aplecă şi examină conţinutul cuptorului prin geamul uşii, pregătindu-se s-o deschidă, când Betty nu se mai putu stăpâni.

— Hei! strigă ea, dându-i peste mâini. Poţi să ai tu poruncă şi de la regele Italiei, că nu mă interesează! Pe ăsta nu-l deschizi!

Îşi îndreptă umerii spre ea, cu braţele încrucişate. Ea îl sfidă, provocându-l s-o contrazică.

— Dacă n-o să-mi crească chiflele, o să mi-o plăteşti cu vârf şi-ndesat!

După aceea, se duseră în birou. Bella se aşeză la pupitrul ei, mijind ochii la raport, care nu numai că era scris în italiană, dar şi cu cele mai mici litere posibil. Danioni stătea în picioare, urmărind-o, bătând darabana cu degetele.

Cu o oarecare dificultate, Bella citi: *Condizioni anti igieniche.* Ridică privirea tăioasă.

— „Condiţii neigienice”? N-am citit niciodată o asemenea prostie! Poţi să-ţi iei cina pe podelele curăţate de Betty.

Danioni zise:

— N-am scris eu raportul ăsta.

— Dar e semnătura dumitale peste tot. I-l dădu înapoi. Aşadar, asta ce-nseamnă?

— Aveți la dispoziție paisprezece zile.

— Ca să fac ce?

— Să vă conformați. Altfel, trebuie să închideți.

Se pregătea să reacționeze, când se auzi un zgomot, un răget bărbătesc de groază, de undeva din hotel. Se uită alarmată la Betty.

— Ce, Doamne fereşte, a fost asta?

— Nu ştiu, zise ea. Dar nu-mi place deloc, doamnă. Nu-mi place deloc.

Cecil se trezi singur, în camera lui. Lâncezi în pat vreo câteva momente, ascultând clopotele bisericii, uitându-se meditativ la o muşcătură proaspătă de țânțar de pe braț. Apoi se uită după ceva cu care să-şi aprindă prima țigară pe ziua aceea.

Credea că are nişte chibrituri în buzunarul sacoului, însă, când se uită acolo, nu le găsi. Era doar scrisoarea pe care i-o dăduse Danioni – cea trimisă de Bella contabilului tatălui ei. O scrisoare pe care Danioni ținuse în mod deosebit s-o aducă în atenția lui Cecil. Oare de ce?

În adâncul sufletului, ştia răspunsul. *Hai, omule! Curaj!*

Pe măsură ce citea, i se urca sângele la cap. Simțea o furie profundă, care se confunda cu ruşinea. De când dura situația aceasta? Şi câți mai ştiau? Le-o arătase Danioni şi celorlalți din biroul lui? Cu siguranță! Aşa că tot oraşul ştia. Nu numai că Bella îşi făcea de cap, dar şi că n-o satisface. Şi că el, Cecil, era considerat un fel de... papă-lapte.

Simți că furia îl învigorează. Ca un curent electric. Era cu adevărat extraordinar cum simțea că i se transformă trupul. Ei, bine, o să-i arate el! Afurisită femeie! O să-i arate cine e cocoşul!

Îşi puse hainele pe el ca prin ceaţă, fără să-i pese, de data aceasta, cum arată. Cum şi-a făcut cărarea sau dacă gulerul era în ordine. Nu mai conta decât confruntarea ce urma.

Trânti uşa şi porni ţanţoş pe coridor. Ţinea scrisoarea în mână. Această... umilinţă!

Se opri sus, la capătul scărilor. Se întâmpla ceva pe hol. O panică sau o altercaţie. Greu de precizat. O văzu pe Bella ieşind în grabă din bucătărie, urmată de Betty şi, dintr-un motiv sau altul, de Danioni. Ce naiba căuta ăsta aici?

Se îndreptau, ce să vezi, spre Jack! Americanul stătea la poalele scării.

— Unde e? urla el.

— Ce anume? văzu Cecil cum îl întreba soţia lui.

Coborî iute treptele, uitând momentan de scrisoare.

— Jack! strigă el. Ce se întâmplă?

Acum, Jack începu să alerge peste tot, ca un nebun, deschizând uşile şi uitându-se prin camere.

— Escroci nenorociţi! Unde e?

Urletele lui treziseră tot hotelul. Pe palier apărură, pe rând, siluete cu ochii cârpiţi de somn.

— Jack! Te rog!

Cecil se apropie de el, dar acesta îl împinse.

— Pleacă de lângă mine!

— Domnule Turner, zise Bella, vă rog să vă calmaţi. Spuneţi-ne ce s-a întâmplat!

Jack îşi trecu o mână peste bărbia nerasă. Avea privirea sălbatică, chipul palid ca al unui cadavru.

— Tabloul, zise el. A dispărut!

11

Bella ajunse la concluzia că exista ceva regizat şi formal în împrejurările date. Îi amintea de romanele Aghatei Christie, pe care le citea cu plăcere când avea timp, în care oaspeţii unui hotel erau acuzaţi într-un salon foarte asemănător cu acesta şi erau puşi să dea socoteală de fiecare mişcare pe care o făcuseră la o anumită oră, dintr-o noapte anume.

Dar nu era singurul lucru care stârnea resentimentele celor ce se adunaseră acolo. Bella făcu o grimasă în vreme ce trecea în revistă panorama chipurilor palide. Oaspeţii stăteau prudenţi deoparte, arătând ciudat de vulnerabili în cămăşi de noapte şi papuci, cu ochii scufundaţi în orbite de oboseală.

Danioni luase frâiele în mâini şi îl interoga pe Jack cu o bucurie evidentă. *Cât de odios era omuleţul acesta!* îşi zise ea. *Culmea răului, în Italia modernă.*

— Şi sunteţi sigur că pictura a fost furată, *signor* Turner?

— Cum să nu! Mă iei de prost?

— Aţi căutat bine în camera dumneavoastră?

— Dacă spun c-a dispărut, a dispărut!

Cecil interveni, exasperat.

— Cum ar putea să dispară ceva atât de mare? Chiar de sub nasul dumitale.

— De unde naiba să ştiu? Doar nu sunt eu cel care l-a furat!

— Dar eşti cel care trebuia să-l păstreze în siguranţă.

— Ce vrei să zici, domnule Ainsworth?

— Vreau să zic orice-ţi trece prin cap, domnule Turner!

Spre uşurarea Bellei, apăru contele Albani. Arăta - impresionant în halatul lui roşu, cu linii şerpuite, din mătase.

— Ar trebui să încercăm să ne calmăm cu toţii.

Bella se întoarse spre el.

— Ce ne sfătuiți să facem, conte?

— Să faceți ce-a zis domnul Turner. Să trimitem după polițiști. *Pronto!*[44]

Jack dădu din cap cu entuziasm.

— Și să-i puneți să scotocească tot locul.

— Ce-ar fi să se ducă Lucian după ei?

Lucian sări imediat.

— Desigur! Doar să mă schimb!

Însă Danioni își agită mâinile.

— Nu, nu! Ar fi mai bine dacă toată lumea... dacă ei nu ar mai intra în camerele lor, *signore.* Nu pentru multă vreme.

Instrucțiunile lui nu căzură bine. De la Lady Latchmere, la – mai ales – Julia, vociferară cu toții neîncrezători, pentru că li se cerea să mai stea acolo în ținuta aceea. Însă Cecil păru să fie de acord.

— Danioni are dreptate, zise el. În felul acesta, ne asigurăm că nu va recurge nimeni la tertipuri.

— Ce insinuezi? zise Lady Latchmere răstit.

— Nu insinuează nimeni nimic, o liniști Bella iute.

— Toată lumea e de față? întrebă Cecil.

— Familia Wingfield nu e, zise Alice, uitându-se în jur.

— Domnul Wingfield a plecat în dimineața aceasta, devreme, dezvălui Bella.

Jack păru sceptic.

— Daaa?

— Se duce într-un turneu, îi explică ea. Se va întoarce peste cel mult o săptămână.

— Poate că nu se mai întoarce, zise Jack.

— Dar soția lui e încă aici, sublinie Alice.

Jack se întoarse spre ea.

— Ești sigură?

---

[44] „Rapid!”, în lb. italiană, în original (n. red.).

Interveni alt glas.

— Am văzut-o aseară, Jack. Era Claudine. Chiar înainte să ne ducem la culcare.

Jack se uită sever la ea, iar Bella se întrebă cum de nu ştia; de ce nu-i spusese Claudine înainte? N-au fost împreună? Uitase?

— Alice se va duce la ea să vadă dacă e acolo, zise Bella. Constance, vrei să-l trimiţi pe Billy la mine? Iar între timp... Poate că un mic-dejun ne va ridica un pic moralul?

Pe Betty n-o încânta ideea că trebuia să servească atâtea porţii, într-un timp atât de scurt. Nu însă în asemenea măsură ca pe Constance, când îl văzu pe Billy strecurându-se în bucătărie. Arăta neglijent şi cu părul ciufulit.

— Unde-ai fost? îl întrebă ea.

— Niciunde.

Iar pe chip îi apăru imediat un aer vinovat.

— Ei, bine, eşti chemat la ordine.

— De cine?

— De doamna Ainsworth. Zicea că vrea să aducă poliţia.

Billy tresări.

— Poliţia? Pentru ce?

— A dispărut tabloul, zise Betty.

— Da' asta n-are nimic de-a face cu mine.

— Nimeni n-a zis aşa ceva, Billy. Vor să percheziţioneze hotelul.

Băiatul păli.

— Dar de ce?

Betty îşi trecu mâna prin părul lui.

— Nu-ţi mai face griji, băiete! Tu trebuie doar *să aduci* poliţia, nu să fii dat pe mâna lor.

Constance îl conduse pe Billy în salon. Aproape toţi ocupanţii hotelului erau acolo, unii mişunând de colo-colo, alţii stând jos plictisiţi şi contrariaţi. Bella era împreună cu Cecil, cu Lucian şi cu Jack. Erau cu toţii în halate, vorbeau

cu glas scăzut şi serios cu italianul acela dezgustător – Danioni, sau cum l-o fi chemat.

— A, Billy, zise Bella când îi văzu. Am nevoie să dai o fugă până-n oraş. *Signor* Danioni îţi va spune unde să te duci.

Danioni se uită dur la Billy, cu o privire neobişnuit de intensă.

— Acesta e William Scanlon?

— Da, acesta e Billy, confirmă Cecil.

— Băiatul care a furat bicicleta?

— N-am vrut decât s-o împrumutăm...

Billy se uită frenetic în jur, după ajutor.

— Un binecunoscut tovarăş al unor elemente criminale, zise Danioni.

Constance îşi dădu ochii peste cap.

— Nu fi tâmpit.

Dar până să apuce să mai spună ceva în apărarea lui, Billy o zbughi spre uşă. Constance nu-l opri, însă Jack fu mai iute de picior.

— Nu, nu, puiule, zise el, apucându-l pe Billy de braţ.

— Daţi-mi drumul!

— Nu te mai zbate!

— Mă doare!

Probabil că Betty auzise, din bucătărie, strigătele lui. Se repezi furioasă, agitată, în salon, ştergându-şi mâinile pe şorţ.

— Ce-i asta? Billy?

Ignorând-o, Cecil se întoarse spre Lucian.

— Dă-mi cheile de la magazie! O să-l încuiem acolo.

— Te rog, Cecil, îl rugă Bella. Chiar trebuie?

— „Cei nelegiuiţi fug fără ca nimeni să-i urmărească..."[45] Se întoarse spre Danioni. Francesco, omul meu, se poate duce el după poliţişti.

---

[45] Biblia, Proverbe, 28:1 (n. red.).

Billy continuă să se zbată şi să se agite, în timp ce Jack şi Cecil îl târau afară din încăpere.

Lucian îi urmă, bănui ea, ca să caute cheile.

Constance se apropie de Betty şi-i puse braţele pe umeri.

Bătrâna era şocată, avea chipul palid, respira iute şi superficial.

— Billy! strigă ea. Billy!

— Mamă!

Strigătele lui de durere răsunară scurt pe hol, după care se estompară în cea mai cumplită linişte.

Bărbaţii îl târâră pe Billy în magazie, o construcţie de piatră ascunsă la capătul unei poteci din spatele hotelului. Francesco o folosea ca să depoziteze unelte şi materiale de construcţie – şi Dumnezeu mai ştie la ce, îşi zise Billy. Cărţi deocheate? Animale moarte? Billy îl considerase totdeauna un ciudat.

— Daţi-mi drumul! strigă el.

Îl dureau coastele, pentru că ticălosul ăla de Ainsworth îi dăduse un pumn zdravăn, pe furiş, când credea că nu-l vedea nimeni.

Cum de muriseră toţi oamenii buni în război – toţi fraţii lui?! Absolut toţi! Iar oameni precum domnul Ainsworth scăpaseră basma curată!

Toată lumea vedea că era un pierde-vară. Ce *făcea* el, de fapt? Tăia frunză la câini! Umbla de colo-colo îmbrăcat în haine luxoase, lătrând porunci tuturor. Un fanfaron mişel.

Erau cu toţii acolo, pălăvrăgind despre ce făcuseră. Domnul Ainsworth, doamna Ainsworth, Danioni şi americanul cu automobilul lui strălucitor. Singura care păruse jenată fusese doamna Ainsworth.

— Pacostea aia mică are plămânii buni, îl auzi el pe domnul Ainsworth.

— Şi dă cu piciorul ca un măgar, adăugă americanul.

— Am nevoie de un doctor! strigă Billy. Nu pot să respir!

— Băiatul e devastat, zise doamna Ainsworth.

Dar domnul Ainsworth zise că nu era aşa, că era doar speriat din cauză că-l prinseseră cu mâța-n sac. Billy încercă iar:

— Mă doare ceva pe dinăuntru!

Lucrul acesta păru s-o sensibilizeze pe doamna Ainsworth. Se întoarse spre soțul ei.

— N-ar fi bine să-l chem pe Nish să-l vadă?

— Nu fi slabă, o repezi el.

— Vă rog! strigă Billy. Mă doare rău!

— Cecil, te rog!

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Bella! Bine, dar fă-o repede!

Nish veni după vreo cinci minute. Doamna Ainsworth era cu el, iar americanul şi Cecil dispărură – poate că se duseseră înapoi, în hotel, sau că stăteau de pază pe cărare. Oricum, nu-i mai vedea de la fereastră.

Doamna Ainsworth fu cea care descuie uşa ca să-i dea drumul lui Nish să intre. Rămase alături de ei, urmărind cum îl examina pe băiat şi muşcându-şi unghia de la degetul mare.

Billy se gândise s-o şteargă de acolo în secunda în care se deschisese uşa. Dar, poate, era o idee mai bună. În orice caz, dacă fugea acum nu făcea decât să-o bage pe doamna Ainsworth în belea. Şi n-avea nimic cu ea. Era o femeie cumsecade.

Când Nish se lăsă în jos, se uitară unul în ochii celuilalt. Între ei se petrecu ceva. O înțelegere a ceea ce trebuia să se întâmple.

— Respiră greu, fără dar şi poate, zise Nish.

Bella întrebă:

— Poți să-i dai ceva?

— Poate un sedativ. Îl va calma. Uşurează constricția.

— Nu-mi trebuie ni'c din astea, protestă Billy.

— Poate ceva pentru dureri, atunci. Nish se uită în jur. Dar geanta e la mine în cameră.

— Danioni n-o să-ți dea voie să urci acolo, zise Bella. Am nişte aspirină la mine, în birou. Mă duc eu s-o iau.

Profitând de ocazie, Billy îl apucă pe Nish de braţ.

— Sunt în dormitorul doamnei Latchmere, îi şopti el.

— Manifestele?

Billy dădu din cap.

— Sub pat.

— Doamne, Billy! Eşti nebun!

— M-am gândit că e ultimul loc în care să caute cineva.

— Au să le găsească poliţiştii. Vor scotoci în tot hotelul.

— Cheile sunt la mine în cameră. N-am avut timp să le pun la loc.

— Ce chei?

— Setul stăpânei. I le-am luat din birou.

Se uitară unul la altul, într-o complicitate disperată.

Cecil stătea de pază la poalele potecii, lângă hotel. Bella fu obligată să treacă pe lângă el, în drum spre birou.

În ultima vreme, se comportase ciudat faţă de ea. Dar ştia, pentru că i-o spunea mereu, că avea tendința să fie paranoică. Să exagereze. Şi probabil că asta se întâmpla şi acum. Aşa că nu avea niciun motiv să se neliniştească atunci când se apropie de el.

Nu se uită la ea, prefăcându-se că urmărea un şir de furnici pe pământ. Bella zise:

— Să sperăm că poliția o să-i dea de capăt.

Cecil nu zise nimic, ca şi cum n-ar fi auzit-o. Aşa că mai încercă o dată.

— Am zis că sper…

— Am auzit ce-ai zis, o repezi el.

Se îndreptă spre un strat cu azalee, de la marginea potecii.

— Ce s-a întâmplat? Îl urmă şi întinse mâna, încercând să-l ia de braţ. Cecil?

El se smuci şi se întoarse spre ea. Chipul îi era alb de mânie.

Nu te apropia de mine!

— Dragul meu, îi spuse ea, ca unui copil mofturos, nu te răzbuna pe mine. Până de curând, tu însuți ai spus că nu ți-ai dat seama de valoarea picturii.

Vru să-l ia din nou de mână, dar el şi-o trase la spate, fixându-şi ochii-n pământ cu şi mai multă îndârjire. Bella nu mai putu să-şi stăpânească frustrarea.

— Ascultă, Cecil! Eu sunt cea care ar trebui să fiu supărată, în niciun caz tu! Un incident de felul acesta... Ei, bine, ar putea fi devastator pentru reputația hotelului.

El îşi ridică privirea şi se uită în ochii ei.

— Habar n-ai despre ce e vorba, nu-i aşa?

— Habar n-am? Glasul Bellei tremura de consternare. Habar n-am de ce?

Salonul părea o cafenea de gară înțesată de pasageri furioşi care aşteptau un tren întârziat. Nu vorbea aproape nimeni. Erau prea obosiți şi prea agitați.

Claudine nu avea, cu siguranță, niciun chef de conversație. Nu avea chef să facă aproape nimic.

Ce ciudat, se gândi ea.

Când a văzut Hotelul Portofino pentru prima dată, i-a plăcut foarte mult cum arată, mai ales la interior: stilul tipic englezesc, pitoresc, ca un conac măreț de la țară. Dar acum începu s-o neliniştească.

Din cauza agitației... Efectul era acelaşi asupra ei, chiar de-ar fi avut ea însăşi un rol – ceea ce, recunoştea, chiar aşa era.

Oricare-ar fi fost cauza, rezultatul era că, acum, uitându-se în jur prin încăpere – la scaunele cu spătare joase, la plantele de interior imaculate, fără un fir de praf, şi la şemineul acela cu polița mare de deasupra, unde statuetele

de copii angelici se jucau vesel îndărătul unui şir de cărți –, această neliniște se reflecta asupra ei.

Studiase tablourile. Erau multe. Femei bogate, albe, mai ales în crinoline, tributare stilului franțuzesc de acum treizeci de ani. Unele dintre ele, știa foarte bine, erau ale lui Lucian.

Nu putea să spună dacă îi plăceau sau nu. Își dădea seama că era bun. Însă trebuia să se adapteze timpurilor. Să fie mai îndrăzneț. Să picteze ca prietenii ei artiști de la Paris.

Rămase cu ochii ațintiți mai ales asupra unuia dintre ele. Era portretul unei femei care semăna tulburător de mult cu Rose. Apoi, brusc, Jack apăru alături de ea şi o trase înt-un colț.

— Cum adică ai văzut-o pe soția lui Wingfield înainte să te duci la culcare?

Răsuflarea lui mirosea puternic a alcool.

— Exact cum am spus, zise ea, smucindu-se din mâinile lui.

— Dar ți-am spus să nu te mişti din cameră.

— Ştii foarte bine că nu-mi place „să mi se spună”.

— Oh, termină cu rahatul ăsta!

— Despre ce rahat vorbeşti, Jack?

— Că te crezi Regina din Saba. Ştim amândoi că eşti neica-nimeni.

Claudine primi insulta cu indiferență. Încercă să plece, dar el o apucă iar de încheietura mâinii.

— Să nu-ndrăzneşti să pleci când îți vorbesc!

Ea încremeni.

— Sau ce?

— O să vezi tu!

O strânse iar de mână.

— Ia-ți mâna aia scârboasă de pe mine!

— Să nu mă contrazici! Indiferent ce-aş spune, ai înțeles?

Avea mai multe opțiuni. Intenționat, fără să-şi ia ochii de la pictura mai mare, Claudine o alese pe cea mai directă.

— Indiferent ce-ai spune, Jack, zise ea.

Insolența uluitoare a Bellei era combustibilul care îl întări pe Cecil în drumul său de întoarcere spre hotel. Pe cine credea ea că prosteşte nerecunoscându-şi greşeala?

Se uită în jur la straturile cu flori şi la pajişti, la peisajul perfect, şi simți cum îl năpădeau resentimentele. Toate acestea erau ale ei, nu ale lui.

Niciodată nu le-a simțit altfel. Iar acum începu să se întrebe ce-o căuta el aici. În locul acesta. În această căsătorie.

Prietenul lui, Horace, îi spusese atunci când aflase de planul lui Cecil de a se muta în Italia că administrarea unui hotel depinde de felul de a fi al oaspeților. Atunci, lui Cecil i se păruse o remarcă banală. Dar, Doamne, câtă dreptate avea!

Ajunse chiar la sfârşitul confruntării dintre Claudine şi Jack, la care Lizzie asista din cadrul uşii. Cecil se apropie de ea.

— Ciondăneală între îndrăgostiți?

Îi răspunse fără să se uite la el.

— Aşa se pare.

— Încearcă să se pună de acord?

— Dacă spui tu...

Lizzie încercă să plece, dar Cecil nu ceda aşa uşor.

— Ați vorbit cu domna Turner?

— Nu încă. De-abia m-am trezit.

— Dar ați văzut-o aseară, nu? Înainte să vă duceți la culcare.

— Nu-mi amintesc.

Cecil se înfipse în ea, mai mult decât amenințător.

— Doamnă Wingfield, nu vreau să vă speriați, însă coincidența plecării soțului dumneavoastră chiar când a dispărut pictura n-a trecut neobservată.

Lizzie se menținu pe poziție.

— Ce vreți să spuneți?

— Nimic, doamna mea. Doar că, dacă aveți vreo informație care ne-ar putea ajuta să stabilim ordinea evenimentelor, atunci ar fi înțelept din partea dumneavoastră să ne-o împărtășiți. Făcu o pauză pentru lovitura de grație. Mi-ar displăcea foarte mult să-l văd pe cel mai apreciat sportiv al nostru târât în afacerea aceasta murdară. Cu toată publicitatea aferentă.

Lizzie căscă gura. Dar, înainte să fie în stare să răspundă, Bella apăru în spatele lor.

— Micul-dejun vă aşteaptă, zise ea senin.

Cecil se depărtă de Lizzie.

— Excelent!

— Îi anunț pe toți să vină în sala de mese.

Bella părea că nu observase nimic nelalocul lui.

— Atunci, hai să mergem. Sunt sigură că doamnei Wingfield îi e foame.

În timp ce Lizzie o porni înainte, Cecil şi Bella păşiră pe hol, fără o vorbă. Se treziră acostați de Julia. Cu orice altă ocazie, Cecil n-ar fi pierdut prilejul să flirteze cu ea. Nu şi acum.

— Ce treabă înspăimântătoare, zise Julia.

— Aşa e, o aprobă Bella, neutru.

Julia îi aruncă o privire lui Cecil.

— Pari surprinzător de calm.

— Nu se face să-ți pierzi sângele-rece.

— Chiar crezi că tabloul a fost furat?

Bella zise:

— Mă îndoiesc că vreunul dintre noi ar şti ce să creadă, Julia.

În vreme ce intra în sufragerie, Cecil îl observă pe Jack îndreptându-se spre masa lui.

— Sau *pe cine* să creadă, ca să fim mai expliciți.

Jack se întoarse pe loc.

— Asta mă vizează pe mine?

Cecil simți o satisfacție înflăcărată.

— Presupui corect.

— Mă faci mincinos?

— Spun doar că eşti cam zgârcit cu adevărul.

— Cecil! strigă Bella.

Cei din încăpere tăcură pe loc, în vreme ce amândoi se uitau îndârjit unul la altul.

Cecil avea avantajul că era îmbrăcat cuviincios. Halatul lui Jack se tot deschidea, dezvăluindu-i pijamaua de flanel de dedesubt.

— Atunci, spune ce-ai în minte, zise Jack.

Cecil zâmbi superior.

— Cred, mai degrabă, că e vina ta, bătrâne! Să ne spui ce ştii *tu.*

Jack se uită împrejur la marea de chipuri în expectativă.

— Tabloul era, cu siguranță, în ambalajul lui, când mi l-ai dat. Te-am văzut cu ochii mei când l-ai împachetat.

Dar Cecil prinsese ocazia să facă pe deşteptul.

— Ceea ce mă tot întreb e de ce ai fost atât de dornic aseară să facem schimbul.

— După ce ai insistat să-l arăți la toată lumea, ei, bine... m-am gândit că sunt mai bine *echipat* decât tine să-l țin în siguranță.

Bella zise:

— Sunt sigură că ați făcut ceea ce ați crezut că e mai bine, domnule Turner.

Jack se uită spre Claudine, care stătea singură, cu un pahar de suc de portocale în față.

— Am lăsat-o pe Claudine cu mijloacele necesare să păzească tabloul, în timp ce m-am întors jos cu tine, să încheiem afacerea. Apoi, am urcat pe la unsprezece. Aşadar, n-a fost lăsat singur nicio clipă. Până când m-am dus să mă mai uit o dată la el, de dimineaţă, şi am descoperit că a dispărut.

— A dispărut? sugeră Cecil. Într-un nor de fum?

Suflă în mâini, ca un magician.

— Nu cred în magie, zise Jack.

— Ce noroc, zise Cecil tăios. Asta pentru că nici eu nu cred.

— Aşadar, cum îţi explici asta? întrebă Julia.

— Cred că domnul Turner nu ne-a spus tot adevărul, zise Cecil. Încearcă să ne ascundă cât de neglijent a fost.

Întreaga asistenţă era acum atentă şi implicată.

— Dragul meu, zise Bella. E oare momentul? Sau locul potrivit?

Jack îşi puse mâinile în şold.

— Ai face bine să-ţi susţii argumentele, puiule!

— O, sunt sigur că soţia ta o poate face. Nu-i aşa, doamnă Turner?

Claudine nu zise nimic.

— Sau, poate, continuă Cecil, ar trebui s-o rog pe doamna Wingfield să confirme? La urma urmei, am auzit limpede când ai zis că aţi stat de vorbă cu ea. Chiar înainte să vă duceţi la culcare.

Cele două femei se uitară una la alta.

— Poate că am părăsit încăperea, recunoscu Claudine. Dar numai pentru scurt timp.

— Claudine!

Jack se întoarse iute spre ea.

— Ce e, Jack? Ăsta-i adevărul.

— Uite că ne apropiem, zise Cecil.

— Nu mi-am dezamăgit niciodată o prietenă. Am rugat-o să ne întâlnim la baie, clarifică Lizzie chestiunea.

Julie păru oripilată, ca şi cum numai ideea de întâlnire într-o baie îi făcea silă.

— Pentru ce?

— Ca s-o ajut să se pregătească de culcare.

— Şi cât a durat întâlnirea asta? întrebă Cecil.

— Vreo douăzeci de minute.

— Timp în care doamna Turner n-a stat lângă tablou. Iar dumneavoastră, doamnă Wingfield, n-aţi fost cu soţul, nu-i aşa?

— Nu neg c-am plecat de lângă tablou, zise Claudine. Însă cineva trebuie să fi avut cheia. Pentru că, jur pe viaţa mea – se uită în jur, la toţi privitorii –, că uşa era încuiată când am plecat eu.

Nish aproape că rămăsese fără ţigări. În vreme ce stătea pe terasă privind marea, îşi scoase din pachet penultima ţigară Caporal şi oftă. Nu suporta să fie jucătorul-cheie într-o încrengătură de catastrofe înlănţuite.

Spre port plutea un iaht – o panglică subţire de alb în siaj. Nish se uita absent. Peisajul de aici îţi juca feste. Infinitul colinelor, cerul neîntinat... Te hipnotizau, amăgindu-te că erai imun la vicisitudinile vieţii şi că Italia era locul ideal pe care şi-l doreau aproape toţi turiştii englezi – însumarea binecuvântată de soare a tablourilor, sculpturilor şi a clădirilor ei medievale.

Numai că Italia era o ţară frântă. Şi fusese frântă, în parte, de Aliaţii care, prin tratatul de la Londra, îi promiseseră teritorii asupra cărora nu aveau cum să garanteze, ca să intre în război alături de ei.

Când se terminase totul, prim-ministrul italian de atunci, Vittorio Orlando, a fost umilit la Conferinţa de Pace de la Paris şi a demisionat.

De fapt, Italia câştigase nişte teritorii – Istria, Trieste, Tirolul de Sud. Dar pierduse cea mai mare parte a Dalmației, iar asta era de ajuns să-i facă să turbeze pe naționaliști şi pe fasciști, stârnindu-le indignarea şi făcându-i să-l acuze pe Orlando că îşi asumase o „victorie pe jumătate”.

În scenă intrase direct Mussolini.

Nish era atât de cufundat în gânduri, încât trecu ceva vreme până să perceapă zgomotul de paşi care se apropia în spatele său.

— Te superi dacă-ți țin companie? zise un glas – al lui Lucian. E o atmosferă care pare otrăvită acolo, înăuntru.

— Te rog, zise el, fără să se întoarcă.

— Ce pui la cale?

— Nu mare lucru. Nish zâmbi. Dacă chiar vrei să ştii, mă gândeam.

— O, da? Prietenul lui părea amuzat.

— Mă gândeam că nu putem distruge fascismul decât dacă înțelegem de unde se trage el. Şi de ce atrage atâția oameni. Tăcu, o clipă. Ura nu-i de ajuns.

Lucian se aşează alături de el.

— Grea chestiune!

Nish îi oferi ultima lui țigară.

— Ce bine-ar fi să nu fie atât de relevant!

Lucian observase, probabil, că-i tremurau mâinile, pentru că întrebă:

— Te simți bine?

Nish se uită la prietenul său. Nu-şi găsea cuvintele.

— Ce e? întrebă Lucian. Hai, spune-mi!

Nish clătină din cap.

— Pentru Dumnezeu, îți datorez viața! Între noi nu există secrete.

— Să spunem c-am fost un prost necugetat.

Lucian râse.

— Nimic nou, atunci.

— Nu e nicio glumă. Am încurcat-o.

— Păi, lasă-mă să te ajut.

— Nu cred că se mai poate face ceva, zise Nish.

Şi îi povesti – nu chiar totul, dar destul. Despre Gianluca şi Billy, despre manifeste. Lucian îl ascultă fără să facă vreo acuzație.

— Nu e bine, zise el, după ceva vreme. Nu avem cum s-o ținem doar pentru noi. Văzând fața lui Nish, adăugă: Dacă reuşesc, ai putea avea o discuție cinstită cu mama.

Nish îşi stinse țigara.

— Nu mama ta e cea care mă îngrijorează.

Atmosfera din sala de mese era mai relaxată decât se aşteptau ei doi; chiflele lui Betty îi fermecaseră. Dar sosirea lor coincise cu aceea a noului amic al lui Danioni – o figură sumbră, de destrăbălat, în ținută de polițist, care includea epoleți argintii şi o centură albă, în diagonală, pe veston.

— În sfârşit, zise Bella. Bătu din palme, ca să facă linişte. Aş dori să fiți atenți o clipă, vă rog!

În încăpere se lăsă linişte. În timp ce omul vorbea în italiană, contele Albani se apucă să traducă. Acesta era, anunță el, sergentul Ottonello, de la Poliția Municipală, care venise să percheziționeze hotelul.

— De asemenea, vă cer permisiunea, zise Ottonello cu o urmă de zâmbet, dar nimeni nu avu niciun dubiu că era, mai degrabă, un ordin decât o întrebare.

Danioni făcu un pas în față.

— Sunt sigur că nişte oameni fini ca dumneavoastră nu au de ce să se îngrijoreze.

Apoi dădu să plece. Bella se pregăti să-l conducă la uşă, când Lucian fugi spre ea.

— Trebuie să vorbim între patru ochi, zise el.

— Acum?

— Mă tem că nu suferă amânare.

— Atunci, să mergem în bucătărie.

Era un fel de a spune „în particular”, îşi zise Nish. De exemplu, se pare că Bella o implica şi pe Alice în noţiunea cu pricina – de fapt, pe orice membru al familiei care se întâmpla să fie de faţă.

Lui Nish nu-i plăcuse niciodată Alice, deşi nu-i spusese vreodată lui Lucian.

Era ranchiunoasă şi acră, genul de persoană care nu se gândeşte decât la rău. Aşa că era de aşteptat ca, atunci când avea să-i audă povestea, să se înfurie mai tare ca mama ei.

— Cum ai putut fi atât de necugetat? se răsti ea, cu chipul său pistruiat devenit stacojiu.

Lucian se grăbi să-i ia apărarea prietenului său.

— Hai, măi, Alice! Nish n-avea de unde să ştie că Billy va ascunde manifestele sub patul lui Lady Latchmere.

— Mă refer la amândoi! se răsti Alice. Ce-a fost în capul vostru când v-aţi înhăitat cu cine ştie ce şleahtă socialistă?

— Speram să mai aflu şi eu câte ceva, zise Lucian deschis. Despre politică. Mă gândeam că aş găsi ceva ce m-ar putea pasiona.

— De ce-o fi aşa important să *te pasioneze* tot timpul ceva?

— Dacă chiar nu ştii, izbucni Lucian, atunci nu merită efortul să te lămuresc eu.

Se uită la mama lui, aşteptând un cuvânt de încurajare. Dar ea îşi ţinea capul în mâini.

— Of, Lucian!

— Pardon, doamnă Ainsworth, zise Nish. Lucian n-a ştiut nimic despre manifeste. E numai vina mea.

— Nu-l lua în seamă, interveni Lucian.

— Nu pot decât să-mi cer iertare, continuă Nish. Pentru greutăţile pe care vi le-am creat. După tot ce-aţi făcut pentru mine.

Lucian vru să zică mai multe, dar Bella i-o luă înainte:

— N-are niciun rost să pălăvrăgim despre cum am intrat în buclucul ăsta. Trebuie să ne concentrăm la cum să ieşim basma curată.

Alice întrebă:

— N-am putea pur şi simplu să luăm prostiile alea de manifeste de acolo?

Bella clătină din cap.

— Au început deja să scotocească după tablou.

— Sunt poliţişti peste tot, adăugă Lucian.

— Oare nu există nicio şansă să găsească tabloul şi să se oprească? întrebă Nish.

— Banii mei sunt la ticălosul ăla care-a şters-o, zise Lucian. L-am văzut pe Wingfield furişându-se de colo-colo, acum două nopţi, cum nu se poate mai ciudat.

— Atunci de ce să nu spunem, pur şi simplu, adevărul? întrebă Alice.

Bella se uită la ea.

— Pentru că Danioni caută nod în papură, ca să închidă hotelul.

— Mă voi preda, zise Nish. Spuneţi-le că am acţionat singur.

Lucian clătină din cap.

— Nu poţi să faci aşa ceva! În cel mai bun caz, o să te expulzeze. În cel mai rău, o să te bage la puşcărie.

Se făcu linişte. Alice fu prima care rupse tăcerea.

— Nu există nicio ieşire. Va trebui ca Billy să suporte consecinţele.

— Alice! Lucian era şocat.

— Ce? Din nou, Alice nu înţelegea nimic. Până la urmă, lui i-a dat prin cap să le pună acolo.

Se întoarseră amândoi spre Bella ca să rezolve problema, aşa cum făceau mereu, încă din copilărie. Dar, pentru prima oară, mama lor nu dădea niciun semn.

— Trebuie s-o avertizez pe Lady Latchmere, zise ea, într-un târziu. N-o să-i placă deloc să-şi întineze numele cu aşa ceva.

Alice se luă după Bella, când aceasta se duse s-o caute pe Lady Latchmere.

— Ştii foarte bine că e corect, zise ea. Ce se întâmplă cu Billy.

Bella continuă să meargă, sperând să scape de Alice.

— Betty nu ne-o va ierta niciodată.

— Dar e minor. Cu siguranță, nu-i vor face mare lucru.

— N-avem de unde să ştim.

Alice percepu amărăciunea din glasul mamei sale.

— Păi, atunci, probabil că-şi merită soarta. Nish zicea că el are cheile de la fiecare cameră din hotel, ascunse în dormitorul lui.

— Nu-l putem arunca în ghearele lupilor, Alice.

— Nu văd altă opțiune.

Bella oftă.

— Ar trebui măcar să-i găsim un avocat.

— Am să vorbesc cu tata, zise Alice, înviorată.

Se întoarse şi plecă, simțindu-se brusc utilă. Ce uşurare!

Bella îi strigă:

— Alice, aşteaptă! Ți-a spus ceva?

Alice se întoarse spre ea.

— Cine, Billy?

— Nu. Mama ei şovăi. Tatăl tău.

— De-abia de-am schimbat două vorbe cu el toată ziua. De ce mă întrebi?

Bella clătină din cap.

— Se comportă ciudat. Asta-i tot.

— Nicio schimbare, zise Alice.

— Nu, zise Bella. Nu, presupun că ai dreptate.

Lady Latchmere stătea la fereastra din salon, cu un exemplar din *Viața la țară* deschis în poală.

Din profil, chipul ei părea atât de tânăr încât Bellei nu-i veni să-şi creadă ochilor.

Oare era aceeaşi Latchmere care fusese atât de reţinută când sosise acolo? Aceeaşi Lady Latchmere care, cu o săptămână în urmă, făcea atâtea mofturi până şi la ceaşca de ceai care stătea acum rece pe masă, în faţa ei, şi cerea să fie luată de acolo?

Toţi suntem capabili de schimbare, îşi zise Bella. *Chiar şi în Evul Mediu puteai trăi după legile tinereţii.*

— Lady Latchmere, începu ea.

Femeia mai în vârstă îşi îndreptă ochii albastru-deschis spre ea.

— Te rog, spune-mi Gertrude, draga mea.

— Gertrude, trebuie să-ţi vorbesc. E o chestiune cam delicată.

Ca şi cum i-ar fi simţit agitaţia, Lady Latchmere o luă de mână.

— Atunci, ar fi bine să nu mai întârzii să-mi spui, draga mea.

Bella vorbi neobişnuit de şovăielnic.

— Am fost informată că percheziţionarea hotelului e posibil să dezvăluie anumite materiale explicite, de natură politică. Ascunse sub patul dumneavoastră.

Lady Latchmere păru confuză.

— Sub patul meu?

— Mă tem că da.

— Ce fel de materiale?

— Nişte manifeste, zise Bella.

— Şi ce spun manifestele acestea?

— Mi se spune că exprimă sentimente defavorabile faţă de *signor* Mussolini.

La auzul acestor vorbe, Lady Latchmere izbucni într-un râs de încântare. Răsună atât de tare încât Bella se uită în jur, de teamă să nu fi ascultat cineva.

— Pur şi simplu minunat!

Bella rămase descumpănită.

— Gertrude?

— Şi cine, dacă-mi este permis să întreb, e subversivul dintre noi?

— Nu sunt în poziția de a dezvălui acest lucru. Ca să nu-l incriminez.

— Atunci voi susține că sunt ale mele.

— Poftim?!

Bella nu era sigură că auzise bine.

— Crezi c-ar fi înțelept, Gertrude?

Lady Latchmere îşi dădu capul pe spate.

— Lasă-i să-şi facă de cap. Uită-te la păunul ăla fudul îngrozitor... Se vede că e un ticălos. Pur şi simplu nu suport tiranii.

Bella se simți uşurată.

— O, sunt perfect de acord.

— Herbert... Lordul Latchmere... l-a tiranizat cumplit pe iubitul meu Ernest. L-a amenințat că-l dezmoşteneşte dacă nu semnează „să-şi facă datoria".

— Îmi pare rău s-aud una ca asta, zise Bella. Şi chiar aşa era. Ştiu cum s-a simțit şi Lucian, sub presiunea voluntariatului. Din partea tatălui său.

— Nu mi-aş dori decât să-l înfrunt din nou. În numele lui Ernest.

— Bieții băieți!

Cele două femei se simțiră din nou unite în durere.

— Abia de mai pot să vorbesc cu el de când s-a întâmplat nenorocirea, recunoscu Lady Latchmere. Nu cred că lucrurile vor reveni la normal între noi doi vreodată.

Încă de când se deschisese Hotelul Portofino, Danioni îşi dorise cu disperare să-şi bage nasul pe acolo.

Îi plăcură în mod deosebit apartamentele care aveau baie proprie. Nu era lux mai mare ca acesta. Îşi trecu mâna peste

robinetele cromate, imaginându-se cufundat în apa înspumată, parfumată, cu umbrele pâlpâitoare ale lumânării dansând pe perete.

Baia lui de-acasă era o nimica toată, înghesuită. Iar toaleta, în curte. Cu o zi înainte, se dusese să se uşureze şi găsise un şobolan mort, înţepenit în veceu.

Aici nu vedeai niciodată şobolani morţi – deşi, îşi zise el cu un rânjet, îi era uşor să aranjeze ceva în acest sens. Poate în dulapul de la bucătărie. Ce-ar mai ţipa ţăranca aia de bucătăreasă!

Apartamentul acesta, al bătrânei, avea propria-i baie. În ceea ce priveşte dormitorul în sine, Danioni nu înţelegea de ce se făcea atâta caz. Era mare, desigur.

Dar nu-i plăcea tapetul discret, floral.

Iar mobila era atât de veche!

Englezilor le plăceau lucrurile vechi. Le plăcea să fie în legătură cu propriul lor trecut.

Drept urmare se temeau de viitor. Nu ca italienii. Nu ca Il Duce[46].

Danioni bătu darabana cu vârful degetelor pe coapse, în timp ce sergentul Ottonello căuta pe sub patul lui Lady Latchmere. De ce dura atât?

Când Ottonello se ridică în picioare, Danioni se uită la el, cu sprâncenele ridicate.

— *Trovato qualcosa?*[47] întrebă el. Nimic?

Ottonello clătină din cap.

— *Sei sicuro?* „Eşti sigur?”

Politicos, dar ferm, Ottonello îi sugeră să se uite el însuşi. Ceea ce şi făcu, lăsându-se în genunchi şi uitându-se în locul acela plin de praf.

---

[46] „Ducele”, porecla lui Benito Mussolini (n. tr.).

[47] „Ai găsit ceva?”, în lb. italiană, în original (n. red.).

Ottonello avea dreptate. Nu era nimic acolo. Cum aşa?

Chiar când Danioni se ridica în picioare, intră în încăpere domnul Ainsworth.

— Vreo veste bună? întrebă el.

Ottonello îi înmânã setul de chei lui Danioni, care le ţinu în aer, zăngănindu-le.

— Acestea au fost găsite în camera lui William Scanlon, declară el.

Domnul Ainsworth se întoarse spre Ottonello.

— Da, da, zise el. Dar tabloul?

Ottonello se uită fără să înţeleagă.

— *Il dipinto*.[48]

Sergentul clătină din cap.

— Ce ghinion! zise domnul Ainsworth.

Unul dintre primele lucruri pe care le aflase Constance când se apucase de făcut menajul a fost cum să spele lenjeria.

Era mai complicat decât credea lumea. Erau tot felul de reguli şi de ritualuri supărătoare, cum ar fi să pună ciorapii şi şosetele la muiat cu o seară înainte şi să nu uite să înmoaie puţină leşie în apă. Nu-i plăcuse niciodată lucrul acesta, dar măcar aici lucrurile se uscau repede la soare – şi nu era nevoie de leşie, pentru că apa liguriană era natural lipsită de duritate.

Cazanul hotelului – făcut din fier forjat – era cel mai mare pe care îl văzuse vreodată; iar ea lucrase în multe case mari. Domina spălătoria şi o făcea să se simtă ca un magician când amesteca rufele cu dispozitivul de spălare.

Astăzi spăla cearşafuri. Acestea se murdăreau repede aici, din tot felul de motive, dar mai ales pentru că era atât de

---

[48] „Tabloul”, în lb. italiană, în original (n. red.).

cald. Le pescuia de acolo, le storcea, apoi le punea în coşul pentru lenjerie şi le ducea afară.

Din locul unde se afla spălătoria trebuia să treci prin bucătărie ca să ajungi la uşa care dădea spre curte. Descoperi că Danioni postase un poliţist de-ai lui afară. O opri când trecu pe lângă el.

— *Scusi, signora!*

Ea făcu semn spre cearşafuri şi mimă cum avea să le pună pe sfoară.

— A, făcu poliţistul.

Dădu din cap şi-i zâmbi, întinzând mâna, ca să-i arate că se putea duce la treaba ei.

Sfoara de rufe era întinsă între doi copaci, pe un petic de iarbă prăfuită, dincolo de curte, înainte de curba ce ducea la magazine.

Coşul era greu. Chiar pe distanţă scurtă, o făcea s-o doară braţele şi spatele.

Fu o uşurare să-l lase jos. Atunci, atenţia ei se îndreptă spre un şir de furnicuţe negre, şerpuind prin iarba cafenie, spre muşuroiul lor aflat la câţiva metri depărtare. Unele dintre ele cărau mâncare în spate.

Constance şi-ar fi dorit să ştie mai multe despre natură. Să aibă cunoştinţe adevărate, ştiinţifice. De exemplu, cum de ştiau furnicile să se urmeze una pe alta. Oare, aveau ochi? Sau se luau după un miros anume sau după un sunet?

O izbi cât de mult semănau oamenii cu furnicile; mai mult decât erau ei dispuşi să recunoască. Prea mulţi se iau unii după alţii orbeşte, în linie dreaptă, conformându-se fără excepţie. Dar, la urma urmei, te conformezi, nu-i aşa?, atunci când pedeapsa pentru nesupunere e prea severă.

Viaţa ca menajeră era conformism absolut. Poartă şorţul acesta. Spală cratiţele astea. Scoală-te la timp. Nu te supune şi-ţi vei pierde slujba.

Soluția era ca actele tale de nesupunere să fie mici şi discrete.

Scoase maldărul de cearşafuri ude.

Aşa cum se aştepta, dedesubtul lor era un strat neted de cearşafuri uscate, împăturite şi călcate.

Îşi vârî mâna dedesubtul lor şi zâmbi când dădu de o umflătură zdravănă.

— *Buun,* îşi zise ea.

Fără doar şi poate, manifestele erau încă acolo.

12

Dacă ar fi fost după Cecil, Billy ar fi murit de foame, în vizuina aceea veche şi împuțită. Dar Betty nu avea de gând să lase lucrurile aşa. Pregăti o tavă cu sendvişuri şi cu bucăți de carne rece rămase de la masă şi i le duse ea însăşi băiatului. O dureau pulpele în vreme ce urca poteca abruptă de pietriş.

Danioni pusese la uşă un polițist de-ai lui. Acesta nu era neprietenos. Îi zâmbi şi-i deschise, după care se aşează alături.

Înăuntru era foarte cald şi neaerisit. Lumina pătrundea doar printr-o fereastră cu balamale, de pe peretele opus. În semiîntuneric, Betty zări o masă de lemn, cu o scoabă la margine de care atârnau ferăstraie de diferite mărimi. Peste tot erau împrăştiate şuruburi şi şpan.

Billy stătea pe jos, pe nişte saci. Când se deschise uşa, clipi şi se ridică.

Betty lăsă tava cu zgomot pe masă, apoi se repezi la el să-l îmbrățişeze.

— Of, Billy, zise ea. Ce-ai mai făcut?

— N-am făcut ni'c.

Era furios şi sfidător.

— Ia asta.

Betty luă un sendviş şi i-l întinse.

— Mănâncă-l.

El îl dădu la o parte.

— Nu mi-e foame!

— Trebuie să te întremezi nițel.

— Ți-am spus că nu mi-e foame, mamă!

— Atunci, bea măcar ceva.

Îi dădu o sticlă cu apă. El o bău cu sete, ştergându-se la gură cu mâneca.

— Cât o să mă țină închis aici?

— Nu ştiu, Billy.

— N-a fost decât o bicicletă, pentru numele lui Dumnezeu! Urma s-o duc înapoi.

— Nu-i interesează bicicleta aia amărâtă.

— Atunci ce?

— Tabloul.

— Ce treabă am eu cu asta?

— Zic că trebuie să-l fi luat-o cineva. Din camera domnului Turner.

— Şi?

— Şi au găsit un rând de chei de rezervă. Ascunse la tine în cameră.

Billy rămase tăcut. Clătină din cap, însă Betty băgă de seamă că nu nega că are cheile.

— Of, fiule!

Glasul îi era blând şi şoptit.

— Nu e ceea ce crezi, mamă. Habar n-am de niciun tablou. Jur pe mormintele fraților mei.

— Eu te cred. Da' ceilalți nu. Îl trase lângă ea. Dar ce-i cu cheile alea?

— Am făcut un serviciu cuiva. Am uitat să le pun la loc.

Îşi ridică ochii spre ea. Betty îl întrebă:

— Ce serviciu? Şi cui?

Dar Billy nu zise nimic.

Cu toate că percheziția era în toi, ziua se linişti, devenind aproape normală.

Ceea ce-i plăcea lui Alice cel mai mult în legătură cu viața din hotel era sentimentul că pluteai pe un vas de croazieră uriaş.

Lucrul acesta – precum şi rolul pe care îl avea ea acolo – o făcea să se simtă în siguranță.

Se pricepea să pună la punct pe toată lumea din jur. Dacă asta părea un defect, era numai pentru că majoritatea oamenilor nu prea înțelegeau ce înseamnă să administrezi un hotel.

În copilărie, unul dintre romanele preferate ale lui Alice fusese *Grand Hotel Babilon*, de Arnold Benett. Visase să lucreze în instituția exclusivistă de pe malul Tamisei imaginată de Benett.

Îi plăcuse foarte mult Jules, chelnerul-şef, care îi dirija pe cei din subordine, în vreme ce aceştia glisau pe covoarele orientale, „legănându-şi tăvile cu dexteritate de jongleuri, primind şi executând comenzile cu aerul acela de rofundă importanță a cărui taină o cunosc doar acei ospătari cu adevărat de înaltă clasă.”

Țelul lui Alice, aşa cum îl vedea ea, era să împărtăşească această taină cu Constance şi cu Paola.

Din când în când, sfatul ei prindea rădăcini. Constance aplica sugestiile ei cu succes. Dar, Doamne, era o adevărată luptă cu Paola, ceea ce o făcea să se întrebe adesea dacă aceasta are vreun pic de respect pentru ea.

Acum, de exemplu, serveau amândouă răcoritoare oaspeților din salon.

Paola se târa gârbovită, de parcă era cu douăzeci de ani mai în vârstă, cu o expresie furioasă care părea să nu i se mai dezlipească de chip în ultima vreme. „Hai, Paola!”, îi

spusese Alice cu numai o zi înainte, bătând scurt din palme. „Încearcă să fii şi tu mai veselă, cât de cât! *Siate felici!”*

Pe de altă parte, Constance făcea ce i se spunea. Stătea dreaptă, cu umerii traşi şi cu abdomenul supt.

Bun, îşi zise Alice. *Ajungem unde trebuie.*

Trecu pe lângă masa unde stăteau Roberto şi contele Albani şi se opri să le zâmbească. La urma urmei, n-avea de ce să se simtă jenată de darul acela. Stingherealа atrage după sine stingherealа.

Când se întoarse să plece, îl auzi pe Roberto comentând, *E una donna bellissima.* „E o femeie foarte frumoasă.”

Împotriva voinţei sale, Alice surâse. Frumoasă? Chiar aşa?

În drum spre uşă, îşi văzu reflexia şi se opri, studiindu-şi graţia încă tânără a siluetei, nefamiliară, de parcă ar fi aparţinut altcuiva.

Înainte de război, s-ar fi zis despre ea că nu arăta ca o văduvă. Acum însă era o altă lume. O văduvă putea fi oricum.

Învăluită de încredere ca de o mantie, Alice se întoarse spre masa contelui Albani. Acesta discuta cu Roberto în stilul lor italian, intens.

Se aplecă, îşi drese glasul, şi simţi cum cei doi se topesc în tăcere.

— Voiam să vă spun mai devreme că sper să ne iertaţi pentru tot deranjul acesta, conte Albani.

Contele ridică ochii spre ea atât de măgulitor de parcă doar prin faptul că li se adresa descoperise un adevăr.

— Eu sunt cel care ar trebui să-mi cer iertare. Pentru compatrioţii mei. Şi pentru stilul lor necioplit şi criminal de comportament.

— Vă suntem foarte recunoscători pentru ajutorul dumneavoastră, zise ea. Şi pentru excelenţa englezei pe care o vorbiţi.

La acestea, contele făcu o mică plecăciune, iar Alice râse uşor.

— Ce ciudat că Roberto vorbeşte atât de puțină engleză!

Îşi întoarse privirea spre Roberto, care-i răspunse printr-un zâmbet obscur. Bănui că ştia că se vorbea despre el, dar habar n-avea ce.

— Fiul meu e tânăr şi arogant, doamnă Mays-Smith, zise contele Albani. Are impresia că nu are ce să învețe de la mine.

— Chiar aşa? se minună Alice. Poate că ar trebui să încerc eu.

— Să-l învățați engleza? Contele ridică o sprânceană. Ce idee excelentă!

— Măcar lucrurile de bază. Atât cât să se descurce.

— Suntem la dispoziția dumneavoastră.

Alice fu încântată de ea însăşi pentru că luase inițiativa. Sărbători asta făcând uz de autoritatea sa. Când o văzu pe Constance plutind cu tava de biscuiți, îi făcu semn să se apropie şi îi spuse să le ofere câțiva contelui Albani şi lui Roberto.

Constance dădu supusă din cap, apoi se îndreptă spre ei, într-un stil destul de rigid, cu pieptul înainte. Aşa cum îi arătase Alice.

În vreme ce Constance întindea tava spre ei, îl observă pe Roberto aruncându-i acesteia o cu totul altfel de privire decât cea pe care i-o acordase ei, ceva mai devreme.

Nu fu nevoie de mare concentrare ca să-l audă rostind printre dinți: *Bellissima!*

Lui Alice nu-i venea să creadă. Se uită la Roberto cu un fel de uluială plângăcioasă, apoi la Constance, care părea la fel de tulburată ca ea, dar din cu totul alt motiv. Era limpede că atenția lui Roberto o deranja. Constance! O servitoare bună la toate, micuță şi slăbănoagă, din Yorkshire!

Alice o văzuse flirtând cu Lucian. Credeau că erau subtili cu micile lor ocheade ascunse, dar ea ştia ce se petrece. Ştia ea ce-şi dorea Constance, domnişorica asta cu nasul pe sus.

Toată furia şi resentimentele lui Alice izbucniră brusc şi se temu că avea să se facă de râs şi să înceapă să plângă.

Asta era soarta ei, se pare, să fie dezamăgită de viaţă. Ceea ce nu era corect.

Tot ce-şi dorea, toate aspiraţiile sale în legătură cu ceea ce avea să facă, era să ducă o existenţă convenţională de adult – nu una la modă, artistică, aşa ca Lucian. O existenţă obişnuită, religioasă şi în spiritul legii, împreună cu un soţ şi... nu să se modeleze, dar să modifice ceva... da, să se *modifice* pe ea însăşi. Să devină mai bună. Să-şi şlefuiască muchiile, ca să nu mai fie atât de acră şi de chitită să judece pe toată lumea.

Cândva, pe când era tânără, găsise un asemenea om. Apoi, i-a fost răpit pe neaşteptate, fără să fie avertizată, fără scuze.

Alice părăsi salonul cu aceste gânduri zgomotoase care-i urlau în cap. Se duse în vestiarul de lângă biroul mamei sale şi încuie uşa.

Dacă o făcea în linişte şi îşi ţinea batista la gură, atunci nimeni nu avea să-i audă suspinele.

Pe hol, Bella trecu de Danioni şi de trei poliţişti care se duceau să facă o pauză de ţigară la soare. Întrebă cât putu ea de politicos dacă aveau noutăţi.

— Îmi pare rău, *signora,* mai durează.

Apăru şi contele Albani.

— Se pare că-i place. Să conducă operaţiunile.

— Să bage zâzanie, vreţi să spuneţi.

— Vorbiţi cu patimă.

— Mi-e silă de oamenii care profită de necazul altora.

— Încearcă să profite de dumneavoastră?

Bella îşi muşcă buzele şi clătină uşor din cap.

— Draga mea doamnă Ainsworth, faptul că nu aveți încredere în mine e o insultă adusă prieteniei noastre.

Bella se uită la el. Oare ce încerca să afle?

— Amenință prea mult hotelul, zise ea.

Contele izbucni în râs, până când văzu că vorbeşte serios. Bella continuă.

— L-a adus pe inspectorul de la Sănătate aici, la şapte, în dimineața aceasta. Pretinde că pregătim şi servim mâncarea în condiții neigienice.

— Dar e absurd!

— Exact asta i-am spus şi eu.

Îşi duse mâna la gură, brusc copleşită.

— Vă rog, zise contele Albani. Nu vă impacientați. Orice problemă are o soluție.

— Dar cum să rezolv o problemă care nu există?

— A, păi e limpede că nu aceasta e problema care-l preocupă.

Se uită întrebătoare la el. Voia să afle mai multe.

— În Italia, continuă el, un neadevăr atât de mare ca acesta ascunde altul şi mai mare. Trebuie să fie altceva între dumneavoastră şi domnul Danioni. Pe care nu-l dezvăluiți.

Bella nu zise nimic. N-o atrăgea jocul acesta. Dar apoi, contele zise:

— Voi sta de vorbă cu el.

Îşi jucase cartea cea mare.

— O, conte! Chiar o veți face?

El făcu o plecăciune.

— Nu există limite, zise el. Nicio limită în ceea ce aş face eu pentru dumneavoastră.

Lizzie se frământa în liniştea terasei de jos. Se cuibări lângă Claudine.

— Sper că nu ți-am făcut vreo problemă.

În timpul acesta, aruncă o privire spre Jack, care stătea singur, cu chipul împietrit, cu un pahar de coniac în mână.

— Draga mea, nu tu eşti problema, zise Claudine.

— Nu mi-aş ierta-o dacă aş fi cauza fricţiunii din relaţia voastră. Când tu ai făcut atât de mult să netezeşti asperităţile din relaţia mea.

Claudine zâmbi.

— Aşadar, „aţi netezit asperităţile”?

— O, da. De două ori, chiar. Nu se putu abţine şi chicoti. Iartă-mă! Nu ştiu ce m-a apucat.

— Eu ştiu, zise Claudine.

— Claudine! o atenţionă Lizzie. Să nu te-audă Lady Latchmere!

— N-ai de ce să te temi de Lady Latchmere, zise Claudine. E o femeie de lume, nu face greşeli.

Puterile transformatoare ale neglijeului lui Claudine, combinate cu fardul minunat – buze roşii ca sângele, creionul negru de ochi – depăşiseră cele mai nebuneşti aşteptări ale lui Lizzie.

Nu c-ar fi fost *extraordinar* de sălbatice, de vreme ce Plum trebuia să fi rămas treaz mai mult de cinci minute. Dar, de fapt, toată noaptea fusese o lecţie.

Se întrebase de mai multe ori *De unde a învăţat el să facă aşa ceva?* şi hotărâse că nu voia neapărat să ştie răspunsul.

Claudine zâmbi.

— Pari altă femeie.

— Aşa mă şi simt.

Dar era, oare, a simţi acelaşi lucru cu a fi?

Bella se săturase de Danioni şi de Ottonello pe ziua aceea. Dar păreau că voiau să scoată tot de la ea şi de la Cecil în salon, aşa că se conformă, sperând ca Cecil să fie în stare să fie drăguţ.

Dar nu fu.

Faptul că nu făcuseră niciun progres în investigaţie îl posomorî şi mai mult.

— Aşadar, percheziția nu a scos nimic la iveală, nu-i aşa? întrebă el.

Danioni se uită la Ottonello, care zise:

— *Niente*.

— Chiar „nimic”? Nici Bellei nu-i veni să creadă.

— Nicio surpriză ascunsă, *signora,* o asigură Danioni. Se uită la ea cu subînțeles. Oaspeții dumneavoastră trăiesc... *come si dice*[49]... fără păcat, nu?

— Cecil se repezi înainte ca ea să poată răspunde.

— Şi habar n-aveți cum a fost sustras tabloul din camera domnului Turner?

— Nu există nicio urmă.

— Nicio amprentă?

— Clanța? A fost ştearsă.

Urmă o pauză în care meditară cu toții la situația în care se aflau.

— Aşadar, zise Bella, ce facem acum?

— Îi luăm băiatului un interogatoriu, zise Danioni. Îl vom face să mărturisească; nu?

Bella se încruntă.

— Să-l faceți să mărturisească?

— Scuze. Engleza mea nu e atât de bună. Voiam să zic să-l „încurajăm”.

— Cu blândețe.

— *Si*.

— Fără intimidare.

— Pentru numele lui Dumnezeu! izbucni Cecil. Pot să facă ce vor, dacă obțin rezultate!

Bella se întoarse spre el.

— Va trebui să aibă un avocat cu el. Insist asupra acestui lucru.

---

[49] „Cum se spune”, în lb. italiană, în original (n. red.).

— Am trimis deja după Bruzzone, zise Cecil.

Lui Rose nu i se păruse niciodată dificil să pozeze. Totuşi, îi era greu să reziste prea mult. Aşa cum fusese instruită foarte exact de Lucian, îşi culcase capul pe braţe, ca pe o pernă, aţintindu-şi privirea undeva, la mijlocul distanţei dintre ei, în timp ce el stătea în apropiere schiţând, încercând să-i capteze trăsăturile în cărbune şi creion.

Avea să reuşească? Era frumuseţea mai greu de desenat decât urâţenia? N-ar fi trebuit să fie – nu dacă era un artist atât de bun pe cât se credea el. În cazul acesta, ea abia aştepta să vadă cum urma să se descurce cu bărbia ei perfectă, cu gropiţă; cu dinţişorii ei mici, impecabili; şi cu chipul acela oval, perfect simetric.

Nu că asta i-ar fi făcut pozatul mai puţin plictisitor. Auzise poveşti despre modele şi muze.

Romanele de dragoste pe care le devora erau pline de asemenea personaje.

Mişunau prin Londra şi prin Paris, alergând după artişti geniali; inspirându-i cu frumuseţea şi cu devoţiunea lor, înainte să moară de tuberculoză în camere mizerabile de hotel.

Ceea ce nu spuneau aceste cărţi era cât de mult trebuia să stai nemişcată şi să pozezi.

Dar, oricum, statul degeaba era la ordinea zilei în Hotel Portofino. Câtă viermuială pentru un tablou stupid! Cine să fi vrut să fure un lucru atât de urât?

Încercând să nu-şi mişte chipul, Rose întrebă:

— Cât mai durează?

Lucian arătă cu creionul spre carnetul lui de schiţe:

— Asta?

— Nu, situaţia din hotel.

— Habar n-am! Presupun că până când găsesc tabloul. Sau până termină percheziţia. Ori una, ori alta.

— M-am plictisit îngrozitor. Cred că va trebui să-mi schimb poziția curând.

— Doar un minut sau două.

Bella ieşi pe terasa de sus.

— Aici eraţi? zise ea.

Luând-o ca pe un semnal de relaxare, Rose dădu jos picioarele şi se ridică.

— Lucian m-a întrebat dacă mă poate picta.

— Da?

Bella se apropie şi se uită peste umărul lui Lucian, ca să-i vadă munca.

— Nu e cel mai bun lucru pe care l-ai făcut.

— Ştiu. Rose are ceva greu de prins, pentru mine.

Ei, bine, asta-i răspundea la întrebare. Era mai greu să pictezi frumusețea. Iar ea era atât de mlădioasă, atât de fluidă şi de energică în mişcări – coşmarul oricărui artist!

De parcă voia să-i confirme teoria, Rose simți că devine din ce în ce mai neliniştită.

— Trebuie să plec, îi anunță ea. Mama s-o fi întrebând unde sunt.

— Desigur, zise Bella zâmbind. Trebuie să faci ce doreşti, copilă.

Bella se uită după Rose cum intra sprintenă în casă. Apoi se întoarse spre Lucian.

— Mă gândeam că vrei să ştii: nu s-a descoperit nimic la percheziție.

Acesta se opri din haşurat şi se încruntă.

— Absolut nimic?

— Nici urmă de ceva!

— Pe cuvânt, ce uşurare! Se opri un moment. Păi unde naiba sunt?

— Nu ştiu. Dar nu sunt în hotel.

Lucian o cuprinse pe mama sa cu brațele şi o trase aproape de el.

— Îmi pare rău că te-am pus într-o asemenea situație.

Bella îi mângâie părul.

— Nu fi prostuț! Şi mie-mi pare rău.

— De ce?

— C-am fost atât de nerăbdătoare cu tine. O să țină cât o ține.

— Ce să țină?

— Totul. Sau, poate, nimic.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu, Lucian. În clipa aceasta, nu mai sunt sigură de ceea ce vreau să spun în legătură cu orice.

Se simțea împovărată, atât de apăsată de griji încât un triumf aparent, cum ar fi acela că poliția nu găsise manifestele, nu avu efectul liniştitor la care s-ar fi aşteptat.

În asemenea momente, totul îşi pierdea strălucirea, aşa că, uitându-se în jur, nu mai văzu lumea remarcabilă pe care o crease ea, ci doar un loc plat, fără formă, plin de oameni... nici măcar oameni nu se puteau numi. Erau ca nişte arbori mergători.

Stătea cu mâna stângă atârnând fără vlagă. Lucian i-o strânse uşor. Simțea limpede schimbarea care se petrecuse în ea; adaptarea încordată, duşmănoasă la o nouă realitate.

— O să treacă, zise el. Ceea ce simți tu acum. Şi eu mă simt deseori aşa. Ca să fiu cinstit, aproape în fiecare zi, câte un pic. Secretul e să continui să respiri.

Dinspre hol veneau plutind zgomote de ciorovăieli obosite.

Glasuri profunde, de bărbați furioşi; femei țipând şi consolându-se.

Lucian întrebă:

— Ce se întâmplă?

— Billy, zise Bella, cu răsuflarea tăiată. Au venit să-l ia.

Parcă era o execuție publică; tot hotelul se strânse afară, la uşa din față. Dar brusc liniştea mormântală fu presărată de murmure incitate. La capătul aleii apăru o caleaşcă unde

se afla *signor* Bruzzone, avocatul care avea să-l asiste pe Billy, împreună cu un bărbat mult mai tânăr, foarte arătos.

Cecil îşi făcu loc prin mulțime, ca să-l salute.

— *Signor* Bruzzone?

— *Si*.

Bărbatul mai în vârstă făcu o plecăciune şi îşi şterse fruntea de sudoare.

Avea picioarele şi trupul lungi, nas proeminent şi ochii cenuşii, tăioşi.

Cecil se întoarse spre însoțitorul lui.

— Iar dânsul e...?

Celălalt bărbat se prezentă:

— Sunt Gianluca Bruzzone, *signore*. Tata mi-a cerut să-l însoțesc. Dacă e nevoie de traducere.

— Cu siguranță va fi nevoie, zise Bella, care se dusese alături de Cecil. Ce noroc că vorbeşti engleza!

— Îmi cer scuze, zise Gianluca. Nu am prea folosit-o.

— Mie mi se pare că vorbeşti excepțional, zise Bella. Unde ai învățat-o?

— La universitate, *signora.*

— Hai să mergem, zise Cecil.

Contele Albani făcu un pas în față, ridicând din umeri pe sub sacou.

— Am să-i însoțesc, îi anunță el. Ca să-l ajut pe *signor* Bruzzone.

— Mă duc şi eu cu ei, zise Nish. Vreau să mă asigur că Billy va fi în ordine.

Bella îi puse mâna pe braț recunoscătoare, în vreme ce acesta se duse lângă Gianluca. Observă că se uitară amândoi, pe furiş, unul la altul. Dar n-aveau cum să se cunoască, nu-i aşa?

— Vă voi ține şi eu companie, zise Lucian şi li se alătură celorlalți.

Aşteptară lângă trăsură, iar Cecil şi Francesco porniră spre magazie, să-l aducă pe Billy.

Prima impresie a Bellei când şi-au făcut apariția a fost că Cecil sărise rău peste cal.

Nu numai că-i legase lui Billy mâinile la spate, dar îl şi înşfăcase cu o mână de gât, în timp ce îl conducea cu cealaltă.

Deschise gura ca să protesteze, apoi şi-o închise la loc. N-avea niciun rost să-l enerveze mai rău pe Cecil. Nu acum.

Betty părea uluită. Încerca să-şi ascundă lacrimile cu mâinile. Constance o ținea pe după umeri. Bella se apropie de ea.

— O să se întoarcă la noi cât ai clipi, Betty, îți promit. Sunt sigură că nu e decât o încurcătură îngrozitoare.

Asta e, îşi zise Cecil. *O problemă în minus.*

Odată spectacolul terminat, oaspeții se dispersară prin hotel.

Cecil îi urmă, gândindu-se relaxat că poate era timpul pentru un păhărel.

Fără să se adreseze cuiva anume, se trezi rostind cu glas tare:

— Ce lucru vulgar!

Jack mergea în fața lui. Îl auzi pe Cecil şi se întoarse.

— Mai ai ceva de zis?

— Da. E o tâmpenie.

— Ce e o tâmpenie?

— Ideea că micul Billy Scanlon ar fi vreo minte criminală. El şi țărănoii lui de prieteni. E incredibil, zău!

— Din punctul meu de vedere, zise Jack, e singura explicație.

— Nici chiar aşa, bătrâne!

— Ai tu altă idee?

— Cam da.

— Păi, atunci, luminează-ne!

Jack îşi încrucişă braţele, luând o poziţie sfidătoare.

— Tu eşti cel care a pus la cale furtul tabloului, Jack. Nu ştiu cum, dar ştiu de ce. Ca să mă păcăleşti cu partea mea din preţul de vânzare.

Jack îşi ridică o aripă a sacoului, dezvăluind revolverul de la centură.

— Repetă ce-ai spus şi te omor pe loc!

Probabil că Bella se uita la ei din partea cealaltă a holului, pentru că veni repede şi zise:

— Domnilor! Vă rog!

Cecil scoase cecul din buzunar şi i-l puse lui Jack în faţă.

— Să nu-ţi închipui c-ai să mai vezi un sfanţ înapoi din cele cincizeci de mii! Hai să-i zicem comision de asigurare.

— Nu valorează nici o zecime din asta!

— Ce vorbeşti? Un Rubens original?!

Cecil se ută la el cu o privire provocatoare. Jack îşi încordă muşchii.

— O să ai de-a face cu avocaţii mei!

— Mai întâi o să ai tu de-a face cu ai mei!

— Ia vino aici, Claudine!

Jack se uită în jur după ea, aşteptându-se să-i fie alături. Dar Claudine rămase acolo unde era, lângă biroul de recepţie.

— Am zis să vii aici! repetă Jack.

— Nţ! Clătină din cap. Nu merg nicăieri cu tine!

Se îndreptă cu paşi mari spre ea şi încercă s-o apuce de mână, dar ea se smuci.

— Nu mă atinge!

— Claudine!

— Du-te la soţia ta, Jack!

El se holbă la ea, ca şi cum abia acum îşi dădea seama cât de mult o urăşte.

— Curvă proastă şi nenorocită! Cine altul de-aici o să te mai plătească?

— Am banii mei.

La acestea, se apropie mai mult de ea, amenințător. Zise încet:

— Jigodie!

Claudine izbucni într-un râs nervos, sec.

— Nu ți-a scăpat ceva, Jack?

Ciudat, îşi zise Cecil, cât de mult îl provocă acest comentariu pe Jack. Îşi duse mâna drept la pistol şi lumea se adună cu răsuflarea tăiată, uitându-se la el cum îl îndrepta spre ea.

Cineva, probabil Melissa, țipă. Cecil îşi simți inima bubuind – nişte bătăi rapide, premonitorii – de parcă întregul lui corp îl întreba: *Ce-ai de gând să faci?*

Adevărul era că nici el nu ştia şi, în vreme ce stătea în dubii, Bella făcu un lucru extraordinar. Se duse şi se postă între Jack şi Claudine.

Apoi, femeia mai în vârstă, Lady Latchmere, făcu acelaşi lucru, fixându-l pe Jack cu privirea ei de oțel.

— Ceea ce pentru cineva e gunoi pentru altul e o comoară, domnule Turner. Felul în care se comportă cineva e ceea ce-l defineşte. Nu contează de unde se trage.

Jack rămase câteva momente nemişcat, ca să nu-şi piardă autoritatea. Apoi însă, dându-şi seama că nu-l susținea nimeni, îşi vârî pistolul la loc şi, adunându-şi ultimele resturi de demnitate, se răsuci pe călcâie şi urcă treptele spre apartamentul lui.

Cecil îl chemă la ordin pe Francesco, ce urmărea scena din uşa bucătăriei. Îi spuse în italiana lui şchioapă:

— Ajută-l pe domnul Turner să-şi facă bagajele. Şi - asigură-te că părăseşte hotelul.

Bineînțeles că Danioni era conştient de cine era Albani: un membru al vechii elite, al vechii nobilimi papale. Oamenii de genul lui erau prizonierii trecutului.

Aceştia nu înțelegeau necesitatea unui bărbat puternic care avea să conducă Italia înapoi, spre ordine şi legalitate, sau ceea ce părea, la o primă vedere, legalitate.

În această lume postbelică, exista o nouă aristocrație: *cinterocrazia* sau „aristocrația tranşeelor". Ce sacrificiu echivalent făcuse Albani?

Sânge, tradiție, patrimoniu. Lucrurile acestea erau importante, da. Dar cei de teapa lui nu aveau chef de luptă revoluționară.

Din acest motiv, Mussolini vorbea despre a nu mai folosi aiurea titluri precum „conte".

Voise să anuleze toate titlurile papale acordate din 1870 şi numise o comisie să cerceteze chestiunea.

Până la urmă, n-a ieşit nimic. Dar asta numai pentru că trebuia să-şi păstreze biserica alături.

Totuşi, Albani avea o oarecare putere şi influență. De aceea, în ciuda disprețului lui, Danioni simți o nelinişte în piept când contele intră în biroul său din Clădirea Municipală: o vizită rapidă, nesolicitată şi, ca să fim sinceri, neaşteptată.

Danioni făcu repede ordine pe birou şi aranjă plantele la distanță egală una de alta.

Primul lucru pe care îl făcu contele după ce îl salută în scârbă pe Danioni fu să-i ofere un trabuc bun, cubanez, pentru care acesta îi fu cât se poate de recunoscător.

Cei doi vorbiră în italiană, Danioni îmblânzindu-şi accentul local grosolan, ca să pară mai rafinat.

Albani urmări cum îşi făcea tacticos ritualurile de fumat trabuc – tăierea vârfului, apoi încălzirea, pentru a putea fi mai uşor de aprins.

— Văd că apreciați lucrurile bune, domnule Danioni.

— Rareori mi se oferă ocazia să ajung la ele. Danioni trase un fum zdravăn. Apoi scoase trabucul din gură şi îl cercetă. De unde le aveți?

— De la Londra.

— Sunteți un mare iubitor al englezilor.

— Ca şi dumneata.

Danioni se strâmbă dezaprobator.

— Şi, totuşi, observă Albani, v-ați străduit să le învățați limba.

Danioni se uită la el. Se hotărî să fie cinstit.

— Cândva, am vrut să emigrez. În America.

— Ar trebui să exersezi mai mult. După cum merg lucrurile aici...

Danioni alese să treacă peste acest comentariu. Albani îl ațâța. Iar el nu avea să se lase întărâtat.

— Oare mi-ar plăcea în Anglia? întrebă el.

Albani râse. Se ridică şi se duse la fereastră, îmbrățişând cu privirea imaginea frizeriei de vizavi.

— Oamenii, vremea... Sunt prea reci pentru un bărbat cu sensibilitățile dumitale. Deşi femeile pot fi mai calde. Se întoarse şi-i zâmbi conspirativ. Şi sunt multe lucruri în cultura lor pe care un italian le-ar putea admira. De exemplu, au unele superstiții care i-ar putea fascina pe ai noştri.

— Aaa, da! *Empirismo Inglese*.

— Şi, desigur, ei iubesc Italia. Mai mult ca numeroşi dintre italienii din sud.

— Nişte țărani afurisiți!

Albani se întoarse, se apropie de Danioni şi rămase în spatele lui, privind în jos. Tonul lui deveni mai tăios când întrebă brusc:

— De ce vrei să-i alungi pe englezi de la Portofino?

Întrebarea îl luă pe neaşteptate.

— Cine zice asta?

— Ai amenințat că le vei închide hotelul.

— Nu eu.

— Mă simt uşurat. Asta pentru că i-am făcut o recomandare senatorului Cavanna să stea acolo.

Danioni se foi neliniştit.

— Cavanna? Poate a fost... o neînțelegere.

— Mă bucur că spui asta. Parcă s-a făcut un raport.

Danioni se îndreptă spre fişetul metalic din colț. În câteva secunde, găsi un exemplar al raportului de sănătate şi siguranță al Hotelului Portofino. Îl scoase şi îl flutură ca pe un pahar spart.

— Nu e decât o ciornă. Dar, vă rog, asigurați-o pe *signora* Ainsworth că... această impertinență a fost pusă acolo unde merită.

Rupse ostentativ raportul şi îl aruncă în coşul de hârtii de lângă birou.

Albani se uită atent la el. Apoi, în timp ce-şi punea pălăria şi îşi lua mănuşile, puse o întrebare:

— De ce nu vii să-i spui dumneata, Danioni? Sunt sigur că va fi încântată s-o audă din gura dumitale.

— Desigur, zise Danioni şovăitor. Ar fi o plăcere.

— Uită-te! îl îmboldi Lucian pe Nish. La cine iese.

Cei doi erau în oraşul Portofino, pe o bancă.

De unde stăteau ei, se vedea bine uşa de la Birourile Municipale; la fel şi banda de Cămăşi Negre care se tachinau şi se hârjoneau în fața ei. Nish citea o carte, dar îşi ridică privirea, la avertismentul prietenului său. Ceea ce văzu îl surprinse.

— La aşa ceva nu m-aş fi gândit vreodată, zise el.

Danioni şi contele Albani părăsiră clădirea şi traversau scuarul.

— N-am încredere în contele Albani, zise Nish.

— Trebuie să ai încredere în cineva.

— Am încredere în tine.. N-ajunge?

Lucian râse.

— Probabil că nu.

— Credeam că am încredere în Gianluca. Acum, însă, nu mai ştiu sigur.

Ce ciudat, îşi zise Lucian; chiar în clipa aceea, Gianluca ieşi din clădire. Se observară simultan unii pe alții.

În timp ce italianul se apropie, Nish şi Lucian se ridicară.

Lucian fu primul care întrebă:

— Ce face Billy?

— E speriat, zise Gianluca. Dar tata îşi va da toată silința să-l apere. Tăcu. Trebuie să-mi cer iertare. V-am pus în pericol.

— E adevărat, zise Nish, cu o ferocitate care îl surprinse pe Lucian. Şi nu numai pe noi. Şi pe cei mai dragi nouă.

Gianluca zise împăciuitor:

— N-aveam de unde să ştiu că hotelul...

— ...avea să fie percheziționat? îi termină Lucian fraza.

Gianluca dădu din cap.

— Dar nu vă faceți probleme. Mă voi întoarce diseară. Să iau manifestele.

— S-ar putea să fie o problemă, sări Nish ca ars. Nu mai sunt la mine.

Chipul lui Gianluca se înăspri.

— Nu înțeleg. La cine sunt?

— Nu ştim, zise Lucian. Am venit aici să-i spunem lui Billy că nu mai sunt acolo unde le-a ascuns.

— Tata o să-i transmită mesajul, zise Gianluca. Îl găsiți înăuntru.

În timp ce Lucian o zbughi să-l caute pe Bruzzone, Nish şi Gianluca rămaseră pe loc.

Timiditatea se risipise, dar în locul ei apăru mai degrabă pragmatismul decât pasiunea. Poate că era mai bine aşa, îşi zise Nish. Mai bine pentru amândoi. Îl întrebă pe Gianluca:

— Mai pleci?

— Mâine. Poate poimâine. Trebuie.

Nish zâmbi melancolic. Îi strânse mâna pe care Gianluca i-o întinse.

— Atunci, *addio,* zise el.

— *Arrivederci*.

— Până când ne vom reîntâlni?

Gianluca dădu din cap. Vru să se depărteze, să se retragă, dar Nish îl ținu strâns de mână şi făcu un semn cu capul spre Cămăşile Negre, care păreau că nu-i observaseră nici acum.

— Merită ăştia? Să întorci spatele familiei tale? Prietenilor? Merită să te pui în primejdie?

— Ai impresia că sunt o glumă. Cu mersul lor țanțoş, de cocoşei. Cu uniformele lor ridicole.

Nish nu spuse nimic, însă expresia de pe chipul lui confirma spusele lui Gianluca.

— Nu-ți face iluzii, continuă acesta. Sunt oameni care caută să profite de ceea ce e mai rău în noi – lăcomia, egoismul. Capacitatea noastră de a urî. Nu le pasă deloc de ceea ce ne face oameni diferiți, unici, vrednici de iubire, umani. Nu înțeleg decât mentalitatea de turmă. Ochii lui obosiți se fixară asupra lui Nish. Nu e loc în lumea lor de oameni ca noi.

Nu exista nicio regulă care să spună că ştirile importante trebuiau livrate cu parcimonie.

Lui Danioni îi luase mai puțin de un minut să-i spună Bellei despre raportul de igienă – anume, că se constatase că era plin de erori şi de neînțelegeri. Domnul Ricci fusese mustrat şi se putea chiar să-şi piardă slujba din cauza asta.

— E o ruşine, zise el. Provocarea e să nu se mai întâmple vreodată aşa ceva.

În vreme ce vorbea, contele Albani se uita la el aprobator.

Bella nu prea ştia ce să spună, aşa că s-a limitat la platitudini.

— Vă sunt recunoscătoare, domnule Danioni. M-ați liniştit.

Danioni făcu o plecăciune slugarnică.

— Mă tem că a trebuit să închidem bucătăria, aşa că nu pot să vă ofer nimic de mâncare. Dar îl veți găsi pe soțul meu pe terasă. Va fi fericit să vă servească cu un păhărel.

Danioni se furişă afară.

Bella se întoarse spre contele Albani şi îi surâse obosită.

— Vă mulțumesc! Nu ştiu cum o să mă revanşez.

— Tot ceea ce-mi doresc e să vă văd zâmbind din nou.

— Mi s-a luat o greutate de pe inimă.

— Atunci, sunt fericit. Şi simt că mi-am făcut datoria.

— Trebuie să-i dau veştile bune lui Betty.

Se întoarse să plece, dar el o opri, punându-i o mână pe umăr.

— Doamnă Ainsworth.

— Bella, vă rog.

— Bella. Şi *bella.* Zâmbi la această mică glumă. Mi-e greu să-ți spun.

Bella se simți brusc descurajată.

— Continuă. Fără ocolişuri. Aşa, ca între prieteni.

— Astăzi am reuşit să-ți iau greutatea de pe umeri. Cu Vincenzo Danioni. Dar mâine s-ar putea să se întâmple din nou.

— De ce zici asta?

— Într-o zi, curând, vara va lua sfârşit. Iar eu mă voi întoarce la Roma.

Pe Bella o alarmă gândul acesta.

— Te vei mai întoarce? îl întrebă ea, sperând să nu pară prea disperată.

El ridică din umeri.

— Poate anul viitor. Dar nu contează atât de mult, pentru că soțul tău va fi aici, ca să te apere, nu?

— Desigur.

— Şi, cu toate acestea, mi-ai cerut mie ajutorul. Nu lui.

Ridică din sprânceană.

— E adevărat, zise ea, apoi îşi duse mâna la gură, ca să se oprească din dezvăluiri.

— Cunosc o mie de oameni ca Danioni. Sunt convinşi că li se cuvine ceva. Şi sunt hotărâți să pună mâna pe acel ceva.

— Dar l-ai avertizat.

— Pentru moment, poate. M-am prefăcut că sunt prieten cu el, l-am flatat, l-am tratat un pic. Dar se va întoarce. Asta dacă nu scapi de orice influență pe care o are el asupra ta.

Bella nu spuse nimic.

— Nu-ți cer să-mi spui mie, continuă contele Albani. Ca să fiu sincer, nici n-aş vrea să ştiu. Dar ca prieten...

Ea ridică privirea, ademenită de căldura, de dorința lui vădită de a o ajuta fără să-i ceară nimic în schimb.

— E un sfat prietenesc – indiferent care ți-ar fi temerile, nu există nimic mai rău decât să-l laşi pe Danioni să te muşte. O va face mereu, mereu, ca un câine turbat.

Ea se gândi o clipă, apoi zise:

— Da, da. Înțeleg.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea Cecil era să-l întrețină pe Danioni. I se strânse inima când îl văzu pe tipul acela odios apărând pe terasă, cu nasul fremătând, ca un castor.

Cecil încercase să-şi distragă atenția citind ziarul. Dar gândurile i se tot întorceau la scrisoarea Bellei şi la dorințele sordide pe care le exprima aceasta. Una era ca bărbații să se amestece în aşa ceva. Cu totul alta era situația în cazul femeilor.

Aceasta era modernitatea, nu-i aşa? Evident că da. Era, de asemenea, rezultatul predictibil al unor doctrine nocive cum ar fi sufragismul, asupra cărora Cecil se exprimase totdeauna foarte limpede.

Îi oferi lui Danioni un trabuc şi îi turnă nişte *grappa*. Se pregătea să-şi pună şi lui un whisky, când Danioni întrebă:

— Unde vă e mânia, *signore?*

— Mânia?

— *Si.* Eu, dacă aş fi pierdut un lucru de valoare... Se strădui să găsească expresia potrivită... *Avere un diavolo per capello.* Aş fi turbat, cum ziceți voi.

Cecil se uită la el lung, impasibil.

— Doar pentru că nu zbier şi nu dau din mâini şi din picioare cum faceți voi, afurisiții de italieni, nu înseamnă că nu sunt furios.

— A, deci o ții înăuntru.

— Tata m-a învățat să-mi stăpânesc furia. Pentru că oamenii nu se pricep deloc să-şi stăpânească prostia.

— Dar e pe punctul să explodeze, nu-i aşa? Era limpede pentru Cecil că încerca să-l provoace. Ca Vezuviul. Ce-o să faceți când veți descoperi cine-a furat tabloul?

— Ştii ce se spune despre răzbunare, Danioni.

Italianul râse şi trase un fum din trabuc, umplându-şi gura de fum.

După ce-l savură vreo câteva secunde, îl dădu afară într-un nor dolofan.

— Şi totuşi, pe cine vă veți răzbuna? Pe *signor* Turner? Pe campionul dumneavoastră de tenis englez? Pe amărâtul de William Scanlon?

Când rosti numele lui Billy, Cecil se răsuci pe călcâie.

— A zis băiatul ceva?

Danioni dădu din cap.

— E fidel *omertei*[50].

— Dar polițiştii îi urmăresc şi pe derbedeii aceia pe care i-ai menționat?

Italianul dădu din cap.

---

[50] Se referă la codul tăcerii respectat de cei din organizațiile de tip mafiot (n. red.).

— Şi pe domnul Wingfield. Să verifice dacă nu ascunde ceva pe la Milano. Cu mingile şi cu rachetele lui.

— Dar Turner?

— Numele lui a fost transmis la *Guardia di Finanza*[51].

— Aşadar, pot să-i urmărească tranzacţiile?

— Dacă domnul Turner încearcă să vândă tabloul, vor şti asta. Danioni făcu o pauză, apoi încercă o nouă tactică. Sergentul Ottonello... e de părere că tabloul va reveni la dumneavoastră.

— Mă rog să aibă dreptate.

— Nu mă lasă inima să-i spun că umblă după cai verzi pe pereţi, cum spun americanii.

— Ia ascultă, zise Cecil. Ce naiba vrei să zici cu asta?

— Că-şi pierde vremea, nu-i aşa?

— N-am nevoie de o lecţie de engleză, fraiere. Vreau să ştiu ce urmăreşti.

— Haideţi, *signor* Ainsworth! Ştim amândoi adevărul.

— Să fiu al naibii dacă ştiu!

— Vreţi să vi-l spun eu?

— Dă-i drumul, bătrâne!

— Adevărul este că ştiţi exact ce s-a întâmplat cu tabloul dumneavoastră.

Cecil simţi că se răsucea ceva în el.

— Ce? Câine împuţit!

Danioni zâmbi, savurând defăimarea.

— Haideţi, domnule Ainsworth...

— Cum îndrăzneşti să vii aici şi să abuzezi de ospitalitatea mea, cu insinuările dumitale meschine şi alunecoase? Dacă ştii atâtea despre furt, probabil că eşti implicat şi dumneata. Dumneata şi afurisiţii ăia de poliţişti inutili.

Danioni îşi goli paharul şi îl trânti pe jos.

---

[51] „Garda Financiară”, în lb. italiană, în original (n. red.).

— Am să vă fac tuturor raport la Consulatul Britanic, îl avertiză Cecil.

— Chiar aşa? Danioni îşi scoase trabucul din gură şi îl aruncă pe jos. Oi fi eu câine, *signor* Ainsworth. Dar avem o zicătoare aici, în Italia. Strivi chiştocul cu călcâiul. *Cane non mangia cane.* „Câinii nu mănâncă alți câini."

Dintr-un motiv sau altul, Lottie fu greu de liniştit în seara aceea.

Întâi, s-a plâns de un țânțar în cameră, apoi că pe iepurele ei de jucărie îl doare burta.

— Încetează cu mofturile, zise Constance cu blândețe. Vrei să mă întind alături de tine până adormi?

Lottie dădu din cap că da.

Constance se aşează alături de ea şi rămaseră aşa, în linişte, ascultând fâşâitul depărtat al mării. Era liniştitor pentru amândouă.

— Astăzi nu mi-a plăcut, zise Lottie.

Constance o mângâie pe păr, simțind o undă de afecțiune.

— Nici mie.

— Billy o să fie bine?

— Bineînțeles că va fi. N-a făcut nimic rău.

Mă rog, nu prea *mult.*

Constance fusese atât de ocupată la bucătărie şi să o ajute pe Paola la curățenie, încât uitase de manifeste.

Nerăbdătoare ca Lottie să adoarmă, încercă să grăbească treaba, cântându-i cântece populare vechi din Yorkshire.

Acestea o liniştiră şi pe Constance, în timp ce se întreba unde-o fi fost Nish, ca să-i transmită pachetul.

În camera lui, decise ea.

Se duse mai întâi acolo, oprindu-se în drum pe la spălătorie. Îşi puse un şorț mai mare, pe cel albastru, pe care îl folosea când gătea, şi înghesui pachetul în buzunarul din față.

Bătu puternic la uşa lui Nish, fără niciun rezultat. Era pe cale să bată din nou, când, la capătul coridorului apăru silueta de viespe a Melissei.

— E în grădină, strigă ea. Cu domnul Ainsworth.

— Cu domnul Ainsworth?

— Cel tânăr, o lămuri Melissa, apropiindu-se. Cred c-ar trebui să zic conaşu' Ainsworth, dar prea sună şcolăreşte. Eşti bine?

— Cum nu se poate mai bine. Mulțumesc, doamnă.

— Pari îmbujorată.

— Am alergat, zise Constance. Am tot urcat şi coborât scările.

— Da, zise Melissa. Sunt o mulțime de scări aici, nu-i aşa? Ochii îi alunecară spre umflătura din şorțul lui Constance. Te doare stomacul?

— Nu, doamnă. De ce întrebați?

— Te ții de abdomen cu mâna.

Constance râse nervos.

— O, aşa fac mereu. E un obicei al meu.

— Hmmm. Melissa păru neîncrezătoare. Păi, te las să-ți faci treaba.

— Vă mulțumesc, doamnă.

Constance schiță o reverență şi-o luă iute pe scări, fără să ştie dacă să râdă sau să se alarmeze de concluzia la care, se pare, ajunsese Melissa.

Urmă pâlpâirea felinarelor, până la banca cea mai apropiată de casă. Lucian şi Nish se uitau lung spre mare, sporovăind prieteneşte, cu câte un pahar de *grappa* în mână.

Scârțâitul pantofilor ei pe pietriş îi făcu să se întoarcă.

— Sunt doar eu, zise ea. Îmi pare rău că vă întrerup. Dar n-am ştiut când mai găsesc o ocazie mai bună să-i înapoiez asta domnului Sengupta.

Asigurându-se mai întâi că n-o vedea nimeni, scoase pachetul învelit în pânză. I-l înmână lui Nish. Acesta se uită la Lucian, apoi la Constance.

— E ceea ce cred eu?

Ea aprobă, dând din cap.

— Unde Dumnezeu le-ai găsit?

— Sub patul lui Lady Latchmere.

— De unde-ai ştiut să cauţi acolo?

— Billy mi-a spus unde voia să le ascundă, domnule. Ştiam că nu e o idee bună. Aşa că le-am schimbat locul.

— Unde?

— Undeva unde nu i-ar fi trecut nimănui prin cap să le caute.

Le spuse despre coşul de lenjerie şi despre poliţist. Despre cum, după aceea, le pusese într-o găleată veche de tablă şi le acoperise cu cârlige de rufe.

Lucian şi Nish izbucniră în râs. Constance simţi cum o străbate un fior triumfător. Apoi, însă, Lucian îşi luă capul în mâini.

— Şi când te gândeşti că ne-am chinuit o după-amiază întreagă întrebându-ne unde-or fi!

— Îmi pare rău, domnule Ainsworth. V-aş fi spus mai devreme. Dar n-am vrut să-l bag pe Billy într-o belea şi mai mare decât cea în care e acum.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze, zise Lucian.

Nish era şi mai exuberant.

— Eşti îngerul meu păzitor, zise el.

Se ridică şi, brusc, Constance se simţi îmbrăţişată de-şi pierdu răsuflarea. O izbi mirosul lui plăcut – delicat, floral.

— Îmi vine să te sărut! declară Nish.

Lucian le zâmbi amândurora.

— Potoliţi-vă!

Constance se îndreptase iar spre casă, ca să termine treaba la bucătărie. Nish o urmase, ca să-şi actualizeze jurnalul.

Acum, Lucian stătea singur, ascultând cântecul cicadelor la lumina lunii, luptându-se cu gândurile. Cu demonii săi, îi veni lui să le spună, dar era peste măsură de dramatic.

Pentru moment, demonii lui erau în aşteptare, mulțumită în mare parte Paolei şi magiei ei înduioşătoare.

Paola. O dorea şi avea nevoie de ea. Dar se detaşase de el. Observase ceea ce încerca să nu observe, că o dorea şi că avea nevoie de Constance. Apoi, Rose...

E o nebunie, îşi zise el. *O nebunie creată de mine.*

Se ridică şi se îndreptă spre curte. Măcar puteau să stea de vorbă despre asta. Erau buni la făcut conversație, în ciuda barierei de limbă. Nu era nevoie de multe cuvinte ca să te faci înțeles.

Printre jaluzele străbătea o lumină slabă. Lucian bătu la uşă. Dar nu-i răspunse nimeni.

— Paola! o strigă el. Ieşi, te rog!

Uşa se crăpă puțin, dezvăluind o dungă din chipul obosit al Paolei.

— Încetează zise ea. Te rog!

— Tu şi cu mine, zise el. Trebuie să stăm de vorbă.

Uşa rămase tot aşa. Ea închise ochii.

— Ce s-a-ntâmplat? Spune-mi!

— Pleacă! Aici. Nu mai vine aici!

Cuvintele ei aveau sonoritatea unei lovituri de palmă peste față.

— Dar am nevoie de tine, zise el. Am nevoie de tine, Paola!

I se frânse glasul şi ochii i se umplură de lacrimi furioase.

— *Perche mi rendi tutto questo cosi difficile?* „De ce faci lucrurile şi mai grele pentru mine?”

— Nu înțeleg.

— Nu eşti pentru mine. Du-te! Acum!

Şi închise uşa.

Bella stătea la măsuța ei de toaletă, cu un teanc de scrisori de la Henry în mână.

Nu se ferea să recunoască faptul că îi era teamă – cu adevărat teamă.

În trecut, îi fusese uneori frică de soțul ei. Dar trecuse mult de atunci, cel puțin un an.

În cea mai mare a timpului reuşeau să conviețuiască în pace; să facă mariajul să meargă îndeajuns de bine, să nu fie o minciună atunci când prietenii o întrebau despre asta, iar ea le răspundea: „Foarte bine, mulțumesc!”

Când Cecil sărea peste cal, făcea următoarea observație: „Nu există căsătorie fără fricțiuni, nu-i aşa?” Urma o conversație din care reieşea că divergența era totuna cu pasiunea. Iar prietena, căci era, invariabil, o femeie – prietenii bărbați nu erau pe placul lui Cecil – o strângea pe Bella de mână, într-o solidaritate tăcută.

Mai devreme, fusese martoră la un scandal uriaş între Cecil şi Danioni, stând față în față şi țipând unul la altul, pe terasa de sus.

Îşi făcuse un plan – unul care însemna să se expună pe ea însăşi, cu dorințele ei cu tot, atât de mult încât să nu mai ascundă nimic.

Era un joc de noroc, fără îndoială.

Dar nu exista altă cale. Contele Albani avusese dreptate.

Trebuia să distrugă puterea pe care Danioni o avea asupra ei. Iar aceasta însemna să fie cinstită cu Cecil, oricât de dureros era şi oricât de sălbatice ar fi fost consecințele.

Îl auzi cum păşeşte pe coridor şi apoi cum intră în dormitorul de alături. Strânse scrisorile în mâini şi intră pe uşa dintre ei. El se întoarse şi privi spre ea. De fapt, prin ea.

— Am să-şi spun ceva, zise ea.

Avea ochii goi, înghețați.

— Nu te obosi. Ştiu totul.

Scoase o scrisoare din buzunar şi i-o aruncă în faţă. Ea o apucă repede şi văzu imediat despre ce era vorba şi cui îi era adresată.

Domnului Henry Bowater.

Înlemni.

Cecil se apropie mult de ea – destul cât să-i simtă mirosul de alcool din respiraţie.

Apoi ridică palma şi o lovi.

13

Când primele raze de soare se izbiră de jaluzele, Bella stătea lungită, trează, în pat.

Cât dormise? Poate o oră sau două. Se auzeau păsările cântând, clopote bătând şi alte sunete luminoase ale dimineţii. Dar ea nu simţea decât singurătate şi dezolare. Nu-şi putea lua gândul de la evenimentele din seara trecută. Şocul loviturii lui Cecil. Ameţeala începţoşată, în timp ce se prăbuşea la pământ.

Ce ciudat, îşi zise ea, *că sunt eu! Că am atât de multe, în ciuda a tot ceea ce-am pierdut de-a lungul drumului. Că m-am arătat lumii cu toate atributele bunăstării şi ale succesului. După care această întâmplare.* Cu toate că nu era pentru prima oară când se întâmpla aşa ceva – dimpotrivă.

La fel ca orice om a cărui credinţă în Dumnezeu se manifesta tăcut, de la sine, Bella se întrebase adesea cum s-ar fi simţit dacă s-ar fi convertit la altă religie. Acum înţelesese. Ar fi fost o iluminare neaşteptată. Simţi un soi de iluminare şi acum, însă îndreptată spre ea însăşi, nu spre cine ştie ce divinitate adormită, nepăsătoare.

Se sculă, cu băgare de seamă, în capul oaselor. Îşi duse degetele la gura umflată, rănită, şi la vânătaia de deasupra ochiului drept. La atingere, o dureau amândouă.

Trecu absent cu privirea peste florile care dansau şi se răsuceau pe tapet. În lumina scăzută arătau cafenii şi putrede. Îşi imagină nişte insecte târându-se pe ele.

Îi reveni o amintire: chipul ei presat pe pat, greutatea copleşitoare, trupul lui Cecil apăsând-o. Se luptase cu toate puterile să se dea într-o parte, să se elibereze, ca să poată respira, să poată să se roage, să reziste.

Mai întâi, umplu cada. Turnă câteva picături de ulei aromat, gândindu-se că aveau s-o liniştească, apoi stătu în apă până deveni călâie. Îşi îmbrăţişă genunchii şi se uită la rotocoalele argintii de la suprafaţă, prea uluită ca să plângă. Dincolo de zidurile hotelului, îşi imagină ea, ziua va decurge normal.

Turiştii se vor trezi devreme, pentru o partidă de înot, în zori, din motive de sănătate. Cârciumarii îşi vor şterge mesele. Chiar acum, auzi în depărtare păcănitul molcom al unei bărci cu motor. Cum aşa? La fel se simţise când murise Laurence: aceeaşi neîncredere că viaţa celorlalţi nu se sfârşise odată cu a ei.

Dar în cazul lui Laurence existase un înainte şi un după. Cu Cecil, trauma era diferită. Lucrurile stăteau altfel. Erau limpezi şi adevărate. Incontestabile.

După ce se îmbrăcă, se aşeză încet în faţa oglinzii şi încercă să-şi ascundă vânătăile cu fard. După câteva minute de tamponări şi de ungeri, se opri să-şi evalueze opera, observând că nu putuse nicicum camufla un vas de sânge spart din colţul ochiului.

Dintr-un motiv sau altul, asta o înfurie peste măsură. Dar era o furie ascuţită, agitată, care, bănuia ea, avea să se risipească repede. Înţelese pe loc că trebuia să se folosească de ea cât o mai simţea.

Îşi luă inima-n dinţi şi se îndreptă spre uşa dintre cele două camere. Încercă s-o deschidă. Era încuiată, ceea ce-o surprinse. Răsuci şi scutură închizătoarea, apoi încercă să audă ceva.

Nimic.

Aşadar, încuiase uşa! Ei, bine, avea şi ea o cheie. O găsi în sertarul noptierei. Dar descoperi că el lăsase cheia în uşă.

Iritată, gata să izbucnească, se năpusti afară, pe coridor, şi încercă să deschidă uşa de la intrare. Şi aceasta era încuiată.

Bătu şi strigă:

— Cecil! Deschide, te rog!

Nimic.

Furia i se domoli, aşa cum îşi zisese şi ea, iar în locul ei apărură îngrijorarea şi o curiozitate îndârjită.

Îndrăzneaţă, pentru că va face tot ce-i stătea în putinţă să şi-o satisfacă.

Împietrită, pentru că nu-i mai păsa ce avea să se întâmple.

Dacă motivul pentru care Cecil nu-i răspundea era că zăcea mort, în patul lui, atunci, asta era!

În vreme ce Lucian se îndrepta spre grădină cu creioanele şi cu carnetul lui de schiţe, se strădui să nu se uite spre camera Paolei.

La urma urmei, lumea era strălucitoare – verde şi înmiresmată. Un loc al devenirii. Important era să n-o piardă din ochi, indiferent de ce se petrecea în jur.

Poate că ar fi fost bine să se mute permanent aici? Nu neapărat *aici,* ci în Italia.

Prietenul lui, Keane, se mutase pe Pantelleria – o insulă dintre Sicilia şi Tunisia, cu izvoare termale şi cu clădiri solide de piatră, numite *dammusi.* Keane stătea acolo şi picta viile. Îi scrisese lui Lucian: „Trebuie să vii! Aici se poate trăi ieftin şi bine.”

Oare lui Constance i-ar plăcea acolo?

Nici nu ştia de unde-i venise această întrebare. Banalitatea unora dintre fanteziile sale îl făcea să se ruşineze. Constance în rochii înflorate, culegând struguri. Constance îmbăind un copilaş, casa răsunând de plescăitul apei şi de râsete. Constance prăjind slănină pe o sobă.

Unele dintre ele erau senzuale. Constance în pat, alături de el, goală. Constance peste el, călărindu-l, aplecându-se să-l sărute, în timp ce el îi mângâia sânii...

Pentru numele lui Dumnezeu, omule! Adună-te!

Ce se întâmpla aici?

Constance, Paola şi Rose. Ele formau vârfurile unui triunghi, cu Lucian în centru – geometria dezolantă a dorinței.

Începu să-şi dea seama acum că nu se purtase deloc bine cu Paola.

Nu fusese abuziv sau violent, dimpotrivă: relația lor fusese tandră şi iubitoare. Dar ignorase esența ei inechitabilă. Sau, mai degrabă, se gândise că nu conta – ceea ce aşa era, din punctul lui de vedere. Însă pentru Paola contase foarte mult. Părinții lui o angajaseră şi, chiar dacă el nu o vedea ca pe o servitoare, aceasta era realitatea.

Apoi, era Rose, despre care îi era din ce în ce mai greu să aibă vreo părere.

O briză uşoară îl mângâie pe față, risipindu-i reveria. Se cocoță pe un zid dintre un arbore al lui Iuda, cu frunzele în formă de inimă, şi un şir de chiparoşi italieni. Arborele Iudei fusese frumos în primăvară, când se umpluse de mănunchiuri de flori purpurii. Acum nu făcea decât să absoarbă razele soarelui, de parcă ar fi vrut să-şi facă rezerve pentru primăvara viitoare.

Tocmai începuse să schițeze dealurile şi linia țărmului, când îi atrase atenția ciripitul ascuțit şi alarmat al unui lăcustar.

Se răsuci, încercând să vadă unde era şi o zări pe Constance făcându-şi drum cu grijă pe cărare, spre - promenadă. Era îmbrăcată cu costumul de baie al lui Claudine, cel pe care îl purtase la plajă, cu un prosop în jurul taliei.

După ce-i acordă timpul necesar să ajungă pe promenadă, îşi împachetă toate cele necesare pentru desen şi o urmă. Când ajunse la poarta care dădea spre ţărm, se uită în dreapta şi-n stânga, încercând să aibă vedere spre Constance, fără să se dea de gol.

Era deja la marginea apei. Trecând de poartă, se uită cum se cufundă în mare. Era o înotătoare puternică, încrezătoare, şi, într-o clipită, ajunse la peste o sută de metri depărtare de ţărm.

Deasupra plajei se întindea un parapet nu prea înalt. Lucian se aşeză îndărătul lui.

Nu-l ascundea cu totul, dar era ceva mai puţin vizibil decât dacă s-ar fi dus până jos, pe plajă. Iar când Constance se întoarse să înoate înapoi, se ghemui până când se asigură că ea ieşise din apă.

Când se uită iar, stătea lungită pe o grămadă de pietre, cu ochii închişi, şi faţa în sus, savurând soarele timid al dimineţii.

Lucian îşi luă carnetul de schiţe şi începu s-o deseneze. În timp ce mâna i se mişca repede pe foaie, ochii îi săreau de la ea la schiţă. Dar pe măsură ce treceau minutele, se trezi că se uită mai mult la Constance decât la desen.

În regulă, îşi zise el. *Aşadar, mă holbez pur şi simplu la ea. Ce e greşit în asta?*

Ştii foarte bine, îl contrazise conştiinţa. *E nepoliticos şi libidinos şi, în acelaşi timp, o violare a intimităţii ei.*

Brusc, de parcă ar fi conşientizat tot timpul, Constance se uită drept la el. Simţi un fior în tot trupul. Se uitară unul la altul o veşnicie, parcă asumându-şi deschis atracţia pe care

o simțeau unul față de celălalt, până când, în cele din urmă, Lucian fu copleşit de intensitatea privirii ei şi lăsă ochii în jos.

Îi păru rău imediat.

Îşi ridică iar privirea, încercând să reafirme această legătură.

Ea închisese ochii şi întorsese capul. Dar chiar şi de acolo unde stătea, o văzu zâmbind.

Cecil părăsise hotelul devreme, îmbrăcat impecabil. Când îşi trăsese mănuşile, îşi cercetă o zgârietură de la încheietura mâinii, după care o luă spre Portofino, unde se hotărî să caute o trăsură care să-l ducă la gară. Francesco avea alte treburi şi nu voia să-l amestece pe Lucian.

În vreme ce mergea, se gândea la evenimentele din seara trecută. Desigur, n-a fost deloc de bun augur ceea ce se întâmplase.

Nimănui nu-i plac încăierările, cu atât mai puțin lui. Dar cu nevestele e la fel ca în cazul copiilor. Când fac prostii, trebuie să li se dea o lecție.

Fusese bătut de-atâtea ori la grădiniță şi la şcoala publică – uneori de profesori, alteori de institutori; uneori cu un papuc sau cu un pantof de sport, ceea ce nu durea prea tare, alteori, cu un baston, ceea ce durea mai rău.

Ceea ce făcuse Bella era inacceptabil şi va trebui să-şi asume responsabilitatea. Ca soţ, avea datoria să o ajute în situația dată.

Ajunse la gară cu douăzeci de minute la dispoziție până să plece trenul de Genova.

Îşi cumpără nişte ţigări şi fumă vreo două, alături de o cafeluță, la barul din gară. Din când în când, îşi pipăia buzunarul interior al sacoului, unde se afla cecul lui Jack Turner. Îl şi scoase de câteva ori şi se uită la el, doar ca să fie sigur.

Călătoria cu trenul trecu repede.

Citise ultimul ziar englez din scoarță-n scoarță, iar cele italiene se vindeau numai la Mezzago. Dar îşi luase o carte cu el. Nu era ceea ce s-ar numi un cititor pasionat, dar îi plăcea foarte mult *Trei într-o barcă*, pe care o citise prima oară pe când era tânăr şi care îl făcea mereu să râdă – mai ales partea cu Montmorency şi cu şobolanul de apă mort.

Când ajunse în Geneva, Cecil luă o birjă de la gara aceea măreață până la locul de întâlnire stabilit, o cafenea imediat după colț de Consulatul Britanic, de pe Spianata dell'Aquasola.

Era încă dimineață, dar jucătorii de cărți grizonanți colonizaseră deja mesele şubrede, de tablă, de pe trotuar.

Dându-şi pălăria jos, Cecil comandă un espresso.

Godwin era deja acolo – stătea la bar, mestecând temeinic o *brioscia*. Era micuț şi rotofei, cu bruma de păr care-i mai rămăsese pieptănat cu grijă pe scăfârlie. Îşi ridică privirea.

— Ainsworth?

— Domnule Godwin! E o plăcere să vă cunosc!

— Şi pentru mine. După corespondența noastră din ultima vreme.

Godwin se uită la ceas.

— Omul dumitale întârzie.

— Acordă-i un minut. E foarte de încredere.

În situația dată, Godwin îl văzu pe Francesco înaintea lui.

— Acela e? întrebă el, arătând spre silueta filiformă, aplecată, din cadrul uşii.

— Exact, zise Cecil, făcând un semn cu mâna, ca să-i atragă atenția lui Francesco.

Îi sugerase să-l ducă la Mezzago cu trăsura. Ca să poată lua trenul spre Genova împreună. Dar Francesco fusese de părere că ar fi mai sigur dacă ar călători separat.

Francesco schiță un semn cu capul. După ce-şi croi drum, cerându-şi scuze, printre ceilalți clienți, îi dădu lui Cecil hârtia pe care o strângea în mâna dreaptă.

— Francesco mi-a fost de mare ajutor cu împachetarea tabloului, explică Cecil, şi a aranjat şi cu transportul. Ca să nu mai vorbim de hârţogăraia aferentă livrării.

Francesco dădu iar din cap. Cecil observase că-i plăcea să fie lăudat. Dar, la urma urmei, cui nu-i place?

Fusese un plan inteligent. Ingeniozitatea consta în banalitate. La fel ca în cazul trucurilor magicienilor, nu fusese vorba decât despre distragerea atenţiei, a privirii.

Jack Turner se uitase la Francesco cum bătea cuiele în ambalajul de lemn când împacheta tabloul împreună cu Cecil. Dar nu văzuse decât un cui, după care fusese atât de prins în discuţia cu Cecil încât nu observase că pe celelalte Francesco le vârâse pe furiş în buzunar.

Apoi aşteptase să plece Claudine din cameră, aşa cum îl avertizase Cecil că se va întâmpla, la un moment dat. Nici n-apucase bine să dispară în întunericul coridorului şi în baie, că Francesco ieşise repede din umbră. Se ascunsese în debara, prefăcându-se că aranjează lenjeria.

După ce închisese uşa în urma lui, Francesco se dusese la colet şi desprinsese iute o latură prinsă doar într-un cui. Scosese tabloul, tăiase hârtia din spate şi desprinsese rapid pânza de pe rama pe care o pusese apoi la loc, în colet, şi îl închisese. După care se dusese iar la uşă, având grijă să şteargă clanţa.

Întreaga operaţiune durase mai puţin de un minut.

Mai târziu, în seara aceea, îi înmânase printre barele porţii încuiate prietenului său, Alessandro, un obiect pătrăţos, mare. Acesta se oferise să-l ducă omului celui mai de încredere al lui Godwin, Lorenzo Andretti.

— După cum vezi, zise Cecil, actele sunt făcute.

Godwin miji ochii. Apoi îl întrebă pe Francesco în italiană:

— Ţi-a dat Andretti vreun mesaj pentru mine?

Francesco scoase la iveală alt document împăturit pe care i-l dădu.

— Vorbesc engleza, *signore,* zise el, cu un accent greoi.

— Deşi uneori e mai bine să ascundă lucrul acesta, adăugă Cecil, rânjind.

— Nu sunt mulți care ştiu engleza, observă Godwin.

— Doar cei care au emigrat.

— Şi-au fost trimişi înapoi.

Cecil trecu peste asta. Făcu un semn cu capul spre document.

— E totul în ordine?

— Andretti confirmă că tabloul a fost predat în condiții perfecte.

— Excelent! Cecil se întoarse spre Francesco. Atunci, ne vedem când mă întorc.

Cecil se uită după el cum pleca. După ce se asigură că a dispărut, se întoarse spre Godwin, care scoase un plic din servieta lui.

— Chitanța dumitale.

Cecil o desfăcu şi îi examină conținutul cu nesaț.

— Am inclus un preț minim de rezervă de cincizeci de mii de lire, aşa cum ne-am înțeles, zise Godwin. Cu toate că e limpede că ne aşteptăm la mai mult.

— Mi-ai luat o piatră de pe inimă.

— Şi, bineînțeles, avansul dumitale, sub forma unui cec bancar. Îi înmână un al doilea plic lui Cecil. Douăzeci şi cinci la sută din prețul minim de rezervă, minus comisionul nostru.

Cecil îl desfăcu şi pe acesta.

— Pare în regulă. Şi-l vârî în buzunar. Şi am asigurarea dumitale că vânzarea se va face în privat?

Godwin îi aruncă o privire dezamăgită.

— Te rog, domnule Ainsworth. Discreția a fost totdeauna cuvântul nostru de ordine.

Întinse mâna, iar Cecil i-o strânse ferm, apoi împinse scaunul îndărăt şi îşi luă pălăria. Era pe punctul să plece,

când Godwin îşi drese ostentativ glasul. Desigur, tranzacția era incompletă.

— Aaa, făcu Cecil, ce năuc sunt!

Scoase din buzunar un plic. Godwin examină certificatul de autenticitate.

— Iată, deci, zise Cecil. Dovada că deții acum un Rubens sută la sută autentic, fără niciun dubiu.

Godwin puse dovada în servietă, apoi îi surâse vag lui Cecil.

— Ai vreun plan pentru ziua aceasta?

Cecil îi răspunse că s-ar putea să se culturalizeze puțin.

— Îți pot da o adresă, zise Godwin, a unui loc unde cultura e deosebit de seducătoare.

Cecil se gândi o clipă, apoi se strâmbă din nas.

— Ştii ce? Cred că mai bine nu.

— Cum doreşti.

De fapt, Cecil îşi plănuise o zi obişnuită, respectabilă. După ce se despărți de Godwin, o luă alene, scăldat în razele soarelui, spre Via Dante unde, în tihna de catedrală de la Banco Popolare, depuse cele două cecuri – pe cel de la Godwin, de 12.000 de lire, şi pe al lui Jack Turner, de 50.000 de lire. Funcționarul, un bătrân care transpira abundent, cu pince-nez, rămase cu gura căscată şi îşi umflă obrajii neraşi la vederea lor – cum era şi normal, de altfel.

Apoi se duse la oficiul de telegrame, ceva mai sus, pe aceeaşi stradă, vizavi de secția de poliție.

ÎMI PARE RĂU – stop – ŞCOALA LUI RUBENS, NU RUBENS – stop – MERITA ÎNCERCAT – stop – ORICUM VÂNDUT – stop – O MIE DE LIRE – stop – TRIMIS PARTEA TA – stop – CECIL – stop.

Se lăsă pe spate şi îşi examină opera. Da, era în regulă.

Şi-acum, să se bucure puțin de peisaj.

Mai mult ca s-o impresioneze pe Bella decât pentru plăcerea lui, Cecil îşi târî paşii prin Porta Soprano, poarta cu

turn din zidul vechi al cetății, până ajunse la vechea biserică gotică Sant'Agostina. Îi trecu prin minte să intre, dar se răzgândi – toate lumânările alea, frescele şi sfinții de ghips îl plictiseau de moarte. Aşa că cercetă scuarul din față, Piazza Sarzano, murdară şi plină de porumbei.

Acolo găsi negustori de fructe şi legume, tarabe cu dantelă – peste tot dădeai de afurisita asta de dantelă! – şi cu genți de piele, de vânzare.

O fată cu ochi vioi, de vreo şaisprezece ani, cu nişte cârlionți negri, îi zâmbi când trecu pe lângă taraba ei, unde vindea nişte flori amărâte.

Faptul că luă un singur buchet de trandafiri – cel puțin aşa *credea* el, că erau trandafiri – păru s-o încânte cum nu se poate mai mult. Probabil, îşi zise el, fusese evenimentul ei pe ziua aceea.

Cecil nu înceta să se minuneze de cât de anost îşi trăiau unii viața.

În vreme ce fata îi înfăşura florile în hârtie, se uită la forma sânilor ei pe sub rochia cenuşie, prea mică pentru ea, şi se întrebă cum ar fi fost dacă ar fi sărutat-o.

Alice era năpădită de bănuieli. În vreme ce stătea la fereastră pieptănându-şi şi prinzându-şi părul, uitându-se la împreurimile hotelului, o văzu pe Constance făcându-şi drum dinspre țărm, în costumul acela de baie ridicol, de împrumut, acoperită doar de un prosop.

Îşi iți capul şi o urmări pe fată îndreptându-se spre uşa bucătăriei de pe lateralul casei şi dădu să se întoarcă, când îl văzu pe Lucian venind pe aceeaşi rută dinspre plajă.

Nu trebuia să fii un geniu ca să-ți dai seama ce se petrecea.

Mai târziu, la micul-dejun, se uită precaut la Constance, cum se mişca plutind printre oaspeți. Se apropie de mai multe ori de masa unde mâncau Lucian şi Nish. De fiecare dată, Nish ridică privirea spre ea şi-i zâmbi. Însă Lucian

evita cu sârg contactul vizual. Nici măcar nu se uita în direcția ei.

Asta-i spunea lui Alice tot ceea ce trebuia să ştie.

Însă acum mai era ceva.

Intra întotdeauna, după micul-dejun, în salon, ca să aranjeze lucrurile. Multora dintre oaspeți le plăcea să se ducă acolo cu ultima lor ceaşcă de cafea, ca să citească sau să-şi facă planuri în legătură cu ziua respectivă. Tocmai se pregătea să mute un teanc de cărți de pe una dintre mese, când descoperi caietul de schițe al lui Lucian.

De obicei, era foarte grijuliu cu el. Era, cu siguranță, o întâmplare că îl lăsase pe brațul canapelei, gata-gata să cadă. Poate că venise aici cu Constance înainte de micul-dejun, înainte ca ea să se ducă să se schimbe?

Poate ei...? Nu, nu! Se simți jenată numai gândindu-se la asta. Jenată în numele lui Lucian, desigur.

După ce se uită să fie sigură că nu se mai afla nimeni în încăpere, îl deschise.

În timp ce răsfoia paginile grele, uşor îngălbenite, privirea i se opri pe o schiță a lui Constance – se vedea limpede că era Constance – pe țărm.

De undeva, izbucni un hohot de râs. Lottie înveselită de Constance. Alice închise iute caietul. Dar apoi, după ce aşteptă preț de un minut, îl redeschise şi studie din nou schița. Pe Alice o tulbură observând cât de mult se concentrase Lucian asupra acestei fete. Şi nu numai că desenul era rafinat şi senzual. Văzuse multe dintre lucrările lui Lucian de-a lungul anilor ca să ştie ce fel de efecte căuta el, mai ales atunci când subiectul era silueta feminină. Însă aici părea... obsedat. Fermecat.

O luă pe urma râsetelor de afară, de pe terasă. Când se uită peste parapet, le văzu pe Constance şi pe Lottie alergând de colo-colo, urmărindu-se în joacă, în timp ce Lucian stătea deoparte, schițându-le pe hârtie.

Alice rămase cu ochii la ei până nu mai putu suporta căldura uscată, înăbuşitoare. Apoi o luă de-a curmezişul, spre recepție, unde țineau cheile de rezervă.

N-avea ce face, Lucian o obliga să acționeze aşa. Constance era dădaca fiicei sale. Toată lumea părea să uite lucrul acesta.

Alice urcă treptele spre camera lui Constance, unde intră. Se opri cu spatele la uşă, ascultând. Apoi se relaxă, lăsându-şi privirea să cerceteze mica încăpere. Chiar cu fereastra deschisă, era foarte cald şi înăbuşitor, însă nu arăta rău, cu toate că tapetul era mai simplu decât cel din camerele oaspeților, iar preşul de pe podeaua de gresie era cam rărit. Constance o ținea ordonată, ceea ce era un punct în favoarea ei.

Prima țintă a lui Alice fu vechiul scrin din lemn de pin. Deschise fiecare sertar în parte şi răscoli prin bruma de lucruri ale lui Constance. Cum de reuşea să se descurce cu atât de puțin? Nu-i luă prea mult şi nici nu descoperi nimic interesant, în afară de sutienul scump al lui Claudine care ieşea în evidență printre desuurile ei destul de ponosite.

La fel, singurul lucru de interes de pe noptieră era un tub lucitor de ruj, care tot de la Claudine trebuie să fi fost. Alice se încruntă în vreme ce reflecta la natura acestei relații. Era, oare, o altă dovadă că femeia aceasta nu-şi cunoştea lungul nasului? Nicio grijă, Claudine nu avea clasă. De unde se trăgea ea *cu adevărat*? Alice îşi dorea cu disperare să afle.

Sentimentul că-i scăpa ceva nu-i dădea pace. Unde ascund oamenii lucruri, de obicei? Unde-ar ascunde ea ceva? Îşi vârî mâna sub pernă şi, când o întoarse, nimic; apoi căută sub saltea.

Şi acolo le găsi. Un teanc de scrisori adresate lui Constance.

Lui Alice începu să-i bată inima năvalnic, mai degrabă de curiozitate decât de emoție. Îşi şterse mâinile lipicioase de

rochie, apoi luă unul dintre plicuri şi scoase cu grijă conținutul – o scrisoare şi un medalion ieftin de argint. Trecu repede peste conținutul aproape de necitit, apoi o întoarse iute, ca să vadă semnătura: *Al tău pentru totdeauna, Mam X.*

Avea gura uscată, respirația grăbită şi lacomă.

După ce puse scrisoarea jos, desfăcu medalionul, forțând mica balama cu unghia degetului mare.

Când văzu conținutul, înlemni. Apoi întinse degetul mic atingându-le, ca să se convingă că nu se înşela. Erau o fotografie a unui băiețel şi o buclă de păr castaniu, legate împreună cu un şnur de bumbac.

Lottie dădea o petrecere cu ceai pentru jucăriile ei.

Constance încerca să se concentreze asupra fetiței care se juca, dar se simțea mereu distrasă de Lucian – de felul în care acesta o privea, de parcă nu era decât o imagine: picioarele întinse şi capul înclinat. Simțea vag că nu trebuia să-şi dea seama de asta sau să nu arate că-şi dădea seama, însă îi era imposibil.

Lottie se străduia să-l facă pe ursulețul ei de pluş să stea în capul oaselor în fața unei ceşcuțe aşezate pe o farfuriuță de jucărie. Dar acesta cădea mereu, iar ea îşi dădu seama că nu-i ajungeau două mâini ca să-i reuşească.

— Lucian? zise ea.

— Ce e, Lots?

— Vrei să te joci cu noi?

— O clipă.

Lucian mai adăugă un ultim detaliu desenului său şi se dădu pe spate, ca să-l evalueze, după care îl puse deoparte şi se apropie repede să se alăture petrecerii. Salută:

— Prezent la datorie, domniță!

Constance zâmbi. Lucian se purta atât de frumos cu nepoata lui!

— Tu ai putea fi ursulețul, zise Lottie.

Îi arătă unde să se aşeze şi cum să ţină jucăria, cu ceşcuţa în lăbuţă. Ea apucă toarta ceainicului cu mâinile unei păpuşi cu care se juca, prefăcându-se că toarnă. Apoi zise:

— Ursuleţul o iubeşte pe Annabelle.

— Şi care e Annabelle?

Constance ridică păpuşa care-i fusese repartizată, iar Lucian zâmbi.

— Ursuleţul are gusturi excelente, a zis el.

— Dar nu poate fi iubitul ei, zise Lottie.

— Asta numai pentru că e ursuleţ?

Lottie nu se lăsă impresionată de logica lui Lucian.

— Pentru că e „prea devreme”, prostuţule!

Lucian se aplecă şi o mângâie pe nepoata lui pe păr.

— Şi de ce e prea devreme, Lots?

— Nu ştiu. Aşa zice mami.

La acestea, Lucian şi Constance se uitară unul la altul, ca la un semn.

— Însă, adăugă fetiţa, pot sta împreună.

Le făcu semn celor doi cum că ar trebui să apropie - jucăriile, aşa că aproape-şi atinseră mâinile. Atunci Lucian o mângâie pe Constance cu degetul mic.

Era pentru prima oară când o atingea în felul acesta, iar efectul fu electrizant.

Încremeni, abia venindu-i să creadă că se întâmplase una ca asta.

Îşi lăsă capul în jos, până când se strădui să ridice ochii şi văzu că el se uita insistent la ea.

Îi zâmbi, iar ea simţi cum se îmbujorează.

Apoi, însă, se auzi un glas.

— Lucian! strigă Alice.

Cei doi îşi depărtară repede mâinile.

Lucian se sculă clătinându-se în picioare, în vreme ce sora lui venea cu paşi mari prin iarbă.

— Aici erai, zise Alice, de parcă s-ar fi ascuns intenționat de ea.

— Eram în toiul unei petreceri.

Ridică ursulețul de pluş, în timp ce Alice cercetă scena. Constance observă că privirea femeii nu o includea şi pe ea. Alice se întoarse spre Lucian.

— Putem sta un pic de vorbă?

Tonul ei era scurt şi poruncitor.

— Desigur.

Se opri, aşteptând ca ea să vorbească.

— Între patru ochi, zise ea.

— Bine.

— Ooo, făcu Lottie.

— Mă întorc imediat, Lots. Îți promit.

Constance simți cum încearcă să-şi ceară scuze în trecere. Dar îşi dădu seama că nu era indicat să-i răspundă.

Nu-i plăcea Alice şi nici nu avea încredere de ea.

Alice îl conduse pe Lucian în casă şi sus, pe scări, în camera ei, după care îi dădu una dintre scrisorile lui Constance. El o citi în linişte. Când termină, zise:

— De unde o ai?

— Nu contează. Important e ce scrie.

Se uită iar la scrisoare.

— Şi de ce mi-o arăți mie?

— Oh, Lucian.

— Chiar aşa, Alice. De ce?

— Ca să te opresc să te mai faci de râs. Şi să ne faci de râs pe toți.

O clipă, se uitară lung unul la altul. Înainte să poată spune ceva, Lucian lăsă să-i cadă scrisoarea din mână pe duşumea şi părăsi încăperea.

Când ieşi din bucătărie, Bella îl văzu pe Cecil, prin uşa deschisă din față, traversând curtea spre casă. Îi lucea fața de sudoare. Strângea în mână un buchet amărât de flori şi

avea o mină voioasă. Se temuse de momentul acesta toată ziua.

Acum, că nu mai putea fi evitată confruntarea, îşi dorea s-o amâne pentru mai târziu. Se grăbi să ajungă la scară, ca să scape de el. Dar nu fu destul de iute şi era prea târziu.

— Bella!

Ea nu se opri. Dar ajunse pe palier şi rămase descumpănită, pentru că el era hotărât s-o ajungă din urmă. Ceea ce şi făcu, urcând trei trepte odată, ţinându-se de balustrada care scârţâia sub greutatea lui. În vreme ce se apropia, ea se dădu îndărăt. Cecil respira greu. Gâfâia.

— De ce naiba fugi de mine? Am cele mai bune veşti!

Claudine tocmai ieşea pentru o plimbare de seară când auzi glasul tunător al lui Cecil. Uşa apartamentului Goodwood, pe care tocmai o deschisese, dădea direct pe palier, aşa că văzu tot.

O văzu pe Bella, cu braţele atârnând neputincioase, lipindu-se de perete. Şi îl văzu pe Cecil, cu răsuflarea tăiată, venind spre ea, cu un buchet ciufulit şi aproape ofilit.

Avea destulă experienţă pe lumea asta ca să-şi dea seama imediat ce anume vedea. Dar ca să se convingă mai bine, avea nevoie de mai mult.

Înainte ca vreunul dintre ei s-o vadă, se retrase iute, apropie uşa şi se uită prin crăpătură.

— Am vorbit cu Heddon, zicea Cecil. Se pare că tabloul a fost asigurat. Aşa că mă aştept să iau ceva bani din asta. Vorbea repede, cu o bonomie stridentă, falsă. Va fi destul ca să punem un pic deoparte pentru nunta lui Lucian. Şi să plătim câteva... datorii pe care le-am acumulat. Se opri, ca să-i dea răgaz să asimileze această revelaţie. S-ar putea să-mi mai rămână câteva sute, ca să-ţi pui pe picioare locul ăsta. Dar numai dacă îmi promiţi că n-o să foloseşti banii pentru a plăti datoria tatălui tău. Izbucni într-un râs forţat,

care se izbi, însă, de tăcerea împietrită a Bellei. Cecil păru descumpănit. Mă gândeam c-o să te bucuri.

— N-am cum să mă bucur câtă vreme bietul Billy e închis.

Claudine abia putu s-o audă.

— Aşa e. Păi, poate că mă duc să văd ce-i de făcut. Iar când mă întorc... Se uită la buchet, dar decise că nu era potrivit să i-l dea Bellei. Poate stăm de vorbă.

Soția lui îl privea, fără să aibă vreo reacție. Tonul lui deveni linguşitor şi fermecător.

— Mi-ai provocat un şoc oribil, Bellakins. Cum altfel să reacționeze un bărbat când află că soția lui se giugiuleşte pe la spatele lui? Şi se pare că ştie tot oraşul....

Aha, asta era, deci, îşi zise Claudine. *Bravo ei!*

— Desigur, văd acum că poate am avut mâna cam grea. Ceva mai grea decât era necesar.

El nu se mai putu uita în ochii ei.

De câte ori văzuse Claudine scena asta!

Bărbații de genul lui Cecil nu voiau niciodată să se confrunte cu realitatea faptelor sau cu propriile lor comportamente.

Uită-te la el cum se întoarce şi-o ia la fugă pe scări, ca un copil prins că a furat o prăjitură, la o petrecere.

De îndată ce dispăru din vedere, Bella se prăbuşi. Se lăsă să alunece pe perete, ca o marionetă stricată. Claudine deschise larg uşa şi se repezi s-o liniştească.

— Hei, făcu ea blând. Vino, hai să te ajut.

O conduse în apartamentul Goodwood şi încuie uşa. Bella se aşează pe marginea patului, în timp ce Claudine îi examina zgârieturile şi vânătăile. Era agitată şi nerăbdătoare să se explice.

— Nu e ceea ce crezi... începu ea.

— Nu spune nimic. Nu e nevoie să inventezi scuze pentru mine.

— Dar l-am provocat.

Claudine o repezi:

— Nu-mi veni mie cu rahaturi de genul *Eu sunt de vină*. Majoritatea bărbaților n-au nevoie de prea multă provocare. Şi sunt familiarizată cu tot felul de oameni. Tăcu, arătând spre urmele de pe fața Bellei. Vrei să ți le ascund?

— Mulțumesc, dar pot s-o fac şi singură.

— Păi, lasă-mă măcar să-ți pun ceva pe tăietura asta. Căută în caseta ei cu cosmeticale. Ştii că eşti mai puternică decât el, nu-i aşa?

— Nu prea cred că fața mea e de acord cu asta.

— Nu mă refer la genul acela de putere. Orice prost îşi poate folosi pumnii. Tamponă puțină cremă pe buza Bellei, care arăta mai rău decât i se păruse la început. Văd cum se uită toți la tine, în hotelul ăsta. Ca să-i îndrumi şi să le dai un sfat înțelept. Ca să-i ajuți.

Bella se ridică. Se duse la măsuța de toaletă şi se uită în oglindă.

— Mulțumesc, zise ea. Doamnă... Se opri.

— Te rog. Claudine făcu o plecăciune. Spune-mi Claudine. Domnişoara Claudine Pascal.

— Atunci, îți mulumesc, Claudine. Pentru că mi-ai fost ca o soră.

Americanca zâmbi.

— În sfârşit, o vorbă frumoasă.

În copilărie, Alice şi Lucian avuseseră o guvernantă irlandeză, domnişoara Corcoran, care purta o pelerină neagră, de merinos, şi o bonetă.

Era slabă şi purta ochelari, dar nu era atât de bătrână pe cât părea, cu toate că lui Alice i se părea matusalemică. Secretul ei consta în faptul că era stăpânită şi liniştită tot timpul.

Nu ridica tonul niciodată, lucru neobişnuit pentru o guvernantă, nu apela la pedepse corporale, cu toate că, uneori, îi trimitea la culcare fără gustarea de seară. Şi mai

neobişnuit, domnişoara Corcoran era o profesoară excelentă, deşi pe ea o interesa mai ales arta, aşa că Lucian a avut mai multe de câştigat de la ea decât Alice.

Acum, în răcoarea bibliotecii, făcând abstracție, pe moment, de treaba cu Constance, Alice închise ochii şi încercă să ia legătura cu domnişoara Corcoran, în vreme ce se pregătea să-i predea prima lecție lui Roberto.

Avusese impresia că nu-i va răspunde la oferta pe care i-o făcuse. Nu păruse deloc entuziasmat când discutaseră subiectul prima oară.

Însă după prânz, contele Albani se strecurase după ea în bucătărie şi o întrebă dacă i-ar fi convenit să înceapă în seara aceea, pentru că Roberto era absolut entuziasmat de ideea de a învăța limba engleză.

— Poate, îi sugeră el, prima lecție ar putea fi despre cum faci cunoştință cu cineva?

Alice zise că, după părerea ei, era o idee excelentă.

Când apăru Roberto – proaspăt spălat şi mirosind a apă de colonie – nu părea chiar încântat. Dar măcar era aici şi trebuia să fie cât de cât interesat, altfel de ce i-ar fi sugerat tatăl lui acest lucru?

Îi întinse mâna să i-o strângă, aşa cum făcuse domnişoara Corcoran, şi zise:

— *How do you do?* „Ce mai faceți?”

Roberto o imită:

— *How do you do?*

El îi luă mâna şi, în loc să i-o strângă, i-o sărută. Alice roşi şi surâse. Surâse şi el, îndurându-se cu greu să-i lase mâna. Ea zise:

— *My name is Alice.* „Numele meu este Alice.”

Roberto repetă:

— *My name is Alice.*

— Nu, spune numele *tău.*

— Aaa! *Mi dispiace. Your name is Roberto.* „Numele tău e Roberto.”

— Nu. *My name is Roberto.* „Numele *meu* e Roberto.”

— *Sono confuso.* „Sunt derutat.”

— Imaginează-ți cum mă simt eu, oftă Alice.

— *Cosa stai dicendo*? „Ce spui?”

— Mi-ai trimis un dar rafinat, zise Alice, dar nu eşti în stare să te prezinți cum trebuie. Orice-aş spune eu, tu tot n-o să pricepi, nu-i aşa?

Ea clătină din cap. El făcu la fel. Ea continuă:

— Ți-aş putea spune că arăți înfiorător de bine. Dar în realitate eşti doar un copil.

— *Riproviamo*[52].

Îi făcu semn să se ridice.

— Şi că nu mi-aş pierde vremea cu treaba asta idioată, dacă ar exista un englez cât de cât decent cu care să mă căsătoresc...

Roberto făcu o plecăciune adâncă.

— *Your name is Roberto,* zise el.

Cecil se resemnă cu faptul că dispoziția Bellei rămase la cele mai joase cote pentru o vreme.

În parte, era şi vina lui.

Trebuia să recunoască, comportamentul lui nu fusese impecabil. Dar mai erau şi alți factori de luat în considerare, cum ar fi stresul de a administra Hotelul Portofino; treaba cu tabloul; nesiguranța în legătură cu Lucian şi Rose; obişnuita insatisfacție a Juliei față de orice; şi, desigur, schimbarea care se contura în ceea ce-o privea pe Bella, la fel ca în cazul atâtor femei de vârsta ei, ceea ce-o făcea iritabilă şi isterică.

---

[52] „Să încercăm încă o dată”, în lb. italiană, în original (n. red.).

Cu cât se gândea Cecil mai mult la asta, cu atât i se părea mai convingătoare teoria aceasta a schimbării. Acesta era motivul pentru care Bella nu voia niciodată să se culce cu el. Tărăşenia ei cu Henry Şicenumeomaiavea era limpede o pasiune romantică, nu una sexuală, oricât ar fi sugerat contrariul respectiva scrisoare. Căci de ce s-ar fi culcat ea cu idiotul acela – care era, probabil, homosexual, să fim serioşi – şi nu cu Cecil, a cărui vigoare fusese remarcată de toate femeile cu care fusese vreodată?

Soluția era să-i ofere Bellei puțin spațiu, o vreme.

De aici, această vizită la Luigi, barul lui preferat din Portofino.

Nu cel mai salubru loc, cu siguranță – dădea spre un pâlc de tufişuri, chiar vizavi de uşa din spate a Birourilor Municipale –, însă vindeau prăjituri acceptabile şi te puteai ameți uşor cu *grappa,* pentru mai nimic.

Cecil se pregătea s-o ia spre casă când uşa din dos a clădirii din față se deschise şi ieşiră nici mai mult, nici mai puțin decât Danioni, urmat de Francesco.

Cecil rămase cu gura căscată. Era adevărat? Da, era! Mai mult, din atitudinea lor relaxată, prietenoasă, îşi dădu seama că se cunoşteau bine.

Cecil strigă:

— Francesco?

Francesco încremeni, alarmat că fusese prins în flagrant. Cu siguranță îşi zicea: *Să fug? Nu, n-are niciun rost. Mai bine să ies cumva basma curată din tărăşenia asta.*

— *Signore!* zise el şi se înclină.

Cecil se uită când la Francesco, când la Danioni.

— Ce naiba cauți aici? Se întoarse spre Danioni. Ce-nseamnă asta?

Danioni arăta cum nu se poate mai nepăsător.

— Doar un văr al meu, *signor* Ainsworth... Rânji şi îl apucă pe Francesco de umăr. Doi veri care se vizitează, atâta tot.

— Aş vrea să stăm de vorbă, zise Cecil. Acum, dacă nu te superi! Apoi, îi lătră lui Francesco: Iar cu tine o să mă văd la hotel!

Danioni îl conduse sus, pe scări, spre biroul lui.

— Da, aştept o vizită de la consulul britanic, în niciun caz din partea domnului Ainsworth!

— În regulă, te-ai distrat destul.

— Sunt surprins că vreți să stați de vorbă cu mine.

— Nu la fel de surprins ca mine, văzând că am avut tot timpul un spion printre noi.

— Aaa, da! Danioni îşi ţuguie buzele. E o dezamăgire pentru dumneavoastră, după câte văd. Aşadar, vreți să fim din nou prieteni?

Cecil se aşează. Îi veneau greu cuvintele prin care să-şi ceară iertare, dar era hotărât s-o facă.

— Poate că limbajul pe care l-am folosit ultima dată când am vorbit a fost cam... Uite ce e, în febra momentului, poate că te-am acuzat de nişte lucruri...

— Adică „micile mele insinuări alunecoase”?

— În lumina a ceea ce ştim acum că nu ştim, nu merită să ne împiedicăm de asemenea detalii.

— Vreți să vă cereți scuze?

— Pot să fac ceva mai bun decât asta. Cecil scoase un teanc de bancnote din buzunarul sacoului. Având în vedere ceea ce ştii despre afacerile mele intime... Alese câteva, apoi mai adăugă vreo două, şi le puse pe masă. Acesta e preţul pe care sunt dispus să-l plătesc. Ca să opreşti investigațiile poliției.

Danioni întinse mâna, dar Cecil îşi ţinea mâna peste bancnote.

— Şi să te asiguri că îl eliberează pe William Scanlon. Îşi retrase mâna. Precum şi să scapi de orice sentimente negative pe care ți le-am stârnit.

Danioni înşfăcă banii. Îşi linse degetul şi îi numără cu atenție, înainte să îi vâre în buzunar.

— Şi astea? continuă Cecil, scoțând alte bancnote. Hai să-i zicem un gest de bunăvoință. Le aruncă pe birou. Ca de la câine la câine.

Alice se căznea încă să-l învețe pe Roberto, când o văzu pe Bella, prin uşa deschisă, traversând salonul. Se scuză, se ridică şi fugi după ea.

— Ce e, Alice? Eşti îmbujorată.

— Putem sta de vorbă undeva? Între patru ochi.

Trecură prin bucătărie în oficiul mamei sale. Bella încuie uşa, apoi se aşeză la birou. Îi făcu semn fiicei sale să se aşeze, dar aceasta clătină din cap.

— Mă gândeam c-ar fi bine să vezi astea, zise ea.

Scoase teancul de scrisori ale lui Constance din poşetă şi i le puse în față.

Bella se uită lung la ele, dar nu le atinse.

— Ce sunt astea?

— Scrisori. Către domnişoara March.

— I-ai interceptat corespondența? Ochii aspri, plini de reproş ai Bellei îi fixară pe ai fiicei sale.

— Le-am găsit în camera ei.

— Ce căutai acolo?

Alice țâțâia de nerăbdare. Ce întrebare era asta?

— Mi-am dat seama demult că ceva nu e în regulă cu ea, zise. Iar acum avem dovada.

Îşi încrucişă brațele cu mândrie.

Bella tăcu, ca şi cum ar fi luat act de situația dată. Apoi zise:

— Pune-le la loc, Alice.

— Poftim?!

— Pune-le la loc! În clipa asta! Glasul mamei sale era calm, dar rece.

— Păi nu le citeşti?

— Bineînțeles că nu.

Alice se încruntă şi se scărpină la tâmplă cu degetul mic. Nu se aştepta la aşa ceva.

— Dar nu vrei să ştii ce fel de fată e?

— Ştiu deja ce fel de fată e. Glasul Bellei deveni mai sonor. Toată lumea ştie. E cinstită, drăguță, conştiincioasă...

— Şi mama unui copil din flori! o întrerupse Alice. La cincisprezece ani!

Între cele două femei care se uitau fix una la cealaltă se lăsă liniştea. Alice simți cum i se accelerează pulsul, cum îi palpită pieptul. Nu-şi amintea să mai fi fost atât de îndârjită – atât de *furioasă*.

Într-un târziu, Bella zise stins:

— Unde-am greşit cu tine?

— Cu *mine*?

— Cum am putut creşte o fiică atât de lipsită de sentimente? Atât de *lipsită de empatie?*

Alice deveni stacojie.

— *Lipsită de empatie*? Ce vorbă idioată mai e şi asta? Prefer să fiu aşa decât fără niciun Dumnezeu!

— Cumva, reuşeşti să fii şi una, şi alta.

— E absurd!

Alice se aplecă şi luă scrisorile, dar Bella rosti scurt:

— Nu. Lasă-le aici.

— Dar...

— Du-te, Alice! Pleacă acum! Şi închide uşa după tine!

Îi trebuiră câteva momente să înțeleagă porunca Bellei. Când, în sfârşit, pricepu, Alice făcu întocmai, ieşi furtunos, trântind uşa într-atât de tare încât întregul hotel păru că se cutremură.

14

Ce ciudat! îşi zise Lucian. *Felul în care priveşti un lucru îl schimbă cu totul. Vezi lumea prin prisma dispoziţiei tale sufleteşti.* Iar starea lui sufletească era acum mohorâtă şi cinică.

Se simţea încătuşat. Manipulat.

Venise în grădina aceasta măreaţă, cu poteci simetrice şi cu straturi îngrijite cu tufe şi flori exotice, ca să reflecteze asupra situaţiei sale. Dar gândurile i se împrăştiau peste tot, iar căldura era insuportabilă.

Vila părea că se conturează ameninţător în spatele său. Se întoarse şi o percepu neutru. Cu logiile sale umbroase şi cu strălucirea lui galbenă, ca de lămâie, Hotelul Portofino se cerea văzut din faţă. Nu era, ca alte vile înşiruite una peste alta pe dealuri, ascuns îndărătul unor pâlcuri dese de chiparoşi. Nu, motivul construirii unei case ca aceasta, într-un astfel de loc, pe povârnişul care dădea spre mare, era să fie admirată. Să domine peisajul marin. Grădina fusese proiectată cu acelaşi scop.

Ştergându-şi fruntea de sudoare, se întoarse şi cercetă panorama.

În urmă cu treizeci de ani, îi spusese mama lui, zona aceasta nu era deloc dezvoltată.

Portofino fusese un sătuc drăguţ de pescari, cunoscut doar câtorva aleşi, cu reputaţia că se ajungea greu acolo, din cauza drumurilor îngrozitor de proaste. Calea ferată schimbase totul. Acum, chiar dacă trenurile aveau opriri destul de scurte la Portofino, la Santa Margherita şi la Rapallo, aduceau în fiecare an mii de turişti. Şi, bineînţeles, era valabil şi reversul, deoarece muncitorii din vechile comunităţi agrare migrau spre oraşe, mai ales la Genova, unde găseau de lucru în port şi în construcţii – slujbe mai bune şi mai sigure decât să plantezi măslini şi portocali.

Veneticii, precum Ainsworth, transformaseră Riviera ligurianã. Dacă-i întrebai, îți răspundeau că veniseră acolo ca să trăiască în armonie cu natura. Şi da, desigur, grădinile înseamnă natură, bun-gust şi frumusețe. Dar mai înseamnă şi îmblânzirea naturii. Impunerea propriei voințe. Înlocuirea castanilor prezenți acolo de secole cu cedri de Liban şi cu chiparoşi, pentru că... pentru că se putea.

Unele dintre aceste grădini erau ridicole. Lucian le văzuse cu ochii lui. Aveau lacuri şi grote, cascade şi pavilioane gotice. Măcar mama lui avea simțul măsurii.

Adevărul era că se îndrăgostise de peisajul acesta la gândul că îi plăcea şi lui Rose – când crezuse că era genul de persoană care aprecia aceleaşi lucruri ca el. S-a dovedit că nu. Dar era acesta un impediment? Însemna, oare, neapărat că nu puteau fi fericiți împreună?

Se întoarse şi iat-o, plutind pe pajişte cu umbreluța ei de soare. Era frumoasă, ca întotdeauna. Şi tot ca întotdeauna, simți mâna călăuzitoare a mamei sale în garderoba ei – o rochie elegantă, dreaptă, fără mâneci, care-i scotea în evidență trupul delicat.

Dar Julia n-o să-i fie alături pentru totdeauna. Rose se va schimba cu timpul. Amândoi aveau să se schimbe. Ar putea să crească împreună, în paralel. Multe cupluri o fac, chiar dacă se trag din medii foarte diferite.

— Credeam că pictezi, zise ea, apropiindu-se de el.

Avea mâinile la spate, de parcă ar fi ascuns ceva.

— Da? Se întoarse cu spatele la peisaj. Nu prea sunt în dispoziția de a lucra.

Crease deja o atmosferă jenantă. Şi-o reproşă imediat. *Străduieşte-te mai mult, pentru numele lui Dumnezeu!*

— Mâine e ultima noastră zi, spuse ea.

— Doamne, atât de curând?

— Trei săptămâni au trecut în zbor.

— Chiar aşa.

— S-ar putea să nu mai avem ocazia să stăm de vorbă cu adevărat. Aşa că aş dori să-ți mulțumesc. Pentru tot ce ai făcut ca să ai grijă de mine. Ca să mă faci să mă simt aici ca acasă.

Era un mic discurs drăgălaş, iar Lucian fu realmente înduioşat.

— A fost o plăcere pentru mine, zise el.

— Şi aş dori să-ți dau asta.

Dezvălui obiectul pe care îl ascundea la spate. Era un cartonaş dreptunghiular, iar pe el se afla o pictură – un peisaj de coastă frumos, dar simplu.

— Am lucrat la el. În secret.

Lucian îl luă.

— O, Rose. E...

— ...nu e prea bun, ştiu.

— Mă pregăteam să spun „minunat”.

Ea zâmbi.

— Nu e nevoie să te prefaci.

— Dar nu mă prefac deloc. Faptul că l-ai creat chiar tu. Pentru mine. În situația în care pictura nu face parte dintre interesele tale.

Încerca să-i dea cât se poate de multă încredere în ea. Rose începu să râdă.

— *Chiar* nu e punctul meu forte. Păşi mai aproape de el, abandonând orice rezervă. M-am străduit, chiar aşa. M-am străduit să-mi placă pictura de dragul tău. Dar nu văd în ea ceea ce vezi tu. Pentru mine nu e decât culoare şi formă.

El ridică din umeri.

— E mai bine să fii cinstit. În orice caz, continuă, încercând o glumă isteață, aproape toată arta e *obsedată* de culori şi de forme. S-ar putea să-ți schimbi părerea după ce-ai să vezi un tablou de Paul Klee.

— Poate. Părea nesigură. Cum să nu fie? Aşadar, nu te-ai supărat, nu?

El clătină din cap.

— M-aş supăra mai tare dacă aş crede că te prefaci că-ţi place arta. Doar ca să-mi faci mie plăcere.

— Dar asta e! Asta fac eu. Mă străduiesc să le intru oamenilor în graţii.

Gheaţa începu să se spargă.

Înainte de ziua aceasta, Lucian nu şi-o putea imagina decât spunându-şi sieşi un asemenea lucru în gând, într-o clipă de slăbiciune, în niciun caz rostindu-l cu glas tare, în faţa cuiva. Faptul că găsise curajul să procedeze astfel era, după părerea lui, un semn de progres.

Lucian supralicită:

— Să-i faci pe plac mamei tale, asta vrei să zici.

— Şi tuturor celorlalţi.

Rose se întoarse. O luă înapoi, spre vilă. Când vorbi iar, zise cu glas tremurând:

— Mă străduiesc atâta să fiu interesantă... când, de fapt, nu sunt deloc aşa.

— Dar *eşti* interesantă, se auzi Lucian insistând.

Ea clătină din cap.

— Nu sunt sigură nici măcar dacă mă pot face plăcută cuiva.

— Cum poţi să spui aşa ceva?

Se apropie de ea şi vru s-o îmbrăţişeze. Dar ea îl respinse.

— Lucian, nu sunt o proastă. Înţeleg că oamenii n-au cum să se entuziasmeze de cei care nu sunt cinstiţi cu ei înşişi.

— Nu, zise Lucian. Nu e atât de simplu.

Dar Rose se îndepărtase deja.

Nish îi urmărise pe Lucian şi pe Rose de pe o bancă din partea cealaltă a grădinii. Îşi alesese cu grijă locul, ca să fie sigur că nu-l vedeau. Nu prea vedea bine, din cauza unui gard viu ornamental prea mare.

Nu-i putuse auzi, dar părea că se certaseră sau că discuţia fusese cel puţin încordată, ţâfnoasă. În timp ce o urmărea

pe Rose păşind spre hotel, observă că alături de el stătea Claudine, cu ochelarii ei de firmă şi cu o pălărie de pai cu boruri largi. Se uita şi ea, dar mult mai ostentativ.

— Eu, una, nu văd cum ar merge, zise ea.

— Ce nu vezi cum ar merge?

— Mica încercare de a-i cupla.

— Ar face copii frumoşi, zise Nish.

— Şi noi doi am putea face copii frumoşi.

Râseră amândoi. Claudine se aşează lângă el. Îşi aprinse o ţigară.

— Nu e ea sufletul lui pereche.

— Oare au oamenii suflete pereche? se întrebă el.

— Întotdeauna. Nu însă dacă le e al naibii de frică s-o şi recunoască.

Nish simţi cum îl furnică ceva. Slăbiciunea lui – şi o ştia, pentru că nu era prima dată – era că se credea stăpân pe imaginea pe care o proiecta. Un fel de aroganţă. Totuşi, acum înţelese că femeia aceasta reuşise să vadă dincolo de carapace.

— E chiar atât de clar?

— Pentru mine, da.

Se uită la ea, brusc înspăimântat.

— Şi n-ai să spui nimănui, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu. Nu e treaba nimănui, în afară de tine.

— Cum de-ai ghicit?

— N-am ghicit. Spune-i intuiţie. Un al şaselea simţ. Trase adânc din ţigară, apoi dădu fumul afară cu satisfacţie. Mulţi dintre prietenii mei de la Paris sunt ca tine. Cei mai dragi mie.

Înainte să-i răspundă, observă că Lucian se uita la ei. Îi făcu agale un semn cu mâna. Claudine îl întrebă:

— Ai încercat vreodată să-i spui?

— Doamne, nu! Şi nici n-am să-i spun vreodată!

— Nu să-i spui ce simți pentru *el.* Ci cum simți tu aşa, în general.

— De ce să distrug cea mai frumoasă prietenie pe care-am avut-o vreodată?

— Asta nu prea e prietenie, dacă ar putea fi distrusă de un asemenea lucru. Îl luă de mână. Aşadar, te vei mulțumi să te laşi mâncat de viu de frământările acestea?

— Am de ales?

— Foarte trist.

Ceva din tonul lui Claudine îl supără pe Nish.

— N-am nevoie de mila ta.

Ea zâmbi, fără să-i ia în seamă izbucnirea răutăcioasă.

— Nu numai de tine mi-e milă mie. Pot să scriu un roman despre iubirea interzisă. Îşi puse mâna pe umărul lui. Ai nevoie de aliați, Nish. Toți cei care nu sunt ca toată lumea aşa fac. Nu c-ar fi neapărat ca tine. De altfel, uneori e chiar mai bine să nu fie la fel. Ridică din umeri. De exemplu, lui Lucian îi plac femeile. Asta nu înseamnă că nu va înțelege. Sau că nu va fi receptiv.

Nish era pe cale să-i răspundă, când auzi un zgomot depărtat de trăsură, care venea de pe alee. Se uită la Claudine.

— Billy, zise el. Domnul Ainsworth îl aduce astăzi.

Claudine dădu alene din cap.

— Billy cel veşnic norocos.

Cecil fu aproape impresionat.

Îl ținuseră pe Billy într-o celulă a secției de poliție din Piazza della Liberta. Un pic cam aspră şi mirosind a pisoar, dar nu-l bătuseră. Şi-apoi, Billy era tânăr.

O fi arătat el cam neconsolat, dar băieții de vârsta lui rezistau la orice şi chiar erau încurajați în acest sens.

Ținând cont de toate acestea, îl înşfăcă pe Billy chiar înainte să ajungă la uşa bucătăriei şi îl împinse cu spatele la zid.

Nu strica să-i reamintească cine era stăpânul.

— Ia-o mai încet, musiu Scanlon.

Billy se zbătu, contorsionându-şi trupul, împingându-l pe Cecil.

— Mă doare!

Cecil îl strânse şi mai tare.

— Ia ascultă, lichea mică! Am dat bani ca să te eliberez. Şi pot plăti, la fel de bine, să te bag la loc la fel de repede. Îl plesni pe Billy, în joacă, peste obraz. Îl am pe domnul Danioni la degetul mic. Deci, şi pe tine!

Billy dădu din cap fără să rostească un cuvânt.

— Aşa că, de-acum încolo, dacă-ți spun „Sari!", singura ta întrebare va fi „Cât de sus, domnule Ainsworth?" Ai înțeles?

Billy dădu iar din cap:

— Da, domnule Ainsworth!

— Bun. Slăbi strânsoarea. Şi-acum, valea!

Deschise uşa şi-l împinse pe Billy înăuntru, fără să lase mâna de pe umărul lui, în vreme ce intrau amândoi în bucătărie.

Aerul era greu de mirosul bogat de alimente nepreparate şi de transpirație.

Nu era pentru prima oară când Cecil se întreba cum putea să lucreze cineva într-o încăpere întunecoasă şi sufocantă ca aceasta.

Betty se întoarse când auzi uşa. Îl strigă pe Billy şi se repezi să-l îmbrățişeze cu brațele ei vânjoase şi albe. Cecil surâse senin.

— Întoarcerea fiului risipitor.

— Am crezut că mor de grija ta, zise Betty. Se dădu un pas în spate, ca să-l vadă mai bine pe Billy. Ai slăbit.

Billy îşi dădu ochii peste cap.

— N-am lipsit nici măcar douăzeci şi patru de ore, mamă!

— Îți fac un sendviş. Cu o bucată zdravănă de salam.

— Nu-mi place salamul.

— Atunci, cu ouă. Îți plac ouăle.

Îl împinse să se aşeze pe un scaun, apoi se apucă să taie pâinea.

La auzul zarvei aceleia, Bella ieşi din birou.

— A ieşit pe cauțiune?

— A fost eliberat necondiționat, rosti Cecil. A fost de ajuns cuvântul meu că nu cred că Billy are de-a face cu dispariția tabloului.

Betty, care ungea pâinea cu unt, îşi ridică privirea.

— Dar ce se mai întâmplă cu bicicleta, domnule Ainsworth?

— I-am sfătuit să treacă peste asta. A fost înapoiată proprietarului. Împreună cu o mică sumă de bani, pentru închirierea temporară.

— Ooo, domnule! Nu ştiu cum vă voi putea vreodată răsplăti pentru amabilitatea dumneavoastră!

Lui Cecil îi plăcea foarte mult când i se vorbea astfel, mai ales de către servitori. Se uită la Billy.

— Nu-ți cer decât să-l faci să-şi vadă lungul nasului de-acum înainte, zise el.

— Dar n-am cum, zise Betty. Cum s-o fac, când nu-mi mai văd capul de treabă aici?

Bella se apropie de ea, ca s-o liniştească.

— Nu te frământa, Betty. Găsim noi o soluție.

Dar Betty îi dădu înainte.

— Poate c-ar fi mai bine dacă l-aş trimite pe flăcăul ăsta acasă, doamnă. Ştiți dumneavoastră, să-mi dau demisia.

O spunea ca să impresioneze? Cecil nu-şi dădu seama.

— Nici să n-aud de-aşa ceva, zise Bella. Am fi de-a dreptul pierduți fără tine aici.

— Fiți binecuvântată, doamnă Ainsworth.

Scenele sentimentale de genul acesta îl plictiseau pe Cecil, aşa că se detaşă o clipă. Însă când ridică privirea,

aşteptându-se s-o vadă pe Bella alături de Betty, aceasta dispăruse.

Fir-ar al naibii! Unde se dusese, oare? La ea în birou?

Îi auzi zgomotul pantofilor pe duşumeaua de pe hol. Aşadar, se ducea în dormitor. Bun. O va urma.

Ieşi în fugă din bucătărie şi o luă după ea, pe scări. O văzu pe palier, ridicându-şi poalele rochiei ca să meargă mai repede. Însă cum ajunse la capătul scărilor, Julia ieşi din apartamentul ei.

Nu era momentul acum. Pe de altă parte, Cecil n-ar fi pierdut nicio ocazie să stea de vorbă cu Julia. Exista ceva înviorător în rigiditatea ei, ceva liniştitor în temeinicia relației lor după atâția şi-atâția ani. Pe lângă asta, o găsea încă foarte atrăgătoare.

— Cecil!

— Julia!

— Te cam grăbeşti. Îi urmări privirea, până la capătul coridorului. Te urmăresc creditorii?

— Foarte nostim. Dar gluma te vizează mai degrabă pe tine, mă tem.

Ea ridică o sprânceană.

— Ce vrei să spui?

— Hai să stăm de vorbă. Cecil îi făcu semn să se retragă amândoi în apartamentul ei, care era înțesat de geamantane deschise şi de genți în curs de împachetare.

— M-ai prins într-un moment jenant, zise Julia.

— Într-adevăr.

Cecil se uită la o grămadă de jupoane de pe un scaun. O urmă pe balcon. Se uitară lung, în tăcere, la marea întunecată, liniştită. Cecil întrebă:

— Ți-a plăcut la noi?

— A fost tolerabil.

— O! se strădui să nu pară dezamăgit.

— Mi-ar fi plăcut să fi văzut şi să fi auzit ceva mai puțin despre unii dintre oaspeți... şi ceva mai mult despre tine.

— Asta mai e încă posibil.

Julia se uită la ceas.

— În optsprezece ore vom fi plecat.

— Nu neapărat aici. Coborî glasul. Am de gând să ajung la Londra ceva mai des decât în ultima vreme.

Ea se încruntă.

— S-a schimbat ceva?

— Situația mea. Şi, desigur, avem de aranjat o nuntă.

— Ai mijloacele s-o faci?

— Da.

Julia izbucni în râs.

— O, Cecil! Cât am aşteptat clipa în care vei spune „Da”!

El surâse, îi luă mâna şi o duse la buze.

— Şi tu vei spune „da”?

— O, bineînțeles, zise Julia. Cu siguranță.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea Lucian era o conversație cu tatăl său. Dar iată-l, practic sărind pe scări, spre umbrarul unde se ascundea el, încercând să citească un roman de John Galsworthy recomandat de Nish. Încercase, dar dăduse greş. Nu prea era vreun mare iubitor de lectură.

Lăsă cartea jos şi îşi făcu curaj.

— Aici erai! Te joci de-a v-ați-ascunselea?

Chipul lui Cecil era îmbujorat şi părea că abia-şi trăgea răsuflarea.

— Dacă vrei tu.

— Pe cine încerci să eviți?

— Nu sunt sigur. Pe mine, la fel de mult ca pe alții.

Lucian ştia că genul acesta de răspuns avea să-l înfurie pe tatăl său.

— Nu fi atât de amărât, i-o reteză Cecil. Am să-ți arăt ceva.

Îi întinse o bucată de hârtie. Lucian o despături şi citi ce scrisese tatăl lui cu obişnuita-i cerneală de culoarea vinului de Burgundia.

Avem onoarea să anunțăm logodna dintre Lucian, fiul Prea Onorabililor – Domnul şi Doamna Cecil Ainsworth din Portofino, Italia – şi Rose, fiica Domnului şi Doamnei Jocelyn Drummond-Ward, din Londra.

Nu era tocmai o surpriză. Discutaseră, el şi părinții lui, luni de zile despre nuntă, atât de mult încât devenise un lucru abstract, ipotetic.

Faptul c-o vedea acum negru pe alb dădea totul peste cap.

Forța şi formalismul frazării nu lăsau niciun dubiu că era un eveniment real, programat, de neignorat, aşa că era mai bine să-l ia în seamă.

— Mă gândeam să ne ducem la oficiul telegrafic mâine, zise tatăl său. Să dăm sfară-n țară.

Lucian dădu din cap, fără să zică nimic.

— Aşa că va trebui să te cam grăbeşti.

— Să mă grăbesc. Da. Desigur.

— E vreo problemă?

Lucian nu zise nimic.

— Pe Rose încerci s-o eviți?

— Nu.

— Atunci, care-i problema?

— Nu sunt sigur.

Îi înapoie hârtia tatălui său.

— Nu eşti sigur de ce?

— De faptul că eu şi Rose ne... înțelegem unul pe altul.

Cecil se încruntă.

— Mă tem că nu înțeleg.

— Nu *prea ne potrivim*.

— Dar familiile noastre s-au căsătorit între ele de generații întregi.

— Mă referem la aspectul emoțional.

Ochii injectați ai lui Cecil deveniră sceptici.

— Ia ascultă! Termină cu prostiile astea muiereşti! Da, ai pornit-o oribil în viață şi te-ai ales cu o rană urâtă. Dar războiul s-a terminat de mai bine de opt ani.

— Ştiu.

— Păi, atunci, adună-te! Eşti în viață, nu-i aşa? Respiri, gândeşti, mergi. Milioane de oameni n-au avut norocul ăsta.

Lucian simți cum i se urcă sângele-n cap.

— Ai impresia că nu sunt conştient de asta? Că umbrele astea nu mă urmăresc zi şi noapte?

— Atunci, ieşi la lumina soarelui, omule! Începe şi tu să trăieşti puțin! Cecil se opri. Ți se oferă mâna unei fete frumoase, dintr-o familie excelentă. Şi o casă la Londra. Şi un venit de o mie cinci sute pe an. Majoritatea tinerilor cu un strop de sânge în vene n-ar da cu piciorul la aşa ceva. Nu s-ar codi, invocând probleme *emoționale.* Ridică hârtia. Asta va apărea în *The Times,* săptămâna viitoare. Aşa că fă-ți datoria.

— Da, tată.

— Aşa cum mi-am făcut-o şi eu pe a mea.

Îi lipi hârtia de piept, obligându-l s-o ia.

În timp ce se întorcea spre casă, Lucian se uită la scrisul mărunt al tatălui său, care fusese dintotdeauna la limita lizibilității.

Împături hârtia, mai întâi în jumătate, apoi iar în jumătate şi iar în jumătate. După care vârî micul pătrat în buzunarul pantalonilor, astfel încât să-l deranjeze ori de câte ori va da de el, să-i amintească să acționeze până nu era prea târziu.

După-amiaza se târa monoton, iar Nish nu-şi putea găsi locul.

Încercă să citească, dar cuvintele refuzau să ajungă la el. Încercă să scrie, dar constată că vorbele îi erau banale, neinspirate.

Îl găsi pe Lucian în camera lui, schimbându-se într-un costum mai elegant. Pesemne că recunoscuse bătaia jucăuşă în uşă a lui Nish, pentru că strigase „Intră!” cu glasul acela pompos, de stentor – o glumă de-ale lor mai veche.

Lui Nish i se luă o piatră de pe inimă. Se uită gânditor la prietenul lui, care îşi încheia butonii de la cămaşă.

— Mă întrebam ce-ai de gând.

Lucian îşi dădu ochii peste cap.

— Nu-ncepe şi tu.

— S-a întâmplat ceva rău?

— Doar un ultimatum pe care mi l-a dat tata. Făcu un semn cu capul spre paginile ziarului de pe pat. E vorba de căsătoria cu Rose.

— Felicitări!

Nish nu-şi pierdu tonul zglobiu.

— Mulţumesc. Nici n-am vorbit cu ea, încă.

— Şi când ai de gând?

— Cât mai curând posibil.

Nish deschise gura ca să vorbească, dar nu putu rosti niciun cuvânt. *Avem impresia că suntem tare moderni,* îşi zise el. *Dar suntem, de fapt, al naibii de eduardieni.* În minte, îi plutea un rând dintr-unul dintre romanele lui preferate, *Casa veseliei*[53]: „Situaţia li se putea limpezi doar printr-o explozie bruscă a simţămintelor; iar mintea lor nu era croită, prin educaţie şi prin cutumă, pentru o astfel de izbucnire.”

Nish îşi feri privirea.

— Voiai ceva? întrebă Lucian, care era pe punctul să izbucnească.

Nish scutură din cap.

---

[53] Roman de Edith Wharton, publicat în 1905 (n. tr.).

— Nimic important.

— Eşti sigur?

— Poate să aştepte.

Urmă o pauză ceva mai lungă. Apoi, Lucian zise:

— Nu-ți doreşti niciodată să ne întoarcem în timp?

— Până unde?

— Trouville. După război.

— La sanatoriul de recuperare?

— Da. Eram atât de îmbătați de sfârşitul războiului!

Nish chicoti la o asemenea întorsătură nostalgică.

— Afurisitele alea de cocioabe Nissen![54] N-aveai nicio treabă. Zăceai acolo, în pat. Unii mai şi lucrau.

— Îmi amintesc de rigolele acelea pline de flori.

— Frumos din partea ta. Eu îmi amintesc de meciurile de box şi de jocurile acelea stupide de pe plajă. Partidele de înot forțate. O grămadă de trupuri albicioase, slăbănoage. Se cutremură. Parcă eram la şcoală, la orele de sport, în fiecare zi.

Lucian începu să râdă, iar lui Nish îi tresăltă inima la gândul că reuşise să-l înveselească.

— Uiți cât eram de fericiți pentru că eram încă în viață.

— În unele privințe, lucrurile erau mai simple, consimți Nish.

Lucian făcu ultimele ajustări la costum, netezindu-şi reverele. Apoi se pieptănă şi se dădu cu briantină. Arăta minunat, ca un zeu grec.

— În ordine, zise el. Urează-mi succes.

Constance venise în salon, nutrind cât de cât speranța să-l întâlnească pe Lucian. Însă, bineînțeles, nu era acolo – şi nici în alte încăperi publice. Era, cu siguranță, în camera

---

[54] Structură prefabricată din oțel, semicilindrică, pentru uz militar, mai ales pentru construcția barăcilor (n. tr.).

lui, unde servitorii nu aveau acces decât atunci când era nevoie de făcut curățenie.

Pe o masă, zări exemplarul din *Iliada* pe care ea şi Lucian îl citiseră împreună. Îl luă şi îi răsfoi paginile, amintindu-şi.

Prin glasvand se strecură un zgomot care o făcu să înțepenească.

Era cineva pe terasă. Două persoane. Un bărbat murmura ceva. O femeie râse uşor, dregându-şi glasul. Se auzi ceva, ca un tropăit de ponei. Apoi, linişte; o linişte prelungită, grea. Primul care vorbi fu Lucian.

— Vreau să-ți vorbesc.

Rose îi răspunse:

— Dar trebuie să-mi fac bagajele.

— Se poate amâna.

— Încearcă să-i spui mamei una ca asta.

Nemulțumită că nu auzea prea bine, Constance se duse tiptil la perete, lângă glasvandul deschis, şi se lipi de el.

Nu s-ar fi cuvenit s-o facă. Era o viclenie. O indiscreție. Cum ar zice mama ei? „Curiozitatea a ucis pisica”. Dar, oricum, ar fi aflat până la urmă. Aşa că de ce să nu audă acum, chiar din gura păcătosului?

Din nou, Lucian:

— M-am gândit la ceea ce mi-ai spus tu. La cât de greu îți e să fii sinceră cu tine însăți. Treaba e că şi eu simt exact la fel.

— Da? Rose păru şocată.

— Absolut. Mi-am petrecut toată viața încercând să fiu la înălțimea aşteptărilor celorlalți. Şi, drept urmare, fără să mă iubesc pe mine.

— Dar... de când suntem aici, mi s-a părut că eşti atât de sigur pe tine...

— Poate că locul acesta, Italia, îmi permite să mă comport ceva mai firesc. Ceva mai cinstit. Deşi nu îndeajuns de cinstit.

Urmă o pauză. Apoi, Rose întrebă cu glasul ei cântat:

— De ce-mi spui toate acestea acum?

— Pentru că vreau să ştii că avem mai multe în comun decât crezi.

— Oare?

Lui Constance i se făcu inima cât un purice. Ce urma? O cuprinse un sentiment de spaimă, ca atunci când te afli pe marginea unei stânci şi te uiți la marea înspumată.

— Nu trebuie să te temi niciodată, când eşti cu mine, să fii tu însăți, continuă Lucian.

Glasul lui era atât de mângâietor încât Constance simți că i se frânge inima. Se auzi un fâşâit, apoi Rose zise rugător:

— Ridică-te, Lucian. Te rog!

Era ca la film, scena finală devastatoare; dar, de data aceasta, se întâmpla în realitate.

Rose zise:

— Nu trebuie să faci asta.

Fată deşteaptă, îşi zise Constance. *Ştii cum să-l iei.*

Dar Lucian îi dădu mai departe.

— Aşa e, nu trebuie, Rose. *Vreau* s-o fac.

Urmă o pauză. Apoi el puse întrebarea mult-aşteptată. Întrebarea pe care Constance sperase, împotriva oricărei realități, că nu avea să i-o pună decât ei.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Cecil ceru să se strângă toată lumea – familia, oaspeții şi toți angajații – ca să sărbătorească logodna.

Părea hotărât să facă senzație.

Bella îl auzi fluierând pe coridoare, pocnind din degete, în timp ce țopăia prin grădină ca să-i adune pe rătăciți.

— Ați auzit?... Veşti minunate, nu-i aşa?... Am simțit eu că se va întâmpla astăzi...

La recepție, lipi un bilețel lapidar care îi oferea posibilitatea să spună el însuşi întreaga poveste: „Recepție formală: ora 6 pm, Salon”.

Cu toate că anunțase, desigur, pe toată lumea cu care se întâlnise în ultimele două ore, inclusiv pe Bella: „Grozavă treabă, nu-i aşa?”

Folosise pretextul ca să se apropie de ea. Simți cum se încordează, respingându-l, în clipa în care o lipi de perete în sala de mese, unde ea aranja tacâmurile.

— Mă bucur că eşti fericit, zise ea, în vreme ce se retrăgea de-a-ndăratelea, ca un crab, ura pe care o simțea în clipa aceea față de el fiind mai puternică decât oricare alte interese ar fi avut.

Sigur că era fericită pentru fiul ei. Care mamă nu s-ar simți aşa? În acelaşi timp, însă, îi era limpede că mariajul cu Rose era, pentru Lucian, un compromis ingrat.

Recepția era jenantă încă de dinainte să înceapă.

Cecil uitase să verifice stocurile de vin spumant ale hotelului sau să o informeze pe Betty despre necesarul de aperitive. Aceasta trimise câteva platouri cu măsline şi tot felul de alune şi nuci, pe care el le respinse ca fiind nepotrivite, până când interveni Alice, spunându-i că nu era corect, deoarece bucătăreasa trebuia anunțată dinainte să pregătească mâncare pentru un eveniment ca acesta. Lui Francesco i se ordonase urgent să cumpere prosecco.

La ora stabilită, se strânse mulțimea, aşa cum conveniseră. Majoritatea oamenilor se îmbrăcaseră elegant, dar Bella nu avusese timp de asta.

Cecil stătea în față, lângă uşile de la terasă – autoproclamat maestru de ceremonii.

Părea că se simțea extraordinar. Când o să se termine odată toate acestea?

— Julia? Vino să stai lângă mine. Se uită în jur. Şi unde sunt fericiții protagonişti?

Rose se afla în spate, arătând înmărmurită în rochia aceea dreaptă, ciudată, care o făcea să pară numai piele şi os.

Aruncând priviri disperate după ajutor, ridică stângaci o mână şi se ghemui mai mult în fotoliu.

— L-a văzut cineva pe Lucian? Nu-mi spuneți că a dat deja bir cu fugiții!

Un val de râsete emoționate îl întâmpină pe Lucian, care apăru în cadrul uşii.

— Sunt aici, tată.

Bella se uită cum se strecura prin mulțimea curioasă, pe lângă Paola şi Constance, ce stăteau tăcute cu tăvile de băutură.

Se opri alături de Rose şi se uită în jur, la mulțimea chipurilor surâzând încurajator, deşi Paola era disprețuitoare, iar Constance gata-gata să izbucnească în lacrimi.

— Acum, zise Cecil, are cineva un pahar cu nişte lichid spumant?

Bella le făcu semn Paolei şi lui Constance să înceapă să servească prosecco.

Dar atunci se petrecu ceva extraordinar. Constance îşi puse tava jos, pe o masă, şi fugi din încăpere. Paola vru s-o ia după ea, dar Bella o opri.

— Nu, Paola. E nevoie de tine aici. Mă duc eu.

Bella o urmă pe Constance până în camera ei. Fata închisese uşa. Bella îşi lipi urechea de tăblie şi o auzi pe Constance suspinând.

Rămase acolo până când fata se mai linişti. Apoi o auzi cum scotoceşte, de parcă ar fi căutat ceva care s-o consoleze.

Căutarea deveni frenetică. Bella auzi cum se deschideau şi se închideau sertarele, o uşă de şifonier izbindu-se. Constance zise:

— Unde naiba sunt?

Iar apoi glasul îi deveni de-a dreptul disperat:

— S-au dus! S-au dus toate! O, Tommy...

Bella coborî repede în biroul ei şi luă scrisorile din sertarul în care le încuiase.

Apoi urcă şi bătu uşor la uşă.

Melissa stătea alături de Lady Latchmere, urmărind toastul lui Cecil:

— În cinstea lui Lucian şi a lui Rose!

Totul era atât de incitant!

Sigur că ştia că urma să se întâmple, dar nu se aşteptase să se facă anunţul acum sau să fie şi ea amestecată în asta.

Erau un cuplu frumos, nu putea nega nimeni. Nu-şi petrecuse prea mult timp alături de niciunul dintre ei, aşa că nu ştia cât de bine se potriveau.

Alice, cu care se împrietenise, nu prea avea niciodată nimic de zis despre Lucian. Cu toate acestea, Melissa simţi o întrecere implicită. Aşa se întâmpla adesea, nu-i aşa?, între fraţi.

Melissa sorbi din paharul ei cu prosecco şi cioni cu Lady Latchmere, care era la al doilea ei limoncello.

— Îmi sunt tare dragi nunţile reuşite, zise ea. Ţie, nu?

— N-am fost la prea multe, recunoscu Melissa.

— Păi, nu contează. Una singură contează cu adevărat. Lady Latchmere îşi înclină capul. Îţi face cineva curte, draga mea?

— Doamne! chicoti Melissa. Ce întrebare!

— Nu e nevoie să fii sfioasă. La vârsta ta, respinsesem mai mult de o duzină.

— Te rog, mătuşă! N-am putea schimba subiectul?

Dar femeia mai în vârstă era de neoprit.

— Dacă e vorba de bani...

— E vorba de simpatie.

— ... sunt dispusă să plătesc eu.

— Numai că eu aş prefera să-mi continui educaţia.

Lady Latchmere se încruntă.

— Educaţia?

— La universitate, zise Melissa, înflăcărată că ajunsese pe terenul ei preferat. Poate că îmi dau şi eu doctoratul.

— Eşti sigură?

— Absolut convinsă.

Lui Lady Latchmere îi trebui o clipă să digere vestea pe care Melissa i-o adusese la cunoştinţă cu o fermitate care o surprinsese până şi pe ea.

— Foarte bine, dragă, zise ea. Nu vreau decât să te văd împlinită şi fericită.

— Sunt împlinită şi fericită.

— Dacă zici tu.

Melissa o sărută pe obraz.

— Aş prefera să mă căsătoresc cu o carte bună.

Lizzie stătea cu paharul ei de apă minerală în mână – o dată-n viaţă, nu avusese chef să bea prosecco – când îl văzu pe Plum prin uşa deschisă a salonului. El scăpă geanta, în timp ce ea se repezi să-l îmbrăţişeze.

— O, Plum, dragul meu! Te-ai întors!

Plum îi dădu la o parte braţele din jurul gâtului, observând vorbăria şi râsetele vesele.

— Ce frumos din partea lor c-au organizat o petrecere în cinstea victoriei mele!

— Ai câştigat?

— Nu tocmai, bătrânico! Am pierdut în runda a treia, cu un francez.

Lizzie se încruntă.

— Nu pari prea afectat.

Plum îşi bătu uşor buzunarul cu palma şi făcu cu ochiul.

— Am pus un mic pariu. Pe celălalt tip.

— O! Începu să priceapă. Asta înseamnă că suntem în regulă?

— Suntem în regulă, iubito.

— Păi, zise ea, s-ar putea să am nişte veşti chiar mai bune.

— Da?

— În ultimele zile, m-am simțit cam ciudat. Deşi e mult prea devreme, probabil, să mă pronunţ, desigur... Dar, s-ar putea să fiu, cum să zic... ştii tu...

Ochii lui Plum se făcură mari, într-o întrebare nerostită, la care Lizzie răspunse dând din cap şi cu un zâmbet sfios.

Se auzi un glas răguşit, îngroşat de lacrimi:

— Cine e?

— Sunt doamna Ainsworth. Bella.

Uşa se deschise. Ochii fetei erau umflați şi roşii, chipul – ud de lacrimi.

— Îmi pare rău, zise ea.

Bellei i se topi inima.

— Ce s-a întâmplat, Constance? Nu-mi place deloc să te văd aşa de disperată.

— Am pierdut ceva foarte drag mie.

Bella intră în încăpere. Apoi o luă pe Constance în brațe, ca o mamă.

— Fii cuminte, fii cuminte!

— Oh, doamnă!

Bella o făcu blând să se întindă pe pat.

— Mă tem că e o treabă cam complicată. Scoase scrisorile din buzunarul rochiei. Pe acestea le-ai pierdut? Pe ele le căutai?

Ochii uluiți ai lui Constance trecură de la ea la scrisori şi invers. Pe chip i se citeau şocul, jena şi furia.

Cu ochii în lacrimi, le înşfăcă şi deschise plicul de deasupra, ca să caute, presupuse Bella, medalionul, care se mai afla încă acolo. Uşurată, dar îngrijorată, se întoarse spre Bella.

— Le-ați citit?

— Nu. Deşi mă tem că le-a citit altcineva.

Constance reflectă o clipă la toate acestea, la consecințele groaznice.

— Deci ştiţi totul?

— Ştiu de nenorocirea ta, da.

Constance se ridică. Părea fragilă, subţirică, dar hotărâtă. Îşi dădu la o parte şuviţele ude de păr de pe faţă.

— Deci, mă daţi afară.

— Să te dau afară?!

Bela se dădu îndărăt. Nu la asta se aştepta ea.

— Desigur. Doar nu mă mai vreţi aici. Să am grijă de Lottie. După ce aţi aflat totul.

Fata începu să se uite în jur, probabil după geamantan, dar Bella o opri. Îi făcu semn să se aşeze la loc.

— Nu cred că există nimeni mai nimerit ca o mamă ca să aibă grijă de un copil.

— O mamă care n-a avut niciodată un soţ?

— Dar care face tot ce poate să n-o definească acest lucru.

Constance deschise medalionul şi se uită lung la fotografie.

— Care şi-a abandonat fiul.

— Dar îl păstrează alături de inima ei.

Constance pufni şi ridică privirea.

— Credeam că mă veţi judeca. Majoritatea oamenilor o fac.

— Am învăţat să mă abţin, zise Bella. Tăcu o clipă. Cu toţii avem dreptul la o şansă să corectăm lucrurile. Până la proba contrară.

Constance îşi îndreptă iar privirea la fotografie.

— Nu ştiu de unde să încep.

— Ai putea să începi, zise Bella, prin a-mi povesti câte ceva despre băiatul tău.

Cecil se întreba unde-o fi plecat Bella atât de repede. O întrebă pe Lady Latchmere, care, întâmplător, stătea alături de el. Aceasta îi răspunse:

— Probleme cu servitoarele, cu aerul cuiva care îndurase multe asemenea inconveniente, la vremea sa.

Răsuflă uşurat, câtă vreme lucrul acesta nu avea de-a face cu el.

Se plimbă printre oaspeţi, răspândind bonomie şi - poruncindu-i Paolei să umple mereu paharele tuturor, indiferent de rezervele de prosecco pe care le aveau.

Apoi suferi un şoc. Plum Wingfield, reînviat din morţi! Alături de Lizzie, care părea neaşteptat de mulţumită că stătea de vorbă cu el. Li se alătură.

— A, Wingfield! Te-ai întors!

— Aşa se pare.

Se comporta rece şi rezervat. Una peste alta, nu părea nici pe departe mulţumit să-l vadă pe Cecil. Ceea ce îl provocă pe acesta să-l umilească.

— Soţia ta ţi-a dat raportul despre tot circul care s-a petrecut câtă vreme ai fost plecat?

Plum îţi capul.

— Mi-a spus câte ceva.

Cecil se întoarse spre Lizzie.

— Şi i-ai spus că era cât pe ce să fie implicat?

Plum se făcu roşu şi se uită la soţia lui.

— Implicat?

Cecil hohoti.

— În furtul tabloului, omule!

— Mă pregăteam să i-o spun, zise Lizzie cu glas egal.

— Nu mă deranjează să-ţi spun eu, îl anunţă Cecil, aplecându-se conspirativ spre el. Au fost câţiva gata să te judece *in absentia.* Se îndreptă la loc, savurând disconfortul lui Plum. Dar le-am retezat-o scurt: „Nu, doar e englez! Şi, pe deasupra, mai e şi un adevărat erou sportiv! Plum Wingfield e mai presus de orice reproş!” Sorbi din prosecco. Ar fi cumplit dacă s-ar dovedi contrariul. Nu-i aşa?

Încet-încet, salonul începu să se golească.

Oaspeții se îndreptară spre camerele lor. Câțiva mai zăboveau în fața scării ca să schimbe o vorbă. Holul răsuna de râsete şi de şuieratul şoptit al bârfelor.

Alice îşi dorea într-o oarecare măsură să fie acolo, să li se alăture. Dar sarcina ei era să supravegheze debarasarea paharelor goale, ştersul podelelor.

Oricum, era demnitate în muncă. Nu lucrase, oare, Isus însuşi ca tâmplar, până la treizeci de ani?

Biblia i-a fost întotdeauna ajutor şi alinare. Ori de câte ori se simțea excedată de mulțimea sarcinilor care i se dădeau, Alice îşi amintea de Geneza 2:2: „Şi a sfârşit Dumnezeu în ziua a şasea lucrarea sa, pe care a făcut-o; iar în ziua a şaptea s-a odihnit de toate lucrurile sale, pe care le-a făcut."

Doar o zi de odihnă din şapte! Dacă a fost de ajuns pentru Dumnezeu, era şi pentru ea.

Acestea fiind zise, unde naiba o fi fost Constance când era nevoie de ea? Se smiorcăie în camera ei. Reflectează la propriile-i greşeli.

Alice simțea din tot sufletul că legătura ei cu fetița ar trebui limitată; totuşi, nu până-ntr-acolo încât să se ocupe tot timpul ea însăşi de copilă.

Îl văzu pe contele Albani apropiindu-se din partea opusă a încăperii, îmbrăcat într-un costum negru şi majestuos, ca de obicei.

Se opri din ceea ce făcea şi îi zâmbi, pentru că trebuie să te comporți totdeauna civilizat.

— Ce ocazie fericită! zise el.

— Fratele meu e, cu siguranță, un bărbat fericit.

— Domnişoara Drummond-Ward e fermecătoare. Englezoaică până-n măduva oaselor.

În timp ce rostea aceste cuvinte, Paola trecu iute cu o tavă plină de farfurii goale. I se păru, doar, lui Alice, sau văzu cu adevărat o anumită ostilitate în privirea pe care i-o adresă contelui? Ca şi cum observația lui atinsese o coardă

sensibilă. Italienii cu zâzaniile lor! Uneori, era greu să-ți dai seama ce se petrece.

— Plecați mâine? întrebă Alice.

— La nouă.

— Sper să vă revăd, conte Albani. Pe dumneavoastră şi pe Roberto.

— Sper şi eu, din tot sufletul.

Alice era pe punctul să sfârşească această conversație, când el vorbi din nou.

— Înainte să te retragi, mi-aş dori să clarificăm o neînțelegere. Se scotoci în buzunarul interior al sacoului şi scoase cutiuța de bijuterii. Sper să reconsiderați situația.

El deschise cutia, cu unghiile lui perfecte ca nişte gheare înfipte în pluşul albastru. Alice uitase cât era de frumoasă brățara.

— Pot? întrebă ea.

— Desigur.

O scoase cu băgare de seamă şi o ținu în lumină.

— E foarte drăguță.

Contele înghiți, de parcă el însuşi o lucrase.

— La fel ca dumneata, Alice.

Lui Alice îi trebuiră câteva secunde să priceapă remarca. O agitație nervoasă, care amenința să dea pe dinafară, îi umplu pieptul. Simți că începe să tremure, în timp ce rosti mai liniştit, dar şi mai cu foc decât intenționase:

— Conte Albani...

— Iartă-mă, dar trebuie să-ți dezvălui ce e în inima mea.

— Dar Roberto?

— Vorbesc în numele meu, zise contele Albani. O să îmbătrâneşti aşteptând să auzi ceva de la el.

Alice scutură din cap.

— Nu, zise ea. Nu se cuvine.

— Pentru un bărbat cu experiență şi posibilități, să se căsătorească din nou?

— Să se căsătorească?! Vă rog!

Lăsă să-i cadă brățara înapoi în cutie. Apoi se întoarse de la el.

— Nu-mi cereți asta!

— Alice...

— Nu! Pentru dumneavoastră, nu sunt Alice. Sunt doamna Mays-Smith.

Înainte ca el să poată zice ceva, ea părăsi încăperea în fugă, fără să-şi dea şansa să se întrebe dacă nu cumva îşi lăsase inima acolo.

Călătoriile spre casă erau întotdeauna descurajatoare. Dar în timp ce Julia păşea pe peron cu Rose, cu un hamal împingând bagajele înapoia lor, avu o senzație neobişnuită – de tristețe amestecată cu un uşor regret. Bineînțeles, şi-o respinse repede, pentru că nu putea să devină sclava unor asemenea sentimente. Să se concentreze, mai bine, asupra a ceea ce se realizase: logodna. Deşi, apropo de subiectul acesta, Rose părea mai puțin extaziată decât se aşteptase Julia.

Fiica ei de-abia scosese o vorbă în caleaşcă, în drumul spre Mezzago.

Julia n-avusese altceva de făcut decât să stea cu mâinile în poală, uitându-se la peisajul plictisitor care trecea pe lângă ele şi la Francesco scuipând în drum. Dezgustătoare creatură!

Când ajunseră, în sfârşit, în sala de aşteptare, Julia fu mai mult decât uimită să-l vadă pe Nish stând deja acolo, cu unica lui valiză la picioare.

Desigur, India era britanică, iar indienii, oamenii noştri; unii dintre ei luptaseră vitejeşte, curajos, în timpul războiului, în ciuda impedimentelor create de turbane – că doar majoritatea dintre ei purtau turbane, nu-i aşa? –, dar, zău, era mai bine să reduci contactul cu ei la minimum,

chiar şi în cazul celor educaţi. Asta îi făcea să nu-şi ia nasul la purtare.

Indulgenţa Bellei faţă de personaje ca Nish era, îşi zise ea, regretabilă. Cine ştie la ce putea duce o asemenea atitudine?

— Domnule Sengupta, zise ea.

— Doamnă Drummond-Ward. Rose.

— N-am ştiut că vom călători în compania dumneavoastră.

— Mă tem că n-o veţi face. Nish arătă spre teancul de manifeste împachetate de lângă el, pe bancă. Mă duc la Torino. Ca să le distribui. Şi să mă întâlnesc cu un prieten.

— Un prieten, zise Julia, zâmbind. Ce frumos!

Nu prea-i plăcea omul, dar Bellei nu putea să nu-i fie milă de Francesco.

Nici n-apucase bine să se întoarcă de la Megazzo, unde le lăsase pe cele două doamne Drummond-Ward, că se şi pregătea pentru aceeaşi călătorie – a treia, pe ziua aceea – încărcând bagaje în trăsură şi verificându-şi caii, în vreme ce următoarea tranşă de pasageri îşi lua rămas-bun.

Lady Latchmere vru să se asigure că ea şi Melissa vor avea trăsura numai pentru ele două.

— Aşa va fi, a zis Bella. Doamnele Drummond-Ward, contele Albani şi domnul Sengupta au plecat deja.

Alice adăugă:

— Iar soţii Wingfield şi domnişoara Pascal mai stau o zi.

— Aveţi alţi oaspeţi care trebuie să sosească? întrebă Melissa.

— Un grup de la Zürich, zise Bella. Ne rămân câteva zile să organizăm totul.

— Ei, bine, zise Lady Latchmere, zâmbind. A fost, cu siguranţă... palpitant.

— Ne dăm toată silinţa, a spus Bella.

Aşa era, îşi zise ea – şi se simţi deodată epuizată de-atâta efort.

— Eu şi mătuşa mea ne-am îndrăgostit foarte mult de Hotelul Portofino, zise Melissa.

— Le voi povesti tuturor prietenelor mele despre el, adăugă Lady Latchmere. Şi despre doamna drăguță care îl administrează.

Bella strânse mâna întinsă a femeii mai în vârstă.

— Şi s-ar putea să ne mai vedem?

— Cine ştie, draga mea? La vârsta mea...

Melissa întrebă:

— Dar nu-i aşa, Alice, că vei veni să mă vizitezi la Londra?

— Aşa sper, zise Alice. De fapt, chiar voiam să te întreb ceva...

O conduse pe Melissa deoparte, ca să vorbească între patru ochi, lăsându-le pe Bella şi pe Lady Latchmere împreună.

— Apreciez cât de înțelegătoare v-ați dovedit față de tot ce s-a întâmplat, zise Bella.

— O, nu mi-aş fi dorit să pierd asta pentru nimic în lume, zise Lady Latchmere. A fost ca într-un roman de Agatha Christie.

— Într-adevăr, zise Bella. Deşi nu prea cred că ea însăşi şi-ar putea închipui nişte personaje atât de pestrițe.

— Prostii, draga mea! Suntem în anii '20, ştii foarte bine. O strânse pe Bella de mână. Lumea e în schimbare. Spre bine, sper.

Bella surâse uşor.

— Mi-aş dori să am încrederea ta, Gertrude.

Era neobişnuit pentru Bella să simtă vreun ataşament deosebit față de oaspeții hotelului care plecau.

Însă când caleaşca trecu huruind pe poartă afară şi o luă spre dreapta, simți o undă de tristețe, ceva ca dorul de casă pe care îl simțea când era la şcoală – o greutate în stomac şi un nod în gât care nu se materializa niciodată, sau aproape niciodată, în lacrimi adevărate.

În drum spre camera ei, se opri pe hol şi se uită în jur. Acesta era tot visul ei. Munca ei. Alesese o nuanţă de verde pentru lambriul de pe scări. Cumpărase candelabrul cu sutele lui de cristale scânteietoare. Culesese florile care împodobeau biroul de la recepţie şi scrisese cu foiţă aurită cuvintele „HOTEL PORTOFINO" pe tăblia de pe peretele din spate.

Alesese tablourile de pe pereţi, încluzând şi câteva de-ale lui Lucian.

Se oprise la perdele de muselină diafane pentru salon şi nu la dantelă, pentru că făceau încăperea să pară mai răcoroasă, răspândind lumina soarelui într-o ceaţă superbă, de vis.

Se asigurase că au şi un gramofon, pentru tineri, şi numere vechi din *Country Life,* pentru cei mai în vârstă, ca să se simtă ca acasă.

Toate acestea erau pentru ceilalţi. Acum însă avea un pic de timp pentru a se bucura ea însăşi de el, înaintea sosirii următorului val de oaspeţi. Un pic de timp în care să nu facă nimic.

În vreme ce urca la etaj fredona – un cântecel stupid dintr-un musical din copilăria ei, nu-şi mai amintea numele. *Ce ciudat,* îşi zise ea, *câtă putere aveau cântecele! Emoţiile pe care ţi le puteau provoca.*

El lăsase uşa camerei deschisă. Cu alte cuvinte, o descuiase.

Bella se uită înăuntru, dar această violare a teritoriului o făcu să n-o mai simtă ca fiind a ei.

Cum îndrăzneşte să-i colonizeze dormitorul, aşa cum făcuse şi cu trupul ei? Totuşi, intră şi se uită împrejur. Ce se schimbase? Ce făcuse el? Ce *voia*?

O porni spre măsuţa de toaletă, atentă să nu alunece pe covorul persan, când observă un plic pe pat, adresat ei, cu scrisul acela atât de familiar. Îl luă şi îl deschise.

Înăuntru se afla un cec completat pe numele doamnei Arabella Ainsworth, pentru suma de 1.000 de lire, semnat *Right Hon Cecil Ainsworth*[55].

Se întoarse şi îl văzu.

— M-am gândit că ar putea fi de ajutor, zise el.

— Să fie de ajutor la ce? Se apropie de el, cu cecul în mână. La *asta*? Arătă spre urmele de pe chipul ei, ascunse de fard, dar încă vizibile.

Cecil se contorsionă – da, acesta era cuvântul.

— Nu, zise el. Nici măcar eu n-aş putea fi atât de mitocan. Ne ajută să fim iar prieteni.

Bella rosti:

— Nu vreau să fim prieteni.

Rupse cecul în bucăţele pe care le împrăştie la picioarele lui. Cecil se uită cum cădeau pe duşumea.

— N-am să iau niciun bănuţ de la tine. Am jucat după regulile tale de prea multă vreme, Cecil Ainsworth. E momentul să le fac pe ale mele.

Îşi lipi palma de pieptul lui şi îl împinse uşor, dincolo de prag, apoi, în camera lui. El avu bunul-simţ să nu se împotrivească. Apoi, ea închise uşa şi o încuie, aruncând cheia în coşul de hârtii din colţ. Indiferent de ceea ce avea să-i rezerve viitorul – iar ea avea planuri, planuri măreţe – acesta nu va avea nicio legătură cu Cecil. Până aici!

---

[55] „Onorabilul Cecil Ainsworth”, în original (n. red.).